

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

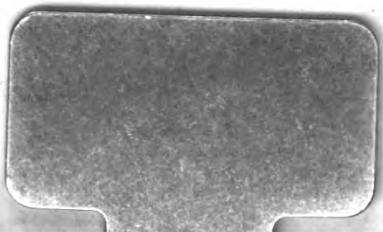

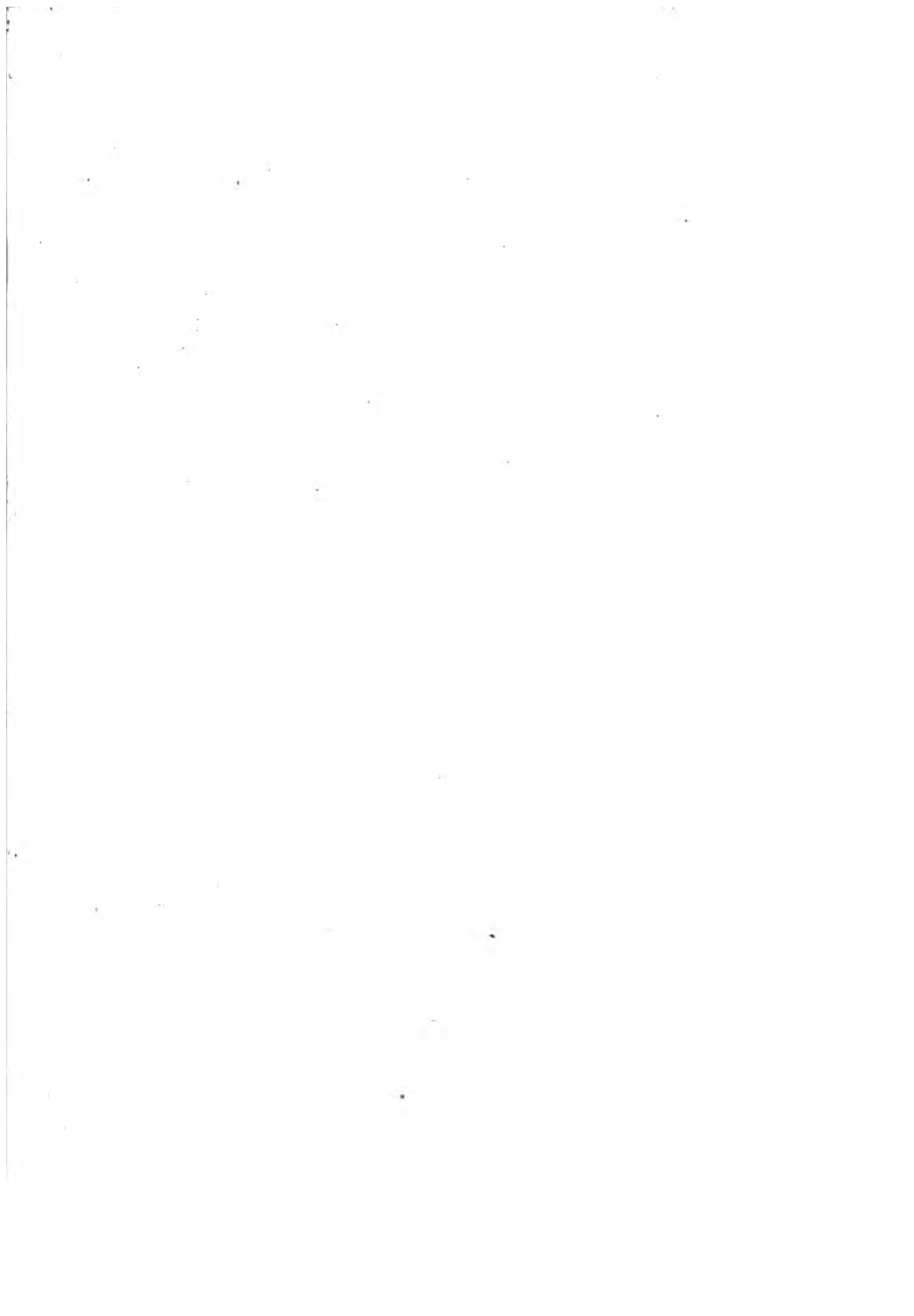
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

35.

687.

SIMONIDIS CEI
CARMINUM RELIQUIAE.

EDIDIT

DR. F. G. SCHNEIDEWIN.

BRUNSVIGAE.

FRIDERICUS VIEWEG ET FILIUS.

MDCCCXXXV.

687.

BRUNSVIGAE
EX OFFICINA FR. VIEWEGII
ET FILII.

780

AUG. BOECKHIO.

C. O. MUELLERO.

s.

P R A E F A T I O.

Quae in Ibyco Rhegino ante hos duos annos ab nobis edito jure sunt et ab aliis vituperata et ab Hermanno atque Welckero operam dedimus ut in posterum caveantur. Et quum Hermannus libello illi, quem rudem nobis et inconditum excidisse aegerrime ferimus, quot inhaerent vitia acerbius, ut nunc etiam videtur, et iracundius aperuisset, dolori — memini enim satis magnifice de opusculo illo sentire — brevi successit cogitatio statuebamque operam dare, ut si possem re ipsa docerem Hermannum quam essem promptus mea non admirari. Coeperam tum praestantissimum hunc meum poetam curiosius pertractare: quem jam multo, ut opinor, altero poeta limatiorem nostra opera et qui evolvatur digniorem emittimus. Hunc laetabimur si et duumviris illis et aliis simili indole hominibus eruditis approbati intellexerimus. Iudices adspernamur fatuos, asperos, injustos: justos, severos, intelligentes volumus. Hos, si non nolent, confidimus intellecturos non eo referri studia nostra, ut brevi perituram gloriolam gloriolaeve quandam speciem aucupemur, non ut scholam hanc philologorum *omnia* scilicet *pervertentem* cumulemus laudibus, convicia congeramus in diversa sequentes: sed ut

disciplina haec antiquitatis, in qua omnia nobis sita sunt gaudia vitae, quantum quidem in nobis sit accessione quadam quantumvis tenui illa locupletetur, veritas studiose indagetur, valere jubeatur error. Nos quae in quoque laudanda quae vituperanda viderentur, aperte, ut facere consuevimus, et ingenue laudavimus vituperavimus.

Finem faciam huic praefandi muneri si gratias egero **DISSENIO** et **MUELLERO**, qui identidem a me consulti se praestiterunt eos qui semper in me fuerunt. Praesens auxilium tulerunt viri conjunctissimi. **F. BAMBERGERUS** et **AD. EMPERIUS**, quibus nihil neque candidius neque eruditius fingi potest: ex quibus vel per familiares sermones vel justa disputatione elicui multa quae poetae meo salutaria essent futura: his magna pars eorum accepta referenda est, quae probabilia in hoc libro inerunt. Praeclaras quasdam difficultum locorum emendationes per literas mecum communicavit suavissimus meus **TH. BERGKIUS**, cui utinam apud Borussos is locus obtingat, qui in Saxonia patria negatus videtur. Unum nobis dolendum est hoc, **H. Ulrici** librum, quo poesis Graecorum lyricae historiam adumbravit, sero ad nos perlatum esse quam cujus rationem possem habere. Quam jacturam alio modo sarcire conabimur. Scribebam Brunsvigae mense Septembri **MDCCCXXXV**.

I.

PROLEGOMENA

DE

VITA ET CARMINIBUS SIMONIDIS CEL.

Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Caeaque, et Alcaei minaces
Stesichorique graves Camenae.

HORAT. *Carmm.* IV, 9, 5.

**Wer Verschwundenes wieder ins Daseyn zurückruft, genießt die
Seligkeit des Schaffens.**

NIEBUHR. H. R. I, p. 6.

I. Simonides Iulieta Ceus ¹⁾ quo anno natus sit ipse indigitat Epigrammate CCIII, quod Adimanto Athenis archonte scripsit octogenarius. Adimantus autem quum magistratum gesserit Olymp. LXXV, 4., poetam natum habemus Olymp. LVI, 1. Eaque ratio et non aliis subducta calculis locupletissimorum confirmatur testimoniis scriptorum veterum, Ciceronis vel, cujus Chronica ob oculos habebat, Atheniensis Apollodori, loco ab Niebuhrio instaurato, de Re Publ. II, 10. »Natus Simonides Olympiade sexta et quinquagesima«; Eratosthenis, si vere conjicit G. Bernhardt, in Scholl. Arist. Vespp. 1402., quae excerpit Suidas s. v. *Σιμωνίδης*. *Γέγονεν ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ*

1) Strab. X, p. 486., Steph. Byz. v. *Ἰουλίς*; Himer. Orat. XXIX, 2. *Καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἢ πόλις (f. ἢ Ἰουλίς) ἐσπούδασαι. Memorabilis locus Themistii Orr. XXI, p. 259, C. Ineptum est, inquit, ἐξαριθμεῖσθαι τόσα καὶ τόσα τῶν Ἀριστοτέλους ἢ Πλάτωνος αἰεὶ τε δὴ καὶ ἐφ' ἅπαντι, κἄν συλλουσόμενον παρακαλῆς, κἄν συνδειπήσοντα ἄγης, κἄν ὑπὲρ Αἰσχύλου πινθάνη, κἄν ποία νῆσος Σιμωνίδου τοῦ μελοποιοῦ. Videtur jam tum litigatum esse de diversis ejusdem nominis poetis probe discernendis et disceptatum, Ceusne insula poetae lyrici fuerit an Amorgus aliave denique insula aliqua. Hinc pullularunt quae sunt apud Choeroboscum Etym. M. p. 713, 17. *Σημωνίδης ἐπὶ μὲν τοῦ ἰαμβοποιοῦ διὰ τοῦ ἦ γράφεται καὶ ἴσως παρὰ τὸ σῆμα ἐστὶ· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ διὰ τοῦ ι καὶ ἴσως παρὰ τὸ σιμός ἐστὶ. Festive callidum me hercule decretum invertit Grammaticus Biblioth. Coislin. p. 597. Montef.**

ἐπὶ τῆς ἐξηκοστῆς δευτέρας γεγράφασι. καὶ παρέτεινε μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης βιούς ἔτη πθ'. (Bekkerus errore opinor, non consulto: μέχρις οἷ βιούς ἔτη ἦ πθ'.) et aliorum. Sed Eusebius, quem sequitur Georgius Syncellus, ad Olymp. LV. annotavit: *Στησίχορος τέθνηκεν· Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο*, quum tum ne natus quidem fuerit. Mittimus notationes aliorum, quanquam non temere illas spernendas, quum maximam partem ex ipsis poetae carminibus derivatae sint. Veluti quod apud Eusebium cum Stesichoro componitur, apud Scholiastam Aristoph. et Suidam *μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις* vixisse perhibetur, fluxit id ex Fr. Epimic. XXV. Confer quae diximus ad Fr. I. et Epigr. CCIV.

Poeta si undenonaginta natus annos obiit, Theagenida archonte obiit, ut Marmor Parium testatur, hoc est Olymp. LXXVIII, 1. Sin nonaginta tunc habuit annos, ut sumpsit Marmor Parium, Olymp. LXXV, 4. ineunte octogesimum compleverit annum idemque defunctus sit exeunte anno primo Olymp. LXXVIII. Conferatur Marm. Par. Epoch. 57. et commentarii Boeckhii in Corp. Inscr. II, p. 320. Lucianus autem quod Macrob. 26. scribit: *Σιμωνίδης ὁ Κεῖος ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη ἐβίω*, indiligenter locutus est.

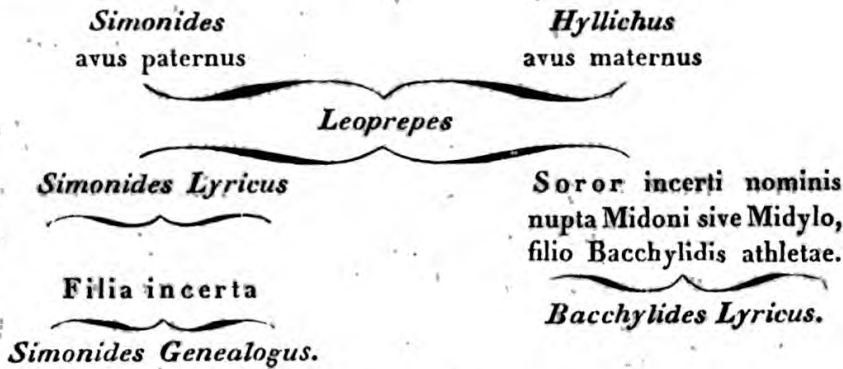
Avum poetae Hyllichum vocat Callimachus apud Scholl. Pind. Isthm. II, 9.

οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω

τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπους.

Is maternus fuisse videtur: paternum, opinor, Marm. Par. Ep. 49. Simonidem appellat et ipsum: *Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ*. Nam licet quam avo assignat victoriam uni conveniat Leoprepidae (v. Eleg. Fr. LVIII.), tamen avum Simonidi Lyrico quendam nomine

Simonidem fuisse, non est quod prae fracte negemus Conferatur Boeckhius C. J. II, p. 312. Patrem poeta ipse Leoprepem vocat, v. Epigr. CCIV., de quo historiolam narrat Aelian. Varr. Hist. IV, 24. Cujus filia, Simonidis nostri soror, Midoni sive Midylo nupserat, ex qua is Bacchylidem suscepit poetam Lyricum: qui ἀδελφιδούης Leoprepidae fuisse proditur, cfr. Nevium Bacchyl. p. 2. Ex filia autem Leoprepidae natus est Simonides tertius, cui ab argumento, in quo elaborasset, Genealogi cognomen haesit, teste Suida s. v. Σιμωνίδης. En stirpem gentis Simonideae:

II. Simonidem adolescentulum in sacris Baccho, cujus gratiis postea summa cum laude esset operaturus, ab civibus Iulietis celebrandis occupatum monstrat Chamaeleon Heracleota Athen. X, p. 456, C. Οἱ δὲ φασιν ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θνύμενον βοῦν ὑπό τινος τῶν νεανίσκων παῖσθαι πελέκει. πλησίον δὲ τῆς ἐορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν. τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκεῖα κομιούμενον αὐτόν et quae sunt reliqua. Quamvis autem ex hac narratione non liquide appareat, utrum casu securim a fabro ferrario repetitum ierit poeta, an familia ejus in celebrandis festis Bacchicis munera sacra

**Wer Verschwundenes wieder ins Daseyn zurückruft, genießt die
Seligkeit des Schaffens.**

NIEBUHR. H. R. I, p. 6.

I. Simonides Iulieta Ceus ¹⁾ quo anno natus sit ipse indigitat Epigrammate CCIII, quod Adimanto Athenis archonte scripsit octogenarius. Adimantus autem quum magistratum gesserit Olymp. LXXV, 4., poetam natum habemus Olymp. LVI, 1. Eaque ratio et non aliis subducta calculis locupletissimorum confirmatur testimoniis scriptorum veterum, Ciceronis vel, cujus Chronica ob oculos habebat, Atheniensis Apollodori, loco ab Niebuhrio instaurato, de Re Publ. II, 10. »Natus Simonides Olympiade sexta et quinquagesima«; Eratosthenis, si vere conjicit G. Bernhardy, in Scholl. Arist. Vespp. 1402., quae excerpit Suidas s. v. *Σιμωνίδης*. *Γέγονεν ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ*

1) Strab. X, p. 486., Steph. Byz. v. *Ἰουλίς*; Himer. Orat. XXIX, 2. *Καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἢ πόλις (f. ἢ Ἰουλίς) ἰσπούδαται. Memorabilis locus Themistii Orr. XXI, p. 259, C. Ineptum est, inquit, ἐξαριθμεῖσθαι τόσα καὶ τόσα τῶν Ἀριστοτέλους ἢ Πλάτωνος αἰεὶ τε δὴ καὶ ἐφ' ἅπαντι, κἄν συλλουσόμενον παρακαλῆς, κἄν συνδειπνήσοντα ἄγης, κἄν ὑπὲρ Αἰσχύλου πυνθάνη, κἄν ποία νῆσος Σιμωνίδου τοῦ μελοποιουῦ. Videtur jam tum litigatum esse de diversis ejusdem nominis poetis probe discernendis et disceptatum, Ceusne insula poetae lyrici fuerit an Amorgus aliave denique insula aliqua. Hinc pullularunt quae sunt apud Choeroboscum Etym. M. p. 713, 17. *Σημωνίδης ἐπὶ μὲν τοῦ ἱαμβοποιουῦ διὰ τοῦ ἦ γράφεται καὶ ἴσως παρὰ τὸ σῆμα ἰστί· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ διὰ τοῦ ι καὶ ἴσως παρὰ τὸ σιμός ἰστί. Festive callidum me hercule decretum in-*vertit Grammaticus Biblioth. Coislin. p. 597. Montef.*

disciplina haec antiquitatis, in qua omnia nobis sita sunt gaudia vitae, quantum quidem in nobis sit accessione quadam quantumvis tenui illa locupletetur, veritas studiose indagetur, valere jubeatur error. Nos quae in quoque laudanda quae vituperanda viderentur, aperte, ut facere consuevimus, et ingenue laudavimus vituperavimus.

Finem faciam huic praefandi muneris si gratias egero **DISSENIO** et **MUELLERO**, qui identidem a me consulti se praestiterunt eos qui semper in me fuerunt. Praesens auxilium tulerunt viri conjunctissimi. **F. BAMBERGERUS** et **AD. EMPERIUS**, quibus nihil neque candidius neque eruditius fingi potest: ex quibus vel per familiares sermones vel justa disputatione elicui multa quae poetae meo salutaria essent futura: his magna pars eorum accepta referenda est, quae probabilia in hoc libro inerunt. Praeclaras quasdam difficilium locorum emendationes per literas mecum communicavit suavissimus meus **TH. BERGKIUS**, cui utinam apud Borussos is locus obtingat, qui in Saxonia patria negatus videtur. Unum nobis dolendum est hoc, **H. Ulrici** librum, quo poesis Graecorum lyricae historiam adumbravit, sero ad nos perlatum esse quam cujus rationem possem habere. Quam jacturam alio modo sarcire conabimur. Scribebam Brunsvigae mense Septembri **MDCCLXXXV**.

I.

PROLEGOMENA

DE

VITA ET CARMINIBUS SIMONIDIS CEL.

Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Caeaque, et Alcaei minaces
Stesichorique graves Camenae.

HORAT. *Carmm.* IV, 9, 5.

Wer Verschwundenes wieder ins Daseyn zurückruft, genießt die
Seligkeit des Schaffens.

NIEBUHR. H. R. I, p. 6.

I. **Simonides Iulieta Ceus** 1) quo anno natus sit ipse indigitat Epigrammate CCIII, quod Adimanto Athenis archonte scripsit octogenarius. Adimantus autem quum magistratum gesserit Olymp. LXXV, 4., poetam natum habemus Olymp. LVI, 1. Eaque ratio et non aliis subducta calculis locupletissimorum confirmatur testimoniis scriptorum veterum, Ciceronis vel, cujus Chronica ob oculos habebat, Atheniensis Apollodori, loco ab Niebuhrio instaurato, de Re Publ. II, 10. »Natus Simonides Olympiade sexta et quinquagesima«; Eratosthenis, si vere conjicit G. Bernhardt, in Scholl. Arist. Vespp. 1402., quae excerpit Suidas s. v. *Σιμωνίδης*. *Γέγονεν ἐπὶ τῆς πεντηχοστῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ*

1) Strab. X, p. 486., Steph. Byz. v. *Ἰουλίς*; Himer. Orat. XXIX, 2. *Καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἢ πόλις (f. ἢ Ἰουλίς) ἰσπούδασται.* Memorabilis locus Themistii Orr. XXI, p. 259, C. Ineptum est, inquit, *ἐξαριθμεῖσθαι τόσα καὶ τόσα τῶν Ἀριστοτέλους ἢ Πλάτωνος αἰεὶ τε δὴ καὶ ἐφ' ἅπαντι, κἄν συλλογόμενον παρακαλῆς, κἄν συνδειπνήσοντα ἄγης, κἄν ὑπὲρ Ἀισχύλου πνυθάνη, κἄν ποία νῆσος Σιμωνίδου τοῦ μελοποιουῦ.* Videtur jam tum litigatum esse de diversis ejusdem nominis poetis probe discernendis et disceptatum, Ceusne insula poetae lyrici fuerit an Amorgus aliave denique insula aliqua. Hinc pullularunt quae sunt apud Choeroboscum Etym. M. p. 713, 17. *Σημωνίδης ἐπὶ μὲν τοῦ ἰαμβοποιουῦ διὰ τοῦ ἢ γράφεται καὶ ἴσως παρὰ τὸ σῆμα ἐστὶ· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ διὰ τοῦ ι καὶ ἴσως παρὰ τὸ σιμός ἐστὶ.* Festive callidum me hercule decretum invertit Grammaticus Biblioth. Coislin. p. 597. Montef.

ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς δευτέρας γεγράφασι. καὶ παρέτεινε μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης βιούς ἔτη πθ'. (Bekkerus errore opinor, non consulto: μέχρις οἷ βιούς ἔτη ἢ πθ'.) et aliorum. Sed Eusebius, quem sequitur Georgius Syncellus, ad Olymp. LV. annotavit: *Στησίχορος τέθνηκεν Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο*, quum tum ne natus quidem fuerit. Mittimus notationes aliorum, quanquam non temere illas spernendas, quum maximam partem ex ipsis poetae carminibus derivatae sint. Veluti quod apud Eusebium cum Stesichoro componitur, apud Scholiastam Aristoph. et Suidam *μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις* vixisse perhibetur, fluxit id ex Fr. Epinic. XXV. Confer quae diximus ad Fr. I. et Epigr. CCIV.

Poeta si undenonaginta natus annos obiit, Theagenida archonte obiit, ut Marmor Parium testatur, hoc est Olymp. LXXVIII, 1. Sin nonaginta tunc habuit annos, ut sumpsit Marmor Parium, Olymp. LXXV, 4. ineunte octogesimum compleverit annum idemque defunctus sit exeunte anno primo Olymp. LXXVIII. Conferatur Marm. Par. Epoch. 57. et commentarii Boeckhii in Corp. Inscr. II, p. 320. Lucianus autem quod Macrob. 26. scribit: *Σιμωνίδης ὁ Κεῖος ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη ἐβίω*, indiligenter locutus est.

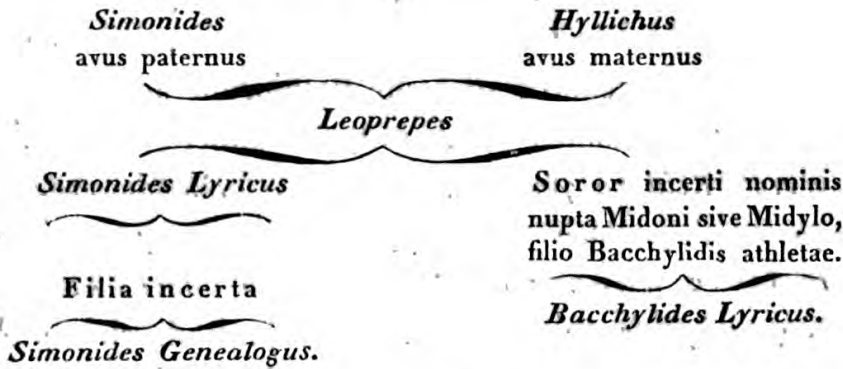
Avum poetae Hyllichum vocat Callimachus apud Scholl. Pind. Isthm. II, 9.

οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω

τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπους.

Is maternus fuisse videtur: paternum, opinor, Marm. Par. Ep. 49. Simonidem appellat et ipsum: *Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ*. Nam licet quam avo assignat victoriam uni conveniat Leoprepidae (v. Eleg. Fr. LVIII.), tamen avum Simonidi Lyrico quendam nomine

Simonidem fuisse, non est quod prae fracte negemus Conferatur Boeckhius C. J. II, p. 312. Patrem poeta ipse Leoprepem vocat, v. Epigr. CCIV., de quo historiolum narrat Aelian. Varr. Hist. IV, 24. Cujus filia, Simonidis nostri soror, Midoni sive Midylo nupserat, ex qua is Bacchylidem suscepit poetam Lyricum: qui ἀδελφιδούς Leoprepidae fuisse proditur, cfr. Nevium Bacchyl. p. 2. Ex filia autem Leoprepidae natus est Simonides tertius, cui ab argumento, in quo elaborasset, Genealogi cognomen haesit, teste Suida s. v. Σιμωνίδης. En stirpem gentis Simonideae:

II. Simonidem adolescentulum in sacris Baccho, ejus gratiis postea summa cum laude esset operaturus, ab civibus Iulietis celebrandis occupatum monstrat Chamaeleon Heracleota Athen. X, p. 456, C. Οἱ δὲ φασιν ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπό τινος τῶν νεανίσκων παίσθαι πελέκει. πλησίον δὲ τῆς ἐορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν. τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκεῖα κομιούμενον αὐτόν et quae sunt reliqua. Quamvis autem ex hac narratione non liquide appareat, utrum casu securim a fabro ferrario repetitum ierit poeta, an familia ejus in celebrandis festis Bacchicis munera sacra

obierit publica auctoritate, hanc tamen sententiam considerata universae antiquitatis ratio prae altera opinione insigniter commendat: velut apud Athenienses gens sacra Butyporum seu Thaulonidarum hereditario jure bovem ad aram Jovis Poliei securi percutiebant. Bacchylidem nepotem Bacchicis sacris conjunctum vel appellatio praedicat.

Ut Iulide Bacchus, ita apud Carthaeenses colebatur Apollo (quem summo honore et apud reliquos Ceos habitum novimus, Mueller. Dorr. I, p. 363.) et Aristaei cognomine, quem vetustissimis Cei insulae colonis Locrensibus vindicat Boeckhii, et Pythius, quem ab Atheniensibus colonis ad illum adjunctum fuisse consentaneum est. Cui deo choros in festo Pythiorum actos docet Nicander Colophonius apud Antonin. Liber. 1. *Κτήσυλλα ἐγένετο Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ, ταύτην ἰδὼν Ἐρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς.* Cujusmodi choros Apollini agendos instituentem videmus Simonidem apud Chamaeleontem Ath. X, p. 456, E. *Λέγεται ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατριβόντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χορούς. εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἕνω. πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῶ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης.* De quo χορηγεῖω uberius disseruit Broendstedius Itinerum in Graec. T. I. Appendice VIII, qui ante vocem μακρὰν negationem inserendam ex situ locorum docuit. Cui instituto Caeae poesis lyricae initia et celebritatem deberi, perspexit Boeckhii in Censura operis Broendstediani, quae legitur in Annalibus Litter. Berolin. 1827, I. p. 28 sqq.; disputationem confirmavit in Corp. Inscr. II, p. 290. Primum illud pro explorato habendum est, artem poeticam apud Graecos cum

sacris deorum artissimis vinculis ligatam ad igniculos poeticos natura ingenitos fovendos et frequenti exercitatione eliciendos non mediocre habuisse momentum. Ita domesticis sacris instigabantur poetae poetriaeque Lesbii; Cereris sacris addictum novimus Lasum Hermionensem, suspicamus Cydium itidem Hermionensem; Apollineae religioni dediti poetae Siculi Stesichorus et Ibycus; Ceorum denique poetarum familias jure hereditario res musicas in festis Apollinis Pythii administrasse, non dubiis indiciis tenetur. Simonides Musicus, quem cum Archilocho ad Olymp. XXIX. memorat Eusebius, cum Hipponacte Cyrillus adv. Julian. p. 12, C. et cui Plinius Hist. Nat. VII, 56. heptachordi inventionem adscribit, utrum huc pertineat an secus, inexploratum est. Sed ad illam disciplinam respexisse Pindarum τὸν πολλὰ εἰδῶτα φωνῶν, quum Simonidem et Bacchylidem τοὺς μαθόντας carpit, non absonum videtur statuere. Illud tamen sedulo cavendum est, ne quis imaginem hominum ad poesin invitis Musis factitandam compulsorum animo sibi informet.

Sed harum rerum rationes altius repetendae. Locri Epizephyrii rerum musicarum haud vulgari studio et ardore fuerunt conspicui, Pind. Olymp. XI. cum Intpp. Quam quidem laudem cum reliquis civitatis institutis a parentibus vel Opuntiiis vel Ozolis traditam acceperint: Hesiodus autem Locrensis fuit poeta, quocum Stesichori Himerensis artem conjunctam fuisse edocuit Welckerus. Vetustissimi autem Cei insulae coloni Locrenses fuerunt Ozolae. Unde illud valde memorabile videtur, quod Plato Comicus Bacchylidis cujusdam meminit tibicinis Opuntii, v. Scholl. Arist. Nubb. 330. et Suid. v. Σοφιστής. Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράμασι Σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον

αὐλητὴν Βακχυλίδην εἰς τοῦνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν.
 Quibus reputatis non improbable fit, Opuntii istius et
 Cei familias Bacchylidarum cognatione quadam fuisse
 constrictas easdemque et apud Opuntios patres et apud
 colonos Ceos cum sacris publicis conjunctas. Nam jus
 in sacris artes musicas exercendi fuisse interdum here-
 ditarium certum est, ut Pindarum ejusque familiam in
 festis quibusdam Boeotorum hereditate accepto munere
 sacro functum scimus. Cei autem non sola sacrorum
 communionem cum Locrensibus tenebantur, sed nec aliis
 in rebus studia parentum ab filiis abalienata fuisse inde
 colligitur, quod Locrenses Opuntii in pugna Artemisia
 navibus auxiliabantur Ceis, teste Herodoto VIII, 1. Quid,
 quod priscam Locrorum cum Ceis necessitudinem poste-
 ris temporibus transisse in Aetolos et Naupactios, —
 Naupacto autem Ceus heros Locros in insulam ipsius in
 honorem appellatam duxisse ferebatur, filius Apollinis et
 Nymphae Rhodoessae —, evincunt tituli apud Boeck-
 hium Corp. Inscr. nr. 2350. 2351.

III. Vixit Simonides Athenis cum Hipparcho ty-
 ranno Olymp. LXIII, 2. tyrannidem adepto. Qui uti
 Anacreontem Teo, ita Ceum poetam patria insula ad se
 invitasse videtur, quem Hieronymi Chronicum jam Olymp.
 LX. cum Phocylide et Xenophane clarum habitum anno-
 tavit. Hipparchus poetam, quem a latere suo discedere
 nollet, magnificis muneribus pascebat, ut ait Plato Hip-
 parch. p. 228, C. *Σιμωνίδην τὸν Κεῖον περὶ αὐτὸν*
αἰεὶ εἶχε, μεγάλους μισθοῖς καὶ δώροις πείθειν· ταῦτα δὲ
ἐποίει βουλόμενος πείθειν τοὺς πολίτας, ἵνα ὡς βελτίστων
αὐτῶν ὄντων ἄρχῃ, οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθο-
νεῖν ἅτε ὢν καλὸς τε καὶ ἀγαθός: unde profecit Aelia-
 nus Varr. Hist. VIII, 2. Hipparcho Olymp. LXVI, 3.

interempto utrum apud Hippiam fratrem Athenis remanserit, an abierit peregre, ignoramus. Quanquam ab Hippia animum poetae non fuisse alienum declarare videtur Epigr. CLXX, ubi Hippiam vocat *ἄνδρα ἀριστεύσαντα ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ*: nisi forte tempus et regina pecunia domuerat. Sed Hippia Olymp. LXVII, 3. patria pulso quum Aristogitoni et Harmodio, Hipparchi percussoribus, statuae collocarentur aheneae, quas ab Antenore factas postea Xerxes secum abstulit, v. Pausan. I, 8, 5., omnem pristinae benevolentiae et caritatis memoriam poeta deposuerat, v. Epigr. CLXXXV.

Versabatur eodem tempore Athenis Lasus Hermonensis, cujus suasu hortatuque Hipparchus Onomacritum, Musaei vaticiniorum nefarium interpolatorem, urbe eiecit, teste Herod. VII, 6. Cum Laso igitur inimicitias exercuisse videtur Simonides, vellicatus ab isto apud Aristophanem Vespp. 1410.

Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.

"Ἐπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν· Ὀλίγον μοι μέλει.

Ubi Scholiasta: *τὸν Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνούοντας ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς εἰσάγει.* Aemulationis causas aperiunt quae de Laso addunt Scholia: *ὁ Λᾶσος πρῶτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε καὶ τοὺς ἐριστικούς εἰσηγήσατο λόγους.* Gloriam autem suae obtrectatores Simonides aequo animo ferre non sustinebat.

Eo tempore, quod intercessit inter necem Hipparchi et bella Persica — nam quando naufragio isto, de quo dixerat Fr. Hymn. XXXVIII. usus fuerit et quas in terras fuerit ejectus obscurum est —, Aleuadarum et Scopadarum, Thessaliae tyrannorum familiaritate usum le-

gimus Simonidem, opulentissimorum hominum. Quos quidem aeternitatem memoriae unis poetae Cei carminibus acceptam referre, Theocritus ait versibus venustissimis Idyllio XVI, 34.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
 Ἀρμαλιὰν ἔμμηρον ἐμετρούσαντο Πενέσται·
 πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
 μόσχοι σὺν κερααῖσιν ἐμνκάσαντο βόεσσι,
 μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάσκειν
 ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις.
 Ἄλλ' οὗ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
 θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν στρυγνοῦ Ἀχέροντος,
 ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
 δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος ἀλόλα φωνέων
 βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς
 ὀπλοτέρους· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.

Ex carminibus Epiniciis et Threnis, quae Scholiasta teste nobilissimis Thessalorum dominis scripsit, supersunt fragmenta Epinic. XII. in Scopam, filium Creontis; XIII. Threnor. Fr. XLVI, in communem Scopadarum interitum; fr. XLVIII. in Antiochum Aleuadam; cll. fr. L. Adde Epigrr. CLXXXV. CCXXVII. Poetam non ita Thessalorum animos carminibus suis delensisse, rudium hominum, ut reliquos deleniebat omnes, apparebit comparanti Plutarch. Aud. Poet. p. 15; C. Σιμωνίδης μὲν ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν εἰπόντα· Τί δὴ μόνους οὐκ ἐξαπατᾶς Θετταλοῖς; Ἀμαθέστεροι γάρ εἰσιν, ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Aleuadasque non ea qua par fuerat mercede remuneratos Simonidem, Sozomenus scribit Hist.

Eccles. p. 4, 12. Cantabr., Theodosio Imperatori blanditus. Neque vero poetae ipsi Creontis ille filius Scopas ita probari potuit, ut non laudes ipsi tribuendas haud vulgari temperamento miscendas putaret.

Apud Thessalos artem memoriae, de qua exposuimus in Epigr. CCIV., invenisse fertur singulari quodam casu admonitus. Refert Cicero secutus Callimachum Orat. II, 86, 351. »Dicunt quum coenaret Cranone in Thessalia Simonides apud Scopam, fortunatum hominem et nobilem, cecinissetque id carmen quod in eum scripsisset, in quo multa ornandi causa poetarum more in Castorem scripta et Pollucem fuissent, nimis illum sordide dixisse, se dimidium ejus ei quod pactus esset, pro illo carmine daturum, reliquum a suis Tyndaridis, quos aequae laudasset, peteret, si ei videretur. Paulo post esse ferunt nuntiatum Simonidi, ut prodiret: juvenes stare ad januam duos quosdam, qui eum magnopere evocarent: surrexisse illum, prodisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse.« Hinc sua hausit Valerius Maximus I, 8. Neque multum discrepat Quinctilianus Instit. Orat. XI, 2, 11. »Artem memoriae primus ostendisse dicitur Simonides: cujus vulgata fabula est, quum pugili coronato carmen, quale componi victoribus solet, mercede pacta scripsisset, abnegatam ei pecuniae partem, quod more poetis frequentissimo digressus in laudes Castoris et Pollucis exierat. Quapropter partem ab iis petere, quorum facta celebrasset, jubebatur. Et persolverunt, ut traditum est. Nam quum esset grande convivium in honorem ejusdem victoriae atque adhibitus ei coenae Simonides, nuntio est exitus, quod eum duo juvenes equis advecti desiderare

majorem in modum dicebantur. Et illos quidem non invenit, fuisse tamen gratos erga se deos exitu comperit. Nam vix eo limen egresso triclinium illud supra convivas corruit atque ita confudit, ut non ora modo oppressorum, sed membra etiam omnes requirentes ad sepulturam propinqui nulla nota possent discernere. Tum Simonides dicitur memor ordine quo quisque discubuerat corpora suis reddidisse. Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucone Carystio; an Leocrati, an Agatharcho, an Scopae scriptum sit id carmen; et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt, an Cranone, ut Apollas Callimachusque (ita vulgatam Apollas Callimachus correximus), quem secutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Thessalum perisse in eo convivio constat, adjicitur sororis filius; putant et ortos plerosque ab alio Scopa, qui major aetate fuerit. Quanquam mihi totum de Tyndaridis fabulosum videtur: neque omnino hujus rei meminit usquam poeta ipse profecto non taciturus de tanta sua gloria.

Superest hodie Callimachus ille locus, quo ipsum loquentem inducit suavem poetam; quem apud Suidam s. v. *Σιμωνίδης* misere affectum persnavit Bentlejus (Fr. LXXI.) in hunc modum:

Οὐδ' ὑμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρειεν, οἷ με μελάθρου
 μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθ' ἔ ποτε
 δαιτυμόνων ἀπο μῶνον, ὅτε Κρανώνιος, αἶ αἶ,
 ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

Neque vero alio spectat Aristides Orat. Sacr. IV, p. 584. Canter. *Καὶ ὁ μισθὸς τοῦ ἄσματος, ὥσπερ τῷ Σιμωνίδῃ*

παρὰ τῶν Διοσκούρων φασὶ γενέσθαι τὸ σωθῆναι μόνον, ἀνθ' ὧν εἰς αὐτοὺς ἐποίησε, πλὴν ὅσον ἡμεῖς γε οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι διεσώθησαν μεθ' ἡμῶν. More suo fabulam exornavit deformavitque Phaedrus Fabb. IV. 24., respicit Ovidius Ib. 513 diras imprecatus adversario:

Lapsuramque domum subeas, ut sanguis Aleuae,
Stella Leoprepidae quum fuit aequa viro.

Primum id dubitari non licet, quin in commissatione illa plerique ex gente Scopadarum aedium ruina oppressi perierint, siquidem ipse poeta τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν threno luxerat, teste Phavorino apud Stobaeum Sermm. CV, 62. cll. Threnor. Fr. XLVI. In eo ipso carmine, opinor, poeta Quinctiliano ejusque auctoribus significare videbatur, Pharsali celebratum convivium. Quam quidem sententiam seduli illi antiquarum rerum scrutatores Apollodorus (in Chronicis) et Eratosthenes (p. 221. Bernhardy) et Euphorion (ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀλευαδῶν, Meineke p. 81.) et Larissaeus Eurypylos, quem ad ipsam Aleuadarum gentem magna cum probabilitate referunt, sunt amplexi: Cranonem Apollas (de quo scriptore dixit Boeckh. praef. Scholl. Pind. p. XXI.) et Callimachus substituerunt, primariam Scopadarum sedem esse recordati: Pharsali, quae urbs et ipsa dicionis privatae Scopadarum, commissatio celebrata videtur. Illi igitur scriptores ut in Thessalia rem accidisse consentiunt, ita Scopam carmine laudatum fuisse conspirant. Contra eae sententiae, quae vel Glaucō Carystio vel Leocrati vel Agatharcho denique cuidam carmen scriptum praedicabant, longo post tempore et a levioribus quidem auctoribus agitatae videntur. Nam quum

vulgata fabula esset, poetam interitum vitasse ope Dioscurorum, quos in ipso illo carmine praeconio suo ornasset, nihil isti circumspexerunt aliud, nisi quibus in carminibus Simonidis mentio facta esset Dioscurorum. Carminis in Glaucum particulam lege Fr. Epinic. XX.

Quae autem in fine adjicit Quintilianus, sibi totum de Tyndaridis fabulosum videri neque omnino ejus rei meminisse usquam poetam ipsum, non taciturum de tanta sua gloria, ea haud admodum peritum fabularum praestant interpretem. Nam quum aliquo tandem modo exisset Simonides ex conclavi, quae res statim explanabitur quomodo habuerit, quo in conclavi Scopae victoriam carmine in Dioscurorum laudes effuso concelebrasset et quum aedes subita ruina essent collapsae, ipse autem servatus unus: quid quaeris, homines Graeci populari et nativa quadam religione miram desideratissimi vatis et Diis cari servationem repetebant ab divis fratribus, quos scirent illo carmine laudatos:

Omnes scierunt Numinum praesentiam
Vati dedisse vitam mercedis loco.

Ita Arionem servant delphines, Ibyci necem grues vindicant: Dis hominibusque et ipsis animalibus cura poetae. Valde autem suspicamur, sordidam illam vocem Scopae affictam ab istis incuriosis rerum veritatis homuncionibus, qui — τῶν Ἑλλήνων οἱ σφόδρα περιτροὶ Plut. Comp. Thes. et Romul. VI. — de rebus inventis (περὶ εὐρημάτων) inani sedulitate conficiebant libellos: qui qualis farinae fuerint libelli quum alia demonstrant haud pauca, tum qua via Simonidem artis memoriae repertorem exstitisse fabulantur. Ab istis viris egregiis tota res in historiologiae est formam redacta. Etenim post

tam exquisitam contumeliam Scopadarum interitum vix fuerat plancturus Simonides, v. Fr. Threnor. XLVI.

Erat autem Creontis ille filius homo ab animi mansuetudine remotissimus, propensus in crudelitatem: v. Epinic. Fr. XII. Veri igitur non absimile nobis videtur, ipsum illud carmen, cujus reliquiae Scopam nescio quid eo tempore in Thessalos crudelius commisisse docent, cantatum esse in nobili ista comissatione. Thessali autem supplicium sumpturi de tyranno, cujus impotentem dominationem perosi videntur, aedes forsitan ad convivium illud agendum exstructas subruisse, Scopae ejusque familiae, quae nec aliis temporibus invidia vacabat Thessalorum, attulisse necem, poetam autem dulcissimum evocasse et a turpi exitio segregavisse videntur unum. Qua in sententia egregie nos confirmavit Phantias Eresius apud Athen. X, p. 438, E. Φαντίας δ' Ἐρέσιος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τυράννων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας Σκόπαν φησὶ τὸν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ παλαιοῦ υἱδοῦν φιλοποτοῦντα διατελέσαι καὶ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἀπὸ τῶν συμποσίων ποιεῖσθαι ἐπὶ θρόνου καθήμενον καὶ ὑπὸ τεσσάρων βασταζόμενον οὕτως οἴκαδε ἀπιέναι, ut hoc modo scrupulus eximatur Buttmanno Mythol. II, p. 268. — Ceterum consimili fortuna usum Theramenem scribit Plutarch. Consol. Apollon. p. 105, B. Θηραμένης ὁ γενόμενος Ἀθήνησι τῶν τριάκοντα τυράννων συμπεσοῦσης τῆς οἰκίας, ἐν ἧ μετὰ πλειόνων ἐδείπνει, μόνος ἐσώθη. Simonideam autem fabellam Pindaro affinxit Solin. Polyh. 1.

Superest ut castigemus errorem Quinctiliano communem cum Phaetro. Cernitur is in verbis statim ab initio positus, quibus id carmen *pugili coronato* scriptum fuisse perhibetur: unde Phaetrus Dioscuros *pulvere*

sparsos, sudore multo diffuentes corpora apparuisse dicit. Hoc inde manavit, quod Grammatici quidam post aetatem Alexandrinorum de sola Dioscurorum memoria, quo carmen illud cujus fama percrebuisset agnoscerent, argumentum duxerunt: pugilatu autem Glaucus vicit et Leocrates: Agatharchum licet credere. Scopas autem, fortunatus homo et is tyrannus, detrectavit hercules in alia descendere certamina, nisi quae quadrigis rhedisve mularibus instituerentur: reliqua enim sua persona indigna aestimabant istius condicionis homines. Unde poeta Syracusanus Thessalorum equos Simonidis carminibus nobilitatos canit:

τιμᾶς δὲ καὶ ἀκέες ἔλλαχον ἵπποι,
οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.

Nobilissimi equi Thessalorum; Aleuadae *ἱππικώτατοι* Satyro apud Ath. XII, p. 534, B. Hinc *equis ad-
vecti* Tyndaridae poetam suum ruinae subtracturi. Neque illud vilipenderimus, quod Pollux pariter atque Castor laudibus ornati dicuntur uterque: πνὲς ἀγαθὸς unus Pollux: ambo *ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων, πώλων ἀκέων
δματῆρες, ἱππότα σοφώ.*

Poetam autem iter illud ante Persarum irruptionem suscepisse, hoc licet argumento demonstrare. Herodotus enim VII, 6. solos Aleudas Persarum studio deditos memorat, Scopadas non item; quippe qui aedium ruina extincti essent. Neque poeta patriae amore flagrans illo tempore operam suam tyrannis istis fuerat locaturus. Reversus igitur Athenas et alia circumvolitabat thyma et admirabiles victorias popularium suorum vel carminibus studuit vel Epigrammatis ad omnem posteritatem propagare.

IV. Miltiadi Epigramma scripsit CLXXXVIII. in statuam Panis post Marathoniam victoriam dedicatam. Anno autem post archonte Aristide Olymp. LXXII, 4. quum Athenienses praemio proposito poetas ad Elegiam in eos, qui in agro Marathonio occubuissent, faciendam publica auctoritate provocassent, Aeschylum suavitate sua vicit Simonides, cfr. Elegiarum Fr. LVIII. cl. Epigr. CXLIX. Decem fere annis post quum Xerxes Graeciam infestasset, praeter alia Leonidae Spartiatarumque in Thermopylis facinora insigniter concelebravit, ad Epigrammata ipsorum tumulis inscribenda ab Amphictyonibus conductus; Megistiae hospitis, eximii vatis, tumulum de suo exornavit, v. Epigr. CL — CLV. Encomium in τὸν ἐν Θερμοπύλαις θανόντα v. Fr. IX. Deinde navales pugnas Artemisiam et Salaminiam summosque Graecorum duces in caelum extulit, v. Fr. carmm. II — VIII., Epigr. CLVII — CLX. et CXC — CXCV. Ipso Themistocle familiarissime utebatur: αἰεὶ γὰρ τὸν ὅμοιον ἄρει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον: a quo minus justa exigens aliquando lepido responso ad officium revocatus est: Plutarch. Themistocl. V. cl. Praeceptt. Polit. p. 807, A. et Regum Apophthegm. p. 185, C. Κριτὴν ἀσφαλῆ περὶ τὰ συμβόλαια παρεῖχεν ἑαυτὸν, ὥστε πού καὶ πρὸς Σιμωνίδα τὸν Κεῖον εἶπεν αἰτούμενόν τι τῶν οὐ μετρίων παρ' αὐτοῦ στρατηγοῦντος, ὡς οὐτ' ἐκεῖνος ἂν ἐγένετο ποιητῆς ἀγαθὸς ἄδων παρὰ μέλος, οὐτ' αὐτὸς ἀστειὸς ἄρχων παρὰ νόμον χαριζόμενος. Idem quum ei Simonides an quis alius artem memoriae polliceretur, Oblivionis, inquit, mallet, teste Cicerone de Finn. II, 32, 104. Aliud specimen infra adscripsimus, ubi de Corinthiorum cum Simonide necessitudine agimus. Themistocli communis

Lycomidarum sacelli post vastatam Atticam instauratori epigramma scripserat, v. Epigr. CXCVII.

Flagrantissimo odio Themistoclem atque Simonidem persequabatur Timocreon Rhodius poeta, de quo disputavit Boeckhius Indice lectt. Berolin. semestr. aestiv. 1833: Diogenes Laertius II, 25, 46. *Σιμωνίδῃ ἐφιλονέκει Τιμοκρέων*. Apertius Suidas s. v. *Τιμοκρέων*, *Ῥόδιος κωμικός καὶ αὐτὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· διεφέρετο δὲ πρὸς Σιμωνίδην τὸν τῶν μελῶν ποιητὴν καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, εἰς ὃν ἐξύφανε ψόγον δι' ἐμμελοῦς τινοῦ ποιήματος. — Ἐγραψε κωμῳδίαν εἰς τε τὸν αὐτὸν Θεμιστοκλέα καὶ εἰς Σιμωνίδην τὸν μελοποιὸν καὶ ἄλλα*. Caussae discidii Timocreontem inter et Themistoclem duce Plutarcho Them. XXI. in clara luce ponuntur. Nam qui alios patria profugos muneribus corruptus reduxisset, Timocreontem et hospitem et amicum ob Medorum studium fugatum non passus erat Rhodum reverti, licet tria talenta argenti accepisset. Post autem quum Themistocles et ipse eandem ob causam ad Persas confugisset, Timocreon atram bilem in perfidum hominem evomuit. Simonideae autem litis quae peculiaris exstiterit origo ut obscurum sit, poeta Ceus eum odisse debebat, qui tam abjecto fuisset animo atque vesano, ut, qui Graecus esset natione, Persarum regis Graecis infestissimi partibus favere ejusque aulam adire sibi non dedecori duceret, cfr. Thrasymachus Chalcedonius apud Athen. X, p. 416, A. Et poeta Ceus fortasse criminationes ab Timocreonte in Themistoclem suum collatas in ipsum auctorem retorquebat, patronum sospitaturus. Exstat Epigramma Simonidis CLXXXVI. in vivum Timocreontem joculariter compositum; ejusdem versiculum epi-

cum risit Epigr. CCXXIX., ad quem jocosum ille respondit par pari rependens.

Post pugnam Plataensem Olymp. LXXV, 2. pugnatam, quam elegiaco carmine praedicavit, v. Eleg. Fr. LIX., cll. Epigr. CXCIX., Pausaniae floruit hospitio, cui multa ab ipso facete dicta celebravit antiquitas. Plato Epp. II. *Περὶ Ἰέρωνος ὅταν διαλέγονται οἱ ἄνθρωποι καὶ Πausανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἃ τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς.* Cujusmodi sermonis memoriam servavit Plutarchus Consol. ad Apoll. p. 105, A. *Σιμωνίδης ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς Πausανίου τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων μεγαλαυχουμένου συνεχῶς ἐπὶ ταῖς αὐτοῦ πράξεσι καὶ κελεύοντας ἀπαγγεῖλαι τι αὐτῷ σοφὸν μετὰ χλευασμοῦ, συνεῖς αὐτοῦ τὴν ὑπερηφανίαν, συνεβούλευε μεμνησθαι ὅτι ἄνθρωπος ἐστὶ.* Pertexit Aelianus V. H. IX, 41. *Τοῦτο παραχρῆμα μὲν ἐξεφάυλισε Πausανίας καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ μηδίζειν ἔρωτα καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλέα ξενίᾳ, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος.* Ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ καὶ διεπάλασε τῷ λιμῷ καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων ἀλγεινότατα, ἀλλὰ τηνικαῦτα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρεῖς. Ὡς ξένε Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ᾄμην εἶναι. En gemellum Croesum, en Solonem! — Eidem gloriabundo Epigramma confecit nobilissimum CXCVIII.

V. Simonides postquam anno Olympiadis LXXV, $\frac{3}{4}$. octoginta natus annos Adimanto Athenis archonte choro cyclico vicisset, quae ipsi palma quinquagesima sexta cessit, in cuius memoriam scriptum superest Epigramma CCIII. cll. CCIV., invitatus ab Hierone tyranno

Syracusas se contulit. ibique ad Olympiadis LXXVIII. annum primum, qui vitae ultimus fuit, vixit. Et si audiamus Libanium, accurate narrando fidem facientem, Magnam Graeciam invisebat eo tempore, quo in Siciliam erat profecturus. Nam ille T. IV, p. 1101. Rsk. in itinere ad Tarentum, ubi navem esset conscensurus, quum repperisset mortuum eumque humasset, ab eodem per somnum monitum scribit, ne navigaret: obtemperasse illum, reliquos nave percussa interiisse, v. ad Epigr. CLXXXIII. IV. Namque Hiero diuturna aegrotatione pristinam morum ferocitatem exuerat optimarumque artium illecebris mirifice captus viros in omni sapientia principes ad se vocabat, Simonidem, Pindarum, Bacchylidem, Aeschylum, alios, v. Aelian. V. H. IV, 15. Simonidem munificentia tyranni allectum vel gravem annis Syracusas adire non detrectasse Aelianus tradit V. H. IX, 1. aliique. Neque ipse dissimulabat, pretio sermones suos ab illo redemptos, Synes. Epp. 88.; tamen plus profuisse Hieroni Simonidem, quam contra, veterum scriptorum una est et consentiens vox, quippe quibus sapientia majoris erat quam opes, v. Aelian. V. H. XII, 25. et Synes. l. c. et alii. Simonides autem ante Pindarum regis precibus cesserat, si quidem fides Apophthegmati Pindari, quod ex codice Boeckhii protraxit Scholl. Pind. p. 10. *Ἐρωτηθεὶς (Pindarus), διὰ τί Σιμωνίδης πρὸς τὸν τύραννον ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐ θέλει; Ὅτι βούλομαι, εἶπεν, ἑμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλω:* quae non ex animo dicta eventus docuit. Simonides statim ut advenerat pacem conciliavit inter Theronem Agrigentinum et Hieronem ejusque amicos, ut Hiero adeo sororem Theronis duceret, v. Scholl. Pind. Olymp. II, 29. Tyrannus autem tam largiter victum submini-

strabat poetae, is ut maximam partem venderet, quas ei sordes exprobrat Chamaeleon apud Athen. XIV, p. 656, D. Ὅντως ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδῆς, ὡς Χαμαιλέον φησὶν ἐν Συρακούσαις γοῦν τοῦ Ἱέρωνος ἀποστέλλοντος αὐτῷ τὰ καθ' ἡμέραν λαμπρῶς, πωλῶν τὰ πλείω ὁ Σιμωνίδης μικρὸν μέρος ἀντιθέτο ἐρομένου δέ τινος τὴν αἰτίαν » Ὅπως, εἶπεν, ἦ τε Ἱέρωνος μεγαλοπρέπεια καταφανῆς ἢ καὶ ἡ ἐμὴ κοσμιότης. « En nunquam haesitantem! Poeta autem ut exhilarabat Hieronem carminibus, ex quibus superesse conjecimus Fr. inc. CXVII., et facete dictis delectabat, ita erudiebat sermonibus suis. Quales sermones antiquitas jactavit non paucos; nam, ut est apud Platonem Epist. II., Περὶ Ἱέρωνος ὅταν διαλέγωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ Πανσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες ἅ τε ἐπράξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. Omnino tyrannus ex omnibus illis qui ἐπαιζον φίλων ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν, uno Simonide maxime videtur delectatus, homine in omni genere disputationis insigniter volutato. Superest dialogus Xenophontis Atheniensis, quem ille fingit Hieronem inter et Simonidem habitum de vitiis et virtutibus tyrannidis: qui non dubium esse potest quin rationem habuerit eorum, quae de sermonibus inter utrumque consertis hominum ore circumferrentur.

Quae disputationes quibus in argumentis versatae sint, et ex Xenophonteo libello et ex iis licebit suspicari, quae sunt apud Ciceronem de Natura Deor. I, 22. » Roges me, quid aut quale sit deus; auctore utar Simonide: de quo quum quaesivisset hoc idem tyrannus Hiero, deliberandi sibi unum diem postulavit. Quum idem ex eo postridie quaereret, biduum petivit. Quum saepius duplicaret numerum dierum admiransque Hiero requireret,

cur ita faceret: » Quia quanto, inquit, diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior. Sed Simonidem arbitror, — non enim poeta solum suavis, verum etiam cetera quam doctus sapiensque traditur —, quia multa venirent in mentem acuta atque subtilia, dubitantem, quid eorum esset verissimum, desperasse omnem veritatem.« Idem fere de Thalete Milesio et Croeso refert Tertullianus Apol. 46. et ad Nationes II, 2., versibus eandem sententiam declaravit Jophon Bacchis fabula apud Stobaeum Eclogg. phys. II, 1, 9.

*Ἐπίσταμαι δὲ καὶ τόδ', οὐσά περ γυνή,
ὡς μᾶλλον ὅστις εἰδέναι τὰ τῶν θεῶν
ζητεῖ, τοσοῦτ' ἄλλων ἤσβον εἶσεται.*

Neque minus familiariter uxore tyranni, quam ipse Hieroni conciliasset, videtur usus. Ex responsis ipsi datis est illud, quo opulentos sapientibus beatiores praedicavit apud Aristotelem Rhet. II, 16. *Ὅθεν καὶ τὸ Σιμωνίδου εἶρηται περὶ τῶν σοφῶν καὶ πλούσιων πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν Ἰέρωνος ἐρομένην, πότερον γενέσθαι κρείττον πλούσιον ἢ σοφόν; Πλούσιον, εἰπεῖν· τοὺς γὰρ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλούσιων θύραις ἔφη διατρίβοντας: seipsum urbane traducens, eximie suppalpatus mulierculae. Eadem similiter referunt Stobaeus Sermm. XCI, 31., S. Maximus Confessor II, p. 572. Combefis. neque aliorum digitum intendit Plato Rei Publ. VI, p. 489, B. *Οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν πλούσιων θύραις ἰέναι, ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψευσατο.* Quae quidem Scholia inter Eubulum atque Socratem disputata fingunt, quibus fidem detrahendam perspexit Groen van Prinsterer Prosopograph. Platon. p. 17.*

Poeta autem non ita se Musamque suam tyranno mancipaverat, ut non popularium suorum victorias Epigrammatis honestare pergeret. Ita Epigr. CLXI. CLXV. VI. et CCIX. in Sicilia scripta esse ratio temporum indicio est.

Discessit Simonides octoginta novem natus annos Syracusis, Olympiadē LXXVIII, 1. Refertur ab Cicerone Cat. M. VII, 23. in eos poetas, quos non coegerit in suis studiis obmutescere senectus, quod confirmatur Fr. Hyporch. XLV., Epigr. CCIV. autem memoriae in octogenario incredibilem vim jactat. Memorabilis locus Hieronymi Epist. 34. T. IV. p. 258. »Ad poetas venio Homerum, Hesiodum, Simonidem, Stesichorum, qui grandes natu cycneum nescio quid et solito dulcius vicina morte cecinerunt;« quam quidem fabellam ex carmine quodam poetae haustam arbitramur. Nobili sepulcro honestatus suavissimus poeta, cui hoc inscriptum fuisse Epigramma tradidit Tzetzes Chill. I, 24.

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ.
Κεῖω δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

De sepulcro nefarie diruto haec narrantur apud Suidam v. Σιμωνίδης, quae ex Aeliani libris, quos de providentia scripserat, fluxisse suspicantur homines eruditi: Ἀκράγαντινων στρατηγὸς ἦν ὄνομα Φοῖνιξ. Συρακουσίοις δὲ ἐπολέμουν οὗτοι. οὐκοῦν ὅδε ὁ Φοῖνιξ διαλύει τὸν τάφου τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς τε καὶ ἀνοίκτως καὶ ἐκ τῶν λίθων τῶνδε ἀνίστησι πύργον καὶ κατὰ τοῦτο ἐάλω ἡ πόλις. ἔοικε δὲ καὶ Καλλίμαχος τούτοις ὁμολογεῖν. οἰκίζεται γοῦν τὸ ἄθεσμον ἔργον καὶ λέγοντά γε αὐτὸν ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὺν ποιητὴν.

οὐδὲ τὸ γράμμα
 ἤδεσθη τὸ λέγον, μ' ἴτα Λεωπρεπέος
 κείσθαι Κήϊον ἄνδρα.
 Κατ' εἰπὼν ἅττα ἐπιλέγει.
 οὐδ' ἰμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρεσεν, οἷ με μελάθρου
 μέλλοντος πίπτειν ἐπὶ οὐρανὸν ποτε
 δαιτυμόνων ἄπο μῦνον, ὅτε Κρανώϊος, αἶ, αἶ,
 ὠλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σιοπάδας.

VI. Jam postquam vitam poetae ad finem perduximus, quibus fuerit moribus, qua indole animi, quaerendum erit, deinceps ad lustrandam poesin ipsam gradum facturis. Primum in eo conspirant omnes, qui de eo memorarunt, ut eum non mediocri lucri cupiditate arsisse coarguant: nimirum κέρδει καὶ σοφία δέδεται, Pindarus ait. Ab Ceo poeta tanquam a fonte suo repetunt pretia carminibus pacta: nam qua erat ingenuitate animi ipse minime omnium dissimulabat, sibi χρήματα, χρήματ' ἄνδρα esse; Schol. Pind. Isthm. II, 5. Νῦν, φησὶ, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινικίους πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου. — ἔνθεν καὶ Καλλιμάχος

οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
 τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπους.

Λέγει δὲ (Pindarus) ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. — τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἶρηκε (Fr. XXX).

οὐδ' ἀργυρὴ κώκοτ' ἔλαμπε Πειθῶ.

Quem et ipsum Simonidis argentatam artem notasse praeter Scholiastam intellexit Tzetzes Chill. VIII, 828 (coll. X, 786).

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφήν ἐποίει,
ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλιμαχὸς τε λέγει,
καὶ ἕτεροι μυριοὶ δὲ τῶν ἔλλογιμων ἄνδρες.

Praeterea Scholiasta Aristoph. Pac. 681., quorum partim in Lexicon suum intulit Suidas s. v. Σιμωνίδης: Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ἄσματα καὶ γράφαι ἄσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἰσθμιονίκαις φησὶν αἰνιττόμενος (Isthm. II, 5.). Additum est aliud Scholium, quo ob idem vitium Κίμβιξ appellatus perhibetur a Xenophane: qui vere falsene appellationis non admodum honorificae auctor celebretur opinaturis relinquimus. Eadem compellatione Chamaeleon utitur ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου apud Athen. XIV, p. 656, D. "Οντως ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής, ὡς Χαμαιλέων φησὶν. Idem vitium subobscurè tangit Aristot. Rhet. IV, 1. Εὐκοινώνητος ἐστὶν ὁ ἐλευθέριος εἰς χρήματα· δύναται γὰρ ἀδικεῖσθαι μὴ τιμῶν γε τὰ χρήματα, καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος, εἴ τι δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπούμενος, εἰ μὴ δέον τι ἀνάλωσε, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος. Fabulantur praeterea, duas solitum dicere poetam se habere cistas, gratiarum alteram, alteram numorum; illam vacuam semper, hanc plenam, Plutarch. de S. N. V. p. 555, F., idem de Curios. p. 525, A., Stobaeus Sermm. X, 39., Schol. Arist. Pac. 681., qui prudenter commonet: πλὴν τοῦτο λόγῳ περιφερόμενον εὐρίσκεται, καθ' ἱστορίαν γὰρ οὐδεὶς ἰστόρηκεν. Ad quam fabellam respicit Theocritus Idyll. XVI, 5.

Τίς γὰρ τῶν, ὅποσοι γλανιὰν ναίουσιν ὑπ' αἴῳ,
ἀμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;

αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἤνθον·
ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
ψυχροῖς ἐν γουάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
ἐνθ' αὖη σφίσι βῆδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἴκωνται.

Illam quam diximus narratiunculam inficetius deforma-
vit, qui argumentum scripsit Theocritei illius Idyllii, cu-
jus haec sunt: *Λέγουσι τὸν Σιμωνίδην ἔχειν δύο κιβώτια,*
τὸ μὲν χαρίτων, τὸ δὲ διδόντων. ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν
παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια
εὐρίσκειτο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν δι-
δόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνε-
κόπτετο: probabilius illi, qui tale quid reposuisse dicunt
poetam, quum quis encomium petiit gratiam habiturum
pollicitatus, Stob. Sermm. X, 39. Eundem non miran-
dum est nobiles homines et generosos ex opibus cen-
suisse, quas a majoribus traditas accepissent: Plutarch.
de Nobil. XVIII. Σιμωνίδην δὲ φασὶ ἀποκρίνασθαι δι-
ερωτώμενον, τίνας εὐγενεῖς, τοὺς ἐκ πάλαι πλουσίων φά-
ναι, adulatus forsitan lautis Corinthiis. Confer Welcke-
rum Prolegg. Theogn. p. LIX. Neque extrema senectus
sitim istam exstinxerat: Stobaeus Sermm. X, 62. Σι-
μωνίδης ἐρωτηθεὶς, διὰ τί ἐσχάτου γήρωσ ὦν φιλάργυρος
εἶη; Ὅτι, εἶπεν, βουλοίμην ἂν ἀποθανὼν τοῖς ἐχθροῖς
μᾶλλον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων, κατεγνωκῶς
τῆς τῶν πολλῶν φιλίας τὸ ἀβέβαιον. Similiter Plut. An
Seni p. 786, B. Σιμωνίδης ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐγκαλοῦν-
τας αὐτῷ φιλαργυρίαν, ὅτι τῶν ἄλλων ἀπεστερημένος διὰ
τὸ γῆρας ἡδονῶν, ὑπὸ μιᾶς ἔτι γηροβοσκειται τῆς ἀπὸ
τοῦ κερδαίνειν. Unde Aristophanes Pac. 681. Sophoclem
tanquam alterum Simonidem vellicat:

ΕΡΜΗΣ.

πρῶτον δ' ὅ τι πράττει Σοφοκλέης ἀνήρθετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι γέρον ὦν καὶ σαπρὸς
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ζιπὸς πλέοι ²⁾.

Et licet hanc criminationem callide avertisse dicatur Simonides, tamen ob eam potissimum caussam a quibusdam hominibus diffamatus esse videtur: Stobaeus Sermm. II, 42. Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς εἰπόντος τινὸς, ὅτι πολλοὶ αὐτὸν παρ' αὐτῷ κακῶς λέγουσιν, Οὐ παύσῃ, ἔφη, ποτὲ σὺ τοῖς ὡςί με βλασφημεῖν; in pectus ejusmodi susurrum non influere ingerens. Muneris autem amplitudine ita capiebatur, ut vel lyrae modi ad auri mensuram variarent: lepidum certe est quod de Simonide et

²⁾ Tanquam proverbio utitur versiculo hoc: Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ζιπὸς πλέοις, ad rem praesentem deflexo atque immutato, v. Schol. Eurip. Phoen. 398. Quis primus illo usus fuerit, veteres scriptores dubii haerent: Plutarch. de Pyth. Oracc. VII, p. 405, B. Pindarum nominat, prudenter addens: εἶγε Πινδαρος ἦν ὁ ποιήσας; v. Boeckh. Frr. Pind. p. 554. Apud Theophil. ad Autolyc. II, 9. p. 108. Wolf. Θεσίσις ignotus quidam perhibetur auctor, cujus in locum Gatakerus *Thespin* sufficiebat: *Incerti* dicitur apud Stob. Eclogg. Phys. I, 19. Adde Suid. s. v. ζιπός. Noli de Simonide cogitare: frustra Aristophanem invocaveris.

Leophrone Rhegino proditum habemus, v. Epinic. Fr. XVII.: pravos homines si non collaudavit, at excusavit, ut Scopam, Creontis filium, v. Epinic. Fr. XII., quamvis callidissime versatus in re lubrica ita, ut laudes molliret admonitionibus. Nam quod ait Socrates Platonis Protag. p. 346, B. *Πολλάκις, οἶμαι, καὶ Σιμωνίδης ἠγγήσατο καὶ αὐτὸς ἢ τύραννον ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τοιούτων ἐπαινέσαι καὶ ἐγκωμιάσαι οὐχ ἑκῶν, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος.* Cate praeterea serviens tempori alias aliter de eadem re statuit, veluti perfectam virtutem deorum generi peculiarem praedicat Epinic. Fr. XII. idemque eandem multo sudore parabilem affirmat mortalibus Fr. XXXII.

Non incommodum videtur hoc loco quaerere, quae necessitudo poetam inter et Corinthios intercesserit: post de simultate, quam cum Pindaro exercuisse fertur, verba faciemus. Poeta Ceus aliquando carminibus suis Corinthios vellicaverat, quod ei exprobravit Themistocles apud Plut. Them. V. *Θεμιστοκλῆς ποτε τὸν Σιμωνίδην ἐπισκώπτων ἔλεγε νοῦν οὐκ ἔχειν, Κορινθίους μὲν λοιδοροῦντα μεγάλην οἰκοῦντας πόλιν, αὐτοῦ δὲ ποιούμενον εἰκόνας οὕτως ὄντος αἰσχροῦ τὴν ὄψιν.* Superest versiculus, quo se a Simonide ludibrio habitos conquererentur, v. Fr. Inc. XCIV.

Κορινθίοισι δ' οὐ μανίει τὸ Ἴλιον.

Postea autem et consiliis Adimanti, classis Corinthiorum ad Salaminem praefecti, totam Graeciam servatam testatur, Epigr. CLX., et Democriti Corinthiorum imperatoris milites classarios post praelium Artemisium arma Medis detracta Latonae dedicasse narrat Epigr. CXC., et Corinthios ad Salaminem occisos duobus Epigrammatis

CLVII. VIII. insigni praeconio condecorat, et uxores eorum pro communi Graeciae salute ardentissima ad Venerem suam vota concepisse significat Epigrammate CXCIV. Quam commutationem pristini odii non defuisse videntur, qui muneribus conciliatam clamarent: nam hinc demum explicantur recte, quae ex Elegia in pugnam Plataensem scripta aetatem tulerunt: vide quae diximus ad Fr. Elegiar. LIX. Hinc ab iis vocatur in partes, qui Herodotum malignitatis incusabant, Plutarcho, Dione Chrysostomo. Quas lites qui componere volet, meminerit oportet, Herodotum Atheniensium partes, civium suorum, sequi solere, utpote istorum fere narrationibus edoctum: sepulcralia vero monumenta vel anathemata omnium oculis exposita ut res gestas exornaverint, (velut Epigr. CCXIV. Milonis Crotoniatae septem gloriatur victorias, qui sexies consensu iudicum vicisset: septimam sibi arrogavit ipse, et non illiberalis poeta Ceus.) ita easdem de suo confingere poetis impune non licebat. Unde summa diligentia adhibenda est, ne alterum dum a mendacio vindices, injuriam facias alteri. Nos quidem Herodotum bona fide rettulisse arbitramur, quae a testibus suis accepisset: ut ipse Adimantum Corinthiorum ducem ex fuga revertisse post Salaminiam victoriam ex fide Atheniensium scribit, candide addens: *Ὅ μὲντοι Κορίνθιοι ὁμολογέουσιν, ἀλλὰ ἐν πρώτοισι σφέας αὐτοῦς τῆς ναυμαχίης νομίζουσι γενέσθαι. μαρτυρεῖ δὲ σφικαὶ ἢ ἄλλη Ἑλλάς*, VIII, 94., cll. Plutarch. de Herod. Malign. p. 870, B. iidemque Simonidi censemus non liberum fuisse scribere quae quivis Graecorum vanitatis potuisset coarguere. Veluti caussa non videtur esse idonea, cur quae de Democrito Naxiorum duce apud Salaminem fortissimo poeta Epigr. CXCIII. praedicavit, commentitia

esse suspicemur, quum et Hellanicus et Ephorus, scriptores rerum, Naxios testentur sex vel quinque navibus Graecis auxiliatos, Plut. l. c. p. 868, E.

Poetarum opera quum auro redimi solerent, non mirandum est, poetas invicem aemulatos esse. Quid quod jam Hesiodus ut *κεραμέα κεραμεῖ*, ita *ἀοιδῶ ἀοιδὸν* invidere affirmat. Augebatur contentio certaminibus publicis, ut alter alterum deprimere studeret. Cum Laso contendisse Simonidem supra diximus: quomodo cum Pindaro vixerit, aequali natu, minore, superest ut dispiciendum sit. Pindarus, qui ab Simonide institutum tradiderunt, (tradunt autem Vita Pind. p. 5. Boeckh. *Πινδαρος ἀκροατῆς γέγονε Σιμωνίδου*. Eustath. Opuscc. p. 58, 17. Tafel. *Καὶ Σιμωνίδου ἤκουσε, νεώτερος μὲν ἐκείνου ὦν, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλλίδου*.) si hoc dixerunt, Pindari artem ex Simonidea poesi cepisse incrementa, recte dixisse putandi sunt. Nam licet poeta Thebanus sua via incederet, tamen vel invitus didicerat a Simonide. Id autem credibile videtur, poetam Ceum, quo erat animo, aegre tulisse, junioris aemuli admirationem sibi detrahere haerentem capiji cum multa laude coronam: Scholiasta Pind. Olymp. IX, 74. *Σιμωνίδης ἐλασσωθεὶς ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κρινοντος ἀγαθῶν εἰδέον* (*ἀδῶν* Boeckhius.): nam haec vera esse possunt, licet Pindari mens a vituperando poeta multis annis antequam illa scriberentur defuncto fuerit alienus, v. Fr. inc. CXXIV. Vetus autem est opinio, Pindarum Olymp. II, 86.

σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυνᾶ· μαθόντες δὲ λάβροι
 *παγγλωσσία, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρούετον
 Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον,

Pindarum igitur haec in Simonidem et Bacchylidem tor-
sisse: Scholl. vett. *Αινίττεται Βακχυλίδην καὶ Σιμωνίδην,*
ἑαυτὸν λέγων ἀετὸν, κόρακας δὲ τοὺς ἀντιτέχνους, τοὺς
εὐφνεῖς ἀετοῖς παραβάλλων, τοὺς ἀφνεῖς κόραξιν. Cau-
tius alius Scholiasta v. 158. *Εἰ δὲ πως πρὸς Βακχυλί-*
δην καὶ Σιμωνίδην αἰνίττεται, καλῶς ἄρα ἐξείληπται τὸ
γαρύετον δυϊκῶς. καὶ οὕτως ὄντως ἔχει ὁ λόγος. Haec
eo probabiliora redduntur, quod quo tempore Simonides
ab Hierone subornatus pacis inter tyrannos conciliator
exstitit, ipse Theroni suspectus fuisse videtur, Pindarus
autem eo ipso tempore Thrasydaeo et Theroni magis
quam Hieroni addictus fuisse, quae Boeckhius ex Schol.
Pind. Pyth. II, 131. coegit. Similem locum, qui est
Nem. III, 80.

ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς,
ὃς ἔλαβεν αἴψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφροινὸν ἄγραν
ποσίην.

κραγέται δὲ κολιοὶ ταπεινὰ νέμονται,

ad unum Bacchylidem applicant Scholia, omninoque ae-
quum videtur, Bacchylidem potius natu minorem et Si-
monidis vestigia nimis prementem notari solitum esse a
poeta Thebano, quam Graecis omnibus acceptissimum
Leoprepidam vel annis venerabilem. Namque quod ad
Nem. IV, 35.

ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιάς ἄλμα
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλῆ· σφόδρα δόξομεν
δαῖων ὑπέριτεροι ἐν φάει καταβαίνειν,

annotatum est: *δοκεῖ ταῦτα τείνειν εἰς Σιμωνίδην, ἐπεὶ*
ἐκεῖνος παρεκβάσει χρῆσθαι εἴωθεν, id quam fidem ha-
beat, hinc velim aestimari, quod diu ante scriptum illud

carmen Simonidem Libitina sacrarat. Rectius Dissenius Aeginetas quosdam poetas lyricos carpi suspicatur. Superest locus Isthm. II. init.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οὐ χροσαμπύκων
 ἐς δίφρον Μοῖσᾶν ἔβαινον κλυτᾶ φόρμιγγι συναντόμενοι,
 ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρουας ὕμνους,
 ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
 εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.
 ἂ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πῶ τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις,
 οὐδ' ἐπέραντο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
 ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
 Νῦν δ' ἐφίητι τὸ τῶργελοῦ φυλάξαι
 ῥῆμ' ἀλαθείας ὀδῶν ἄγγιστα βαῖνον,
 χρήματα, χρήματ' ἀνῆρ, ὃς φᾶ κτεάνων θαμὰ λειφθεῖς
 καὶ φίλων.

Hoc loco non solum Simonidem ut φιλάργυρον a Pindaro traduci loquuntur, sed illa quoque: *νῦν δ' ἐφίητι* et sqq. in eundem tendere perhibent. Verum haec Pindarus se ipsum ingeniose carpens scripsit: Simonides eandem victoriam ante Pindarum celebraverat: unde v. 12. addit Pindarus: *οὐκ ἀγνώτ' αἰδῶ Ἴσθμῖαν ἵπποισι νίκην*, non dicturus, opinor, de adversario exoso, cujus carmina explodere consuisset. Omnino incertus rumor de aemulatione utriusque poetae ad Scholiastas perlatus videtur: testatior res de Bacchylide, v. Neue p. 3 sqq. In rebus mythicis autem ubi discrepant, adversandine studio ducti diversa sequuti sint, an alias ob causas, incertum est. Confer Simonidis Fr. Hymn. XXXV. Inc. LXXX. Aliis rationibus Scholiastarum narratiunculas confutat Thierschius Pind. Transl. Germ. I, p. 30.

VII. In maxima virtutis parte poetae. Cui ab Aristide *περὶ παραφθέγγμ.* III, p. 645, A. ipsius *σωφροσύνη* numeratur: quippe Ceus ille, non Chius fuit. Aristidis haec sunt: *Τήγες τοῦ Σιμωνίδου σωφροσύνην οἶσθα· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' ἕτεροι ἴσασιν, ὡς ἔν τι τῶν ἀγαθῶν ἐστὶ τῶν ἐκείνου τὸ γνωριμώτατον σχεδὸν καὶ περὶ τὴν ποιήσιν καὶ περὶ αὐτὸν τὸν βίον.* Cernuntur nunc etiam ejus moderationis vestigia: veluti Fr. Encom. X. Cleobulum Lindium exagitat aheneo monumento aeternitatem auguratum: (*ἅπαντα γὰρ ἐστὶ θεῶν ἤσσω.*): quum longe modestior poeta Ceus et ubique *νόῳ πῖσυννος*, quod desiderat in aliis, vel ipsam gloriam non perennem, sed *ἔσχατον δύεσθαι κατὰ γᾶς* dixerit, Fr. Inc. CIV.; licet ipse alio loco Epigr. CLXXIX. sua videatur vineta cadere: sed merito idem Graecorum in Thermopylis occisorum *ἀέναον κλέος* nunquam occidere posse affirmat Fr. IX. Hinc omnem virtutem bonaque omnia a Deo repetit, qua est *εὐσεβεία*, v. Fr. Epin. XII. et XXXIII. Ipse vitae suae abstinentiam (*κοσμιότητα*) prae se tulit, quum ob venditas res ad vitam victumque necessarias ab Hierone sibi ministratas carpebatur, v. supra p. XXI.; neque ab hac quaestione abhorret, quod Pausaniae ultra modum se efferenti graviter respondisse fertur, supra p. XIX., quod taciturnitatem, quam in primariis virtutibus reponebant veteres, identidem hominibus vel in carminibus vel per familiares sermones commendabat, v. Fr. Inc. CVII. et quae sunt huiusmodi plura.

Poeta autem qua conspicuus est modestia atque religione (cfr. Epigr. CLXXXIII.), vetustas fabulas, quas carminum suorum decus esse voluit, ita suscepit, ut non reluctaretur memoriae antiquitatis et communi persuasioni hominum. Sed exstiterunt eadem aetate, qui genio

saeculi obsequuti quas de rebus fabulosis narrationes anni sanxissent, ad lubitum reformarent, communem hominum fidem ex veterum poetarum monumentis profectam parum reveriti. Coeperat enim illa aetas philosophorum disputationibus de rebus divinis et fabulis vetustis frequentari. Simonides igitur, poeta rerum ab majoribus cum fide traditarum tenacissimus, non praetermisit occasionem, qua novarum rerum avidos perstringeret. Ita quandam nescio quam narrationem auctoremve fabulae dixerat *πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ*, Fr. Inc. CXXVI, in novae cujusdam fabulae vituperationem directa illa Fr. Inc. CXXIV.

Ἐξελέγχει δ' ὁ νέος

*οἶνος οὐ τὸ πέρουσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος
ὄδε κενεόφρων.*

Idem Meleagrum in ludis funebribus Peliae hasta victorem ab diversa aliorum poetarum narratione vindicat testimoniis usus Homeri et Stesichori, Fr. Epin. XXV., forsitan simili consilio *τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάσθαι* dixerat Fr. Inc. CXXV. Unde factum est, ut ipse paucissima in veteribus fabulis immutaverit ex ingenio suo, hoc quoque in genere dispar cycno Dircaeo. Namque ubique fere antiquiorum poetarum Epicorum Lyricorumque vestigiis inhaeret, Homeri, Hesiodi, Eumeli, Stesichori, Ibyci.

Sed praeter poetarum gentem, — cum uno, nisi fallit conjectura, Anacreonte Teio familiaris vivebat, Veneri et Baccho unice operato, certe tumulo defuncti tenerrimum inscripsit Epigramma CLXXI., quod exquisitis laudibus *ἠδὺν ἄλυπον* illum amasiorum hierophantam mactaret: — praeter poetas igitur philosophorum gregem

acriter impugnabat. Leoprepida enim, qui »non poeta solum suavis, verum etiam in philosophandi scientia quam doctus sapiensque traditur«, verba sunt Ciceronis de Nat. Deor. I, 22., illos homines, qui Septem Sapientum nomine appellantur, ut aemulabatur, ita se ab illorum vinci auctoritate aegre ferebat. Quorum quidem sapientia ut ad respublicas regundas administrandasque (quo de argumento disputat Simonides cum Hierone Xenophonteo idemque Fr. Inc. CLX. aperte profitetur: *Πόλις ἄνδρα διδάσκει*) et ad emendandos mores vitamque beate agendam referebatur quummaxime: ita universa Cei poetae philosophia id spectabat, quo vita hominum beator evaderet et ab animi aegritudine remotior. Namque ita fere poeta ratiocinari solet: »Vita brevis est et aerumnosa: indulgendum igitur genio, ne rapax Orcus usum rerum intercipiat: vino, quo ad poesin exstimulamur (Fr. Inc. CII.), eluendae mordaces curae: nihil vita est sine jucunditate et voluptate.« Estque illud animo hominum natura insitum, ut et vitae molestias rerumque humanarum fragilitatem identidem lugeant iidemque horam praecipiant carpendam quam minimum credulos proximae. Illuc ea referuntur, quae in threnis elegisque spirat mollissime: haec praecepta et in lyricis carminibus frequentavit et in Elegiis. Veluti vitae brevitatem et angustias luget Frr. Thren. LI. LIV. XLVI. VII. Eleg. LX., hilaritatem et jocos commendat Epin. XI., Frr. Inc. CXVI. XVII. XVIII. Eleg. LX. Idem ab reconditoris philosophiae perscrutatione abhorrebat: quin eo progrediebatur modestiae, ut Hierone quale esset summum numen repetitis vicibus sciscitante de justo responso desperaret, v. supra p. XXI.

Philosophos igitur illos veteres, quorum concisae sententiae tunc etiamnum in ore omnium versabantur, aemulatum esse. Ceum poetam, dum ejus dicta fragmentaque carminum reputamus, aperte videmur intelligere. Quid, quod ipse cum Chilone Septem illorum numero inseritur apud Cyrill. adv. Julian. I, p. 13. *Πεντηκοστῇ ἑκτῇ Ὀλυμπιάδι γνώριμοι ἦσαν ἤδη Σιμωνίδης καὶ Χίλων τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὄντες*: liberalius. Namque Menagius ad Diog. Laert. I, 68. probabiliter Epimenidem substituisse videtur, quem Pamphila apud Diogenem ad Olymp. LVI. rettulit. Sed in societatem illorum, qui Septem appellantur, Simonidem passus est venire Plato Reip. I, p. 335, E. *Μαχούμεθα ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, κοινῇ ἐγώ τε καὶ σὺ, εἴαν τις αὐτὸ φῆ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βλανταῖ ἢ Πιπτακὸν εἰρηκέναι ἢ τιν' ἄλλον τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν*. Illuc regrediamur. Uti illud, quo Pausaniae spiritus cohibuisse, eaque, quae prudentissime hominibus respondisse fertur, a nobis diversis locis exprompta; quibus sententiis tanquam luminibus quibusdam distinxit carmina, digna illa quidem et indole et ponderosa gravitate elocutionis egregiis istis hominibus. Ita illorum exemplo et griphos conscripsit, quo sententiarum velamine et illi veteres sapientes et Dorienses maxime delectabantur, et sententias suas proverbiali quasi quodam colore inficit, veluti Fr. Epin. XV. Inc. CX. CXXIV., quo ingenioso genere acutae elocutionis gaudet et Pindarus, et ut quisque prudentissimus est poeta. Eaque Septem illorum aemulatio in causa fuit, cur interdum illorum potissimum sententiis bellum indiceret, ut Pittaci Mytilenaei, Cleobuli Lindii: sibi mirum illud si quid est laudis et gloriolae apponebat, quod detraxisset illis. Verissime Platonicus ille Socrates

Protag. p. 343, C. Ὁ Σιμωνίδης, ἄτε φιλότιμος ὢν ἐπὶ σοφίᾳ, ἔγνω, ὅτι εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα ὡσπερ εὐδοκιμοῦντα ἀδλητὴν καὶ περιγένοιτο αὐτοῦ, αὐτὸς εὐδοκιμήσει ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις. εἰς τοῦτο οὖν τὸ ῥῆμα καὶ τούτου ἕνεκα τούτω ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτὸ, ἅπαν τὸ ἄσµα πεποίηκεν, ὥς μοι φαίνεται. Poeta autem non solum ob artem poeticam erat εὐδόκιμος καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (Lucian. pro Imagg. XIX.), sed etiam ob philosophiam efferebatur non mediocriter, uti Hiero ait apud Xenophontem I, 1. Ποῖα ταῦτ' ἐστίν, ὅποια δὴ ἐγὼ βέλτιον ἂν εἰδείην σοῦ, οὕτως ὄντος σοφοῦ ἀνδρός; Idem ab Sophistis, quorum proavum jure appelles, valde adamatus est, qui ipsius sapienter dicta in disputationibus suis fundamentum ponere consueverant. Unde Plato Reip. I, p. 331, E. Σιμωνίδη γὰρ οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνὴρ, quanquam ei loco admixta est urbana quaedam irrisio. Ipse enim poeta Sophistarum artem cum aliis poetis carminum involucris obvelatam exercuisse ipsis videbatur: Protagoras apud Platonem p. 316, D. Ἐγὼ τὴν σοφιστικὴν τέχνην φημι μὲν εἶναι παλαιάν, τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν, φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσων, οἷον Ὀμηρόν τε καὶ Ἡσίοδον καὶ Σιμωνίδην, τοὺς δὲ et quae sunt reliqua. De eadem re dixerat Chamaeleon apud Athen. XIII, p. 611, A. Πολλὰ τῶν πόλεων καὶ μάλιστα ἢ Λακεδαιμονίων, ὡς Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, οὐ πρόβλεπται οὔτε ῥητορικὴν οὔτε φιλοσοφίαν διὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις ὑμῶν φιλοτιμίας καὶ ἔριδας καὶ τοὺς ἀκαίρους ἐλέγχους. Et quae ludibundus jactat Socrates p. 340, E. Κινδυνεύει γὰρ τοι ἢ Προδικόν σοφία θεία τις εἶναι πάλαι, ἢ τοι ἀπὸ Σι-

μωνίδου ἀρξαμένη, ἢ καὶ ἔτι παλαιότερα, ea inquam si recte interpretaris, non videntur absona esse. Prodicus enim Ceus ut praeceptis suis juvenum animos ad virtutem conformabat, qua in doctrina Simonidis sui vestigia legisse probabile est, ita in distinguendis verbis et vocabulis (ἐν διαρέσει τῶν ὀνομάτων καὶ φημάτων) unice volutabatur: poeta autem et ipse summa diligentia verba vocesque ponderare solebat, unde τὴν ἐκλογήν τῶν ὀνομάτων in eo valde laudari ab Dionysio Halicarnassensi infra disputamus. Veluti in carmine Scopae scripto Pittacei dicti verba cum pulvisculo exetit, Fr. Epin. XII: et γούρῃ ab οἴκῳ, et τύχανα a πότμῳ accuratissimo discrimine internoscit Fr. Encom. IX.

Simonides autem semper habebat in promptu, quo vel alios lacesseret ipse, vel quod sciscitanti non inscite extemplo reponeret quibusque consortia familiarium hominum condiret. Velut responsum illud, quod Hieronis uxori dedisse ferebatur, v. supra p. XXII, vel quod narrat Plutarch. Sympos. III. prooem. Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς ἐν τινὶ πότῳ ξένου ἰδὼν κατακείμενου σιωπῇ καὶ μηδενὶ διαλεγόμενου, ὦ ἄνθρωπε, εἶπεν, εἰ μὲν ἡλίθιος εἶ, σοφὸν πρᾶγμα ποιεῖς, εἰ δὲ σοφός, ἡλίθιον. Neque ab hac parte hujus disputationis aliena, quae in convivio apud Hieronem de lepore sibi non appposito profudit, Homerum lepide traducens, Epigt. CCXXVIII.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἑὼν ἐξίκετο δεῦρο.

Adde quae in tyrannorum Thessaliae symposio in simili causa ἀπεσχεδίασε, Fr. CCXXVII. Hi illi sunt εὐτραπέλοι λόγοι Simonidis, quos Stratonicus imitatus dicitur: Ephorus ap. Athen. VIII, p. 352, C. Ζηλωτῆς δὲ τῶν εὐτραπέλων λόγων τούτων ἐγένετο ὁ Στρατόνικος Σιμωνίδου.

υίδου τοῦ ποιητοῦ, ὡς φησὶν Ἐφορος ἐν δευτέρῳ περὶ εὐρημάτων, φάσκων καὶ Φιλόξενον τὸν Κυθήριον περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακέναι. Stratonici lepide dicta propinquantur ibid. p. 347, F. sqq. quantum satis est.

Ob sententias hominum moribus emendandis aptissimas, quas in carminibus frequentabat Ceus poeta, ut philosophis disputandi praebebat materiam, veluti Prodicō civi suo, cujus Hercules aperte respicit Simonidis Fr. Epin. XXXII, v. Welcker. Mus. Rhen. 1833, IV. p. 536. sqq., ita insigniter placebat Marathonomachis illis vetustis civibus Atticae et avitae virtutis tenacibus, sobriis hominibus sobrius poeta. Quanquam ruente vetere disciplina post aetatem Simonidis adolescentulis odio esse coeperat Gnesippi impudicas cantilenas depereuntibus. Displicebat autem et ob eximiam sententiarum gravitatem et σωφροσύνην suam et ob rhythmorum temperantiam atque castitatem; nam Pindari et Simonidis rhythmus ὁ ἀρχαῖος τρόπος καλεῖται ὑπὸ τῶν νῦν, Plut. Mus. XX. Jam ante Olympiadem LXXXVIII. scripsit quisquis τοὺς *Ἐλλωτας* docuit (Mueller. Mus. Rhen. 1832, IV. p. 479.) poeta Comicus apud Athen. XIV, p. 638, E.

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε
ἀρχαῖον ἀείδεν, ὃ δὲ Γνήσιππος ἔστ' ἀκούειν,
ὅς νυκτερὸν εὔρε μυχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι
γυναῖκας ἔχοντας ἱαμβύκην τε καὶ τρίγωνον.

Similiter ille in Nubibus (Olymp. LXXXIX, 3.) perditus adolescentulus Strepsiadae patris ingratis Σιμωνίδην ἔφασκε εἶναι κακὸν ποιητὴν Aeschylōque similiter spreto Euripideam φῆσιν, quem tunc in deliciis habebat vulgus, declamitat, v. Fr. Epin. XIX. Cum Nubibus summam habet sententiae similitudinem idem Aristophanes Dae-

talensibus apud Athen. XV, p. 694, A. (Olymp. LXXXVIII, 2.)

Αἶσον δὴ μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

Quae sunt patris filium τὴν μουσικὴν ἀποβαλόντα cohortantis. Solebant enim carmina Simonidis aliorumque poetarum Lyricorum scolorum instar cantari in conviviis; cfr. Scholl. Arist. Vespp. 1217. Ἀρχαῖον ἔθος ἐστὶ μένους ἄδειν ἀκολούθως τὸ πρῶτον, εἰ παύσαιτο τῆς ᾠδῆς. καὶ γὰρ ὁ ἐξάρχης δάφνην ἢ μυρρίνην κατέχων ἦδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου μέλη, ἄχρισ οὐ ἤθελε, quae verba emendat Kleinus Stesich. p. 103. Videntur Athenis potissimum, quam non inepte alteram poetae patriam vocaveris, carmina Leoprepidae fuisse valde trita et vulgata. —

VIII. Verum ad carmina ipsa lustranda eorumque insigniores virtutes contemplandas traducenda disputatio est. Ut igitur in aliis poetis aliae virtutes praedicantur primariae, ita mellitam quandam suavitatem et tenuitatem veteres iudices unanimi consensu omnes tribuunt Simonidi, Pindaro os grandia locutum. Ipse poeta Fr. Inc. LXXVII. *τερπνότατα μέλη* sua vocat; quantum mutatus ab illo! Sed qui quanto hiatus distineantur Ceus vates et Thebanus persentiscere volent, comparabunt Simonideorum prooemiorum tenuitatem cum *τηλαυγέσι προσώποις* illius. Nam carminum vestibula pandere videntur. Frr. Encom. IX. X. Epin. XII. Thren. XLVI. LIV. Ob dulcedinem illam Schol. Arist. Vespp. 1410. et Suidas s. v. *Σιμωνίδης*. *Μελικέρτου* ei cognomen inditum dicunt, *διὰ τὸ ἠδύ*; sive eo vocabulo *μελίγηρον* loquebantur, sive, quae Welckeri est suspicio, *αἰσχροκέρδειαν* subobscurae tangebant. Idem Suidas postea: *Σιμωνίδης Κείος*, *θυγατριδοῦς κατὰ τινας τοῦ προτέρου*,

ὃς ἐπεκλήθη Μελιέρτης; intellige avum, non nepotem.
 Quod eruditissimis quibusdam hominibus fucum fecit.
 Subtiliter Pindari et Simonidis indolem discrevit auctor
 Epigramm. in Novem Lyricos Anth. Pal. IX, 571.
 (Brunck. Anall. III, 260.)

Ἐκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
 Ἡδυμελιφθόγγου Μοῦσα Σιμωνίδεω.

Aliud Epigramma ἀδέσποτον in Novem Lyricos Anth.
 Pal. IX, 184. (Brunck. Anall. III, 260.)

Ἦτε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελίς ἴλαθι.

Cicero de Nat. Deor. I, 22. »Suavis poeta Simonides.«
 Et in Zeuxippeam statuarii poetae Christodorus Ephras.
 44. (Anth. Pal. II, 1. Brunck. Anall. II, 458.)

Ἐυνασας ἄβρον ἔρωτα, Σιμωνίδη, ἀλλ' ἔτι χορδῆς
 ἰμέρις, ἱερὴν δὲ λύρην οὐ χερσὶν ἀράσσεις.

Ῥοφελεν ὁ πλάσσας σέ, Σιμωνίδη, ὄφελε χαλκῶ
 συγκεράσαι μέλος ἠδύ· σὲ δ' ἂν καὶ χαλκὸς ἀναυδῆς
 αἰδόμενος ἑυθμοῖσι λύρης ἀντήχεε μολπήν.

Neque aliam ob rationem Auson. Profess. XIII. Citarii,
 Siculi Syracusani, Grammatici Burdigalensis carmina vel
 praetulisse Simonideis videtur:

Carminibus, quae prima tuis sunt condita in annis,
 Concedit Cei Musa Simonidei.

Assequabatur autem poeta jucundam illam suavita-
 tem et verbis ad consilium suum sapientissime delectis
 atque affabre compositis et rebus ipsis ad demulcendos
 animos maxime comparatis. Dionysius Halicarnassensis
 Vett. Scr. Judic. II, 6. Σιμωνίδου παρατήρει τὴν ἐκλο-

γῆν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν. Ab eodem Dionysio accensetur iis poetis, qui τῶ τῆς γλαφυρᾶς καὶ ἀπθηρᾶς συνθέσεως χαρακτῆρι excelluerint: Compos. Verbb. XXIII, p. 342. Schaefer. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφῶ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. Neque aliter arbitratur Quintilianus Instit. Orat. X, 1, 64. » Simonides tenuis alioqui, sermone proprio et jucunditate quadam commendari potest. « Tenuitatem cum lacte Joniae hausit: sermonem proprium Atticum solum transfudit. Admiramur hodieque τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων et τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν, veluti in Fr. Threni L., in quo Danaa maerens inducitur: quod carmen pedestri sermoni proximum censet Dionysius: adde Fr. Inc. CXXVIII., ubi mare flatibus ventorum leniter motum monstraturus quum φοῖξ oritur, dicit αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος.

Ἐς ἄλα στίξοισα πνοά.

Idem tamen, ubi res postulabat, sprete humilitate ad Pindari grandiloquentiam assurrexit, uti in dithyrambis, quibus quinquaginta sex victorias reportavit; Himerius Orat. III, 1. Σιμωνίδης καὶ Πίνδαρος ἀγέσῳχοί τε ὄντες καὶ ὑψαύχενες ἄφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν. Et Theocrito quoque est δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων βάρβιτον ἐς πολύχορδον.

Excellebat autem suavissimus poeta τῇ περὶ τὸ συμπαιθεῖς λεπτότητι, Grammat. vit. Aesch. p. XIV. Dindorf. Quam ob causam in threnis et elegis omnibus ejusdem generis poetis longe antelatus est et ab suae aetatis hominibus et a veteribus magistris, v. Praefat. Threnorum:

in quibus vel Atheniensi Aeschilo et Marathonomachae palmam eripuit. Sed in quibusvis carminibus eas res solebat delibare, quae animos hominum pungerent nec paterentur torpore senescere; velut, uno ut exemplo defungamur, vel tempestates saepissime vel mare tranquillum adumbravit. Facillime autem rapimur in misericordiam, si quis mala sua et calamitates ipse maerens inducitur: hinc ille in Threnis Danaam et Antigoni Alenadae matrem Dyseridem, Timarchum et Gorgo in Elegiis lugubribus loquentes facit modulatissimis verbis et quae animum omnium mirifice deleniant. Aliis in carminibus alios: uti choram mulierum Atticarum ingruentibus copiis Persarum Salaminem deportatarum, Fr. VI.; Achillem in Sigeo supra tumulum Graecis vela ventis dantibus comparentem et infelicem viginti natorum matrem Polyxenam filiam rogantem, Fr. Inc. XC. XCI.; de quo Longin. de Sublim. XV, 7. ἦν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναφγέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου. Similiter loquentes introducit nuncium ab Theseo Creta reduce missum ad Aegea jam mortifero saltu concussum, Fr. Epin. XXXI.; pugilem appellentem adversarium a se devincendum Fr. Epin. XXIV. Et vide quam dulcia spiret Fr. Epin. XXVI., ubi heroes Thebanos Archemorum moribundum deplorasse ait. Quibus rebus effecit, ut et omnes suae aetatis homines carminum dulcedine deleniret (μόνοισι οὐκ ἐξηπάτησε Θεσσαλούς, Plutarch. Aud. Poet. p. 15, C.) et ad recentioris aevi poesin proxime accessisse putandus sit.

Ut autem poeta ipse τὸν λόγον τῶν πραγμάτων εἰκόνα vocabat, Fr. Inc. CXIII., ita omnia vividis coloribus pingere studebat, verba factis aequaturus: qua re assequebatur illud, ut ipsius poesis vere ζωγραφία λαλοῦσα evaderet. Cfr. ipsius ingeniose dictum apud Plu-

tarch. de Glor. Athen. p. 346, Εὐθύο Σιμωνίδης τὴν μὲν ζωγραφίαν ποιήσιν· σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποιήσιν ζωγραφίαν λαλοῦσαν· ἄς γὰρ οἱ ζωγράφοι πράξεις ὡς γινόμενας δεικνύουσιν, ταύτας οἱ λόγοι γεγεννημένας διηγοῦνται καὶ συγγράφουσιν. Unde non mirum videri debet, quod ei in Hyporchematis primae deferebantur, in quibus μάλιστα καταρωθῶκεναι ἔδοξεν, Plutarch. Sympos. IX, 15, 2. Et quae pauca aetatem tulerunt ex hoc genere carminum, illud iudicium quam sit peritelatum documento sunt: ita vivunt omnia et ob oculos admoventur.

Simonides autem qui nullam praetermitteret occasionem, quia suavi rerum perstringendarum amplificatione et dilatatione animis hominum lenocinaretur, diversus a Pindaro summa rerum et quae scopum extemplo ferirent, delibare sueto, non raro a proposito digressus videtur et vagabundus luxuriansque exspatiatus latius: Schol. Pind. Nem. IV, 35. Σιμωνίδης παρεκβάσει χρῆσθαι εἰώθειν. Quod quidem in eo paratam habet excusationem eoque magis consentaneum est, quo propius attingeret poeta illam aetatem, quae in Epicae poesis studium profusa omnes venas Heliconii liquoris aperuit. Unde eum dixerim interdum more Epicis poetis concessio ulterius persecutum res ipsi argumento non prorsus necessarias. Quanquam id nunc quidem suspicari proclivius est, quam demonstrare. Castoris laudes et Pollucis in Scopae epinicio carmine mire diffuderat, v. ad Fr. Epin. XII.; quod vero Pittaci sententiam a se improbatam in carmine eidem Scopae celebrando scripto ad taedium infringit, fortasse laudum in ipso victore inopia adactus fecit. Sed illuc revocaverim quae Fr. Epin. XVIII. delineatur imago pacati maris animantiumque Orphei can-

tus illecebris consopitorum; deinde quae Danaa lamentatur uberius Fr. Thren. L.; tum quae Fr. Epin. XXVI. de Atlantis septem filiabus adjicit, quum de solo Majae filio sermo fuisse videatur; et quae Fr. IV. de Zeta et Calai memoraverat, ubi de solo Borea, Orithyiae raptore, fuerat dicendum. Adde quae suspicamur de Frr. Epin. XXVIII — XXX. Ipse autem poeta hanc exuberantem Musae suae facundiam probe sensisse eandemque astute vindicavisse videtur: Fr. Inc. LXXV.

*Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως σπεύδει τὸ παρὸν μόνον,
ἀλλ' ἐπέρχεται
πάντα θειζομένα.*

Forsitan eodem loco apibus Musam suam comparaverat ἄνδρῃσιν ὀμιλοῦσαις ξανθὸν μέλι μηδομέναις, Fr. Inc. LXXVI.

Ad has Caeae poesis virtutes adde quod Leoprepida non angustis unius speciei carminum limitibus circumseptus omnes et eos latissimos Lyricae poesis fines permensus et in Epigrammatis facile principem locum obtinet. Quorum carminum ad nostram memoriam notitia prodita sit, hac tabella continentur:

- I. Ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία, Fr. I.
- II. Ἡ ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία, Fr. II — VI.
- III. Ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία, Frr. VII. VIII.
- IV. Ἐγκώμια, Frr. IX. X.
- V. Ἐπίνικοι ᾠδαί, Fr. XI — XXXIII.
- VI. Ὕμνοι (Κατενχαί), Fr. XXXIV — XXXIX.
- VII. Παιᾶνες, Fr. XL.
- VIII. Διθύραμβοι. Τραγωδία, Fr. XLI.
- IX. Σκόλια, Fr. XLII.
- X. Παρθένια.
- XI. Ἐπορχήματα, Fr. XLIII — XLV.

- XII. Θρήνοι, Fr. XLVI — LVII.
 XIII. Ἐλεγείαι, Fr. LVIII — LXVIII.
 XV. Ἐπιγράμματα. (Ἀποσχεδιάσματα.) CXLVIII —
 CCXXXI.

Distribuimus autem carmina lyrica fere ad Pindaricorum carminum ordinem, quum Grammaticorum descriptionem qualis fuerit ignoremus.

IX. Simonides Ceus ab Ioanne Grammatico in Aldi Hort. Adon. f. 243, B. accensetur iis poetis Lyricis, qui dialecto usi Dorica Dorienses natione non fuerint: nam Ceus colonos acceperat Iones. Nos quae Hermannus Opuscc. I, p. 247. de Pindaro praecepit: »Est Pindari dialectus Epica, sed colorem habens Doricae, interdum etiam Aeolicae linguae,« jure nostro transferimus in Simonidem Lyricum: nam de Epigrammatis commodior infra erit dicendi locus. Neque aliud dicebant illi Grammatici veteres, qui dialectum ejus, de qua libellum ediderat Trypho Alexandrinus teste Suida, prorsus ignorari dixerunt, v. Grammaticum post Gregor. Corinth. p. 635. Schaefer. Quanquam Simonides, quum Ionica fuerit insula oriundus idemque diu multumque versatus Athenis Atticis, modestius, opinor, quam Pindarus recipiendis formis Doricis splendorem orationi et gravitatem conciliabat. Veluti in lyricis carminibus bis verbo *δίξησαι* utitur Ionibus peculiari. Ita Bacchylides in levioribus carminum generibus, ut in Eroticis, Dorismum repudiasse videtur, v. Frr. XXIII. XXV. XXVII. Dorismus igitur Simonidis angustis circumscriptus limitibus: angustioribus circumscriptus a librariis, qui saepissime vulgares formas sibi que notiores reconditoribus et ab ipsorum usu remotis substituerint: quae quidem ad Pindaricas leges reformavimus omnia, quum, quid in

singulis discrepaverit a Pindaro, vix certo dignoscere liceat. Velut ubique in prima declinatione α restituimus, ubi id η literae cesserat, similiter ut in illis γεγενημένοι, μωμήσομαι, ὀνησίπολιν et rell. Porro ubique poetae formas ἀποτρέποισα, καλέοισιν, στρέφοισαν, κλέπτοισιν vel ex libris vel de nostro reddidimus: semel θραύοντι in carmine offertur Dorio: similiter Μοῖσα scribendum erat loco vulgaris formae. Pariter ὄρνιθες et βλέφαρον in ὄρνιχες et γλέφαρον mutavimus, in compositis βλ deserre non ausi.

Paucula, ut Aeschylum fecisse accepimus, a Siculis duxisse videtur δωρικώτερα: ut πάλυπος cum Epicharmo habet commune, κάρκαρον cum Rhinthone Tarentino et Sophrone Syracusano. Aeolica delibavit exigua: ex abstrusioribus est ἔλλαδι loco vulgaris ἔλαδι; loquitur enim Achilles in Sigeo Aeolidis sepultus, Fr. Inc. XCI. Minus insolens ἐπαίνημι in carmine ad Scopam Epin. Fr. XII, 21., quod Socrates Platonis Lesbium esse et ob Pittacum Lesbium positum jocatur. In eundem censum veniunt, nisi fallimur, φρῆς pro φέρε usurpatum, ut videtur, Fr. Inc. LXXXIII.; πύρ, κvanoπρώραν ad morem Aeolensium soluta praeter solitum. Alia ad Aeolensium linguam prope accedentia in carmine Epin. XII. Aeoliis modis apto restituta sunt de more Pindari: ex quibus est ἐσλός, πράξαις. Sed ἐς praepositionem, quae Pindaro in Aeoliis ἐν sonat, intactam relinquere placuit.

Omnino autem Simonides tanquam scopulum fugit quae lenem sermonis tenorem conturbarent, veluti τριγλώχην ὀϊστός dicere maluit, quam altera forma antelata sigmatismo aures obtundere, Fr. Inc. CXXXIX. eandemque ob causam Fr. LXXXIII. τύγς ascivit. Idem omnino Pindaro et in eo dissimilis, quod abest a studio con-

sectandi voces rariores et magnum sonaturas: qui quidem prope nunquam a vulgari dicendi consuetudine deflexerit, hac quoque in re tenuitati sermonis studiose prospiciens.

Hiatum Simonides admittit ita, ut ubique in Epicorum poetarum auctoritate repositam habeat excusationem: turpes quoque hiatus certissima emendatione sublatis. Restant ii, qui in alloquutionibus accedente interpunctione cernuntur, ut in Danaae v. 4.: *Εἶπέ τε ᾠτέκος*, et Epigr. CLVII, 1. *ᾠξένε, εὐῦδρον*. In eadem Danaa v. 3. quod legitur *δείματι ἤριπεν*, id ab usu Dativi veniam impetrabit. Sunt denique, qui ope digammi remouentur et exemplo poetarum Epicorum: quam in partem interpretanda *σάφα εἰδώς, οὐδὲ ἴσασιν, ἄνδρα ἰδών, μήποτε εἶπης, χέρα εἶπέ τε, θαρσαλέον ἔπος*, ubi nota ultimam vocis *θαρσαλέον* in arsi productam, *ἑπτά ἰοπλοκάμων, τὸ Ἴλιον* et quae sunt alia, si qua sunt.

In correptionibus productionibusque brevium vocalium ante mutam cum liquida medium quendam Homerum inter et Pindarum locum tenet ita, ut Epicae poesis auctoritas praegravasse videatur. Ratione enim solerter inita decem fere numerantur productiones, ubi semel bisve corripendi licentiae indulserit. Diphthongos in mediis vocabulis aliquoties corripit, ut in vulgaribus *τοιούτος, ἐποίησε*, ita in v. *Ἀμυκλαίαν*: in Epigr. CXCIII, 3. *δητῶν* tanquam anapaesto utitur ad normam Homeri. Voces *χρυσέας* et *ἴσος* prima habet brevi cum Pindaro: *καλὸς* in Lyricis eandem habet mensuram, in Epigrammatis producitur more poetarum Epicorum. Namque Simonides in Elegiis atque Epigrammatis sermonis Epici consuetudinem religiose custodit, veluti in Lyricis *ὁ αἰὼν*, femello genere in Elegiis atque

Epigrammatis dicit. Sed idem *Πίσσα*, quam vocem in Lyricis cum Pindaro corripuit, in Epigr. CCXIV. produxerit, nostro jure addubitavimus.

Quod ad Synizesin attinet, vulgaria sunt illa *Ἀρχεναύτεω, χερνήτεω, φιλέωσιν, βαλέω, θεάν, θεῶν, μὴ οὐ, δινάεντα, ἔαρος, Μεγιστέα*, similia: majore libertate in Epigrammate *χαρίεντας* (- - -) tanquam amphibracho utitur. Elisionem *αι* diphthongi semel restituimus Threnor. Fr. L, 16. *Κέλομ', εὔδε βρέφος*. A Crasibus abhoruisse videtur poeta: nunc certe non nisi *τοῦπιπλεῖστος* et *τοῦνεκεν* comparent: Thren. Fr. LII. *καὶ ὁ*, non *χω* scriptum ferimus. —

X. Carmina Simonidis et ab aliis Grammaticis et ab Aristophane Byzantio numeris descripta fuisse constat testimonio Dionysii Halic. Comp. Verbb. XXVI, p. 430. Schaefer. (v. Threnor. Fr. L.). Metra poetae quum in universum aestimanti Pindaricis sint similia, non videbantur uberiores disputationem desiderare: nobis quomodo singula dimetiri placuerit, patebit infra. Quamquam primum, quo gravitatem devitaret poeta Ceus, et logaoedicis numeris utitur frequentius et in syllabis anticipibus brevem praeferre amat. Deinde quo propius abest ab Epica poesi, dactylico delectatur numero, veluti Fr. VII. habet heptametrum catalecticum in disyllabum, sententiae ponderi congruum. Idemque hexametro non abstinere vel cum aliis numeris juncto, ut Fr. Epin. XVIII, 4. vel per se posito, ut ibidem v. 7. cll. Encom. Fr. IX, 3., sed heroico versui dissimili, utpote uno ductu comprehenso caesuraque carente. Grammatici veteres quos versus Simonidis nomine insigniunt, maximam partem sunt dactylici vel puri vel logaoedici. Marius

Victorin. p. 2518, 12. Putsch. »Pentametrus catalecticus (scr. acat.), qui e quinque, ut

Phoebus me docuit juga Pieridum sequi.

Et hoc Simonidium dicitur.« At exemplum illud versiculi est logaoedici. Adde Serv. Centim. p. 1820, 25. Simonidium constat trimetro acatalectico, ut est hoc:

Indue pallia serica.«

Marius Victorin. p. 2518, 4. »Trimetrus acatalectus, qui e tribus, ut

Cui non dictus Hylas puer.

Hoc ἡμιπέδς dicitur, quo Simonides frequenter usus est.« Et Servius p. 1820, 44. eidem Pentametrum acatalecticum tribuit, hoc exemplo apposito:

Parthenopaeus erat puer Arcadiae decus.«

Qui quidem versus omnes, si non logaoedici erant, in systematis habebant locum, veluti similes exstant Fr. Thren. L, 4. 20. Elusit acumen Grammaticorum syllaba finalis anceps, qua Simonides plerumque brevi usus videtur. Praeterea versu Archebuleo, cujus haec est species:

× / 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0

usus dicitur apud Atil. Fortunat. p. 2673. et Mar. Victor. III, p. 2582. Ejusdem nomine appellat Serv. Centim. p. 1822, 19. anapaesticum trimetrum hypercatalectum, quem vocat, hoc addito specimine:

»Tuba terribili procul aere sonat, clipeum quate miles.«
Quem versum patet aliter metiendum esse.

In iambicis versibus notatu dignus liberrimae conformationis senarius, quo ipso ad lyricorum modorum dignitatem adspirat, qui est Fr. Inc. CVI.

Ὁ δαῦτε θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φηγόμενον,

si quidem recte emendavimus. Qui autem senarii et olim obtrudebantur Simonidi et nunc obtruduntur — id quod vel G. Hermanno accidit Fr. Epin. XIX. —, ab usu Lyricorum poetarum longissime recedunt. Vetustus tamen error, siquidem Fr. Inc. XCIV. fortasse vel Aristotelis aetate labem traxerat: quāquam id nobis aegre persuaserimus: satius est incusare librarios.

De compositione stropharum haec sunt apud Hephæstionem p. 122, 16. Ἐπωδικὰ μὲν οὖν ἐστὶν ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. ἐπ' ἕλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται γὰρ ὡςπερ τριάς ἐπωδική, οὕτω καὶ τετρας καὶ πεντάς καὶ ἐπὶ πλεῖον, ὡς τὰ γε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποιήται. Strophas poetae Cei non minus artificiose quam Pindaricas compositas fuisse, ex Encom. Fr. IX., Epin. XII. et Thren. L. abunde colligitur. Scola, si ab Simonide profectum est Fr. XLII., Aeolensium poetarum more modoque confecisse videtur, ut alii fecerunt poetae Dorienses.

Doriae harmoniae masculae et gravitate insigni ut plurima alia carmina, ita vel Dithyrambos attemperasse videtur, quibus et Dorios modos et Phrygios et Lydios adhibitos ait Dionys. Hal. Comp. Verbb. XIX, p. 262. Sch. Poeta ipse Aristonis Argivi Ἐωρίους καθαρούς αὐλοῦς, qui Dithyrambis assonuissent, cum laude commemorat Epigr. CCV, 7. Et cfr. Frr. Inc. LXXVII. CXX., quae Dithy-

rambis accensenda videntur. Si recte arbitramur, hae praeterea reliquiae Dorios numeros ostendunt: Frr. II. III. IV. VI. X. XI. XVIII. XIX. XX. XXIV. XXV. XXVII. XXXII. XXXIII. LXIX. LXXI. LXXV. LXXVI. CVII. CXVI. CXVII. CXXV. CXXXVIII. De reliquis — et ne de his quidem omnibus res extra dubitationem posita est —, quilibet suo fruatur iudicio.

Lydiam harmoniam *ὀξεῖαν καὶ ἐπιτήδειον πρὸς θρῆνον* Threnos habuisse probabile est plerosque, nisi quod quidam Doricis modis apti erant, veluti Fr. LIV. Lydios modos videmur agnoscere in Encomio in Thermopylenses Fr. Enc. IX., fractiones ab initio, incalescente poetae pectore concitatiores.

Aeolicam *βαρύβρομον ἀρμονίαν* (Lasus Hermionensis Ath. XIV, p. 624, E.) Epin. Fr. XII. in Scopam Thessalum offert.

Modos Creticos (*Κρητικόν: μέλος τι καὶ ὀυθμός*. Photius, cll. Boeckh. Metr. Pind. II, 7. p. 143.) poeta ipse Fr. XLV. vindicat Hyporchematis, qui Creticis potissimum abundabant, numero violentis motibus apto, et anapaestis velocissimis.

Denique Locrica harmonia interdum usus videtur, si fides Heraclidæ Athen. XIV, p. 625, D. *Λεῖ δὲ ἀρμονίαν εἶδος ἔχειν ἤθους ἢ πάθους, καθάπερ ἡ Λοκριστί. ταύτη γὰρ ἔνιοι τῶν γενομένων κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον ἐχρήσαντό ποτε καὶ πάλιν κατεφρονήθη.*

Simonides quod lyrae τὸν τρίτον φθόγγον addidisse dicitur Scholl. Ar. Vespp. 1410. et Suid. s. v., recte viderunt Musicum illum veterem Simonidem intelligendum esse, quem supra p. VIII. tetigimus. Ceo poetae *βάρβιτον πολύχορδον* perverse tribuit Theocritus XVI, 45. Ipse aulo videtur delectatus, cfr. Frr. Inc. LXXVII.

et Epigr. CCV, 7. Ob modorum gravitatem et in summa arte temperantiam, ipsius Musica ὁ ἀρχαῖος τρόπος postea vocatus est, v. Plut. Mus. XX. Hyporchematis Molossum quoddam instrumentum, quod quale fuerit incertum est, assonabat, v. Fr. Hyporch. XLV.

XI. De Simonide commentarios ediderat Chamaeleon Heraeleota, quos Athenaei beneficio cognoscimus, v. X, p. 456, C., XIII, p. 611, A., XIV, p. 656, C. Ex quibus commentariis pleraque videntur fluxisse vel facete dicta vel sapienter praecepta, quae ad nostram aetatem pervenerunt. Ἐπιθέσεις εἰς Σιμωνίδην confecerat Palae-phatus Aegyptius vel Atheniensis Grammaticus, Suidas s. v. Παλαίφατος. Recentiore aetate de vita et carminibus Simonidis complures exposuerunt, inter quos cum laude nominandi Venerabilis Fridericus Iacobsius, et alio nomine de Simonide praeclare meritis, et G. E. Weberus, qui in versione Elegiacorum poetarum p. 607 — 612. capita rerum complexus est. Peculiarem dissertationem edidit Van Goens Batavus, Trajecti ad Rhenum 1768. Post hunc Boissy Gallus, Paris. 1755., iterum 1788. Illius libellum consului: alterum non vidi. Non sustinui autem exagitandis virorum doctorum erroribus, qui sunt non pauci iique gravissimi commissi, quandam gloriolam aucupari. Et quid juvabat, res si qua simplex agebatur et ex veteribus monumentis, quae cuique patent, satis asserta, illorum ubique auctoritatem interponere? Neutrum fructuosum fuerat.

Carminum Simonideorum Fragmenta post Neandrum et Stephanum, quem repetiit Aemil. Portus, Fulvius Ursinus diligentius collegit, interdum bonorum codicum auxilio adjutus. Post potiora complexus est Brunckius in Anall. Vett. Poett. Graecorum T. I. p. 120 — 147., sapienter ille in fronte admonens, non unius Leoprepidae, sed etiam

ἄλλων τινῶν ὁμωνύμων (et non ὁμωνύμων) ποιητῶν carmina exhiberi. Commentariis bonae frugis plenis ea instruxit Fr. Iacobsius. Nostra aetate Gaisfordius Brunckianam farraginem cum Ursinianis imperitissime conflavit, additis quibusdam de suo: Britannum magna levitate in hoc quidem opere versatum Lipsiae instauravit Guil. Dindorfius, is quoque notulis hic illic adpersis: eundem in Britannia nuper I. A. Giles, Baccalaureus Oxoniensis, ducem elegit, cujus Scriptores Graecos Minores incredibili iudicii perversitate in his terris recoquere coeperunt Francofurti ad Moenum. Sunt praeterea, qui partem in libros suos receperunt, ut Ilgenius in Scoliorum collectionem, Iacobsius vel Thierschius potius in Anthologiam Poeticam, Mehlhornius in Anthologiam Lyricam, Boissonadius in T. XV. Poetarum Graecorum. Amorgini Simonidis iambos nuperime Welckerum secrevisse nunc demum affertur nuncius. Nos priorum interpretum commenta, quae vel sermo Graecus vel doctrina metrorum vel aetas denique nostra respueret, ut par erat, pressimus, et pressimus non pauca, hac quoque in causa non tam ambiguam aliquam laudem ex religiosa enumeratione inutilium rerum fortasse apud quosdam iudices orituram quaerentes, quam saluti literarum solliciti. Nam quaevis aetas profert, quae ut oblitterentur providendum est sequenti, ne mole obruantur potius literae quam illustrentur, et multi erroribus implicari debebant, quo nobis aliisque iter ad verum reperiendum muniretur. Largam emendaturis messem spondemus, largiorem paratam esse cavillaturis certo scimus: emendent, cavillentur. Sic qui tacuimus alios erit quum tacebimur ipsi et ut vel hac aetate taceamur, poetae nostri causa vehementer optamus.

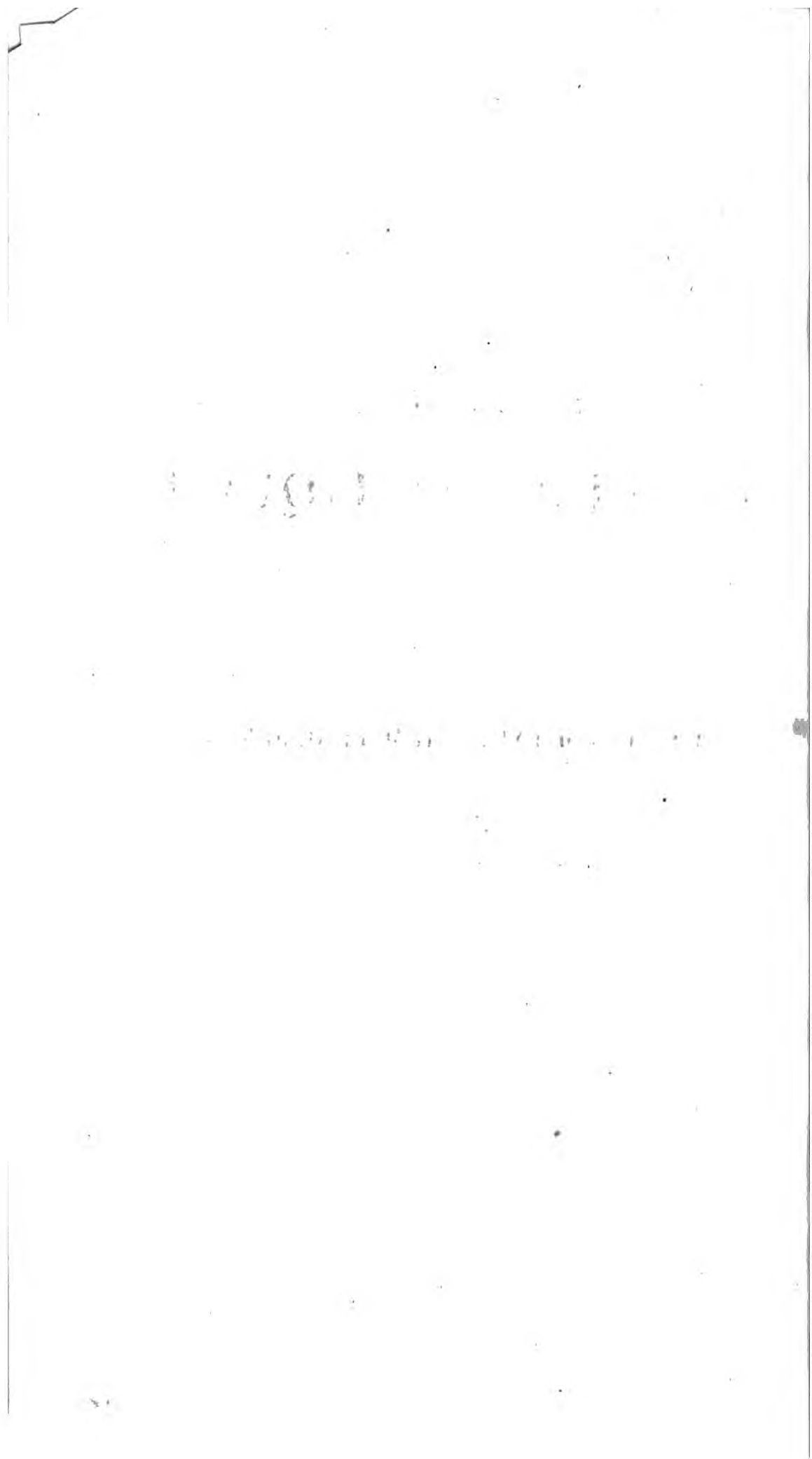
II.

SIMONIDIS CEI

CARMINUM RELIQUIAE.

A.

CARMINUM LYRICORUM FRAGMENTA.

I.

Ἡ ΚΑΜΒΥΣΟΥ ΚΑΙ ΔΑΡΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Scholiasta Aristoph. Vespp. 1410. et Suidas v. *Σιμωνίδης*. *Γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία*. Eodem spectat Vita Pindari cod. Vratisl. apud Boeckhium p. 9. et qui haec κατὰ τοὺς παλαιοὺς enarrat, Eustathius Opuscc. p. 58, 17. Tafel. *Ἐπέβαλε δὲ ὁ Πίνδαρος τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέρω πρᾶξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, (cujus meminit Pind. Pyth. I, 76. Isthm. IV, 48.) καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας*. In locum Cadmi Schneiderus praef. Nicandri Theriacc. p. XVI. *Δαρείου* sufficebat, ad literarum ductus verisimilius Boeckhius Pind. Fr. Inc. 92. *Καμβύσου*: quamvis absurda ratiocinatio Grammaticorum. Hinc aetatem poetae Cei sistit Freculphus Chronicorum III. sub fin., qui eum regnante Cambyse clarum memorat.

Simonidis carmen quale fuerit difficile est ad augurandum: modo ne pedestri oratione opus historicum confingas cum hominibus quibusdam non indoctis. Fortasse barbarorum regum saeva facinora — quanquam Persis suis ἄνακος ἄναξ Δαρείος — in exemplum proponebat popularibus suis, quo contra Persas Xerxe duce bellum Graeciae illaturos inflammaret. Nisi forte posteriore aetate excerpta fuisse credis, quae de Cambyse et Dario per carmina Leoprepidae sparsa erant, ut Pindari κατα-

λογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι circumferebantur, teste Suida: sed id parum probabile. Inter carminum reliquias nihil est quod huc referas: nam quod Uptonus ad Dionys. Hal. de Compos. Verbb. p. 37. Schaef. tetrametrum trochaicum apud Hephaestionem servatum Simonideo carmini vindicabat, merito alii eundem Anacreontis (ut Bergk. Anacr. p. 263.) esse judicaverunt. Est autem hic:

Ἐρξίη πη δηῦτ' ἄνολβος ἀθροῖζεται στρατός.

II.

Ἡ ἘΝ ἈΡΤΕΜΙΣΙΩΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

Μεγάλων ἀέθλων Μοῦσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.

PINDARUS.

Illustres victoriae Graecorum de Persis reportatae et Epicorum et Lyricorum et Tragicorum poetarum ingenia exercuerunt. Isocrates Panegy. XLII. *Εὔροι ἄν τις ἐκ μὲν τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕμνους πεποιημένους, ἐκ δὲ τοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας θρήνους ἡμῖν γεγενημένους, καὶ τοὺς μὲν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἀδομένους, τῶν δ' ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἡμᾶς μεμνημένους.* Multis poetis eorum laudes, qui in Thermopylis occubuerunt, celebratas testatur Diodorus Sic. XI, 11. Res ipsa loquitur; ut dormitaverit is qui Menexenum conscripsit, p. 239, C. *Ὡν οὔτε ποιητῆς πω δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβῶν ἔχει, ἔτι τ' ἐστὶν ἐν μνηστειᾷ, τούτων πέρι μοι δοκεῖ χρῆναι ἐπιμνησθῆναι ἐπαινοῦντά τε καὶ προμνώμενον ἄλλοις ἐς ᾧδὰς τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν αὐτὰ θεῖναι πρεπόντως τῶν πραξάντων.* Conferas A. G. Langii Pargerg. VI. ad Vindicias Trag. Rom. in Opuscul. p. 101.

De Simonideis carminibus Scholl. Arist. Vespp. 1410. et Suidas v. Σιμωνίδης. Γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία, καὶ ἢ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας· ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Locus conturbatus: nam quae separatur pugna Xerxis, et Artemisia est et Salamina, ut auctor scholii si non scripserit, at debuerit scribere: Καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἢ μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δι' ἐλεγείας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Quanquam ne hoc quidem verum: utraque pugna lyricis modis adstricta: Plataeensis elegiacos sibi numeros vindicat, unde refellitur transponendi ratio, quam iniit Bergkii noster Anacreont. p. 232.

Ad Artemisium παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὰν κρηπίδ' ἐλευθερίας, ait Pindarus: nam licet teste Herodoto VIII, 1 — 19. post tria praelia aequo Marte discessum sit, at Graeci tunc primum navalibus copiis cum barbaro congressi quid virtus et quid patientia posset perspexerunt. Hinc oratores, ut Isocrates Paneg. XXVI., victoriam loquuntur et Plutarchus de Herodoti Malign. p. 868, A. quum omnes fere mortales in victoria Graecis tribuenda consentire testatur, testimonium dicit pro poeta Ceo.

Frr. II. III. IV. V. VI.

Heliodorus apud Priscian. de Metr. Comic. p. 1328. 2 Putsch. »Simonides et Alcman in iambis teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides in τῇ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ in dimetro catalectico:

Ἐβόμβησεν θάλασσα.

[—] — — — — —

3 in secundo loco spondeum posuit. Ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ·

Ἀποτρέποισα Κῆρας.

Alcman autem in primo (h. e. in primo libro carminum) catalecticum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum, sic: Νεομόναρχε παρθένους αἰίδεν· Καὶ ναὸς ἀγνῆς εὐπύργω θεράπνας³⁾.

4 In quarto loco spondeum habet. Similiter:

Χέρσουδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πιτνεῖ.

— — — — —

quarto loco spondeum posuit: nam φῦ producitur teste Heliodoro, qui ait Simonidem hoc frequenter facere. «

Primum et alterum frustulum non iambis, sed trochaicis dipodiis constat. Codex Lindemanni ἐβόμβησεν θαλάσσας. Cui respondebant in antistropha, (nam verba ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ ex Graeco Heliodori servavit Priscianus), quae depravata praestant libri: Lindemanni codex ἀποτρέπουσ' εἰ κῆρας, Aldus ἀποτρέπουσαν κῆρας, Putschius ἀποτρέποις εἰ κῆρας, Ursinus ἀποστρέφουσα κῆρας. De navigio dicta puta barbarorum impetum fortiter propulsante. Godofr. Hermannus Opuscc. II, p. 261. ἀποτρέπουσα an ἀποτρέπουσαν verum sit fluctuat: neutrum vero.

Tertium fragmentum ab Welckero Alcman. p. 18. Alcmani accensum Simonidis est et ipsum. Nam Pri-

³⁾ Alcmanis locum aliis fontibus collatis ita restituit Hermannus:

Μῶσ', ἄγε, Μῶσα λίγαια,
πολυμελὲς αἰοιδᾶς μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρθένους αἰίδεν.

Sequentia ita nobiscum corriges: Καὶ·

καὶ ναὸς ἀγνῆς εὐπύργω θεράπνας.

scianus postquam duo apposuit exempla Simonidis, duo Alcmanis: pergit usus voce similiter ad aliud frustulum eaque versuum specie frequenter usum Simonidem Heliodoro teste admonet: nam cave credas mensuram vocis *φῦκος* dixisse Grammaticum: adeo absurdum fuisse hominem aegre nobis persuademus: id sua natura producit, non lubidine poetarum. Codex *χερσάνδε: φύκεσι* Aldus. Cadaver dicit poeta tempestate ad litus jactatum.

Singulari enim favore Boreae fruebantur Athenienses, cujus opem ipsis ad Artemisium praestitam non praetermiserat Simonides. Testantur Scholl. Apoll. Rhod. 5 I, 211. *Τὴν Ὠρειθνιαὴν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλησσοῦ φησὶν ἀρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θράκης ἐνεχθῆναι. — ἡ δὲ Ὠρειθνια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἀρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θράκην κακέϊσε συνελθῶν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ.* Tetigerat haec Simonides eodem loco, quo Choerilus in Persicis, v. Naekius Choeril. p. 154., et Herodotus VII, 189. cl. Pausan. Attic. I, 19, 6. Nam quum Atheniensibus in Chalcide Euboeae stationem habentibus editum oraculum esset, *τὸν γαμβρὸν ἐπικουρον ἐπικαλέσασθαι* (cfr. Himer. Oratt. I, 18.), Aquilonem dici arbitrati eum, qui Erechthei sui Orithyiam in Thraciam sustulisset, sacrificiis oblatis implorarunt, vindicaret Orithyiam neve salvas vellet naves barbarorum. Precibus annuit: disturbata Persarum classis.

Simonides ab Brilessio, — nam vulgatum *Βριλησσοῦ* correxit Naekius et Mueller. in Ersch. et Gruber. Encyclop. v. Attica p. 218.: Heynius et Sturzius Pherecyd. p. 164. *Ἴλισσοῦ* tentaverant —, colle Attico, raptam fecit Orithyiam, reliqui vel ab Ilisso, quam famam Athenis concreditam ara evincit, quam Boreae ad Ilissum

exstruxerant, de qua praeter Herodotum v. Platon. Phaedr. p. 229, C., vel ab Cephisso, quos sequitur Choerilus, cuius versum instauravit Hermannus:

"Αυθὲ' ἀμέργουσαν πηγὰς ὑπο Κηφισοῖο.

Subtilius vero poeta Ceus, qui Ὠρείθυιαν ab monte appellatam recordatus sit, quorum in cacuminibus saeviunt turbines: subtiliter illud quoque, ut τὴν ἀρπαγεῖσαν ad rupem Σαρπηδουίαν, quam non incommode *Rapaciam* interpreteris, ablatam narret.

Denique ad hoc carmen pertinere suspicamur quod 6 est apud Scholl. Paris. Apoll. Rhod. I, 583. Νῆσος ἡ Σκιάθος τῆς Θεσσαλίας ἐγγὺς Εὐβοίας, ἣς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται. Quae insula, ut consentaneum erat, Graecorum navibus tenebatur, quae classem barbarorum opperirentur, Herodot. VII, 179. 182. VIII, 7.

III.

Ἡ ἘΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

VII. VIII.

7 Ad hoc carmen haud cunctanter rettulimus quae sunt apud Plutarchum de Exsil. II, p. 602, C. "Αν γὰρ τούτων τις μνημονεύῃ φρένας ἔχων καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος, αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον

σκληρὰν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακὴν.

οὐκ ἀθυμῶν οὐδὲ ὀδυρόμενος οὐδὲ λέγων τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδη γυναικῶν.

"Ἰσχει δέ με πορφυρέας ἀλὸς ἀμφιταρασσομένας ὀρυμαγδός.

Videmur nobis audire haec vociferantem chorum Atticarum mulierum, quas cum senibus liberisque vel Troezena, vel Aeginam, vel Salamina denique submoverant, Herodot. VIII, 41. 60, 2. De numero v. Prolegg. p. XLIX.

Plutarch. Themistocl. XV. Οἱ δ' ἄλλοι τοῖς βαρ- 8
βάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος ἐν στενῷ κατὰ μέρος προσ-
φερομένους καὶ περιπίπτοντας ἀλλήλοις ἐτρέψαντο μέ-
χρι δείλης ἀντισχόντας, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης,
τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ περιβόητον ἀράμενοι νίκην, ἧς
οὔθ' Ἑλλησιν οὔτε βαρβάροις ἐνάλιον ἔργον εἴργασται
λαμπρότερον, ἀνδρεία μὲν καὶ προθυμία τῶν ναυμαχη-
σάντων, γνώμη δὲ καὶ δεινότητι Θεμιστοκλέους. Plutar-
chus num verba ἀράμενοι νίκην et ἐνάλιον ἔργον a poeta
mutuatus sit, ut placet Schaefero et Sintenisio, incertum
est: Simonides barbaros μέχρι δείλης ἀντισχεῖν testatus
erat, quo pertinacem suorum virtutem extolleret: cfr.
Herodot. VIII, 86. Similiter Aeschylus Perss. 405.

Τὰ πρῶτα μὲν δὴ φεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
ἦθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
παίοντ', ἔθρανον πάντα κωπήρη στόλον,
ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφραδμόνως
κύκλω πέριξ ἔθεινον.

IV.

ἘΓΚΩΜΙΑ.

Encomia carmina laudes hominum in comissione

cantandas complexa Simonidi tribuunt Scholl. Arist. Vespp. 1410. et Suidas v. *Σιμωνίδης*.

IX. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ἘΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣ ΘΑΝΟΝΤΑΣ.

Diodorus Sic. XI, 11. Οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς, ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας Ἐγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει·

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκος
ἔπαινος.

Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὕτ' εὐρῶς

5. οὐδ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.

Ὅ δὲ σακὸς οἰκέταν εὐδοξίαν

Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδα

ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπῶς

κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

x - - ' u u - - - -
' u - - u - - u - - u - -
- - ' u u - - u u - - - - ' u u - - u u - -
' u u - - u u - - u - - ' -
x u ' u u - - u - - - - ' u u - - ' u u - -
u u ' u ' u - - - - ' u -
' u u - - u u - - u ' u u - - -
x - - ' u u - - u u - - u - - -
x u ' u u - - u u x

Versu 1. Θερμοπύλαισι codices A H. 2. δὲ ὁ πότμος cod. L. 3. Libri corrupte προγόνων δὲ μνᾶστις: Her-

mannus de Metris p. 453. *πρὸ χοῶν*, quae tamen dubium esse nequit quin his quoque heroibus oblatae fuerint, ut Plataeensibus: *πρὸ γόων* Ilgenius et Eichstaedt. Nov. Actt. Societ. Lat. Ienens. I, p. 198. collato Plutarcho Consol. ad Apollon. p. 114, D. *Οὐδείς ἀγαθὸς ἄξιός θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαινῶν, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ δακρῶν ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστειῶν ἀπαρχῶν.* Quo probato haec existit interpretatio totius loci, qui pulcherrimo ordine procedit: Horum virorum gloriosa est fors, quibus contigerit oppugnare hostes funestissimos; pulchra sors, vitam enim pro patriae salute deposuerunt; ara sepulcrum, h. e. sacrum et venerabile; loco lamentationum est tacita recordatio praeclari facinoris; commiseratio praedicatio, qui alias viros in aetatis flore extinctos commiseramus, hos praedicamus tam pulchra sorte usos. Nam *γόοι* ab *οἴκτῳ* ita differunt (v. Prolegg. p. XXXVIII.), ut illud sit luctus cum lacrimis et planctu in efferendo mortuo fundi solito: *οἴκτος* autem (nam ita vulgatam scripturam *οἶτος* emendavit Iacobsius et Hermannus, codex K *οῦτος*), illam respiciat animi affectionem, quae nos amicorum hominum obitum commiserari jubet. 5. Verba *ἀνδρῶν ἀγαθῶν* hominibus eruditis valde molesta non vulgare pondus addunt fini enuntiati: ad *ἐντάφιον τοιοῦτον* respiciunt. 6. Legebatur *σηκός*: libri *οἰκετῶν*, Hermannus ad Herodian. post Librum de Emend. Rat. Gr. Gr. p. 314. *οἰκητῶν*: syllabam brevem metrum postulare videtur; *οἰκέτης* inquilinum significat et apud Aeschyl. Agam. 715. Thierschii *οἰκέτιν* vulgato deterius. 7. Vulgatum *εἴλατο* (Ursinus *εἴλατο*), quod Diodori est, v. Lobeck. Phryn. p. 183., emendavit Hermannus. Leonidas autem testari dicitur, gloriam Graeciae sepulcro illo conditam esse,

quoniam is, praeclari facinoris pars magna, et ipse ibi conditus erat. Ursinus *Λεωνίδης*. 8. *Σπάρτης* Ursinus. 9. *ἀένναον* codex L.

De Lydiis modis carminis, cujus hoc exordium esse videtur, v. Prolegg. p. LII. Constituebat, immo vero discerpebat et dilaniabat G. Burgessius in *Diario Class. Britann.* 1820, XLIV. p. 338. Laudem ex certaminibus efflorescentem perennem esse similiter ait Pindarus *Pyth.* VI, 10.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν,
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμοι ἐς μυχοὺς
ἄλὸς ἄξιοισι παμφόρῳ χεράδι
τυπτόμενοι.

Unde discas Pindarum discernere ab suavi tenuitate Simonidis.

X. ἈΔΗΛΟΝ.

Diogenes Laert. I, 6, 2. Τὸ ἐπιγραμμα τινες τὸ ἐπὶ Μίδα τοῦτόν φασι (Cleobulum) ποιῆσαι·

Χαλκῆ παρθένος εἰμι, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι·
ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ρέῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,
ἠέλιός τ' ἀνιῶν λάμπη λαμπρὰ τε σελήνη,
καὶ ποταμοὶ γε ρέωσιν, ἀνακλύξῃ δὲ θάλασσα,
αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῆδε τέθραπται.

Φέρουσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ἄσμα, ὅπου φησί·

Τίς κεν αἰνήσειε νόφ' πίσυνος Αἰνδου ναέταν Κλεόβουλον,
ἀενάοις ποταμοῖς,
ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖς,

ἄελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας,
 5. καὶ θαλασσαιαῖσι δίναις ἀντιθέντα μένος στάλας;
 ἅπαντα γὰρ ἔστι θεῶν ἦσσω·
 λίθον δὲ καὶ βρόττειοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φατὸς
 ἄδε βουλά.

ἴ - - - ἴ - - - - - ἴ - - - - -
 ἴ - - - - -
 ἴ - - - - -
 ἴ - - - - -
 ἴ - - - ἴ - - - - ἴ - - - ἴ - -
 ἴ - - - ἴ - - - ἴ - -
 ἴ - - ἴ - - - - ἴ - - - ἴ - - - -

Quam sententiam poeta Ceus praecedente carmine effert: Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρώς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμανρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν, eandem hoc carmine tuetur, obloquutus Cleobulo Lindio, de qua re revolve dicta in Prolegg. p. XXXVI., qui vel aheneae columnae, ut ipse dicit, vel lapideae, ut affirmat Simonides, sempiternitatem auguratus esset. Eum Λίνδου ναέταν contemptim videtur appellare: Carem enim fuisse natione testatur Duris Samius apud Diog. Laert. I, 6, 1.

Versu 1. Libri ἀλνῆσειεν νῶ, Ursinus ἀλνῆσειε νῶ: correxit Hermannus apud Huebnerum. 2. Libri ἀεννάοις, quod correctum ab eodem Herm., qui videndus ad Eurip. Ionem 117. 4. Vulgo χρυσᾶς: correxit Hermannus. 5. Θαλασσεῖασι Froben. et Ursinus. Post Frobenius ἀντιθετούμενος στήλας, Menagius et Ursinus ἀντιθέμενον στήλας, codices Stephani ἀντιθέντα μένος τάλας, unde correctum est quod recepimus. 7. Vulgo βρόττειοι: emendavit Hermannus.

v. 'ΕΠΙΝΙΚΟΙ 'ΩΙΔΑΙ.

Carmina Epinicia Pindaricis magnificentia posthabere videtur Theophylactus Epist. 8. ad Opheomachum, p. 14. Meurs. *Γένοιτό μοι τὸν ἐμὸν ἑταῖρον Ὀλυμπιονικὴν ἀκοῦσαι· τάχα γὰρ ἂν σοι καὶ ἐπινικίους προσᾶσωμαι, οὐδὲν ἀτιμότερον τῶν Βακχυλιδῶν ἢ Σιμωνιδῶν, ἴσως καὶ πρὸς τὴν (τοῦ) Βοιωτοῦ λύραν ἀρμοζομένους.* Grammatici haec carmina secus ac Pindarica videntur descripsisse. Namque Fr. XI. citatur *Σιμωνίδης ἐν Τεθρίπποις*, Fr. XVIII. *ἐν Πεντάθλοις*: unde ex variis generibus victoriarum ordinem carminum institutum fuisse cognoscimus. Pariter nobiliores victorias apud Pindarum praeposuerunt minus honorificis, quadrigas et rhedam mularem cursui, luctae, disco.

XI. 'ΑΔΗΛΩΙ ΤΕΘΡΙΠΠΩΙ.

Scholiasta Aristoph. Eqq. 404., (ubi est:

"Αἰσάμι γὰρ τότ' ἂν μόνον· Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.)
Τότε, φησὶν, ἐπάσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος·
Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. ἐκ τῶν Σιμωνίδου
δὲ τοῦτο Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἑσθλοῖς. τῶν
μέσων γὰρ ἡ συμφορά.

Simonides quid scripserit non potest ambigi, si qui meminerit, istum versiculum excepisse alium qui est apud Athen. X, p. 447, A. *Τοῦτο γὰρ παθεῖν οὐ δύνανται οἱ τὸν κατὰ Σιμωνίδην πίνοντες*

Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Hinc intelligitur, *ἐνὶ συμφοραῖς* scripsisse poetam, non *ἐπὶ*, eundemque *συμφορὰς* de fortuna adversa usurpasse: aliter Aristophanes Simonidem exagitans, qui et *συμφο-*

ραῖς posuit ἐπ' ἐσθλοῖς et ἐπὶ συμφοραῖς scripsit, ut esset: propter eas res, quae faustae evenerunt. En jam Simonidea:

Πῖνε, πῖν' ἐνὶ συμφοραῖς
οἶνον, ἀμύντορα δυσφροσυνᾶν.

Bibe in rebus adversis vinum, curarum remedium.

Fr. V. Fritschio in Censura Eumenidd. I, p. 110. aliter visum: is χαίρειν ἐν τινι damnat, ubique ἐπὶ τινι requirit. Siccine vero? Χαίρειν ἐν κακοῖς est gaudere in rebus adversis, ἐπὶ κακοῖς, propter res adversas. Apud Aristophanem Πῖνε πῖν' ἐπ' εἰσφοραῖς reponit, quod qui totius loci tenorem observaverit, videbit absurdum esse. At strophae haec non concinunt scilicet; respondet enim: καὶ κοβαλικεύσομεν. Verum sarta tecta: verba πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς nemo non recordabatur Athenis, esse ex carmine Simonideo, unde excusatur neglecta accuratissima responsio. Neque in his acquiescit acumen Fritschianum: quid quaeris, Simonidem χαῖρε, χαῖρ' ἐπὶ συμφοραῖς dixisse ludibundus, opinor, homo philologus persuadere conatur. Quae quo sint digna nomine locus Athenaei documento esto.

XII. ΣΚΟΠᾶι Τῶι ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛῶι ΤΕ-
ΘΡΗΠΠῶι.

Πολλὰ ἔστι καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἐν τῷ ἄσματι εἰρημένων ἀποδείξαι ὡς εὔ πεποιήται· πάνυ γὰρ χαριέντως καὶ μεμελημένως ἔχει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὕτω διελθεῖν· ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν, ὅτι παντὸς μᾶλλον ἔλεγχός ἐστι τοῦ

Πιττακείου γήματος διὰ παντὸς τοῦ ἄσματος. Socrates apud Platon. Protag. p. 344, A.

In Platonis Protag. p. 339, A. sqq. Socrates cum Protagora Abderita de virtute disceptantes qualis esset non pervenerunt ad finem. Jam Sophista, quem in Simonide aliisque poetis explicandis versatum ex Platonis dialogo collegisse videtur Themistius Soph. p. 289, D., rem de integro orsurus ad explicationem poetarum confugit, in qua omnes flagitat gnaviter versatos. Verba haec sunt: Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, περὶ οὐπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποιήσιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει· λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι

Στροφή.

"Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαδέως γενέσθαι χαλεπὸν
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόφ τετράγωνον, ἄνευ φόγου
τετυγμένον.

Exciderunt quinque versus.

Ἀντιστροφή.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· Χαλεπὸν φάτ'
ἔσλὸν ἔμμεναι.

5. Θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι
μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,

ὃν ἂν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλη.

Πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,

κακὸς δ', εἰ κακῶς, καὶ

τοῦπιπλεῖστον ἄριστοι, τοὺς κε θεοὶ φιλῶσιν.

Ἐπιδόξ.

10. "Ἐμογ' ἔξαρκεῖ

ὅς ἂν μὴ κακὸς ᾖ
 μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος εἰδώς τ' ὀνασίπολιν δίκαν,
 ὑγιῆς ἀνῆρ.

Οὐ μιν ἐγὼ μωμάσομαι·
 οὐ γὰρ ἐγὼ φιλόμωμος·

15. τῶν γὰρ ἀλιθίων ἄπειρα γένεθλα·

Πάντα τοι καλὰ τοῖσιν' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στροφὴ β'.

Τοῦνεκεν οὔ ποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν

διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτου ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος
 βαλέω,

πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύ-
 μεθα χθονός.

20. Ἐπειτ' ὑμῖν εὐρῶν ἀπαγγελέω.

Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,

ἐκῶν ὅστις ἐρῶη

μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκα δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

Strophæe.

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Epodus.

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Simonidea a Platonicis secrevit Schleiermacherus; in numeros suos redigere conatus est God. Hermannus apud Heindorfium p. 597.; antea Heynius periclitatus erat, cujus est dissertatio Opuscc. I, p. 160. Hermannus ut recte strophas detexit, ita minus recte singulos dispescuit versus carminis, quod Aeolios modos habuisse tenendum est. Nos strophas dedimus ex descriptione Boeckhii de Metr. Pind. III, 25. p. 337., Epodum dimensi sumus ipsi.

Versu 1. Suidas Πιττάκειον, μετουσιαστικόν, τὸ τοῦ Πιττακοῦ· καὶ Σιμωνίδης φησί· "Ἄνδρ' ἀγαθὸν ἀλαθῆα γενέσθαι χαλεπὸν, τὸ Πιττάκειον. εἴρηκε γὰρ ὁ Πιττακός· Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναυ· 2. Respicit Aristot. Ethic. Nicom. I, 10, 11. Καὶ τὰς τύχας οἷσει κάλλιστα ὁ εὐδαίμων καὶ πάντη πάντως ἐμμελῶς· ὄγ' ἔως ἀγαθὸς ἀληθῶς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου. Rhetor. I, 11. Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον μεταφορά· ἄμφω γὰρ τέλεια. Similiter partem horum verborum usurpant Sopater Stobaei Sermm. XLIV, 17., Julian. Caess. p. 333, B. et qui verba τετράγωνον ἄνευ ψόγου aptat Homero suo Eustath. II. Δ, p. 475, 41. Omnibus numeris absolutum cum firmiter constituto commutavit Damascius scripturae vitio deceptus apud Suidam v. Τετράγωνος· εὐσταθῆς, ἐδραῖος. Δαμάσιος· Σεινὸς δὲ ἦν καὶ εὐσχήμων τὰ πάντα καὶ τετράγωνος καὶ ἄνευ ψόγου τετραγμένος. Illius scripturae optimum se praestat interpretem poeta ipse, qui corporis habitum (χερσίν τε καὶ ποσί) cum affectione mentis (νόῳ) conjungat. Hominem quadratum Romani vocabant: simili comparatione Horat. Sermm. II, 7, 86.

Fortis et in se ipso totus teres atque rotundus.

Sed nihil similius, quam quod est apud suavissimum

poetam nostratem Walterum von der Vogelweide p. 79.
Lachmann.

Sit ich dem getriuwen friunde bin
einloetic unde wol gevieret. —

In iis quae interciderunt Scopas et gens Scopada-
rum appellati erant: ad quos respicit ὕμιν versu 20.
3. De dicto Pittacio χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι v. Zenob.
Provn. VI, 38., Suidas v. χαλεπὰ τὰ καλά, Diogenes
Laert. I, 4, 4. Εἰπέ τε χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι οὐ καὶ
Σιμωνίδης μέμνηται λέγων· "Ἄνδρα ἀγαθὸν ἀλα-
θέως γενέσθαι χαλεπόν; τὸ Πιττάκειον. [μέμνηται
αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρῃ]. 4. Libri ἐσθλόν:
correxit Boeckhiius. 5. τοῦτ' ἔχει γέρας altero loco Plato,
altero τοῦτο ἔχει τὸ γέρας, ubi unus codex apud Bek-
kerum ἔχει τοῦτο. 6. ἀμάχανος Boeckhiius. Libri ἀμή-
χανος: pro καθέλη duo codd. καθέλοι. 7. Πράξαις
Boeckhiius, ut in carmine Aeolio: libri πράξαις. 9. In
libris est: ἐπὶ πλείστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν οὓς ἂν οἱ
θεοὶ φιλοῦσιν, quae ad numeros revocavit Hermannus. —
Epodus. Versu 12. Libri εἰδώς γε ὀνήσει πόλιν, quod
praeclare emendatum ab eodem Hermianno, nisi quod
ὀνήσιπολιν scripsit. Vel ob sensum vel ob sermonis
conformationem compares Soph. Antig. 366.

Σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,
ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·
νόμους παρέρων χθονὸς
θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
ὑπίπολις ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι
τόλμας χάριν.

13. οὐ μιν Schleiermacherus: libri οὐ μὴν. Lege-
batur μωμήσομαι. 14. Libri οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος:

Hermannus εἰμὶ induxit: nobis ἐγὼ requiri visum est. 15. Legebatur ἡλιδίων. Tum ἀπειρών γενέθλα codices omnes, vulgata in editis est vetustissimis. 17. διζόμενος codex Σ; tum plures codd. εἰς. 19. εὐρυέδους ὅσοι κ. αἰν. χθ. vulgo. Codices quidam εὐρυεδοῦς, neque aliter Plutarch. Sympos. IX, 14, 2. Παιδείας δὲ καὶ λόγον δεόμεθα πάντες εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Idem de Tranquill. p. 470, D.; de Fraternali Amor. p. 485, C., ubi est εὐρυόδου γ' ὅσοι κ. α. χ. Denique adv. Stoicc. p. 1061, B. εὐρυέδους ὅσοι κ. ἐδόμεθα χθονός, ubi Turnebus νεμόμεθα. Amplificavit poeta Homericum Iliad. VI, 142. βροτῶν, οὐ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. 20. "Ἐπειθ' ὑμῖν libri: emendavit Hermannus. 21. Loco formae ἐπαίνημι, quam Socrates ludit de industria posuisse poetam ob Pittacum Lesbium, pars codicum ἐπαινῆμι, ἐπαινοῖμι. 22. "Ἐρδη libri plerique: quidam ἔρδει vel ἔρδει. 23. Synes. Epp. 103. Ἀνάγκα δὲ οὐδὲ θεοί, φασί, μάχονται. Adde Schol. Eurip. Orest. 478., Zenob. Provv. I, 85., Phalarid. Epp. 83., Procl. Plat. Cratyl. p. 93. Boiss., Diog. Laert. I, 4, 4.

Plato de hoc carmine Sophistas disputantes fecit ideo, ut quam lubricum id genus disputationis esset quantasque haberet cautiones explicatio poetarum istis hominibus adamata, luculento exemplo declararet. Simonides autem cur Pittaci potissimum dictum impugnaverit, Sophistarum personam indutus paene dixerim et ipse, dictum est in Prolegg. p. XXXVI. Pro fundamento carminis illam sententiam posuit, quo clariore in luce collocaret suam opinionem Difficile esse bonum virum evadere. Quanquam cave credas, Pittacum quum χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι dixit, consummatam intellexisse virtutem nec unquam labantem: mentem dicti Simonides

de industria ita inflexit, ut haberet quo carperet dominum Mytilenaeum, in quem non sine acerbitate jacta illa sunt v. 4. *Καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον*, v. Welcker. Mus. Rhen. 1833, 4. p. 541 sqq. Convellit autem poeta Ceus Pittacium dictum his rationibus (*ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον* p. 344, B.): »Deus solus hoc sibi habuerit, ut constanter bonus sit: vir omnis bonus, si bene agit; sin minus, malus; diutissime optimi ii, quorum salus Diis cordi est. Satis est si quis non sit malus et pravus (*ὅς ἂν μὴ κακὸς ᾗ*, h. e. qui non semper et omnibus in rebus de industria malum se hominem gerit) civitatemque quavis ratione sustentet, sanus vir. Eum ego virum non insectabor: stultorum enim infinitae propagines, (*ὥστ' εἴ τις χείρει ψέγων, ἐμπλησθεῖη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος*, Socrates p. 346, C.). Omnia profecto pulchra, quibus non sint admixta turpia, h. e. modo ne quis cogitate et malitia mentis ductus inferat injuriam alteri. Quare nunquam equidem vana aucupans et ea quae non cadant in hominem, desiderabo virum ab omni parte et omni in re probum. (Quae addit versu 20: *ἔπειτ' ὕμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω*, festive addita puta, similiter ut nos facere consuevimus in fine fabularum popularium). Ego diligo quicumque caveant a turpibus quantum in ipsis est: necessitati vero ne Dii quidem ipsi reluctantur.« —

Scopas, Creontis filius, in quem quadrigis victorem hoc carmen scriptum fuit, necesse est ob nescio quale facinus in subditos non vulgare, sed si poetam audimus, necessitate rerum excusabile, in justam omnium incurret vituperationem eo tempore, quo haec vel Cranone vel Pharsali cantata sunt: quid tamen deliquerit incertum est, v. Buttmann. Mythol. II, p. 268 sqq. Jam poeta

Hermannus εἰμὶ induxit: nobis ἐγὼ requiri visum est. 15. Legebatur ἠλιθίων. Tum ἀπειρων γενέθλα codices omnes, vulgata in editis est vetustissimis. 17. διζόμενος codex Σ; tum plures codd. εἰς. 19. εὐρυέδους ὅσοι κ. αἰν. χθ. vulgo. Codices quidam εὐρυεδοῦς, neque aliter Plutarch. Sympos. IX, 14, 2. Παιδείας δὲ καὶ λόγον δεόμεθα πάντες εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Idem de Tranquill. p. 470, D.; de Fraternali Amor. p. 485, C., ubi est εὐρυόδου γ' ὅσοι κ. α. χ. Denique adv. Stoicc. p. 1061, B. εὐρυέδους ὅσοι κ. ἐδόμεθα χθονός, ubi Turnebus νεμόμεθα. Amplificavit poeta Homericum Iliad. VI, 142. βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. 20. "Ἐπειθ' ὑμῖν libri: emendavit Hermannus. 21. Loco formae ἐπαίνημι, quam Socrates ludit de industria posuisse poetam ob Pittacum Lesbium, pars codicum ἐπαινῆμιν, ἐπαινοῖμι. 22. "Ἐρδη libri plerique: quidam ἔρδει vel ἔρδει. 23. Synes. Epp. 103. Ἀνάγκη δὲ οὐδὲ θεοί, φασί, μάχονται. Adde Schol. Eurip. Orest. 478., Zenob. Provv. I, 85., Phalarid. Epp. 83., Procl. Plat. Cratyl. p. 93. Boiss., Diog. Laert. I, 4, 4. Plato de hoc carmine Sophistas disputantes fecit ideo, ut quam lubricum id genus disputationis esset quantasque haberet cautiones explicatio poetarum istis hominibus adamata, luculento exemplo declararet. Simonides autem cur Pittaci potissimum dictum impugnaverit, Sophistarum personam indutus paene dixerim et ipse, dictum est in Prolegg. p. XXXVI. Pro fundamento carminis illam sententiam posuit, quo clariore in luce collocaret suam opinionem Difficile esse bonum virum evadere. Quanquam cave credas, Pittacum quum χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι dixit, consummatam intellexisse virtutem nec unquam labantem: mentem dicti Simonides

de industria ita inflexit, ut haberet quo carperet dominum Mytilenaeum, in quem non sine acerbitate jacta illa sunt v. 4. *Καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον*, v. Welcker. Mus. Rhen. 1833, 4. p. 541 sqq. Convellit autem poeta Ceus Pittacium dictum his rationibus (*ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον* p. 344, B.): »Deus solus hoc sibi habuerit, ut constanter bonus sit: vir omnis bonus, si bene agit; sin minus, malus; diutissime optimi ii, quorum salus Diis cordi est. Satis est si quis non sit malus et pravus (*ὅς ἂν μὴ κακὸς ᾗ*, h. e. qui non semper et omnibus in rebus de industria malum se hominem gerit) civitatemque quavis ratione sustentet, sanus vir. Eum ego virum non insectabor: stultorum enim infinitae propagines, (*ὥστ' εἴ τις χαιρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος*, Socrates p. 346, C.). Omnia profecto pulchra, quibus non sint admixta turpia, h. e. modo ne quis cogitate et malitia mentis ductus inferat injuriam alteri. Quare nunquam equidem vana aucupans et ea quae non cadant in hominem, desiderabo virum ab omni parte et omni in re probum. (Quae addit versu 20: *ἔπειτ' ὕμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω*, festive addita puta, similiter ut nos facere consuevimus in fine fabularum popularium). Ego diligo quicumque caveant a turpibus quantum in ipsis est: necessitati vero ne Dii quidem ipsi reluctantur.« —

Scopas, Creontis filius, in quem quadrigis victorem hoc carmen scriptum fuit, necesse est ob nescio quale facinus in subditos non vulgare, sed si poetam audimus, necessitate rerum excusabile, in justam omnium incurrit vituperationem eo tempore, quo haec vel Cranone vel Pharsali cantata sunt: quid tamen deliquerit incertum est, v. Buttmann. Mythol. II, p. 268 sqq. Jam poeta

Hermannus εἰμι induxit: nobis ἐγὼ requiri visum est. 15. Legebatur ἡλιθίων. Tum ἀπειρων γενέθλα codices omnes, vulgata in editis est vetustissimis. 17. διζόμενος codex Σ; tum plures codd. εἰς. 19. εὐρέδους ὅσοι κ. αἰν. χθ. vulgo. Codices quidam εὐρεδοῦς, neque aliter Plutarch. Sympos. IX, 14, 2. Παιδείας δὲ καὶ λόγου δεόμεθα πάντες εὐρεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Idem de Tranquill. p. 470, D.; de Fraternali Amor. p. 485, C., ubi est εὐροόδου γ' ὅσοι κ. α. χ. Denique adv. Stoicc. p. 1061, B. εὐρέδους ὅσοι κ. ἐδόμεθα χθονός, ubi Turnebus νεμόμεθα. Amplificavit poeta Homericum Iliad. VI, 142. βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. 20. "Ἐπειθ' ὑμῖν libri: emendavit Hermannus. 21. Loco formae ἐπαίνημι, quam Socrates ludit de industria posuisse poetam ob Pittacum Lesbium, pars codicum ἐπαινῆμι, ἐπαινοῖμι. 22. "Ἐρδη libri plerique: quidam ἔρδει vel ἔρδει. 23. Synes. Epp. 103. Ἀνάγκη δὲ οὐδὲ θεοί, φασί, μάχονται. Adde Schol. Eurip. Orest. 478., Zenob. Provv. I, 85., Phalarid. Epp. 83., Procl. Plat. Cratyl. p. 93. Boiss., Diog. Laert. I, 4, 4.

Plato de hoc carmine Sophistas disputantes fecit ideo, ut quam lubricum id genus disputationis esset quantasque haberet cautiones explicatio poetarum istis hominibus adamata, luculento exemplo declararet. Simonides autem cur Pittaci potissimum dictum impugnaverit, Sophistarum personam indutus paene dixerim et ipse, dictum est in Prolegg. p. XXXVI. Pro fundamento carminis illam sententiam posuit, quo clariore in luce collocaret suam opinionem Difficile esse bonum virum evadere. Quanquam cave credas, Pittacum quum χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι dixit, consummatam intellexisse virtutem nec unquam labantem: mentem dicti Simonides

de industria ita inflexit, ut haberet quo carperet dominum Mytilenaeum, in quem non sine acerbitate jacta illa sunt v. 4. *Καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον*, v. Welcker. Mus. Rhen. 1833, 4. p. 541 sqq. Convellit autem poeta Ceus Pittacium dictum his rationibus (*ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον* p. 344, B.): »Deus solus hoc sibi habuerit, ut constanter bonus sit: vir omnis bonus, si bene agit; sin minus, malus; diutissime optimi ii, quorum salus Diis cordi est. Satis est si quis non sit malus et pravus (*ὅς ἂν μὴ κακὸς ᾗ*, h. e. qui non semper et omnibus in rebus de industria malum se hominem gerit) civitatemque quavis ratione sustentet, sanus vir. Eum ego virum non insectabor: stultorum enim infinitae propagines, (*ὥστ' εἴ τις χαιρει ψέγων, ἐμπλησθεῖη ἂν ἐκείνουσ μεμφόμενος*, Socrates p. 346, C.). Omnia profecto pulchra, quibus non sint admixta turpia, h. e. modo ne quis cogitate et malitia mentis ductus inferat injuriam alteri. Quare nunquam equidem vana aucupans et ea quae non cadant in hominem, desiderabo virum ab omni parte et omni in re probum. (Quae addit versu 20: *ἔπειτ' ὕμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω*, festive addita puta, similiter ut nos facere consuevimus in fine fabularum popularium). Ego diligo quicumque caveant a turpibus quantum in ipsis est: necessitati vero ne Dii quidem ipsi reluctantur.« —

Scopas, Creontis filius, in quem quadrigis victorem hoc carmen scriptum fuit, necesse est ob nescio quale facinus in subditos non vulgare, sed si poetam audimus, necessitate rerum excusabile, in justam omnium incurret vituperationem eo tempore, quo haec vel Cranone vel Pharsali cantata sunt: quid tamen deliquerit incertum est, v. Buttmann. Mythol. II, p. 268 sqq. Jam poeta

quem laudare debebat, ejus agendi rationem non nisi humanae infirmitatis consolatione vindicare poterat, ut injuriam ei facturi videamur, si quae de virtute ab felicitate hominum Deorumque favore apta disserit, ex animo scripta opinemur. Confer Prolegg. p. XV., ubi hoc idem carmen esse conjecimus, quod quum Cranone Pharsalivae exhiberetur, aedibus subrutis extinctus Scopas cum suis esse dicitur, servatus unus poeta a Tyndaridis, quos illo ipso carmine praeconio suo ornasset.

XIII. ἈΛΗΛΟΝ.

Strabo IX, 5. p. 441. Διὰ τὸ ἀναμιξὸν οἰκεῖν Σιμωνίδης Περρῆαιβούς καὶ Λαπίθας καλεῖ τοὺς Πελασγιάδας ἅπαντας τοὺς τὰ ἔφα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηγνείου καὶ Ὀσσαν καὶ Πήλιον καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ Λαρισσῶνα, Κραυῶνα, Σκοτοῦσσαν, Μόψιον, Ἄτρακα καὶ τὰ περὶ τὴν Νεσσωνίδα λιμνὴν καὶ Βοιβηίδα.

Haec non ambiguum est quin in carminibus in Scopadas Aleuadasque conscriptis locum habuerint, quorum privatae dicionis tota illa regio fuit. Dixit autem, opinor, Simonides, majores illorum sibi agrestes gentes Perrhaeborum Lapitharumque subdidisse. Namque Perrhaebi a Lapithis devicti in regiones montanas circa Olympum et Tempe rejecti, τὴν δὲ χώραν καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας τῶν Περρῆαιβῶν κατέσχον Λαρισσαῖοι. — Larissaei autem Aleuadae ab illisque orti Scopadae — οὗτοι οὖν κατεῖχον τέως τὴν Περρῆαιβίαν καὶ φόρους ἐπράττοντο, ἕως Φίλιππος κατέστη κύριος τῶν τόπων, Strabo X. p. 311. Tauchn. — Ceterum τὰ περὶ Δημητριάδα Strabonis sunt, quum ea urbs a Demetrio demum Poliorceta condita sit. Adde O. Mueller. ad mappam geograph. Graec. boreal. p. 7 sqq.

XIV. ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ἈΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ ἈΡΜΑΤΙ.

Scholiast. Pind. Isthm. II. Argum. Οὗτος ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει. Καὶ Σιμωνίδης ἐπαινῶν ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει.

Xenocrates, Aenesidemi filius, frater Theronis Agrigentorum tyranni, Pythiam victoriam reportaverat et Isthmiam teste Pind. Ol. II, 54.: et illam quidem Olymp. LXXI, 3., Isthmiam ante Olymp. LXXVI, 1. Cfr. Dissenii Introd. Isthm. II. Simonides statim post Isthmiam forsitan Encomium carmen scripserat, quo Pindarus, qui multo post carmen transmitteret, respicit Isthm. II, 12. Οὐκ ἀγνώτ' αἰεὶδω Ἴσθμιαν ἵπποισι νίκαν.

XV. ἈΔΗΛΩΙ ἈΡΜΑΤΙ.

Plutarch. de discrim. amic. et adulat. p. 49, C. Ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Numeri hi fuerint:

Ἴπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

— — — — —
— — — — —

Zacynthum poeta pro regione saxosa atque silvosa et equis alendis minus apta posuit, v. Prolegg. p. XXXVI. Quanquam insula nemorosa (ὕληεις, ὕληεσσα) Homero, Straboni IX, 2. p. 341. Tauchn. est ὑλώδης μὲν, εὐκαρπος δέ. Verum

οὐ τις νήσων ἐππῆλατος οὐδ' εὐλείμων,
αἶθ' ἄλλ' κεκλίεται Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων,

Homer. Odys. IV, 607., unde Simonides colorem duxit, qui laudabat patriam victoris equestris.

XVI. ἈΔΗΛΩΙ ἈΡΜΑΤΙ Ἡ ἈΠΗΝΗΙ.

Plutarch. Ethic. Virtut. p. 445, C. Ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίχον διαταράττοντος, ἀντέχει ὀπίσω καὶ κατατείνειν ὑπὸ σπουδῆς ἀναγκαζόμενον ἀεὶ
Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἐμάντας,
κατὰ Σιμωνίδην.

XVII. ΑἸΩΦΡΟΝΙ ΡΗΓΙΝΩΙ ΑΠΗΝΗΙ.

Aristoteles Rhet. III, 2, 45. Ὁ Σιμωνίδης ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. Ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε.

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατρὲς ἵππων.
Καίτοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν.

Multi codices θυγατέρες ἵππων. Carmen Anaxilae Rheginorum tyranno scriptum tradit discipulus Aristotelis Heraclides Pontic. Polit. 25. Ἀναξίλας νικήσας Ὀλύμπια ἡμιόνους εἰστίασε τοὺς Ἑλληνας. Καὶ τις αὐτὸν ἐπέσκαψε εἰπὼν· Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις. ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης.

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατρὲς ἵππων.

Denique non diversum fuit carmen ab eo, quod ob oculos habet Athen. I, p. 3, E. locutus de iis qui pecuniae minime parci universos Graecos coenaverint, id quod Anaxilam fecisse Olympiae testatur Heraclides: Ἀλκιβιάδης

θύσας Ὀλυμπίῳ Διὶ τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἰστίασε· τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ Λεώφρων Ὀλυμπιάσιν, ἐπινίκιον γράψαντος τοῦ Κεῖου Σιμωνίδου. Is filius fuit Anaxilae, Messaniorum et Rheginorum tyranni, quocum una Locrensibus Epizephyriis bellum movebat ad inter-
 necionem excisurus, ni deterruisset Hiero, (cfr. Epicharmi Insulas fabulam apud Schol. P. P. I, 99. Scholia Pyth. II, 34. Ἀναξίλας καὶ Κλεόφρων (leg. Λεώφρων) ὁ τούτου παῖς Ἰταλίας ὄντες τύραννοι, ὁ μὲν ἐν Μεσσήνῃ τῇ Σικελικῇ, ὁ δὲ ἐν Ῥηγίῳ τῷ περὶ Ἰταλίαν, πόλεμον ἠπέλλουν Λοκροῖς. Justin. Philipp. XXI, 3. »Rheginorum tyranni Leophronis bello Locrenses premebantur.« Is igitur quum Olympiae rheda mulari vicisset, scripsit Epinicium Simonides: patrem autem quoniam una renuntiari jussisset filius, ut moris erat, eundemque in carmine isto non praetermisisset poeta, ut jam ad utrumque pertineret victoria: vel Leophroni aurigae vel patri tyranno carmen scriptum ferebatur. Neque pugnant contra hanc sententiam quae ex Aristotele affert Pollux Onomast. V, 75, 4. Ἀναξίλας ὁ Ῥηγῖνος οὔσης, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, ἀγόνου τῆς Σικελίας λαγῶν, ὁ δὲ εἰσαγαγὼν τε καὶ θρέψας, ὁμοῦ δὲ καὶ Ὀλύμπια νικήσας ἀπήνῃ, τῷ νομίσματι τῶν Ῥηγῖνων ἐνετύπωσεν ἀπήνῃν καὶ λαγῶν: quos numos nec nunc aetas abolevit, v. Mueller. Etrusc. I, p. 326. Verum et Messaniorum numi iisdem Olympicae victoriae notis signati, de quibus v. Burmann. in Dorvill. Sicul. I, Tab. 3. nr. 2. 3. 4. 5., cll. p. 295. Ad utramque enim civitatem ab Anaxila consociatam decus victoriae pertinebat.

Docebunt haec simul, quo jure Diodori narrationibus de rebus Anaxilae fidem suam adjunxerint et alii viri docti et Boeckhius Pind. Pyth. II. Introd. p.

240 sqq. Namque Diodorus XI, 48. Ἐτελεύτησεν (Olymp. LXXVI, 1.) Ἀναξίλας ὁ Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης τύραννος δυναστεύσας ἔτη δεκαοκτώ· τὴν δὲ τυραννίδα διεδέξατο Μίκυθος πιστευθεὶς ὥστε ἀποδοῦναι τοῖς τέκνοις τοῦ τελευτήσαντος οὕσι νέοις τὴν ἡλικίαν. Verum non liberorum natu minorum, sed Rhegii ἐπίτροπον relinquit Anaxilas Herodoti VII, 170. Ὁ δὲ Μίκυθος οἰκέτης ἐὼν Ἀναξίλειω ἐπίτροπος Ῥηγίου καταλέλειπτο, οὗτος ὅσπερ ἐκπεσὼν ἐκ Ῥηγίου (rursus fallit Diodorus XI, 66.) καὶ Τεγέην τὴν Ἀρκάδων οἰκήσας ἀνέθηκε ἐν Ὀλυμπῆι τοὺς πολλοὺς ἀνδριάντας. Quae prave interpretatus est Diodorus, per totum hunc locum fallaces duces sectatus: rectius Pausanias V, 26, 3., cui Smicythus est δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλα χρημάτων. Idem autem statim post de donariis istis Micythi: Τὰ ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐπιγράμματα καὶ πατέρα Σμικύθῳ Χοῖρον καὶ Ἑλληνίδας αὐτῷ πόλεις Ῥηγίον τε πατρίδα καὶ τὴν ἐπὶ τῷ πορθμῷ Μεσσήνην δίδωσιν οἰκεῖν. En gloriabundum hominem privatum et Rhegio patria ejectum, teste Herodoto! In Messanae enim imperio patri successit Leophron, qui vivo eodem Rhegio praefectus fuerat: Rhegii cura, si fides Herodoto potius quam Diodoro, demandata Micytho, Leophronis tanquam ministro et vicario. Leophronem autem patri supervixisse, quem Boeckhius praemature defunctum statuit, docet Dionysius Halicarn. Excerptt. Vales. p. 539. Ἀναξίλας Ῥηγίων τὴν ἀκρόπολιν κατελάβετο καὶ πάντα τὸν τοῦ βλου χρόνον κατασχὼν Λεόφρονι (Λεώφρονη) τῷ παιδὶ τὴν ἀρχὴν κατέλιπε. Verum is quum Rhegium Leophroni traditum scribit, non alterutra urbe dicit, sed regno paterno potitum universo. Nam quum Rhegino tyranno subjecta esset Messana, factum est, ut illius urbis nomen interdum simul alteram

complecteretur. Ceterum Diod. XI, 66. et ipse Micythum post mortem Anaxilae Rhegii habitantem inducit.

Reportata victoria intra Olymp. LXXI, 2. et LXXV, 4. Nam mulabus in certamen descendere licebat Olympiae ab Olymp. LXX. usque ad Olymp. LXXXIV., v. Boeckh. ad Scholl. Pind. p. 118. Anaxilas autem quum teste Diodoro Olymp. LXXVI, 1. post octodecim regnum annorum decesserit, tyraunidem occupaverat Olymp. LXXI, 1.

XVIII. ἈΔΗΛΩι ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι

πωτῶντ' ὄρουιχες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοὶ
κυανέας ἐξ ἄλως ἄλλοντο καλᾶ σὺν ἀοιδᾶ.

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα

5. τότ' ὦρτ' ἀνέμων, ἄτις κατεκάλυε κιδναμέναν μελιαδέα
γᾶρυν

ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν,

ὥς ὀπότεν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκη

Ζεὺς ἅματα τεσσαρακαίδεκα, λαθάνεμον δέ μιν ὦραν

καλέοισιν ἐπιχθόνιοι, ἱερὰν

10. παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυνόνοσ.

ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -
 ἄ - - - - -

Copulatis his quae apud tres auctores divulsa leguntur, succum suum et sanguinem reddidimus poetae. Sermonem esse de Orpheo Tzetzes Chill. I, 310. ait, qui tres priores versus citat:

ὡς γράφει πον περὶ αὐτοῦ καὶ Σιμωνίδης οὕτως·

Τοῦ καὶ ἄπ. κτλ. Versu 2. Ποτῶντ' et κεφαλῆς Ursinus; ibidem ὄρνιχες revocandum erat, v. Prolegg. p. XLVII.: libri ὄρνιθες. 3. Libri κνανέου ἐξ ὕδατος: veram scripturam vel ab interprete expulsam vel sequentis vocabuli similitudine oblitteratam, post prave suppletam restitimus. Tum ἄλλοντο Ursinus; denique Jacobsius καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς conjicit: vulgata tamen vividior. Videtur autem de Orpheo Argonautarum socio sermo fuisse, de quo Apoll. Rhod. I, 569.

Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμεονι μέλπεν ἀοιδῆ

Οἰάγροιο πάϊς· — τοὶ δὲ βαθείης

ἰχθύες ἀτσοοντες ὑπερθ' ἄλὸς ἄμμυγα πάυροις

ἄπλετοι ὕγρα κέλευθα διασκαίροντες ἔποντο.

Ex Simonide forsitan ductus Orpheus Theodreti Therap. III, p. 767. Schulz. τοῖς κρούμασιν τοὺς ἰχθύας καταθέλων. 4. Plutarch. Symposs. VIII, p. 722, C. Νηνεμία γὰρ ἠχῶδες καὶ γαλήνη καὶ τούναντιον, ὡς Σιμωνίδης φησὶν· Οὐδὲ γὰρ — βροτῶν. Versu 4. Ἐννοσίφυλλος Xylander: edd. vett. vel ξηνοσίφυλλος vel ξυνοσίφυλλος, Ursinus εἰνοσίφυλλος, qui p. 337. se Plutarchi locum ex auctoritate vetustorum librorum emendasse scribit. Ante Ursinum ἀήτατό τε, Stephan. ἀήτα τότε ᾤρτο. 5. Libri σκιδναμένα, vere Reiskius σκιδναμέναν, nisi quod κιδναμέναν scribendum erat. Μελιαδέα γάρων primus Stephanus et Xylander: Aldus μελία δέα, Basil. μέλη ἄδεα, Ursin. μελιηδέα γῆρον. 6. Ἄρα φεῖν Aldus. Pingitur mare delenitum, ut cantus in aures ho-

minum et animalium se insinuare posset. 7. Aristoteles *Hist. Animm.* V, 9. T. I, p. 542. Bekker. Ἡ ἀλκυνῶν τίκει περὶ τροπᾶς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδαιναὶ γένωνται αἱ τροπαὶ, Ἀλκνουίδες ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπᾶς, καθὰ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν· Ὡς ὁπόταν — ἀλκυνόνοσ. Eodem respiciunt *Grammat.* Bekker. *Anecdd.* p. 377, 27. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ (τῶν ἀλκνουίδων) διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἔνδεκά φησιν αὐτάς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων; Suidas Ἀλκνουίδες ἡμέραι, *Apostol.* II, 51., *Eudoc. Viol.* p. 35., *Eustath.* II. p. 776, 32. aliique: qui quod in numero dierum errarunt, factum esse prava siglorum explicatione notavit *Jacobsius*: recte *Hesych.* Ἀλκνουίδες. ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ' γαληναὶ, ἐν αἷς νοσσεύει ἢ ἀλκυνῶν. Codices A^a C^a κατὰ μῆνα χειμέριον: tum *πινύσκει* libri, nisi quod codex A^a *πινύσκει* offert. *Ruhnkenius* *Ep. Crit.* I, p. 122. *τιτύσκει* coniecit collato *Arato Phaeom.* 418. Πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἐπὶ σῆμα *τιτύσκει* Νυξ αὐτή. At neque formam activam ante *Antimachum* usurpatam novimus et aliud, opinor, *τιτύσκειν* σῆμα, aliud ἄμαρ. Verum *Iupiter* hibernos dies *πινύσκει* (σωφρονίζει), quum eos constrictis ventis pacat et quasi ad rationem et sanam mentem revocat, ut fere explicuit *Stephanus Thesaur.* III, p. 418, F. 8. Legebatur ἡματα. Deinde codices P D^a *τεσσαρεςκαίδεκα*; tum *λανθάνεμον* P C^a D^a *Steph.* et *Ursinus*. Correximus deinde vulgatam *τε μιν* et *καλέουσιν*. 10. Ἀλκυνόνας codex A^a.

XIX. ΚΡΙΩΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

Aristoph. *Nubb.* 1355. *Strepsiades* de filio *Phidipide* haec conqueritur:

Ἐπειδὴ γὰρ εἰστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ κέλευσα
 ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριὸν, ὡς ἐπέχθη.
 Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ καθαρίζειν
 ἄδειν τε πίνονθ', ὥσπερ εἰ κάχρως γυναικ' ἀλοῦσαν.

Scholia: Τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου.
 (ita scholia Bekkeri, quum vulgo καὶ Ἐπινίκου ederetur,
 pro quo Ursinus et post eum alii ἐξ ἐπινίκου scribunt.)
 Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως. ἦν δὲ παλαιστῆς
 Αἰγινήτης. Ἄλλως. Τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνία τῆς λέ-
 ξεως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ ποιητῆς λέγων. Ἐπέξαθ' ὁ
 Κριὸς οὐκ ἀεικέως ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν.
 Διὸς τέμενος. Φαίνεται δὲ εὐδοκίμειν καὶ καταφανῆς
 εἶναι (scil. τὸ ἄσμα: legebatur καταφανῆς, quod Herman-
 nus correxit.). τὸ δὲ ἐπέχθη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ
 πέκω, καὶ διφθορογραφεῖται. Ἄλλως. Τοῦτο τὸ μέλος
 ἐκ τῶν τοῦ Σιμωνίδου ἐστὶ. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος. Ἐπή-
 ξασθ' ὁ Κριὸς οὐ κακίρως (sic codex Harlejanus
 apud Dobream Append. Porson. Arist. p. (49.)). Alius
 denique Scholiasta Bekkeri: Ἐπέξαθ' ὁ καιρὸς οὐκ
 ἀκαίρως. ἦν δὲ ὁ Κριὸς οὗτος παλαιστῆς Αἰγινήτης.

Verba δένδρον ἀγλαὸν corrupta: Reizius δένδρον
 debebat, Nagelins tentabat δένδρων, eleganter Valckena-
 rius ad Herod. VI, 50. ἐς ἀγλαόδενδρον. Hermannus in
 altera editione Nubium duos composuit trimetros iam-
 bicos hos:

Ἐπέξαθ' ἄρ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
 δένδρεων ἐσελθὼν τέμενος ἀγλαὸν Διός.

Nos vero Leoprepidae Simonidis Cei versus lyricos, v.
 Prolegg. p. LI., hoc potius modo scriptos fuisse cre-
 diderimus:

Ἐπέξατο δ'

ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως δεινῶν ἐσελθὼν ἀγλαόν,
Διὸς τέμενος.

υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Pexit Crius non male, ingressus arbustum praeclarum, Iovis lucum (vel Olympicum vel Nemeaeum). Respicit eodem Eustath. in Dionys. Perieg. 511. Ἐξ Ἀργίνης καὶ ὁ ἀδόμενος Κριὸς, ἀνὴρ γενναῖος ἀθλητής: forsitan idem carmen in mente habuit Synesius Epp. CXLVI. Ἄλλ' ἐστὶν ἡμῖν καλὸν τι χοῆμα ῥῶδης, ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ. Quod hominem, quem vulgo Κριὸς notant, eodem insignivimus tenore quo animal, obtemperavimus et libris vetustis et praecepto Aristarchi in Etym. Gud. p. 346, 46., qui jure suo hoc nomen a gentilibus dijungit, qualia sunt Κῖος, Χῖος alia: ea enim ex Κλιος, Χλιος coaluerunt. — Festive Simonides Crium ait non male sibi pexisse adversarium, appellationis originem respiciens, quem si fuisset omen in nomine aequum fuerat pecti ipsum, non pectere. Alio Aristophanes detorsit, eam ipsam ob causam traducens poetam, quum Strepsiadem jubentem inducit filium canere Crium ὡς ἐπέχθη, quod conveniens homini arietis nomen gestanti: ludentem igitur Simonidem lusit Aristophanes et ipsum, estque is lusus eo festivior, quia poetam, cujus summa tenebatur admiratione, perstringit Strepsiades ipse. Ceterum *pectere aliquem pugnis* similiter Plautus. Muellerus de hoc fragmento olim secus statuit Aeginett. p. 116.

Fuit autem Crius, Polycriti filius, ex nobilissimis Aeginetis, quos constat lucta et pugilatu praestantissimos fuisse. Inter τοὺς πλειστου ἀξιῶς καὶ πλούτῳ καὶ γένει,

Ἐπειδὴ γὰρ εἰστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ ἔ
ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριὸν, σ
Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ γ
ἄδειν τε πίνονθ', ὥσπερ εἰ κήρυς γυναιῶ

Scholia: Τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου

(ita scholia Bekkeri, quum vulgo καὶ
pro quo Ursinus et post eum alii ἐξ

Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέ
Ἀγνήτης. Ἄλλως. Τῇ πρὸς τὴν

ξως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ πο
Κριὸς οὐκ ἀεικέως ἐλθὰ

Διὸς τέμενος. Φαίνεται

εἶναι (scil. τὸ ἄσμα: legeb
nus correxit). τὸ δὲ ἐπ

πέκω, καὶ διφθορογογο
ἐκ τῶν τοῦ Σιμων

ξασθ' ὁ Κριὸς

apud Dobreum A

denique Scholia

ἀκαίρως. ἦν

Verba

delebat, N

rius ad F

altera

bicos

ἐπὶ τῷ ἄσματι. Ἄλλως. Τῇ πρὸς τὴν
ξως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ πο
Κριὸς οὐκ ἀεικέως ἐλθὰ
Διὸς τέμενος. Φαίνεται
εἶναι (scil. τὸ ἄσμα: legeb
nus correxit). τὸ δὲ ἐπ
πέκω, καὶ διφθορογογο
ἐκ τῶν τοῦ Σιμων

ξασθ' ὁ Κριὸς
apud Dobreum A
denique Scholia
ἀκαίρως. ἦν

Verba
delebat, N
rius ad F
altera
bicos

ἐπὶ τῷ ἄσματι. Ἄλλως. Τῇ πρὸς τὴν
ξως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ πο
Κριὸς οὐκ ἀεικέως ἐλθὰ
Διὸς τέμενος. Φαίνεται
εἶναι (scil. τὸ ἄσμα: legeb
nus correxit). τὸ δὲ ἐπ
πέκω, καὶ διφθορογογο
ἐκ τῶν τοῦ Σιμων

ξασθ' ὁ Κριὸς
apud Dobreum A
denique Scholia
ἀκαίρως. ἦν

Verba
delebat, N
rius ad F
altera
bicos

(msterh.)

τὸν ἐκ Κα

επειτα λέγοι ἰσχυ

νέσθαι, οὐκ ἂν οἶει

τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ

εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο

ἄλλως. Τῇ πρὸς τὴν

ξως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ πο

Κριὸς οὐκ ἀεικέως ἐλθὰ

Διὸς τέμενος. Φαίνεται

εἶναι (scil. τὸ ἄσμα: legeb
nus correxit). τὸ δὲ ἐπ

πέκω, καὶ διφθορογογο
ἐκ τῶν τοῦ Σιμων

...
...
... Cfr.
... ita

Boe
circ
par
fors
ait

Simonidei a Quintil. XI, 2, 11.

nam vidit Meinekius Euphorion. p.

Annall. 1830, I, 1. p. 62.

non fuisse Buttmannum My-

verba loci Luciaei accu-

ssimum carmen poe-

videtur Samo-

orum, qui ob

mentionem in illo

lapsis poetam ope il-

anquam hoc quidem loco

el potior illis iudicetur Glau-

IV. Verba ipsa poetae probabi-

Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία

χειρὰς ἀντείνειτ' ἄν αὐτῷ,

οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέκος.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

*Ne Pollux quidem adversas manus intenderet
forsitan neque ferreus Alcmenae filius. Paulo liberius
Meinekius nec numeris aptis:*

Οὐ Πολυδεύκεος βία

χειρὰς ἀντείνειτ' ἄν αὐτῷ,

οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέκος.

Luciani Ἀλκμάνας vel a Theocrito repudiatum, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Pyth. IV, 162. Cum suavi circumlocutione Ἀλκμήνας τέκος scite Welckerus comparat nostratium poetarum *Sigelindenkind*. Versu 2. forsitan poeta scripserat ἀντίας τὰς χειρὰς ἀντείνειν κεν αὐτῷ. De Glauci Carystii, aetatis suae athletae nobilis-

quos Cleomenes, rex Lacedaemoniorum, cum Leotychida Aegina abduxit Olympiad. LXXII, 1., ut qui Aeginetis maxime suasores exstitissent aquam humumque barbaris dedendi, erant *Κριός τε ὁ Πολυκρίτου καὶ Κάσαμβος ὁ Ἀριστοκράτεος, οἵπερ εἶχον μέγιστον κράτος*, Herod. VI, 73. 85. cll. VI, 50. Crii filius Polycritus inter excellentes in Salaminia pugna Aeginetas fuit excellentissimus, Herod. VIII, 92. 93.

Ceterum de more Simonidis carmina inter pocula canendi Athenis celebrato diximus Prolegg. p. XXXIX.

XX. ΓΛΑΥΚΩΙ ΚΑΡΥΣΤΙΩΙ ΠΥΚΤΗΙ.

Lucianus pro Imagg. XIX. (II, p. 498. Hemsterh.) *Εἶ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶει γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαινοῦ; ὅπου γε εἶ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον. Ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητῆς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον. Οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν, φήσας, ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; Ὅρας, ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἶκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς Ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι.*

Haec a Mose Solano aliisque poetae Thebano tributa: cujus cur nequeant esse explicat Boeckhius Frr.

p. 558. Carminis Simonidei a Quintil. XI, 2, 11. perstricti esse particulam vidit Meinekius Euphorion. p. 82. et Welckerus in Iahnii Annal. 1830, I, 1. p. 62. Et vix putamus obloquuturum fuisse Buttmannum Mythol. II, p. 272., si extrema verba loci Luciani accuratius excussisset. Nam ob hoc potissimum carmen poetam nobilitatum quum scribit, probasse videtur Samosatensis opinionem quorundam Grammaticorum, qui ob unam Dioscurorum alteriusve fratris mentionem in illo ipso carmine cantando aedibus collapsis poetam ope illorum servatum volebant. Quanquam hoc quidem loco perinepte abusi illi, quum vel potior illis iudicetur Glaucus. Cfr. Prolegg. p. XIV. Verba ipsa poetae probabiliter ita refingas:

Οὐδὲ Πολυδεύκευς βία
ἐναντίας τὰς χεῖρας ἀντείνειτ' ἄν αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέκος.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ne Pollux quidem adversas manus intenderet ipsi neque ferreus Alcmenae filius. Paullo liberius Meinekius nec numeris aptis:

Οὐ Πολυδεύκεος βία
χεῖρας ἀντείνειτ' ἄν αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέκος.

Luciani Ἀλκμάνας vel a Theocrito repudiatum, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Pyth. IV, 162. Cum suavi circumlocutione Ἀλκμήνας τέκος scite Welckerus comparat nostratium poetarum *Sigelindenkind*. Versu 2. forsitan poeta scripserat ἀντίας τὰς χεῖρας ἀντείνειν κεν αὐτῷ. De Glauci Carystii, aetatis suae athletae nobilis-

simi, vita et victoriis Olympiis, Pythiis, Nemeacis, Isthmiis vide Pausan. VI, 10, 1.

XXI. *ΛΕΩΚΡΑΤΕΙ ἈΘΗΝΑΙΩΝ ΠΥΚΤΗ.*

Quintilian. Instt. Orr. XI, 2, 11. Inerant in carmine laudes [Castoris et] Pollucis, cfr. Prolegg. p. XII. Studiis gymniciis gnaviter operatum Leocratem Stroebi filium praedicat Simonides Epigrammate CCVII. Adultus Olymp LXXX. imperator Atheniensium praefuit obsidioni Aeginae post pugnam Cecryphalensem, v. Thucyd. I, 105, Scholl. Aristid. Panath. p. 369. Frommel. et Mueller. Aeginett. p. 176 sqq. Memorabile est, et Leocratis et Stroebi nomen, si recte memini, occurrere in vasis Volcentinis.

XXII. *ἈΓΑΘΑΡΧΩΝ ΤΙΝΙ.*

Quintilian. Instt. Orr. XI, 2, 11. Continebat carmen praeconium vel Dioscurorum vel Pollucis, si pugilatu vicit Agatharchus, v. Prolegg. p. XII. Victor ignotus, nisi forte eundem intelligas, quem Simonides pictor fecit, cujus *Agatharchum et Mnemosynen* laudat Plinius H. N. XXXV, 11, 40. Unde quid conjectandum sit, quivis vel non monitus conjectabit.

XXIII. *ΕΥΑΛΚΙΔΗ ἘΡΕΤΡΙΕΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗ.*

Herodotus V, 102. Iones, quibus auxiliati Eretrienes, post combustas Sardes devincuntur ad Ephesum καὶ πολλοὺς αὐτῶν οἱ Πέρσαι φονεύουσι, ἄλλους τε ὀνομαστοὺς, ἐν δὲ δὴ καὶ Εὐαλκίδα στρατηγέοντα Ἐρετριέων στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναραιορηκότα καὶ ὑπὸ Σιμωνίδεω τοῦ Κηϊου πολλὰ αἰνεθέντα.

Eualcidae statua erat Olympiae teste Pausan. VI, 16, 4. *Εὐαλκίδη Ἠλείῳ ἐν παῖσιν ἐγένοντο πυγμαῆς νῆ-
και.* Probabiliter enim intelligendum eundem judicarunt
Broendsted. de Ceo insula I, 7. p. 68 sqq. et Boeckh.
Annall. Litt. Berol. 1829, I, p. 20. Elidensis patria
civitatem habuerit Eretriae. Carmen poetae Cei vel car-
mina potius scripta ante Olymp. LXX, 2.

XXIV. ἈΔΗΛΩΙ ΠΥΚΤΗΙ.

Aristid. de paraphthegm. III, p. 648. Canter. al-
lato Simonidis Epigramm. CLVIII. pergit: "Ὡστε ὄρα σοι
σκάπτειν αὐτοὺς ὡς ἀδολέσχους τινὰς νεκροὺς καὶ οὐκ
εἰδότας ἡσυχίαν ἄγειν. κατὰ σε ἀνὴρ τις Σιμωνίδειος
ἀμείψεται·"

"Ὁνθροωπε, κείσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ἐκείνων.

Legebatur γῆς. Verba sunt pugilis, qui inflatus caede
eorum quos prostratos morti dederat, alloquitur eum,
quocum jam est congressurus.

XXV. ἈΔΗΛΩΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ.

Athen. IV, p. 172, E. Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς
περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν·

"Ὁς δουρὶ πάντας
νίκασε νέους δινάεντα βαλῶν" Ἀναυρον ὑπερ πολυβό-
τρουοῦ ἐξ Ἴωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὀμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

Ὁ γὰρ Στασίχορος οὕτως εἶρηκε ἐν τῷ προκειμένῳ ἄσματι
τοῖς Ἀθλοῖς·

Θρώσκων μὲν ἄρ' Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νικάσεν Μελέαγρος.

Versu 1. ὡς δουρὶ, Aldus et Ursinus. 2. Codices A P Aldus νικᾷς ἐνεοῦς, B νικᾶν ἐνεοῦς δινήεντα. Correxerit Stephanus. Iolcum intellige non urbem, sed agrum ei adjacentem. Strabo IX, 5, p. 305. Tauchn. Πλησίον τῆς Δημητριάδος (non procul vetere Iolco) ὁ Ἄναυρος ῥεῖ. καλεῖται δὲ καὶ ὁ συνεχῆς αἰγιαλὸς Ἰωλκός.

3. ἠδὲ Στασίχορος Urs.: ἠδὲ Στησίχορος P.: ὡς δὲ Στησίχορος B. Cur autem haec, quae incauto rerum aestimatori forsitan grammatico digniora quam poetae videantur, adjecerit poeta rationem reddidimus Prolegg. p. XXXIV. Meleagrum in ludis illis vicisse jaculo consentit Hyginus Fab. CCLXXIII. Homeri autem nomine Simonides videtur appellasse auctorem Thebaidis cyclicae, cujus carminis HomERICA fuit indoles. Idem fecerunt alii. Ceterum cur victorem πεντάθλω coronatum censeamus caussa in aperto est.

XXVI. ἈΛΗΛΩι NEMEONIKHι.

Athen. IX, p. 396, E. Post allatum Simonidis Fr. Threnor. L, v. 5. pergit: Καὶ ἐν ἄλλοις ἐπ' Ἀρχεμόρφῳ εἴρηκεν Ἰοστεφάνου γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

Ita codex B et Ursinus, qui p. 339. ait se ita ex *vetere manuscripto* (h. e. cod. Farnesiano, qui non videtur diversus a Florentino B Dindorfii.) edidisse; codices P Q. ἰοστεφάνου, D ἰὼ στεφάνου, edd. vett. εὐστεφάνου. Deinde τόκος Aldus, τέκος P. Post vocem ἰοστεφάνου probabile est excidisse substantivum, cujus

comes fuerit *λοστεφάνου*: dixerat poeta, nisi ludimur, Archemorum animam exhalasse ex ore violis cincto, ut στόματος intercidisse suspicemur. Nam nutrix Opheltam parvulum, qui postea Ἀρχέμορος nuncupatus est et in ejus honorem Nemeaei ludi instituti dicuntur, Septem ducibus ad Thebas profecturis fontem monstratura relinquit ἐν τινι λειμᾶνι, Argum. Pind. Nem. p. 424. Boeckh., Paus. II, 15, 2. τεθέντα ἐς τὴν πόαν διαφθαρεῖν λέγουσιν. Carmen igitur hoc fuerit:

Ἰοστεφάνου [στόματος] γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
 ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

υ ἶ υ υ - [υ υ ᾿] υ ἶ υ υ - ἶ ε
 - ἶ υ - ε ἶ υ υ υ - ἶ υ υ

XXVII. ἈΔΗΛΟΝ.

Athen. XI, p. 490, E. Σιμωνίδης τὰς Πλειάδας Πλειάδας εἶρηκεν ἐν τούτοις· Δίδωτι δευτέ σ' Ἐρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτι κτε δ' Ἀτλας, ἐπὶ τὰ ἰοπλοκάμων φίλαν θυγατέρων τὰν ἔξοχον εἶδος, αὐ καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι. Contractiora exhibet Epitome et Eustath. Hom. p. 1713, 2.

Verba poetae male mulcata. Ab initio Δίδω τι δ' εὔτε σ' Ursinus, δίδωτι δ' εὔτες A, δεὔτε σ' P, δ' εὔτέ σ' VL. Iacobsius Διδοῖ τιν εὔχος, Emperius Ἰδοῶτι δεὔσ' scribendum suspicantur. Nobis in v. δεὔτε latere toties oblitteratum δαὔτε vel δηὔτε certum videtur; quod autem post eam voculam σ' in libris comparet, ad victorem sermonem directum arguit, cui poeta, ut mos erat, novam victoriam optabit, si nobiscum legeris: Ἰδοῖτο δαὔτέ σ' Ἐ. ἔ., *Benevole rursus Mercurius te adspiciat*. Ita Pind. Ol. VII, 11. Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει

Χάρις, ubi plura similia dedit Dissenius. — Statim post *Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς* vix putamus sincerum esse: nam quum *Majae* sorores statim post *ιοπλόκαμοι* appellentur, *Μαία εὐπλόκαμος* ab sororibus *ιοπλόκαμοις* discerni videri possit: id quod absonum. Obscurata est integra scriptura oculo librarii in sequentem versiculum aberrante: quae servata est in Scholl. Pind. Nem. II, 16. *Σιμωνίδης μίαν τῶν Πλειάδων Μαίαν ὄρειαν προσηγόρευσεν εἰπῶν.*

Μαιιάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάρου:

Κατὰ λόγον· αὕτη γὰρ

Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.

Verba ab *κατὰ λόγον* usque ad *Ἑρμῆν* ab Ursino, qui *ὄρειας* legit, aliisque sinistre conflata pro *Simonideis* venditabantur: errorem patefecit Boeckhius. Versiculus est poetae *Epici*. Eadem sed monstrose deformata verba poetae habet *Tzetz* in *Lycophr.* 219. *Καὶ Σιμωνίδης, μαιιάδος ὄρειης μαιιάδος ὄρειης ἐλικοβλεφάρου κατάλογον τάχ' Ἑρμῆν.* Ita quidem codex noster *Guelferbytanus*. Illud igitur ipsum assumpto *ἐλικοβλεφάρου* reponendum esse nobis persuasum est. — Postea pro *ἐπτά* codex *A* *ἐπιτα*, *P* *ἐπιτά*. Deinde *τὰν ἔξοχον* vulgo: *τάν* (*B* *τάν*) *γ' ἔξοχον* *AB*, *τ' ἀνέξοχον* *P*. Denique pro *αἱ καλέονται* codex *A* *αγι καλέονται*, *P* *ἀγκαλέονται*. Ita haec omnia refinximus:

"Ἴδοιτο δαῦτέ σ' Ἑρμῆς ἐναγώνιος,

*Μαιιάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάρου παῖς· ἔτιπτε δ' Ἄτλας
ἐπτά ἰοπλόκμων φίλᾶν θυγατρῶν τάνγ' ἔξοχον εἶδος,
αἱ καλέονται Πλειάδες οὐράνιαι.*

.

Ceterum confer Prolegg. p. XLV. et de voce ἰοπλοκάμων digammata ibid. p. XLVIII.

XXVIII. XXIX. XXX. ἈΣΤΥΛΩι ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗι
ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩι.

Photius et Suidas v. Περιαιρούμενοι, Mich. Apostolius XV, 97. Ὡσπερ οἱ νικηφόροι περιαιρούμενοι ἀθληταί. Πολιτείας ἐπὶ τέλει (Plat. Reip. X, p. 621, D.) λέγεται γὰρ, ὅτι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἄθλα προὔτιθεσαν τοῖς ἀγωνιζομένοις· ἔν τῷ τρόπῳ καὶ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἱστοροῦσιν· ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο χωρὶς ἄθλων ἀγωνίζεσθαι, τοὺς νικήσαντας οἱ μὲν κατὰ φιλίαν ἢ συγγένειαν προσήκοντες στεφάνοις ἀνέδουν· τῶν δ' ἄλλων οἱ μὲν σύνεργος (συγγενεῖς Suidas) καθήμενοι καὶ πλησιάζοντες πλέονος ἄξια ἐπετίθεσαν, οἱ δὲ πορρότερον ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους, ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας· ἐκ τούτου σύνηδες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου φησὶν οὕτως·

Τίς δὴ τῶν νῦν γε τοσάσδε
πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι δόδων ἀνεδήσατο
νίκας
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

[] — x — — — —

— — — — —
— — — — —

Ἀστύλου Photius Porsoni: legebatur Ἀετύλου, in codice D Hermanni et apud Suidam Ἀετίλλου omisso περὶ, apud Apostolium denique Αἰτύλου. De Astylo Crotoniata, qui ter deinceps Olympia vicit Olympiade LXXIII.

IV. V., vide Diodor. Sic. XI, 1. "Ἠχθη καὶ παρ' Ἡλείοις Ὀλυμπιάς πέμπτη πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα, καθ' ἣν ἐνίκα στάδιον Ἀστυλος Συρακόσιος. Paus. VI, 13, 1. "Ἀστυλος Κροτωνιάτης Πυθαγόρου μὲν ἔστιν ἔργον· τρεῖς δὲ ἐφεξῆς Ὀλυμπιάσι σταδίου τε καὶ διαύλου νίκας εἶχεν ὅτι δὲ ἐν δύο ταῖς ὑστέραις ἐς χάριν τὴν Ἰέρωνος τοῦ Δεινομένου ἀνηγόρευσε ἑαυτὸν Συρακούσιον, τούτων εἵνεκα οἱ Κροτωνιάται τὴν οἰκίαν αὐτοῦ δεσμοτήριον εἶναι κατέγνωσαν καὶ τὴν εἰκόνα καθεῖλον παρὰ τῆ Ἡρα τῆ Λακινία κειμένην. Plin. H. N. XXXIV, 19, 4. »Pythagoras ex Italia Rheginus fecit et stadiodromon Astylon, qui Olympiae ostenditur.«

Versu 1. δὲ pro δὴ codex D.; γε interposuimus loco suo, ut Pind. Ol. I, 104.; τοσάδε Photius Porsoni, Suidas (in quo corrigit Portus) et Apostolius; Hermannus τόσαδε. 2. ἀνεδύσατο Suidas Porti, qui emendandum monuit: victor victorias ipsas ἀναδήσασθαι dicitur, quoniam qui coronis cinguntur tempora se victoriam adeptos monstrant; ductae hinc locutiones ἀναδεῖσθαι κλέος, δόξαν, aliae. Simili audacia Pind. Ol. XIII, 38. Τρία ἔργα ποδαρκῆς ἀμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

3. Περικτυόνων Suidas et Photius Hermanni, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Nem. VI, 41. Ludos Crotoniatarum et circumhabitantium civitatum dicit nescio quos: conferri possunt quae ex Timaeo narrat Athen. XII, p. 522, C. Ob quas victorias statuam in templo Iunonis Laciniae posuerat.

29 Pergit Photius: "Ἐνιοὶ δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λαβεῖν. ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον καὶ τοῖς παροῦσι καρποῖς ἐτίμων. Haud absurde nobis videmur statuere, qui haec

ex eodem carmine Simonideo derivata suspicemur, quum poeta de Cretensi expeditione Thesei uberrime explicuerit. Plutarch. Thes. XVII. Thesea narrat Cretam navigasse ad interimendum Minotaurum. Pergit: *Πρότερον μὲν οὖν οὐδεμία σωτηρίας ἐλπίς ὑπέκειτο· διὸ καὶ μέλαν ἰστίον ἔχουσαν τὴν ναῦν ἔπεμπον. τότε δὲ τοῦ Θησέως τὸν πατέρα θαρσύνοντος καὶ ἠμεγαληγοροῦντος ὡς χειρώσεται τὸν Μινώταυρον, ἔδωκεν ἕτερον ἰστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ, κελεύσας ὑποστρέφοντα σωζομένου τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν· εἰ δὲ μὴ, τῷ μέλανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος. ὁ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκὸν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ*

Φοινίκεον ἰστίον, ὕγρῳ πεφυρμένον ἄνθει πρίνου ἐριθάλλου.

καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. ἐκνέβρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρσνάδας Φέρεκλος, ὡς φησι Σιμωνίδης.

Versu 1. πεφυρμένον ὕγρῳ libri Bodlejani duo. In fine versus πρίνος ἄνθει vulgata scriptura est, τρυγὸς Anonymi, πρίνου complurium emendatio: nos transposuimus numerorum caussa. Stephanus post πεφυρμένον signa lacunae apposuit. 2. Schaeferus ἐριθάλλου vel ἐριθαλοῦς reponit. Interest vero: Plutarchi scriptura sonat *valide ramosum*, ἐριθηλῆς est *laete vicens*. — Gubernatorem navis *Nausithoum Salaminium* appellabat Philochorus teste Plutarcho. Ceterum apud Catullum Epith. Pel. et Thet. 225. Aegeus loquitur ita:

Inde infecta vago suspendam lintea malo,

Nostros ut luctus nostraeque incendia mentis.

Carbasus obscurata decet ferrugine Hibera.

Quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
 Quae nostrum genus ac sedes defendere Erechthei
 Annuit, ut tauri respergas sanguine dextram,
 Tum vero facito ut memori tibi condita corde
 Haec vigeant mandata nec ulla oblitteret aetas,
 Ut simul ac nostros invisent lumina collis,
 Funestam antennae deponant undique vestem
 Candidaque intorti sustollant vela rudentes.

30 Domum tendunt post multa discrimina rerum: Plut.

Thes. XXII. Τῇ δὲ Ἀττικῇ προσφερομένων ἐκλαθέσθαι μὲν αὐτὸν, ἐκλαθέσθαι δὲ καὶ τὸν κυβερνήτην ὑπὸ χαρᾶς ἐπάρασθαι τὸ ἰστίον, ᾧ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἔδει γινώσκον τῷ Αἰγεῖ γενέσθαι. τὸν δὲ ἀπογνόντα ρῖψαι κατὰ τῆς πέτρας ἑαυτὸν καὶ διαφθαρήναι. καταπλεύσας δὲ ὁ Θησεύς ἔθνε μὲν αὐτὸς ἄς ἐκπλέων θυσίας ἠΰξαστο τοῖς θεοῖς Φαληροῖ, κήρυκα δὲ ἀπέστειλε τῆς σωτηρίας ἄγγελον εἰς ἄστν. Caduceator reperit Aegea, qui

Praecipitem sese scopulorum e vortice jecit.

In Simonideo carmine quomodo haec adornata fuerint, colligimus ex Scholiasta Soph. Ajac. 727. (ubi est:

τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;)

Καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος:

Βιότῳ κέ σε μᾶλλον ὄνασα
 πρότερος ἔλθῶν.

Legitur βιότῳ καὶ σε μᾶλλον ὄνασα πρ. ἐ. Hermannus ad Soph. Aj. l. c.: βιότον κέ σε μᾶλλον ὄνασα, quod vellem addidisset quomodo intellectum velit. Nos βιότῳ cum Ursino dedimus, ὄνασα metri gratia reponendum rati. Hoc dicit nuntius: *Vita* (nos *um das Leben*) *magis*

te juvissem, si prius venissem, h. e. vitam tibi servassem, si prius venissem. Ut saepe dativus jungitur comparativis, quo differentia indicetur.

Plutarchum autem per totum illum locum Simonidem ante oculos habuisse argumento esse potest, quod de nuntio nihil neque Paus. I, 22, 5. et Diod. Sic. IV, 61. neque Catullus memorant iidemque oblitos esse comites Thesei imperii sui non prae gaudio, sed ob desertam Ariadnam tristitia affectos referunt. Et Plutarchus quum nuntium ab Atheniensibus coronatum tradit, hoc quoque ex Simonideo carmine fluxisse justa argumentatione efficitur: quod ubi contuleris cum iis, quae Photius de origine *φυλλοβολίας* tunc primum usurpatae narrat, non reluctabere nobis, qui haec omnia ex Epinio Astyli derivata arbitremur. De eadem re egerat Callimachus, si recte ad eum relata sunt quae habet Suidas v. *Στόρνησι· ζώναις*. *Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνησιν ἀνέστρεφον* (*ἀνέστεφον*). *περὶ Θησέως*. Neque vero haec cum Tourpio in Suid. III, 2. p. 197. ad Hecalen referri possunt; debebant ad *Αἰτίων* libros: nam Callimachus originem *φυλλοβολίας* explicabat.

XXXII. ἈΔΗΛΟΝ.

Clemens Alexandr. Stromm. IV, p. 211. Sylb. *Λέγει ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ κατασχυνθήσεται. Εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει·*

Ἔστι δέ τις λόγος,

τὰν Ἀρετῶν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,

ἄγνῶν δέ μιν θεῶν χῶρον ἄγνῶν ἀμφέπειν.

Οὐδὲ γὰρ πάντων γλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,

5. *ᾧ μὴ δακέθυμος ἰδρῶς ἔνδοθεν*

μόλη, ἕκη τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

Quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
 Quae nostrum genus ac sedes defendere Erechthei
 Annuit, ut tauri respergas sanguine dextram,
 Tum vero facito ut memori tibi condita corde
 Haec vigeant mandata nec ulla obliteret aetas,
 Ut simul ac nostros invisent lumina collis,
 Funestam antennae deponant undique vestem
 Candidaque intorti sustollant vela rudentes.

30 Domum tendunt post multa discrimina rerum: Plut.

Thes. XXII. Τῇ δὲ Ἀττικῇ προσφερομένων ἐκλαθέσθαι μὲν αὐτὸν, ἐκλαθέσθαι δὲ καὶ τὸν κυβερνήτην ὑπὸ χαρᾶς ἐπάρασθαι τὸ ἰστίον, ᾧ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἔδει γινώσκον τῷ Αἰγεῖ γενέσθαι. τὸν δὲ ἀπογνόντα ρῖψαι κατὰ τῆς πέτρας ἑαυτὸν καὶ διαφθαρῆναι. καταπλεύσας δὲ ὁ Θησεύς ἔθυε μὲν αὐτὸς ἄς ἐκπλέων θυσίας ἠΰξαστο τοῖς θεοῖς Φαληροῖ, κήρυκα δὲ ἀπέστειλε τῆς σωτηρίας ἄγγελον εἰς ἄστν. Caduceator reperit Aegea, qui

Praecipitem sese scopulorum e vortice jecit.

In Simonideo carmine quomodo haec adornata fuerint, colligimus ex Scholiasta Soph. Ajac. 727. (ubi est:

τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;)

Καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος·

Βιότῳ κέ σε μᾶλλον ὄνασα
 πρότερος ἔλθῶν.

Legitur βιότῳ καὶ σε μᾶλλον ὄνασα πρ. ἐ. Hermannus ad Soph. Aj. l. c.: βιότον κέ σε μᾶλλον ὄνασα, quod vellem addidisset quomodo intellectum velit. Nos βιότῳ cum Ursino dedimus, ὄνασα metri gratia reponendum rati. Hoc dicit nuntius: *Vita* (nos *um das Leben*) *magis*

te juvissem, si prius venissem, h. e. vitam tibi servassem, si prius venissem. Ut saepe dativus jungitur comparativis, quo differentia indicetur.

Plutarchum autem per totum illum locum Simonidem ante oculos habuisse argumento esse potest, quod de nuntio nihil neque Paus. I, 22, 5. et Diod. Sic. IV, 61. neque Catullus memorant iidemque oblitos esse comites Thesei imperii sui non prae gaudio, sed ob desertam Ariadnam tristitia affectos referunt. Et Plutarchus quum nuntium ab Atheniensibus coronatum tradit, hoc quoque ex Simonideo carmine fluxisse justa argumentatione efficitur: quod ubi contuleris cum iis, quae Photius de origine *φυλλοβολίας* tunc primum usurpatae narrat, non reluctabere nobis, qui haec omnia ex Epinicio Astyli derivata arbitremur. De eadem re egerat Callimachus, si recte ad eum relata sunt quae habet Suidas v. *Στόρνησι· ζώναις*. *Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνησιν ἀνέστρεφον (ἀνέστεφον). περὶ Θησέως*. Neque vero haec cum Tourpio in Suid. III, 2. p. 197. ad Hecalen referri possunt; debebant ad *Αἰτίων* libros: nam Callimachus originem *φυλλοβολίας* explicabat.

XXXII. ἈΔΗΛΟΝ.

Clemens Alexandr. Stromm. IV, p. 211. Sylb. *Λέγει ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ κατασχνυθήσεται. Εὐκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει·*

Ἔστι δέ τις λόγος,

τὰν Ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,

ἀγνὰν δέ μιν θεὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν.

Οὐδὲ γὰρ πάντων γλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,

5. *ᾧ μὴ δακέθυμος ἰδρῶς ἔνδοθεν*

μόλῃ, ἕκη τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — — [— — —]

Versu 1. δὲ inseruimus. Exornavit poeta concelebrata illa Hesiodi Opp. 265.

*Τῆς ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακροῶς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τροχὺς τοπρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.*

Eadem imago Virtutis subest nobilissimae fabulae Prodiciae, v. Prolegg. p. XXXIX.; perinepte Quintus Smyrn. XIV, 195. deformavit. 2. Clemens: *νῦν δέ μιν θεῶν, quorum verborum emendatio ab interpretibus varie tentata noli dubitare quin prospere nobis successerit.* Nam quum imago, quam praebent *δυσάμβατοι πέτραι*, sanctissima dea non satis digna videretur, quandoquidem et Sphinx aliaque ejusdemmodi monstra in inaccessis rupibus sedes fixisse fingebantur, necessario aliud venerabilis dea desiderabat epitheton, uti *χωρον* ipsum *ἀγνὸν* vocat poeta. Similiter Virtutis speciem exornaverat Telesilla Argiva in Scholl. Hom. Odys. N, 289. *Ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν κοσμιότητος καὶ αἰδοῦς καὶ τοῦτο ὑπονοεῖν δίδωσι, καθὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Τελέσιλλα ἢ Ἀργεῖα διαγράφουσιν Ἀρετῆς καὶ Καλοκάγαθίας εἰκόνα.* 4. Vel numerorum gratia γὰρ interponendum fuit. Jam enim poeta cur iste λόγος virtuti conveniens sit et apta imago explicat. *Neque enim, ait, celebritatem nanciscitur, nisi qui multo sudore effuso in summam arcem virtutis enisus est.* Namque *Nil sine magno Vita labore dedit morta-*

libus, ut ait ille. Similiter Pindarus, quem subjungit Clemens:

Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλισσόμεναι
δόξαν εὐρίσκοντι, λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα (λαμπρυνθέντα).

Et Aeschylus:

Τῶ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν
ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

6. Revocato cum Imperio nostro ἔκη τ', cujus in locum ἔκητ' quod vulgatur mirifice totius loci intellectui offecit, omnia explanata sunt. De hiatu μόλη, ἔκη τ' in arsi trochaica v. Hermann. El. D. M. p. 49.

- XXXIII. ἈΔΗΛΟΝ.

Theophil. ad Autolyc. II, 9. p. 108. Wolf. Σιμωνίδης.

Οὔτις ἄνευ τε θεῶν ἀρετὴν λάβεν, οὐ πόλις, οὔ τις οὐ βροτός, οὐ θεὸς ὃς παμμῆτις· δ' ἔστιν ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ἀπήμαντον.

Apud Stobaeum Ecl. I, 39. nonnisi haec supersunt:

Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρετὴν λάβεν, οὐ πόλις, οὔ τις οὔ.

Quae inscitia editorum immane foedata ita longe integriora prostant in cod. Wolfii B et Tigurino et apud Stephanum: Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός. θεὸς ὁ (οὐ Steph.) παμμῆτις, ἀπήμαντον δὲ (τε Steph.) οὐδὲν ἔστιν ἐν αὐτοῖς. Poetae verba concinnavimus in hanc formam:

[Ἐπεὶ] οὔτις ἄνευ θεῶν
ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός.
Θεὸς ὁ παμμῆτις· ἀπήμαντον γὰρ οὐδὲν
ἔστιν ἐν θνατοῖς.

[]

.

A divis, inquit, bona: sine iis enim in mortalibus nihil non calamitas est. Similiter Theognis 127. Welcker.

Θεοῖς εὐχου, τοῖς ἐστὶ μέγα κράτος· οὐ τι ἄτερ θεῶν γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Quod Epiniciis hoc Fr. accensuimus, valde incertum est. Cum versu 2. confer Aesch. Eumenidd. 498. Τίς ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἐτ' ἂν σέβοι δίκαν. Nos *Staat und Individuum*.

VI.

Υ Μ Ν Ο Ι.

Quod Simonidem Tzetzes Chiliadd. VIII, 228. laudationis puerorum (αἴνους παιδων) pecunia redemptas scripsisse narrat, ab hymnis Deorum manus abstinuisse, in Anacreontem id speciosius jacet Schol. Pind. Isthm. II, 1. Sed ne in eum quidem jure hoc luditur.

XXXIV. ΕΙΣ ΔΙΑ ὈΛΥΜΠΙΟΝ.

Himer. Orat. V, 2. Ἡλεῖοί ποτε τῆς Σιμωνίδου λύρας λαβόμενοι, ὅτε ἐπὶ τὴν Πίσαν ἔσπευδεν, ὕμνον κοσμηῆσαι τὸν Δία, δημοσίᾳ φωνῇ τὴν Διὸς πόλιν πρὸ Διὸς ἄδειν ἐκέλευον.

Poeta igitur hymnum exorsus in Iovem Olympium priusquam dei ipsius laudes celebraret, laudabat in prooemio Eleos et urbem Iovis Olympiam: nam Elei hymnum redemerant. In hunc modum Himerii nar-

ratiunculam interpretandam esse orationis tenor argumento est.

XXXV. ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

Schol. Eurip. Medeae 5. Πάγχρυσον νάκος. τὸ δέσμα. τοῦτο οἱ μὲν ὀλόχρυσον εἶναι φασι, οἱ δὲ πορφυροῦν. Κατὰ Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ πορφύρων κεχρωσθαι αὐτὸ λέγει. Schol. Apoll. Rh. IV, 177. Πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέσμα εἰρήκασιν, ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκὸν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν. Adde Eudoc. Viol. p. 108. Eodem spectat Etym. M. p. 597, 12. Νάκη· τὸ αἰγείον δέσμα· κώδια καὶ κώδιον τὸ προβάτειον. Οὐκ ἄρα τὸ ἐν Κόλχοις νάκος ῥητέον· κακῶς οὖν Σιμωνίδης νάκος φησίν.

Vocaverat poeta, nisi fallit animus, ἀλιπόρφυρον νάκος κριοῦ, ut in Dosiadae Ara in Anth. Pal. XV, 25., I, p. 412. Brunck. Iason vocatur πορφυρέου φῶρ κριοῦ. Pindaro Pyth. IV, 68. est πάγχρυσον νάκος κριοῦ, ipse poeta Ceus alibi λευκὸν dixerat. Etymologus autem non hos solum poetas decreto suo habet reluctantes, sed Acusilaum quoque apud Schol. Hom. Odys. ε, 533., quem emendavit Muellerus Orchom. p. 265., et Herod. II, 42. aliosque. Temere autem Tzetzes quod de vellere arietis Colchici dictum erat, in Atrei arietem aureum transtulit, Chill. I, 430.

Ἀτρέως ἐν τοῖς θρόμμασιν ἦν τι χρυσοῦν ἀρνίον,
ὁ Σιμωνίδης πορφυροῦν εἶναι δὲ τοῦτο λέγει.

XXXVI.

Ad eundem hymnum, in quo expeditio Argonautarum Neptuni in honorem descripta fuisse videtur, refe-

rimus Schol. Eurip. Med. 2. Τὰς Συμπληγάδας ὁ Σιμωνίδης Συνορομάδας φησίν. Aliis συνορομάδες, σύδρομοι πέτραι, σύνδρομα πετρῶων dicuntur.

XXXVII. ΕΙΣ ἼΑΠΟΛΛΩΝΑ (?).

Himer. Orat. XVI, 7. Καὶ Σιμωνίδη πείθομαι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν μέλεσι περὶ Μουσῶν ἀνύμνησε. Φησὶ γὰρ δήπου τοῦτο ἐκεῖνος. Ἄει μὲν αἱ Μοῦσαι χορεύουσι καὶ φίλον ἐστὶ ταῖς θεαῖς ἐν ῥαῖς τε εἶναι καὶ κρούμασιν· ἐπειδὴν δὲ ἴδωσι τὸν Ἴάπολλονα τῆς χορείας ἡγεῖσθαι ἀρχόμενον, τότε πλεόν ἢ πρότερον τὸ μέλος ἐκτείνασαι ἤχρον τινα παναρμόνιον καθ' Ἑλικῶνος ἐκπέμπουσιν.

XXXVIII. ΕΙΣ ἼΑΝΕΜΟΝ.

Himer. Orat. III, 14. Ὁ ἄνεμος ἐπιγνοῦς, οἶμαι, τὴν Κείαν ῥόδην, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῆσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐθύς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὐρίος ἐλαύνει τὴν ὀλκάδα τῷ πνεύματι. Idem Eclogg. XIII, 32. Νῦν γὰρ ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνὴν, ἐκ τῆς Κείας Μούσης προσειπεῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον·

Ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος

πορφύρεα σχίζει περὶ πρῶραν τὰ κύματα.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Versu 1. Forsitan ἀκαλὸς legendum. Pro χεόμενος aliquot libri γενόμενος. 2. πορφυρᾷ σχίζει περὶ τὴν πρῶραν libri. Τὰ κύματα Himerii videntur esse, non poetae. Videtur initium tempestatis describi mari ita commoto, ut fluctus tamen ad proram frangantur, navem ipsam non subruant. Quo forsitan spectat Fr. Inc.

CXXVIII.; nisi ad Naumachiam Artemisiam pertinebat.

De procella, quam elapsus poeta grato animo in Ventum condidit carmen, uberius explicat Phaedrus Fabb. IV, 21. Nam quum poeta peragratis, ut ait, urbibus Asiae in patriam esset rediturus, opibus naufragio absumptis Clazomenas adit:

Hic literarum quidam studio deditus,
Simonidis qui saepe versus legerat
Eratque absentis admirator maximus,
Sermone ab ipso cognitum cupidissime
Ad se recepit, et rell.

Cujus narrationis integritatem nemo praestiterit, qui Phaedri istius in ejusmodi rebus inscitiam dicam an socordiam meminerit. Nam ne quid dicamus de initio fabulae perabsurdo, quod est:

Homo doctus in se semper divitias habet.

Simonides, qui scripsit egregium melos,

Quo paupertatem sustineret facilius,

Circumire coepit urbes Asiae nobiles,

Mercede accepta laudes victorum canens et quae sequuntur:

Simonidem tam praeter fidem Priensis Biantis dicto celebratissimo beavit, ut eum quidem inter eos, qui sua fluctibus eripere conniterentur, non ultimum tenuisse locum consentaneum videatur. Nobis ne illud quidem certum, Clazomenas ejectum esse poetam, quanquam in Asia minore versatum esse fidem non excedit. Ceterum cum Simonideo carmine Arionis Methymnaei hymnum in Neptunum opportune composuit Welckerus Mus. Rhen. 1833, IV. p. 646. et confer quae dicta sunt ad Epigram. CLXXXIII. IV.

XXXIX. ἈΔΗΛΟΣ. ἘΚ ΚΑΤΕΥΧΩΝ.

Scholl. Homer. Odyss. Z., 164. (ubi Menelaus: ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς Τῆν ὁδόν, ἧ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι.) Δέγοι δ' ἄν πολὺν λαὸν οὐ τὸν ἴδιον στόλον, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνικόν, ὅτ' ἀφηγούμενος εἰς Δῆλον ἦλθε Μενέλαος σὺν Ὀδυσσεὶ ἐπὶ τὰς Ἀνίου θυγατέρας, αὐτὰς καὶ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο. ἡ δὲ ἱστορία καὶ παρὰ Σιμωνίδη ἐν ταῖς κατευχαῖς.

Hymnis haec accensenda iudicavimus, quoniam Grammatici hymnorum hanc inierunt descriptionem, ut alios εὐκτικούς, ἀπευκτικούς vocarent alios. Et illi quidem ordini Simonidis κατευχὰς attribuimus, v. Menander Rhet. I, 2. p. 31. Heeren. Εὐκτικοὶ δὲ οἱ ψιλὴν εὐχὴν ἔχοντες ἄνευ τῶν ἄλλων μερῶν, ὧν εἴπομεν, καὶ ἀπευκτικοὶ οἱ τὰ ἐναυτῖα ἀπευχόμενοι ψιλῶς. Videtur igitur poeta precatus esse Oenotropos, Anii regis, et Dorippae filias (Etym. M. v. Δωρίππη), Oeno, Spermo, et Elaidem, » quarum tactu In segetem laticesque meri bacamque Minervae Transformabantur « (Ovid. Met. XIII, 653.) omnia, ut vini, frumenti oleique copiam gratificarentur, quantam suggessissent olim Graecis Trojam obsidione cincturis.

Simonides cum Homero Menelaum et Ulixem Trojam profecturos in insula fecerunt appellere, v. aliorum narrationes apud Nitzschium in Hom. Odyss. l. c. et Meinekium in Euphorionis Anium p. 26.

VII.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

Ἐντι μὲν χρυσαλακάτου Λατοῦς τεκέων ἀοιδαὶ
ῶραι παιάνιδες,

Pindarus ait Threno apud Schol. Vatic. Rhos. 895. Paeanes Simonidis citant Scholiasta Aristoph. Vespp. 1410. et Suidas; ad quos probabiliter, opinor, referimus Fr.

XL. ἈΔΗΛΟΝ.

Julian. Epp. XXIV. p. 395, D. Σιμωνίδη δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἐκατὸν προσειπόντι καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινος ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμηῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἔκατον, ὡς φησιν, ἐχειρώσατο καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἐκατον ἢ Πύθειον χαιρεῖν προσαγορευόμενον, οἷο δὲ κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Eustath. II. A, p. 51. Ὅτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοὶ εἰσιν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί. Που γὰρ σεμνὸν, Ὁμήρου Ἐκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα, μυθεύεσθαι Σιμωνίδην, ὡς ἔκατον βέλεσιν ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὄν μᾶ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θεῖον; Similiter Tzetz. Exeges. in Iliad. p. 117, 17.

Quae in Paeane sedem habuisse confirmari videtur loco Callimachi Hymn. in Apoll. 100.

Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θεῖο
 Δεινὸς ὄφις τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 Βάλλων ὠκὺν οὔστόν· ἐπηῦτησε δὲ λαός·
 Ἴη, ἰὴ παιῆον, ἔει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
 Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξέτι κείθεν ἀείσῃ.

Eandem Hecati originationem tangunt Hesych. s. v. et Etym. M. et Gud. Nimirum talia omnes poetae Graeci valde adamarunt.

VIII.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

Dithyrambis in honorem Bacchi a quinquaginta choe-
reutis cum saltatione cantatis cum Laso Hermionensi cer-
tasse poetam Ceum Athenis supra docuimus Prolegg. p.
IX. Quinquaginta sex victorias e certaminibus dithyram-
bicis reportasse eundem, ipsius testimonium fidem facit
Epigr. CCII. proditum, quarum agmen claudit ea, quam
octogesimo aetatis anno nactum se esse testatur Epigr.
CCIII. In quibus carminibus poetam non mediocriter
debauchatum ait Himerius Orat. III, 1. v. Prolegg. p.
XLII. Dorios Aristonis Argivi καθαρὸς ἀλὸς ut lau-
dat ipse Epigr. CCV., ita ipsius dithyrambos Doriam
harmoniam habuisse probabiliter statuerimus. Ad id ge-
nus carminum rettuleris Frr. Incert. LXXVII. CXX. I.

Erat aliud genus dithyramborum, quorum argumen-
tum versabatur in fabulis heroicis, quibus cum Diony-
siaca religione quaedam intercederet cognatio, v. Dissen.
Pind. p. 625., Mueller. Epist. ante Ibycum p. XI. Ut
Xenocriti Locrensis carmina, quae fabulas heroicas tracta-
bant, a quibusdam dithyramborum nomine appellata tra-
dit Plutarch. de Mus. X. Qualia carmina et a Pindaro
et ab Simonide composita tragoediarum lyricarum
nomine videntur insignita fuisse: de quarum ratione licet
multa variaque a viris doctis disputata sint, hoc unum
videtur certum et exploratum, exstitisse: qualia fuerint
opinaturis relinquimus. Huc referendus

XII. ΜΕΜΝΩΝ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΔΗΛΙΑΚΩΝ.

Strabo XV, p. 728, B. Λέγεται (Susa) καὶ κτίσμα
Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρός. — ἡ δ' ἀκρόπολις ἐκα-

λεῖτο Μεμνόειον. Λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι· φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Ταφῆναι δὲ λέγεται Μέμνων περὶ Πάλτον τῆς Συρίας παρὰ Βαδᾶν ποταμόν, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ τῶν Δηλιακῶν.

Verba ultima Casaubonum moverunt, ut Simonidi poetae Semum Deliacorum auctorem substitueret: at hoc est urere et secare. Libri variant: pars Δαλιακῶν, alii Δελιδιακῶν, codex Vaticanus teste Leone Allatio de Scriptis Simeon. p. 210. Δισιλνακῶν. Si recte habet Δηλιακῶν, poeta Deliensibus complures scripserit dithyrambos ad celebranda sacra Bacchi, quem apud eos tempore, opinor, hiberno cultum et Naxus vicina insula, unde erant qui dithyrambum repeterent, fidem facit et comparatio religionis Delphicae, apud quos hiberno tempore Dionysiaci agebantur dithyrambi, denique praeter alia tenue vestigium, sed vestigium tamen apud Etym. Gud. Διόνυσος· παρὰ τοῖς Δηλλοῖς ὁ αὐτὸς τῷ ἡλίῳ νομίζεται. Quae carmina segregaverint Grammatici τῶν Δηλιακῶν nomine comprehensa: quanquam Memnon quomodo cum sacris Bacchicis vel cum Delo insula conjunctus fuerit ignoramus.

Nomen fluvioli illius incertum est: pro Βαδᾶν alii libri vel βαυδῶν, vel βαυδᾶν scribunt: Vossio ad Melam I, 12, 27. Βάλδον placuit. De fabulis Memnoniis, quem Asiae vindicant vetustiores poetae, v. Frid. Jacobs. in Scriptis Varr. Argum. III, p. 4. 63.

IX.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

Parthenia ab choris virginum, quarum tenellae indoli apta erant, appellata Simonidi vindicat Plutarchus

Mus. XVII. Πολλὰ Δώρια Παρθένεια [ἄλλα] ⁴⁾ Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποιήται, ἄλλὰ μὲν καὶ ἔτι Προσόδια καὶ Παιᾶνες καὶ μέντοι καὶ τραγικοὶ οἴκτοι ποτὲ ἐπὶ τοῦ Δωρίου τρόπου ἐμελωδήθησαν καὶ τινὰ Ἐρωτικά. Eodem tendit Aristophanes Anv. 917.

Μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας,
τὰς ὑμετέρας κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλά,
καὶ παρθένεια, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

Aristophanes enim poetae Cei reliquorumque poetarum lyricorum non raro iniquus censor exstitit, quorum carmina ipsi malis artibus pessumdata et perniciosam videntur, v. Scholia h. l. et Suidas s. v. Παρθένεια· τούτεστι κακότεχνα καὶ ποικίλα.

X.

Σ Κ Ο Λ Ι Α .

Scolia poetas Dorienses et ipsa choro aptasse argumento Pindarus est. Idem tamen ad Aeolensium poetarum morem quaedam conscripsisse videntur, ut Timocreon Rhodius et Simonides Ceus, cui major numerus testium tribuit carmen hoc

XLII.

Ἐργαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ καλὸν φῦαν γενέσθαι·
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

⁴⁾ Vocem ἄλλα sensu cassam delet Fr. Iacobsius in Wolfii Anall. Litt. I, p. 375. ut ex Ἀλκμᾶνι ortam.

Litem de auctore nobilissimi carminis vel Anaxandridae Comici aetate agitatum prodit Athen. XV, p. 694, E. Ἀισθέντος τούτου καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῶ καὶ μνημονευσάντων, ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἄριστα εἰρημένον (v. Plat. Gorg. p. 451, E. Legg. I, p. 631, C. II, p. 661, A., cui auctor est ὁ ποιητῆς τοῦ σκόλιου.), ὁ Μυρτίλος ἔφη, Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακεχλευακέναι τὸν κωμωδιοποιὸν ἐν Θησαυρῶ λέγοντα οὕτως:

Ὁ δὲ σκόλιον εὐρῶν ἐκεῖνος ὅστις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιάνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ἦν,
ἠνόμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν,
τρίτον δὲ πλουτεῖν, τοῦθ' ὀρθῶς, ἐμαίνετο.
μετὰ τὴν ὑγίαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει·
καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον.

Scholiasta Platonis Gorg. p. 451, E. Τὸ σκόλιον τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου. Simonidi haud cunctanter adscribunt Clem. Alex. Stromm. IV, p. 375. ex eoque Theodoret. Sermm. II, p. 63., tum Schol. Luciani de Lapsu inter Salut. §. 6. Opp. T. III, p. 292. Bip. et Arsen. Viol. p. 456., qui addit: Σιμωνίδου αὐταὶ αἱ παροιμιώδεις γινώμμαι, Scleriae dicitur apud Stob. Sermm. Cl, p. 550. Gesn. Scripturam constituit Hermann. Elem. Doctr. Metr. p. 694.

XI.

ἽΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

Hyporchemata Apollini sacra, genus carminum vividissimae actionis plenum, a quibusdam chori saltatoribus, qui aptissimi ad hanc rem iudicati essent, mimice exprimebantur, reliquo choro circa aram tripudiante: quae

quidem ὄρχησις μίμησις ἦν τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἐρμηνευομένων πραγμάτων, ut loquitur Plutarchus. Uberiora vide apud Boeckhium Metr. Pind. III, 6. p. 201., Mueller. Dorr. I, p. 351., Hoeck. Cret. III, p. 345. Mimicae imitationes istae quanta fuerint agilitate demonstrant praeclarae hae Simonideorum hyporchematum reliquiae. Numeri volutabundi atque incitatissimi, Cretico adaptati rhythmō juveniliter exsultanti, v. Fr. XLV. Simonidi in hoc genere poesis palmam tributam esse diserte testatur Plutarchus Symposs. IX, 15, 2., quem locum statim apposuimus ut et ab aliis est, ut a Schneidero et Boeckhio Introd. Pind. Hyporch. p. 596 sqq. et a nobis ipsis emendatus: Καὶ ὅλως μεταθετέον τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν, τὴν μὲν ὄρχησιν εἶναι ποιήσιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ ποιήσιν πάλιν ὄρχησιν φθεγγομένην· ὅθεν οὔτε εἰπεῖν ἐστὶ γραφικῆ μετεῖναι ποιητικῆς, οὔτε ποιητικῆ γραφικῆς· (v. Plut. de Gloria Atheniensium p. 346, F. cl. Prolegg. p. XLIV.) οὐδὲ χρῶνται τοπαράπαν ἀλλήλαις. ὄρχηστικῆ δὲ καὶ ποιητικῆ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος, ἐν ἔργον ἀμφοτέραι, τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσιν. Δόξειε δ' ἂν, ὥσπερ ἐν γραφικῆ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὀρίζεται τὰ εἶδη [μάλιστα εἰκέναι, τὰ δὲ τῆς ὀρχήσεως τοῖς χρώμασιν.] δηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα καταρωθῶκέναι δόξας ἐν Ἵπορχήμασιν καὶ γεγρονέναι πιθανώτατος αὐτὸς ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. Hoc dicit: Simonides suis ipsius hyporchematis vincitur, non tam poesin et picturam, ut ipse dicit, quam saltationem et poesin cognatione quadam teneri: altera enim alterius ope eget. Pergit exempla afferens: Τὸ γὰρ·

XLIII.

Ἀπέλαστον ἵππον, ἢ κύνα
 Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
 ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμω καμπύλον μέλος διώκων.

⋮ ⋮ ′ ⋮ — ⋮ — ⋮ ×
 ⋮ ′ ⋮ — ⋮ ′ ⋮ —
 ⋮ ⋮ ′ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ′ ⋮ —

Indomitum equum vel Amyclaeam canem imitare incitato volutatus pede quum flexuosum persequeris carmen, poetae sunt in ὑποκριτὰς illos dicta.

Versu 1. Turnebus, Mezir. et Amyotus (qui translulit haec ita: *Je joué le cheval de Thessalie, ou le chien d'Amycle, poursuivant d'un pied imitateur son chant tortu.*) Θεσσαλὸν ἵππον, quod mera conjectura niti crediderim haudquaquam probabili; non melius Meinek. in Euphor. p. 72. Πελασγὸν, *Argivum*.

2. Ἀμυκλαίαν αἰ corrigit, v. Prolegg. p. XLVIII. Canes Amyclaeae sive Laconicae ob velocitatem celebratae, unde Pind. Hyporchem. Fr. III.

Ἀπὸ Ταυγέτιο μὲν Λάκαιναν
 ἐπὶ θεῶσι κύνα τρέφειν πνικινώτατον ἐρπετόν.

Cfr. Virgil. Georg. III, 345. 405. Ἀγωνίῳ vulgo: id ante nos emendatum. 3. μίμω Turnebus, Vulc., Amyotus. Καμπύλον μέλος carmen intelligit metrorum varietate tortuosum, ut sunt apud Pind. Olymp. I, 105. ὕμνων πτυχαί, apud Besantinum Rhod. Anth. Pal. XV, 27. κλυτὰς πολύπλοκα μέτρα μολπᾶς. In eundem sensum interpretanda illa apud Theocritum XVI, 48. de Simonide: αἰόλα φωνέων βάροβιτον ἐς πολύχορδον. Simul Ceus poeta saltationis artificia respicit, quae numeris attemperarentur. Διώκειν μέλος dicuntur saltatores, dum

reliquis cum saltatione cantantibus ipsi vividis motibus exprimunt ea, quae carmine significantur.

XLIV.

Pergit Plutarchus: ἢ τὸ·

Οἶος ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν τε πεδῖον πέταται
θάνατον κεράσασα εὐρέμεν μανύων ἐλάφω·
τὰν δ' ἐπ' ἀνχένι στρέφοιαν ἕτερον κάρα πάντα ἔτοιμον.
Καὶ τὰ ἐξῆς.

Vertit haec Amyotus: »*Comme par la campagne Dotiene, ou en la plaine d'Anthemiunte: Il vole pour haster (σπεύδμεν?) la mort du cerf ramé (κεροέσας vel κεράσας — ἐλάφω), prest d'attacher au collet toute autre beste.*« Wyttenbachius: Οἶος ἀνὰ Δώτιον Ἀθαμάνων πεδῖον πέταται θάνατον κεροέσασα φέρεμεν κύνων ἐλάφω· Τὰν δ' ἐπ' ἀνχένι, στρέφοισαν ἐτέρωσε κάρα, πλάπτει ἔτοιμον. Cohortatur poeta actores hyporchematis, ut agant canem, qui per latos campos volat fugaci cervae exitium allaturus.

Versu 1. τε unde ortum sit manifestum est. 2. Codex nescio quis θανάτου κῆρας, Turnebus et Vulc. θανάτοιο κῆρας, quae sunt futilia commenta interpretum. Verum Amyotus expressit. Poetae pariter atque artifices Graecorum ex cervabus mythicis Herculis, Telephi, Iphigeniae aliis, quas cornua gestasse ferebant, nec suae aetatis bestias hoc ornamento destitutas patiebantur. Veluti Anacreon Fr. XLIX.

Οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Scite Schol. Pind. Ol. III, 52. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησεν ἐροέσσης διὰ τὸ ἰστορεῖσθαι, τὰς θηλείας κέρατα

μη̄ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας· οἱ μέντοι γε ποιηταὶ πάντας κέρατα ἔχοντας ποιοῦσιν. Zenodotum confutavit Aristophanes Byzantius apud Aelianum Hist. An. VII, 39. Sed vel natura ita interdum ludit lusitque antiquitus, v. Persen Anth. Pal. VI, 112., Antip. Sidon. VI, 111., Leonid. VI, 110. Nisi praestet ponere, genus femininum nulla sexus ratione habita usurpari solitum esse a posterioribus maxime poetis. Sed Nicocreontem Cyprium volens et propitia Diana dignata adspicere, qui vel τετράκερων ἔλαφον ἀνέθηκε Πυθοῖ καὶ ὑπέγραψε·

Σῆς ἔνεκεν, Αἰητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ', ἐϋνοίας

Τῆν δ' ἔλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον, teste Aelian. H. A. XI, 40., ubi ἐπινοίας legebatur. Num cerva fuerit incertum videtur. Ceterum v. Boeckhium Expll. Pind. p. 139. Μανύων corruptum: κύων tamen vocula ab initio absorpta esse potest. Nos licet suffecerit πέταται εὐρέμεν ad indicandam promptam canis voluntatem, dubitanter ματεύων reponimus. 3. ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν, nam στρέφοισαν complures viri docti recte scripserunt, non immunis est vitii scriptura. Deficit verbum, ad quod applicentur sequentia: quod in ἐπ' vocula latere perspexit Emperius. Tum pro ἔτερον lege σφέτερον; in verbis πάντα ἔτοιμον latebat πάντ' ἐς οἶμον vel ἐπ' οἶμον. Cervas enim a canibus venaticis atrectatas omnes in partes versatiles cervices flectere fugam meditantes, expertus scit qui a re venatica non alienus est. Igitur haec videntur Simonidea:

Οἶος δ' ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδλον πέταται
θάνατον κεράα

εὐρέμεν ματεύων ἐλάφω·
τὰν δ' ἔλ' αὐχένι στρέφοισαν
σφέτερον κάρα πάντ' ἐς οἶμον.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

XLV.

Jam replicandus ordo disputationis Plutarcheae. Nam
 ita filus orationis pertexitur: Τὸ γὰρ — ἢ τὸ — μη-
 δένα λέληθεν τὴν ἐν ὄρχήσει διάθεσιν τὰ ποιήματα παρα-
 καλεῖν καὶ τὰ χεῖρε καὶ τὰ πόδε, μᾶλλον δὲ ὅλον ὥσπερ
 τισὶ μηρίνθοις ἔλκειν τὸ σῶμα τοῖς μέλεσι καὶ ἐντείνειν,
 τούτων δὴ λεγομένων καὶ ἀδομένων ἡσυχίαν ἄγειν μὴ δυ-
 νάμενον· αὐτὸς γοῦν ἑαυτὸν οὐκ αἰσχύνεται περὶ
 τὴν ὄρχησιν οὐχ ἥττον ἢ τὴν ποιήσιν ἐγκω-
 μιάζων·

Ὅπα δὲ γαρῦσαι
 σὺν τ' ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα ποδῶν μιγνύμεν
 Κρήταν δέ μιν καλέοισι τρόπον, τὸ δ' ὄργα-
 νον Μολοσσόν.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

In libris vix effigies quaedam integrae scripturae su-
 perest haec: Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν ἐλαφρὸν ὄρχημα
 οἶδα π. μ., nisi quod Turnebus et Vulcobius ὅταν δέη
 scripserunt suo periculo, ut opinor. Amyotus quid le-
 gendum censuerit ex versione ipsius conjectare licet, quae
 haec est: Tout vieil que je suis, encore sçay je
 de pied leger saulter et baller. Ad quae fere
 conformata erat ea scriptura, quae in Prolegg. p. XXIII.
 animo nostro obversabatur haec: Ὅρα δ' ἔτι νῦν γα-
 ρῦσαι Ἐλαφρὸν ὄρχημα τ' αἰοιδᾶ ποδῶν μιγνύμεν. Nunc

in medela acquiescimus et ad ductus literarum leniore et ad Plutarchi mentem non minus accommodata, quam supra exhibemus. Gloriatur poeta, se et cantus et saltationis cum cantu miscendae peritum esse. 4. Apud Plutarchum verba τὸ δ' ὄργανον Μολοσσὸν abscissa; servavit Athen. IV, p. 181, B. Καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα. Κρηῖτα μὲν καλέουσι τρόπον· τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν. Κρηῖτα Plutarchus: Κρήταν codices Athenaei P C et ita reperit Eustath. Hom. p. 1166, 49. Κρησὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπιχώρια τό τε κυβιστῶν καὶ ἡ ὄρχησις, ὡς καὶ Ὅμηρος οἶδε, καὶ περιήδοντο τοῖς πάλαι τὰ Κρητικὰ ἐμμελῆ ὑπορχήματα. καὶ τὸ μὲν ὄργανον ἐκαλεῖτο μολοσσόν· ὁ δὲ τρόπος Κρήτας, ὡς ἂν εἴποι τις Κρητικός· καὶ ἐστὶ δωρικὸν τοῦνομα ὅμοιον τῷ Νικήτας καὶ Φιλήτας, (leg. Νικητᾶς καὶ Φιλητᾶς) ὧν τὰ κοινὰ Νικήτης καὶ Φιλήτης. Unde Sosibius apud Schol. Pind. Pyth. II, 127. τὰ ὑπορχηματικὰ μέλη Κρητικὰ ἀξιοῖ λέγεσθαι: in quibus excellisset Thaletas Gortynius. Adde Suidam v. Κρητικός· ἑνθμός ἐστιν, οὕτω καλούμενος Ἀριστοφάνης· (Eccles. 1165.) ὑπανακινεῖν Κρητικῶς τὸ πόδε. Alio respexit Hesych. Κρηῖτα τρόπον· τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι. Confer Prolegg. p. LII. — Ibidem δέ μιν scripsimus: Plutarchus et Athenaei codex P μὲν; libri editi veteres μὴν, codex C τε; μιν Casaubonus. Denique καλέουσι edebatur. Organum Molossium quale fuerit non constat: genus aulorum crassioris filii fuisse conjectes. Videntur omnino Molossi musicam quandam artem popularem excoluisse non perfunctorie, a quibus pes ille molestissimus nomen traxerit: haud profecto temere. Et saltationem quandam ipsis propriam fuisse prodit Athen. XIV, p. 629, D. Τὰ δὲ στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἀπλουστέραν

ἔχοντα καλεῖται δάκτυλοι, ἰαμβικῆ, Μολοσσικῆ ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις Περσικῆ, Φρύγιος νεβατισμὸς, Θράκιος καλαβρισμὸς, τελεσιᾶς· Μακεδονικῆ δ' ἐστὶν αὕτη ὄρχησις.

Addendum in fine, omnia haec hyporchematum fragmenta a Schneidero Pindaricis inserta, (Boissonadius ultimum fragmentum Bacchylideis intulit;) jam a Boeckhio suo auctori restituta esse, quem vide ad Frr. Pind. p. 596 sqq.

XII.

⊙ P H N O I.

In poetis lyricis, qui Threnis componendis nomen adepti sunt, Pindarus excellunt et Simonides. Georgius Galesiota Monodia in Theodorum Callistum Xanthopulum apud Leon. Allatium p. 210. Ἀλλὰ Σιμωνίδην ἐκεῖνον καὶ Πίνδαρον κοινῇ μεταποιουμένους τῶν θρήνων πάντως τι τῶν ὄντων ἀνύσαι τοῦτ' ἔργον πεποιημένους. Quorum tamen carmina non exiguo discrimine intersepta fuisse puta et eodem, quo universa poesis utriusque vatis in suo genere summi distabat. Veterum magistrorum hac de re arbitrium propagavit Dionysius Halicarn. Vett. Scr. Judic. II, 6. Σιμωνίδου παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν· πρὸς τοῦτοις, καθ' ὃ βελτίων εὐρίσκεται καὶ Πινδάρου, τὸ οἰκτιζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ παθητικῶς. Suo jure μεγαλοφωνίᾳ praestare Aeschylum ait Basilius Magnus Epist. 379. Σιμωνίδου ὄντως ἢ τινος τοιούτου μελοποιῶν δεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότης ἐπιστενάξειν τοῖς πάθεσι. Καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην; δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν ἢ εἰ δὴ τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφυ-

*ρᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος μεγαλοφῶνως ἀδύ-
 ρατο.* Si autem fas est ex paucis iis quae aetatem tu-
 lerunt conjecturam periclitari, Pindarus defunctorum
 gaudia magnificentius exornando et dulci spe futurae vi-
 tae contristatos suorum obitu animos consolando (v. Fr.
 IV.) lacrimas abstergebat, qui quidem divinae particu-
 lam aurae superare Orcum docuerit. Contra poeta
 Ceus in mollem luctum profusior (unde est apud Ca-
 tullum *carm. XX, 18.* Maestius lacrumis Simo-
 nideis.), humanae sortis miserias et vitae fragilitatem
 collacrimatus suavissimis sensibus animos hominum per-
 fudit; qua re sciret incredibiliter abjectos animos resu-
 scitari et molli quadam commiseratione delenitos in lae-
 tiorem spem erigi. Nam quod est apud Plutarchum
Symposs. III, 8, 2. Ἡ θρηνηθῆσα καὶ ὁ ἐπικηδεῖος ἀν-
 λὸς ἐν ἀρχῇ πάθος κινεῖ καὶ δάκρυον ἐκβάλλει, προάγων
 δὲ τὴν ψυχὴν εἰς οἶκτον, οὕτω κατὰ μικρὸν ἐξάγει καὶ
 ἀναλίσκει τὸ λυπητικόν. Mollissimis autem fletibus miri-
 ficè alliciebat poeta tenerrimus vel posteriorum saeculo-
 rum homines, ut eum in hoc quidem genere reliquis
 poetis anteferrent omnibus. Testis qui a Graecis profe-
 cit Quinctilianus *Instit. Orat. X, 1, 64.* »Simonides,
 tenuis alioqui, sermone proprio et jucunditate quadam
 commendari potest: praecipua tamen ejus in commo-
 venda miseratione virtus, ut quidam in hac eum parte
 omnibus ejus operis auctoribus praeferant.« Unde tan-
 quam proverbii loco usurpari coepta est Cea naenia.
Horat. Carmm. II, 1, 37.

Sed ne relictis, Musa procax, jocos,

Ceae retractes munera naeniae:

Mecum Dionaeo sub antro

Quaere modos levio re plectro.

In quem locum Porphyrio: »Threnos sive Planctus optime scripsit Simonides.«

XLVI. ΕΙΣ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

Stobaeus Sermm. CV, 9. Gaisf. Σιμωνίδου
Θρήνων.

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φήσῃς, ὅ τι γίνεται,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὅσον χρόνον ἔσσειται.
Ὡκεῖα γὰρ οὐδὲ ταυνοπερύγου μυίας
οὕτως ἂν μετάστασις.

Pleniora servavit Favorinus philosophus apud eundem Stobaeum CV, 62. Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῆς, ὅ τι γίνεται αὔριον· μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον ὅσον χρόνον ἔσσειται· ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἀμέλει ὁ ποιητῆς διεξέρχεται τῆν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν.

Versu 1. Stobaei codex A φήσῃ, apud Favorinum codd. A B εἶπῃς, quod ab Grammaticis digammi incuriosis expulsum revocamus, v. Prolegg. p. XLVIII. In fine versus ex Favorino αὔριον, altero versu ὄλβιον Simonidi reddenda vidit Leopardus Emendatt. X, 10. alii- que. Ibidem γίνεται libri, fortissime: *Noli dicere, quid cras certo sit futurum*. Et inest futuri temporis significatio in voce αὔριον, ut facile careamus violenta Brunckii hariolatione γενήσεται. 2. ὅσον et apud Favorinum codd. A B. Tum ἔσσειται Stobaei codex B. Eximium fragmentum, quod fuit ipsum exordium threni in Scopadarum gentem subita aedium ruina absumptorum, v. Prolegg. p. X., ita constituimus:

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε εἶπῃς ὅτι γίνεται αὔ-
ριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον ἔσσειται

ὠκεία γὰρ, οὐδὲ τανυπτερούγου μυίας
οὕτως ἅ μεταστάσις.

- - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

Ex eodem Threno videtur fluxisse quod est apud Schol. Theocr. Id. XVI, 36. Οἱ Σκοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος. Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος, Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας (Ἐχεκρατίδος Meinekii Commentatt. Misc. p. 55.) υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις. Quod autem crastinum diem obscurum dicit et fallacem fortunam beati hominis, statim subjunximus similem sententiam, quae est de crastini diei divina potentia.

XLVII.

Menander Rhetor I, 2. p. 31. Heeren. Πεπλασμένοι δὲ (ὕμνοι), ὅταν αὐτοὶ σώματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης τὴν Ἀύριον δαίμονα κέκληκεν καὶ ἕτεροι Ὀκνον (Ὀρκον Ruhnkenius Ep. Crit. I, p. 90.) καὶ ἕτεροι ἕτερόν τινα.

Δαίμονα dixit Diem Crastinum, quoniam is arbitrio suo vel donat fausta vel aufert. Similiter Sophocles χρόνον εὐμαρῆ θεόν, Philoxenus γάμον θεῶν λαμπρότατον dixit. Aliquanto distat Callimachus Epigr. XV.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐριον;

XLVIII. ΕΙΣ ἼΑΝΤΙΟΧΟΝ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΝ.

Aristid. Orat. in Eteon. I, p. 134. Canter. Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος; ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον ἐξευρῶν Στησίχορος (vulgo τίς χορός: v. Jacobs.

Lectt. Stobenss. p. 50.) ἄξιον φθέγγεται τοιούτου πάθους; ποία δὲ Δύσηρις Θετταλὴ τοσοῦτο πένθος ἐπένησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται;

Sophistam subobscurè his verbis tangere threnum Simonidis in Antiochum Thessalum, Aleuadarum ex gente, et perspexit Valesius et manifestum fit collato Theocr. Id. XVI, 34., ubi Scholiasta: Ὁ Σιμωνίδης τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσιν ἐπινίκια ἔγραψε καὶ θρήνους. Et postea: Ὁ δὲ Ἀντιόχος Ἐχεκρατίδου καὶ Δυσήριδος υἱὸς ἦν, ὡς φησι Σιμωνίδης. Ἐχεκρατίδου codex Paris. A: vulgo Ἐχεκράτιδος. Sed Δυσήριδος certa est Valesii emendatio: vulgo Συρίδος, codex Paris. A Σίριδος: idem nomen est apud Anacreontem Epigr. III.; v. Buttm. Mythol. II, p. 280.

Antiochus, vir nobilissimus, βασιλεύσας πάντων Θεσσαλῶν, ut ait Philostratus Epp. 13. Echekratidem patrem, quo vetustior sit oportet alter Echekratidas apud Paus. X, 16, 4. ἀνὴρ Λαρισσαῖος, qui quidem primus omnium statuam dedicaverit Delphis, Anacreontis celebrat Epigr. IX.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

Antiochi filius τοῦ Θεσσαλῶν βασιλέως patria ejectus Athenas confugit, v. Thucyd. I, 111.

XLIX. ΕΙΣ ΑΤΣΙΜΑΧΟΝ ἘΡΕΤΡΙΕΑ.

Harpocraton v. Ταμύναι et omisso testimonio Simonidis Photius Pors. p. 568, 14. et Suidas: Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος (§. 86.). πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων αἰ Ταμύναι, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἱ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρτυροῦσι

καὶ Σιμωνίδης ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα Θρήνω.

Conferatur Strabo X, 1. p. 324. Tauchn. Ἐν τῇ Ἐρετρικῇ πόλις ἦν Ταμύναι, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἀδμήτου δὲ ἴδρυμα λέγεται τὸ ἱερόν, παρ' ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτὸν, πλησίον τοῦ πορθμοῦ. In numo Septimii Severi apud Pyrrhum Ligorium circa caput Apollinis laureatum radiatumque legebatur: ΤΑΜΤΝΑΙΩΝ.

L. ΔΑΝΑΗ.

Dionys. Halicarn. Comp. Verbb. capite XXVI. quomodo carmina solutae orationi simillima evadant disputat. Post allata poetarum Epicorum atque Tragicorum exempla ad poesin Lyricam descendit: ubi haec leguntur p. 428. Schaefer. Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδου ταῦτα· γέγραπται δὲ κατὰ διαστολὰς, οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων (v. Prolegg. p. XLIX.), ἀλλ' ὧν ὁ περὶ λόγος ἀπαιτεῖ. Πρόσεχε δὴ τῷ μέλει καὶ ἀναγίνωσκε ταῦτα κατὰ διαστολὰς καὶ εὖ ἴσθ' ὅτι λήσεται σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ῥῶδης καὶ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν οὔτε ἀντίστροφον οὔτε ἐπῳδόν· ἀλλὰ φανήσεται σοι λόγος οὕτως διειρόμενος. Ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας·

Ὅτε λάρνακι δ' ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος πέσεν
πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα,
δείματι ἤριπεν οὔτ' ἀδιάνταισι παρειαῖς
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα
εἶπέ τε· ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον·

5. σὺ δ' αὐτῶς γαλαθηνῶ
στήθει κνώσσεις ἐν ἀτερπει
δάματι χαλκεογόμφῳ, νυκτιλαμπεῖ

κυανέω τε δνόφω ταθείς.

Αυαλέαν δ' ὕπερθε τεάν

10. κόμαν βαθειάν παριόντος

κύματος οὐκ ἀλέγεις,

οὐδ' ἀνέμου φθόγγων,

κείμενος ἐν πορφυρέα χλανίδι, πρόσωπον καλόν.

Eposus.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,

15. καί κεν ἐμῶν ρημάτων λεπτὸν ὑπείχες οὔαs.

Κέλομ', εὔδε βρέφος,

εὐδέτω δὲ πόντος,

εὐδέτω ἄμετρον κακόν.

Μεταβολία δέ τις φανείη,

20. Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·

Ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὐχομαι,

τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.

υ υ ἰ υ υ υ - ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - υ x

υ - ἰ - υ υ υ - -

ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - υ υ υ υ - ἰ υ υ υ - -

ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - υ υ υ υ

υ - ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - υ υ υ υ - υ x

υ ἰ ἰ υ υ υ - -

ἰ υ - - - ἰ υ υ υ - - -

ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - - ἰ υ υ - - -

ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - - -

ἰ υ υ υ x - ἰ υ υ υ - -

υ ἰ υ υ - ἰ υ υ υ - - κ

ἰ υ υ υ - υ υ υ υ - -

ἰ υ υ υ - ἰ - -

ἰ υ υ υ - ἰ υ υ υ - ἰ υ υ υ υ - - ἰ υ υ x

ἰ υ υ - - - ἰ υ υ υ - - -

' u u - ' u - ' u u - u - u
 u u ' u u x
 ' u - u - u
 x u ' u u - u x
 u ' u u - u - u -
 ' u u - u u
 ' u u - u u - u u - u u -
 - u u - - - ' u -

Exspectabas apposuisse Dionysium et stropham carminis et antistropham cum epodo: frustra. Antistropham cum epodo dedisse videtur. Epodum censemus inde a versu 15. ordiri, ubi abjectis paullatim querelis puerulo rebusque suis quietem precatur infelix Danaa, numeris usa paullo tranquillioribus. Harmonia carminis Lydia flebili argumento aptissima: ad vivum expressae desperantis matris angustiae versiculis varie quasi dissectis, quum haec orationis membrorum in diversa eaque inaequalia frustra discerptio maxime apposita sit aestuanti angore animo, ut compares Europam Horatianam carmm. III, 27. Illud autem divinitus administravit poeta, ut vel Danaam mulierculam et exacerbatis fluctibus marinis cum carissimo pignore jactatam precibus ad Iovem fuis, calamitatis auctorem, postremo laetio rem spem concipientem fecerit: praeclarum solamen pectori instillaturus eorum, quorum in gratiam threnum hunc scripserat. Quem quidem threnum si inter eos reposueris, quos Scopadis Aleuadisque scripserat poeta Ceus, cur Danaae potissimum Persei suo metuentis querelas poeta latius diffuderit, habebis explanatum. Illi enim genti Perseum domesticum fuisse heroa Boeckhius merito sumere videtur Introductione in Pind. Pyth. X.

Versu 1. "Οτι Aldus. Post *λάρνακι* interposuimus δ'.

Tum *δαιδαλαία* codices Regius I. Colbert. Aldus et quem nos denuo accuratissime excussimus codex Guelferbytanus saec. XV. "*Ανεμος πέσεν*: scripsimus vestigia secuti librorum: nam codices Reg. I. Colb. Guelf. cum Goelleri margine Aldinae Victoriana, quae Monachii servatur, *τε μήν* (*TEMEN* i. e. *ΠΕΣΕΝ*) praestant: *τ' ἐμῆ* Aldus. Vulgatum *βρέμη* inde a Sylburgio propagatum in Victorii cod. p inventum fertur: unde Schaeferus *βρέμεν* elicuit, Boissonadius *βρέμει*, Hermannus ad Viger. p. 923. *βρέμοι*. Neque *στένευ* absurdum foret. 2. *κιν*. δὲ *λίμνα* libri: *τε* Brunckius. Interpretes ante Brunckium verba *δείματι ἤριπεν* et ipsa ab ὅτε suspensa rati, ut ad mare turbatum spectent, pessime labuntur. In quem sensum *quidam* apud Ursinum *κύμβα* vel *πρύμνα* *δείματι*, Thierschius nuper *χείματι* tentabat. Turbas civit quod intercidit nomen Danaae: *Quum vero in cistam ventus irrueret commotumque mare, prae terrore concidit (Danaa) madidisque genis Perseum amplexaque est dixitque* sqq. 3. *ἤριπεν* Brunckius: *ἔριπεν* codd. et Aldus, *ἔριπε* Guelf., *ἔρειπεν* Ursin. Hiatum excusamus Prolegg. p. XLVIII. Tum οὐτ' libri verissime: οὐδ' Brunckius, quasi ad *βάλλε* pertineret negatio; deinde *ἀδιάνταισι* vulgo: *ἀδιαν ταῖσι* vel *ἀδιανταισι* Aldus, margo Goelleri *τοιῖσι*, codex Victorii p *ἀδιανταῖσι*, Guelf. *ἀδιαντῆσι*: cum Brunckio *quidam ἀδιάντοισι*, immemores illi Porsoni in Eurip. Medae 822. Ipse Simonides *Χίου ἀμφιρύτην* dixit Epigr. XXXII, 2.

4. Legebatur *Περσεῖ*: Guelf. Ald. *Πέρσει*. Tum vulgo *βάλε*: Aldus *βάλλε*, Guelf. *βάλλε*, quod recte habet juxta *εἶπε* aoristum. Denique *χέραν* Aldus. 5. *Εἶπέ τε* Guelf. praebuit: de hiatu v. Prolegg. p. XLVIII., vulgo *εἶπέν τε*. Ex eodem Guelf. *τέκος* recepimus: editum erat *τέκνον*,

quo spreto ingratus sonus τέκνον — πόνον evitatur. Eandem scripturam tuetur Athen. IX, p. 396, E. Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῶ δ' ἦτορι κνώσσεις. Tum ἔχων Guelferb.

6. Σὺ δ' αὖτως γαλαθηνῶ scripsimus ex emendatione Mehlhornii ab ipso postea rejecta: Guelf. οὐ δ' αὐταῖς ἐγαλαθηνωδεῖ θεικνωσσεις; Aldus: οὐ δ' αὐταῖς ἐγαλαθηνωδεῖ δεικνωσσεις; margo Goelleri: »γρ. σὺ δ' αὐτέ, p.« Ursinus: σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῶ ἦτορι κνώσσεις. Elegans Casauboni emendatio Athenaei scriptura innixa, σὺ δ' ἄωτεις γαλαθηνῶ τ' ἦτορι κνώσσεις, quae jam recepta est ab omnibus fere editoribus, vel numerorum gratia repudianda fuerat. Accedit quod caussa nulla videtur esse, cur ἄωτειν et κνώσσειν verba exiguo aut nullo discrimine diversa copulaverit poeta. Praeterea ἦτορι ex Athenaeo adscitum: nos artis criticae praecepta secuti ex corrupta vetustorum Dionysii codicum scriptura δεῖθει vel δεῖδει exsculpsimus στήθει, quod rei ipsi convenientissimum: et ἦτορι ex conjectura manasse probabile reddit δ' illud ante ἦτορι apud Athenaeum intrusum, quod absurdum est, si priora recte a nobis constituta sunt. Ceterum στήθει verum esse non spondemus: optionem damus inter Burgessii εἶθει, qui hoc carmen pessumdedit in Diario Class. Britann. 1820, XLIV. p. 338., et Bergkii ἦθει, denique Emperii μείδει, qui comparat Hesychium: Μείδος· μείδημα, γέλως. Quod sanequam blanditur. 8. Vulgatum δώματι intactum reliquimus, quod et in Victorii cod. p exstare dicitur: Aldus δούναντι, Victorii codex v δούνατι, Guelf. δούρατι, quod correctorem sapit. Aedes hominum clara luce collustratas et trabibus contextas et amplitudine magnificas opponit ἄτερο-

πεῖ δῶματι χαλκεογόμφῳ, κνανέῳ τε δνόφῳ, in quo stratus jacebat puer, non versabatur. Tum χαλκεογόμφῳ δὲ (χαλκεογόμφῳ δὲ Guelf. Ald.) libri: nos particulam proscrispsimus, cujus in locum τε certatim suffectum est. Dignus est qui conferatur Dissenius ad Pind. Pyth. IX, 6. de adjectivis junctis vel non junctis. Νυκτιλαμπῆς δνόφος tenebrae sunt, quales nocte lucent, h. e. σκότος, ut simili antiphrasi Eurip. Iphig. Taur. 110. νυκτὸς ὄμμα λυγαίας; Aesch. Perss. 420. κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα, h. e. tenebrae. Cfr. Seidler. Eurip. Troadd. 566. Et additum ad dispellendam orationis obscuritatem κνανέῳ τε δνόφῳ. Quod interpretibus placuit et Passovio Lex. s. v. conjungi νυκτιλαμπῆς δῶμα, id sermonis legibus repugnat. Quod est in fine versiculi ταθεῖς, nos extudimus ex variis scripturis librorum: Guelf. κναναίῳ τε δνόφῳ τὰν δ' εἰς ἀυλέαν δ' ὑπερθεν τεὰν sqq.; Aldus: κναναίῳ τε δνόφῳ τὰδε εἰς ἀυλέαν δ' ὑπερθεν τεὰν. Hinc nata vulgaris scriptura, quae eadem est Ursini: τὸ δ' ἀυλέαν ὑπερθε τεὰν sqq., nisi quod aliis τὰ δ' ἀυλέαν, σὺ δ' ἀυλέαν aliis placuit. Aldina teste Goellero τὰ δ' εἰς ἀυλέαν et inter versus το δ' εἰς. Nostrae scripturae lapis Lydius est quod post ἀυλέαν inserunt δ' libri veteres. Ceterum βαθειαν vocat κόμαν, quoniam Perseus τριέτης ἢ τετραέτης γενόμενος cum matre fluctibus commissus erat, v. Schol. Apoll. Rh. IV, 1091.

11. περιόντος Guelf. 13. οὐδ' ἀνέμον (Aldus ἀνέμου) φθόγγον Guelf. Aldus. 14. πορφυρεά χλανίσι Guelf. Et Aldus Goelleri πορφυρέα, emendatum in margine Monacensi. Deinde πρόσωπον καλὸν πρόσωπον Aldus: πρόσωπον κὲ λὸν πρόσωπον Guelf. 15. ἦ Guelf., ἦ Aldus. 16. καὶ μὲν Guelf., κέκεν Aldus. Posthac δημάτων λεπτῶν Colbert. Reg. I. Guelf. Aldus. ῥημάτων

consulto universe dictum: *quae proloquor* tibi non exaudita. Displicet Bergkii nostri *θρηνημάτων*. In verbis *ὑπέχες οὔας* vel Schneiderus haerebat: exspectabatur dative casus. Verum quum *ὑπέχειν οὔας* significatione redeat ad id quod est *ὑπακούειν*, jure gignendi casum praetulit poeta, quem id verbum interdum adjunctum habet. 16. *κέλομαι* vulgo, *κέλλομαι* Guelf. Reposuimus, quod exigebant numeri, sermonis Lyricorum consuetudo patiebatur. Tum *εὔδε* Guelf. Ald., *εὔδε* Urs. 17. *εὔδέ τῶ δ' ἐπόντος* Guelf., *εὔδε τῶ δε πόντος* (teste Goellero *πόντος*) Aldus; *εὔδέτω* Urs. Vulgatum in Victorii cod. p. repertum dicitur. 18. *εὔδὲ τῶ* Guelf., *εὔδε τῶ* Ald., *εὔδέτω* Urs. Postea vulgo *εὔδέτω δ' ἄμετρον* (Guelf. *ἄμότρον*) *κακόν*: δ' ignorant libri vetusti. Egregie autem vulgaria ancillarum *βανκαλήματα* et ad consopendum filiolum et ad placandum mare (ut Aeschyl. Agam. 551. *πόντος ἐν μεσημβριναῖς Κοίταις ἀκύμων νηέμοις εὔδει πεσών*, cll. Alc. Fr. X.) et ad obruendam denique calamitatem devocavit poeta. Compara Alcmenam Theocriti Id. XXIV, 7.

*Εὔδει', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγερσιμὸν ὕπνον,
εὔδει', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ' ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα,
ὄλβιοι εὐνάξοισθε καὶ ὄλβιοι ἄῶ ἔκοισθε.*

19. Libri praeter Guelf., ex quo *μεταβουλλία* protulit Schaeferus, omnes *ματαιοβουλλία*, quam scripturam Mehlhornius ita tuebatur, ut *τις φανείη*; reponi posse censeret: quae quidem sententia Christiano homine quam principe Argiva dignior. Verum debetur amicissimo Bergkio nostro. 21. *ὅτι δὴ* Guelf. Aldus, si fides Goellero: alii *ὅτι δὲ* enotant. Emendavit Mehlhornius: Schaeferus *εἴ τι*. De v. *ἔπος digammata* v. Prolegg. p. XLVIII. 23. Guelf. Aldus *κνοφιδίκας σύγγνωθί μοι*:

reliqui, ut codex Victor. p τεκνόφι δίκας μοι, Reg. I. δίκας σύγγνωθί μοι; Victorius in Marg. νόσφι δίκας; Schaeferus τεκνόφι δίκα, *ob justam filii caussam*. Nos Mehlhornii judicium approbavimus: *Si quid autem audacius precata sum, id tu mihi pueruli gratia ignoscas velim*. Compares Aeschyleum τίνος δίκην; *quamobrem?* Formam τεκνόφι ad Epicorum poetarum consuetudinem novavit poeta.

Carmea ex omni antiquitate tenerrimum et unde Ceam naeniam censeas in nostrum sermonem transtulit Welckerus in Trilog. Aesch. p. 380., Latinis versibus reddidit R. B. in Diar. Class. Brit. XXIII, p. 348.

II.

Stobaeus Sermm. XCVIII, 15. Gaisf. Σιμωνίδου·

Οὐδὲ γὰρ οἱ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἱες,
ἡμίθεοι, ἄπονον οὔτ' ἄφθιτον
οὔτ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας
ἐξέκοντο τελέσαντες.

' - - - - -
 - ' - - - - -
 ' - - - - -
 ' - - - - -
 ' - - - - -

Locus omissus in codice A. Videtur autem threnus hic scriptus fuisse in virum juvenem in ipso flore aetatis post vitam aerumnosam (ἄπονον) vel morbo (ἄφθιτον) vel bello similive periculo (ἀκίνδυνον) absumptum. Sententiam de vita semideorum periculis infestata eorumque praemature obitu ab Hesiodo mutuatus est poeta, Opp. et D. 156 sqq.

Ἄντις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 ἄνδρῶν ἠρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπειρονα γαῖαν.
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή,
 τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
 ὄλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο,
 τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἔνεκ' ἠΰκόμοιο·
 ἔνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.

Confer Hom. Iliad. XII, 23. Haec igitur mens Simonidis humanae vitae brevitatem consolaturi: *Nam ne filii quidem deorum, qui quidem fuere ante nos, peracta vita aerumnosa ad senectutem pervenere.* Hieronem domestico luctu afflictatum Pindarus erigit his Pyth. III, 86.

Αἰὼν ἀσφαλῆς

οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεῖ,
 οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
 ὄλβον ὑπέρτατον οἱ σχεῖν, οἷτε καὶ χρυσαμπύκων
 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
 ἄϊον Θήβαις, ὀπόθ' Ἀρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
 ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Idem simillime Simonidi de sorte Deorum Fr. Inc. IV.

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
 πορθμὸν πεφρευγότες Ἀχέρουτος.

Bacchylides Fr. XXXIII. (cll. XXXIV.)

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν
 νούσων ἄνατοί τ', οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

Apud Simonidem versu 2. ἐγένοντο υἷες legebatur, turpi hiatu. Dicendi ratio θεῶν ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες Graecis adamata, ut Hom. Il. V, 247.

*Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαιο
εὔχεται ἐκγεγάμεν.*

Soph. Electr. 341. Πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφης. Confer Wunderum in Soph. Philoct. 3.

LII.

Stob. Sermm. CXVIII, 5. Gaisf. *Σιμωνίδου*

*Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλήτα χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.*

x u — — — — x — — — —
— — — — — — — — — —

Versu 1. Δασπλήτα (Hesych. πολυμιγῆ, τολμηρόν.) codd. A m. sec. et B: Gesnerus λασπήδα, Ursin. λασπήδα. Fauces Orci dicit. Injuria dubitabat Meinekius in Euphorion. p. 121. an antiquiores Nonno poetae vocem etiam ad res inanimatas applicuissent. 2. Vulgo μεγάλαι ἀρεταί: codd. AB τάρεταί, Ursin. δ' ἀρεταί. In Scopadas haec non male quadrant.

LIII.

Stobaeus Sermm. CXXI, 1. Gaisf. ex cod. A. *Σιμωνίδου*

*Πολλὸς γὰρ ἄμμιν εἰς τὸ τεθνάναι χρόνος, ζῶμεν δ'
ἀμιθρῶ*

παῦρα κακῶς ἔτεα.

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Versu 1. ἡμῖν libri: τὸ ante τεθνάναι addidit Valckenarius, qui haec in trimetros iambicos redigebat: Friedemannus de Med. Syll. Pentam. p. 328. strophae Alcaicae exordium odoratus est. In fine versus ἀριθμῶ legebatur, v. ad Fr. Inc. CXXXIV. Hoc dicit poeta

Multum nobis temporis est ad mortuum esse: vivimus, si rationem inieris (hanc ἀμιθροῦ παῦρα habet potestatem, quum temere aestimanti vitae tempus satis longum videatur, v. Fr. LVI., quod non reputavit Bernhardy Synt. Gr. p. 119.), *paucos et eos male annos*. Reliqui praeter codicem A, qui omittit, libri haec pro Simonideis venditant: Sermm. CXXI, 3. Gaisf.

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς, κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

Quam sententiam et numeri et oratio ipsa et dialectus et auctoritas denique codicis praestantissimi ab Ceo poeta abjudicant. Euripidem olent, opinor.

LIV.

Plutarch. Consol. Apoll. p. 107, B.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες, αἰῶνι δ' ἐν πάυρῳ πόνος ἀμφὶ πόνη.

ὁ δ' ἄφηνκτος ἐπικρέμαται θάνατος.

κείνου γὰρ ἴσον λάχον οἷ τ' ἀγαθοὶ ὅστις τε κακός.

~ ~ ~ ~ ~
 ~ ~ ~ ~ ~
 ~ ~ ~ ~ ~
 ~ ~ ~ ~ ~

Versu 1. ἄπρακτοι vulgo: quod correximus ob ea quae Boeckhius disputavit in Nott. Critt. Pind. Isthm. VII, 7. Tum Ursin. μελεδόνες. Hesych. μεληδῶν. τηκεδῶν, φροντίς, ῥδῆ. Μεληδόνες. τηκεδόνες, ἐπιθυμιαί, φροντίδες, ῥδαί. Apoll. Rhod. III, 812. Θυμηδεῖς βίο-
 τιο μεληδόνες. 2. δὲ πάυρῳ vulgo: aequabilitatis numerorum gratia a nobis refictum. 3. Vulgo: ὁ δ' ἄφηνκτος ὁμῶς. Libri scripti: ὁ δ' ἄφηνκτ' ὀμός. Restituit Mehlhornius. 4. Versiculum a foeda interpolatione libera-

vimus ejecto quod post *λάχον* intrusum erat μέρος. Videtur autem hoc ipsum threni alicujus initium fuisse.

LV.

Lutatius in Statii Thebaid. VIII, 739. et Mythogr. Vatic. III, 6, 27. Bode. »Neque enim verum est, animum deserere corpus, quum potius corpus animam deserat. Hinc et Simonides poeta et Statius itidem:

*Odi artus fragilemque hunc corporis usum,
Desertorem animi.*

LVI. LVII.

Plutarch. Consol. Apoll. p. 111, C. *Τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. Simile huic sententiae apophthegma poetae prodit Stobaeus Sermm. XCVI, 41. Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς, πόσον χρόνον βιώη; Χρόνον, εἶπεν, ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά. Haud pauci aemulati sunt: Antonin. Imperator II, 17. Τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὁ μὲν χρόνος στιγμή. Senec. Epp. 49. »Punctum est quod vivimus et adhuc puncto minus.« Adjice Demetr. Phalereum Euripidis sententiolam perstringentem apud Plutarch. Cons. Apoll. p. 104, A. Eodem loco poeta Ceus videtur locutus de Hyperboreis longaevis: Megasthenes Strabonis XV, p. 1038, B. tradit philosophos Indios περὶ τῶν χιλιετῶν Ἵπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδην καὶ Πινδάρῳ (Fr. Inc. 53. Boeckh.) καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Dixerit igitur Simonides in hunc fere modum: »Spatium vitae humanae perexiguum: vel Hyperboreis, genti beatissimae, quos mille annos gratificantur dii, nae punctum est illud et adhuc puncto minus.« Pindari mentio-*

pugnam Plataeensem quum alia tum Mimnermi Elegiam in pugnam Smyrnaeorum contra Lydos componit, de qua v. Paus. IX, 29. Alterum genus praecepta et adhortationes (παραινήσεις) complectitur, quo ex genere est Fr. LX. et fortasse quaedam alia. Tertio ordini vindicandi ἔλεγοι qui dicuntur, h. e. lugubres elegiae, quo in genere carminum jam ante ipsum exculto, v. de loco Pausan. X, 7, 3. Thiersch. in Act. Philoll. Monac. III, p. 585., excelluisse videtur poeta tenerrimus: huc referenda Frr. LXI — LXVI. Ceterum dialecto utitur poeta Ionica, ut par erat.

LVIII. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ἘΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Grammaticus in Vita Aeschylus p. XIV. Dindorf. Ἀπῆρε δὲ (Aeschylus) ὡς Ἰέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον, κατὰ τινὰς μὲν ὡς ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπονδασθεὶς καὶ ἠσσηθεὶς νέφ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ· κατὰ δὲ ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἠσσηθεὶς Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον.

Distichon elegiacum dici sibi persuasit Franckius Callin. p. 55. At Scholiastam vocem ἐλεγείον, cujus nativa significatio, qua est *distichon*, pedetentim latius evagata est, eo intellectu posuisse, ut *carmen elegiacum*, h. e. elegiam diceret, evincunt quae addit: τὸ γὰρ ἐλεγείον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει. Quae uni conveniunt Elegiae, ab Epigrammate longissime remota videntur, quod quidem Aeschylus masculos spiritus non dedignetur. Et quis Epigrammatis uno disticho absoluti certamen instituisse cives Atticos sibi in animum inducat? Et quod de disticho praecepit

Franckius, quale conscripsit sane Simonides in τούς Μα-
ραθωνομάχας Epigr. CXLIX., exploditur vel loco Pau-
san. I, 32, 3. Δῆμος ἐστὶ Μαραθῶν ἴσον τῆς πόλεως
τῶν Ἀθηναίων ἀπέχων καὶ Καρύστου τῆς ἐν Εὐβοίᾳ·
ταύτῃ τῆς γῆς ἔσχον οἱ βάρβαροι καὶ μάχῃ τε ἐκρατήθη-
σαν καὶ τινὰς ὡς ἀνήγοντο, ἀπώλεσαν τῶν νεῶν· τάφος
δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Ἀθηναίων ἐστίν, ἐπὶ δὲ αὐτῷ στῆλαι
τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθανόντων κατὰ φυλὰς ἐκά-
στων ἔχουσαι. Contra Aeschylum carmen Elegiam
fuisse conficitur loco Plutarchi Symposs. I, 10, 3. Γλαυ-
κίας ὁ ρήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρασ Αἰαντίδαις τῆς ἐν
Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι, ταῖς Αἰσχύλου
εἰς τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις (hoc frustra explicare
nitiitur Welckerus in Syllog. Epigr. p. 142., f. εἰς τὴν
vel τὸν Μαραθῶνα ἐλεγείαις) ἐπιστοῦτο, ἡγωνισμένου τὴν
μάχην· ἐκείνην ἐπιφανῶς. ἔτι δὲ καὶ Καλλίμαχον ἀπεδείκνυε
τὸν πολέμαρχον ἐξ ἐκείνης ὄντα τῆς φυλῆς, ὃς αὐτόν τε
παρέσχευε ἄριστον ἄνδρα καὶ τῆς μάχης μετὰ γε Μιλτιάδην
αἰτιώτατος κατέστη σύμψηφος ἐκείνῳ γενόμενος. Quod
autem Welckerus versu Aeschyli apud Plutarchum de
Fortit. Alex. p. 334, C. et alias citatum

Βριθὺς, ὀπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλαις
confici putat, Epigrammata fuisse carmina Aeschyli at-
que Simonidis — abhorrere enim Doricae dialecti usum
ab Elegia —, id quam vim habeat monstrat alter ver-
siculus Aeschyli ex Elegiis excerptus apud Theophrast.
Hist. Pl. IX, 15, 1. Καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἐλε-
γείοις ἄς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυρῶνηϊαν·

Τυρῶνηϊὸν γενεᾶν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Videtur igitur Aeschylus spreto reliquorum poetarum
more Doricae dialecti gravitatem ne ab Elegiae quidem
tenuioribus modis segregasse. Idem alia composuerat

ἐλεγεία teste Suida s. v. *Αισχύλος*. Denique Epigramma Aeschulo adscriptum in Anth. Pal. VII, 225. (Brunck. Anall. I, p. 148.) ad Marathonium carmen hodie referre Bachiis impune licebit, prudentioribus non licebit.

Victoria Leoprepidae perscripta est in Marmore Parisio Epoch. 49. ad Olymp. LXXII, 4. Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης, ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ, ποιητῆς ὢν καὶ [αὐτὸς, νικᾷ Ἀθή] νησι — ἄρχοντας Ἀριστείδου. Nam avum temere in nepotis possessionem irruisse docuit Boeckhius. Anno igitur post pugnam, ut consentaneum erat, Simonides praemio publice proposito ornatus ex certamine discessit.

LIX. Ἡ ἘΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΜΑΧΗ.

Plutarch. de Herod. Malign. II, p. 827, D. E. Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάρους καὶ τέλος ἤλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφωντος ἐν τούτοις·

Μέσσοι δ' οἷ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
οἷ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστν, νέμοντες
κύκλον καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καὶ σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·

ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.
Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ἄσμα
ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὡς διὰ τὰς πράξεις ἐκέλευσε ἐλεγεία
γράφων ἱστόρηκεν.

Oppugnat Plutarchus Herodotum, qui licet Corinthiorum quinque millia medium fere in acie locum juxta Lacedaemonios atque Tegeatas obtinuisse ante pugnam

Plataensem consentiat IX, 28., pugnae ipsi interfuisse negat IX, 59. Mercenariae igitur Musae poetae Cei, a quo alio tempore se laesos conquerebantur, v. Prolegg. p. XXVIII., hanc si qua est gloriam acceptam referebant Corinthii, qui eo processerunt impudentiae, ut eorum quos in pugna Plataensi gloriose occubuisse confinxissent *κενοτάφια* conderent in agro Plataensi *ἐπαισχυνόμενοι*, ut ait Herod. IX, 85., *τῇ ἀπεστοῦ τῆς μάχης*. Iidem tertio loco post Lacedaemonios et Athenienses nomen subscripserant statuae Iovis ab iis civitatibus Olympiae positae, quae pugnae Plataensi interfuerant, v. Paus. V, 23, 1. Simonides autem satis significat ipse, non consentire de gloria Corinthiorum iudicia hominum, quum spretis mortalibus ad unum maxime Solem, *ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει*, locupletissimum Corinthiarum virtutum testem provocat: quem Solem quod circumlocutione usus appellat *κύκλον χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι*, callidus poeta amolitur voces eorum, qui ipsum *χρυσῶ τιμήεντι*, quo epitheto solet aurum ornare Homerus, conductum creparent illustrasse Corinthiorum fortia facta. Distinguit autem poeta et *περικτίονας* Corinthiorum, qui priscam Ephyram agrumque Corinthiacum habitabant, quo nomine alias ipsam Corinthum appellat Fr. Inc. LXXXVI., et cives Corinthios ipsos, qui arcem tenebant, vetusti illius Glauci sedem, ipsamque urbem: quibus illi *ὀπλιταῖς ψιλοὶ* circumfusi fuisse videntur, v. Herod. IX, 29.

Versu 1. in vetustis libris et apud Ursin. *γέφυραν* fuit: vulgo *Ἐφύραν*. 2. *ἰδρυες* Ursin. 4. Codices *ὃ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων*: Ursinus *ὃ καὶ κάλλιστον*, Turnebus et Vulc. *ὃ τῶν κ.*, lacunam importune expleturi. Vel *ὃ* illud ab librariis praeter fidem repetitum puta, oculis in praegresso hexametro defixis. Nos

unde χρυσοῦ τιμήντος aptum esset, de certa conjectura rescripsimus: καλλίστων Reiskio debetur. Prava tentamina editorum: nam Bergkii noster sententiam suam ad Anacreont. p. 233. proditam retractavit.

Versus ultimus nunc primum accessit ex Apollonii Lex. Homer. v. Ξεινοδόκος· ξεινοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος· ὁ δὲ Πίνδαρος (Fr. Inc. 278. B.) Ξεινοδόκησέ τε δαίμων, ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα· (σ, 63.) Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ· ἔδοξέ τισι λέγειν [μάρτυρα]. φησὶν οὖν (scr. φησὶ γοῦν) Σιμωνίδης·

Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός.
Pindari atque Simonidis nomina permutata sunt in Et. M. p. 610, 43. Ξεινοδόκων· ὁ μὲν Ὀμηρος τὸν ξένους δεχόμενον σύννηθες ἡμῖν ὑποτίθησιν. Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Σιμωνίδης· Ξεινοδόκησε Τελαμών· — ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε· καὶ Πίνδαρος·

Ξεινοδόκων δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.
(Codex Hafniensis αἰὲν αἰθέρι.) Eodem vitio inquinatum Et. Gud. p. 414, 35. et codex apud Mingarellum Codd. Nanian. p. 496., ubi est: ξεινοδοκῶν δ' ἄριστος χρ. ἐν αἰθέρι (αἰθέρει Nanian.) λάμπων, ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν, et qui cum his consentit excepto quod ξεινοδοκῶν scribit, Zonaras p. 1415. Scribendum autem γὰρ fuit loco vulgati δ'. Editores de sede versiculi non solliciti operam luserunt: unum Bergkium l. c. idem assecutum esse valde laetamur. De significatione vocis ξεινοδόκος adde Hesychium: Ξεινοδόκος· ὑποδεχόμενος ξένους· καὶ μάρτυς. Ξεινοδόχος· ὁμοίως. Ξεινοδοκοῦμαι. μαρτύρομαι. Ξεινοδοκῶν (scr. ξεινοδόκων)· ξεινοδοκῶν. μαρτυρῶν. (scr. ξεινοδοκῶν. μαρτύρων.) Spectant ultima Simonidem.

LX.

Stob. Sermm. XCVIII, 29. Gaisf. Σιμωνίδου·

Οὐδέν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ·

ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος ἔειπεν ἀνὴρ·

Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι

5. στέρονοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω,
ἀνδρῶν ἢ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.

Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἤβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανείσθαι,

10. οὐδ' ὑγιῆς ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.

Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,

ὡς χρόνος ἔσθ' ἤβης καὶ βίотου ὀλίγος

θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βίотου ποτὶ τέρμα

ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

Accipe Buchanani interpretationem:

Rebus in humanis nulla est constantia certa:

Veridico vates Chius ut ore canit:

Non minus est foliis hominum gens fluxa caducis.

Pauci ubi ceperunt auribus ista suis

Pectoribus fixere: animis namque indita quondam

Spes teneris blande credula corda fovet.

Et dum laeta viret jucundo flore juventa,

Percursant animos irrita multa leves.

Nec senium mortemve pavet neque corpore sano

Provida venturi cura doloris adest.

O male stultorum mens credula, qui brevis aevi

Tempora non norint quam fugitiva volent.

At tu praemonitus nigrae ad confinia mortis

Laetus age et genio gratificare tuo.

Suavissima est carminis adhortatorii particula, qua ob vitae brevitatem fortunaque mobilitatem usus temporis atque usurpatio bonorum commendatur, v. Prolegg. p. XXXV.

Versus 1. ab Ursino additus est: reliqui ignorant. Codex A vel quinque versus priores omittit. 2. Plutarch. Vit. Hom. p. 283. Gale. et Vita Hom. apud Wassenbergh. p. 3. "Ομηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χιόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χιον. Verissime. Locus Homeri est Il. VI., 146.

Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν·
φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
ὡς ἀνδρῶν γενεή ἡμὲν φύει ἡδ' ἀπολήγει.

7. ἔχει Ursin. 9. Legebatur γηρασσέμεν: soloece. Codex A γῆρας ἔμεν. 11. νηπίοισι ταύτη A, νηπυτίοις ταύτη B, νηπίοις ταύτη vulgata. Emendavit Stephanus. In fine legebatur οὐδέ τ' ἴσασιν: particulam libri veteres expellunt expulimusque Prolegg. p. XLVIII. 12. βιότοιο ὀλίγος Ursinus, βιότοί' ὀλίγος Stephanus prava elisione.

LXI. LXII. ΕΙΣ ΤΙΜΑΡΧΟΝ.

Anthol. Pal. VIII, 513. et 515.

Αἶ αἶ νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγάροις
ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν;
ἢ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠἴθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον

5. Φῆ ποτε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ χειῖρας ἔχοντος,
ἠνίκ' ἀφ' ἡμερτῆν ἔπνεεν ἡλικίην·

ᾠ Τιμηνορίδῃ, παιδὸς φίλου οὔποτε λήσῃ
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων οὔτε σαοφροσύνην.

Haec pro Epigrammatis habita, discerpta, transposita lugubris esse elegiae frustula et in hanc concinnitatem conglutinanda demonstravit Franckius Callin. p. 67 sqq. Videtur illud esse exordium carminis, cujus haec est inscriptio in Anth. Pal.: *Σιμωνίδου εἰς Τίμαρχον νεώτερον ἐν νόσῳ τελευτήσαντα*. Alterius frustuli hoc lemma: *Τοῦ αὐτοῦ εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμάνορος*: nam versu 5. Pal. *Πρόμαχος*, recte Planud. *Τίμαρχος*. Illi fulcrum addidit Lennepius *παῖς Πρόμαχος*, quod Passovii assensum ferre potuit in Iahn. Annall. Phil. 1828, 1. p. 55. Videtur inter utramque particulam intercidisse accuratior morbi descriptio: *νοῦσον βαρεῖαν* tabem, opinor, dicit.

Versu 2. *ἀρεταῖ* Pal., *ἐρατᾶ* Plan. Restituit Iacobsius. 4. *κουριδίαν* Planudes. 5. *τότε* Franckius: at temporis designatio est in versu sequente. Ceterum hinc Mnasalcas profecisse videtur Anth. Pal. VII, 488.

LXIII. ΕΙΣ ΓΟΡΓΩ.

Anthol. Palat. VII, 647.

Ἦστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργῶ
δακρυόεσσα, δέξης χερσὶν ἐφαπτομένη·
Ἄνδι μένοις παρὰ πατρὶ, τέκοις δ' ἐπὶ λῶονι μόρη
ἄλλην, σῶ πολιῶ γήραϊ κηδεμόνα.

Haec hodieque Epigrammatis accensentur vel Simonidis vel Simmiae: nam ita inscribuntur in codice Palatino: *Σιμωνίδου οἱ δὲ Σιμμίου εἰς Γοργῶ τινα κόρην τελευτήσασαν*. Simmiae Rhodio adscriptum fuit sive quod nomen poetae Cei per compendia scripturae exaratum

acumen librariorum fefellit ⁵⁾, sive quod doctior quidam Grammaticus Gorgo carmen nescio quale a Simmia conditum meminisset, quod vel Brunckio imposuit, qui Simmiae adscribit Epigr. III.: de quo carmine v. Athen. X, p. 491, C. Quod autem ab Planude *Σαμλον* dicitur carmen, non vulgaris confusio apud Suidam v. *Σιμμίας* novum monstrum peperisse videtur.

Versu 1. δὴ omittit Pal.; servavit Planudes. *Τυμ ποτέ* Palat. 2. *Legebatur ἐφαπτομένα* et v. 3. *μοίρα*.

4. Pal. *καδομενά^ην*, edd. Planud. vel *καδομέναν* vel *κηδομέναν*: emendavit Salmasius, nisi quod *καδεμόνα* scripsit. Iacobsius Doricas formas vindicabat Gorgoni, Doricae, ut videtur, mulieri: quod non caret specie veri. Simonidem Epigrammate, si Dis placet, expressit Anyta Tegeatis Anth. Pal. VII, 646.

*Δοῖσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χειρὸς βαλοῦσα
εἶπ' Ἐρατῶ χλωροῖς δάκρυσι λειβομένη·*

*ᾧ πάτερ, οὗ τοι ἔτ' εἰμί, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
ἤδη ἀποφθιμένης κνάνεον θάνατος.*

⁵⁾ Contra Simmiae locum Simonides occupavit apud Choerobosc. Bekk. Anecd. p. 1182. *Ἐχομεν τὴν χρῆσιν τῆς εὐθείας παρὰ Σεμωνίδη τῷ Ῥοδίῳ οὕτως· χρυσῶν φαέθοντι πολύλλιστος φαίνεται κρῆς. πολύλλιστος δὲ οἶονεὶ πολυλλιάνευτος. Scribe:*

Χρυσῶ τοι φαέθοντι πολυλλιστος στέφεται κρῆς.

Quae dicta esse de Apolline fidem facit alter ejusdem Simmiae Rhodii locus ex Apolline carmine apud Tzetzem Chill. VII, 690., ubi iterum κρῆς forma usus est in his:

Τοῖς ἄμων καθύπερθεν ἐϋστρεφέων κίνεον κρῆς Τέτραφε.

Ex eodem Simmiae carmine haec sunt de Marsya Apollinis adversario apud Plutarchum Morall. p. 456, C. (Gaisf. Simonid. Fr. VIII.)

Χρυσῶ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας

Κόρσας καὶ στόμα λαβρὸν ὀπισθοδέτοισιν ἱμάσιν.

Plutarchus non nominat auctorem: Simonidi adscripti sunt testimonio Tzetzae Chill. I, 373. Simmiae debebant.

Cujusmodi flores ex Elegis excerpti Epigrammatum corollae intertexti delitescunt non pauci.

LXIV.

Anth. Pal. VII, 496. *Σιμωνίδου εἰς τινα ναηγ-
ρὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκειρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα·*

*Ἡερίῃ Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὄφελος Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐς Σκυθέων μακρὸν ὄρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης,
ἄγκεια νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος.*

*Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.*

Elegiae lugubris haec quoque esse vidit Franckius Cal-
lin. p. 71 sqq., quod iudicium vel eo nomine sincerum
est, quod defuncti hominis nomen non comparet: Epi-
grammatis accensa videntur propter v. 6. *κενεοὺς τά-
φοις*. Imitatus est Callimachus Epigr. XVIII.

*Ὁφελε μηδ' ἐρένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·*

*Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἄλλ' που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.*

Simonides Geraneam alloquitur rupem inter Megaram et
Corinthum sitam, nobilitatam saltu Inoo. Versu 1. *ὄφε-
λεν* cod. Pal., *ὄφελος* Salmasius. Tum *Ἴστρον* codex.

2. *ἐκ Σκυθέων* vulgo: recte emendavit Heringa in
Observatt. Critt. p. 266. Nam neque *ὄρᾶν* hoc signifi-
catu positum praepositione carere solet et vulgata justam
interpretationem respuit. Praepositio in prius membrum
ex altero suscipienda, ut saepe fit. 4. Codex *ἀγνέα
νιφομένης ἀμφὶ μὲ θουριάδος; ἄγκεια* Salmasio debetur;
νιφομένης Iacobsio videbatur corrigendum; *Μολουριάδος*

repperit Hemsterhusius in Lucian. I, p. 307., quae rupes erat in Geranea: Schol. Pind. Isthm. Introd. Ἴνω δὲ διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουριάδος ἤλλετο ἐς τὴν θάλασσαν. Muellerus Aeginett. p. 4. tuebatur Μεθουριάδος, quum unus Simonides Geraneam montem in Scironico litore collocaverit, sed cfr. eundem Dorr. II, p. 432.

LXV.

Stob. Eclogg. Phys. I, 6. p. 28. Heeren. Σιμωνίδης·

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

Πάντως Canterus: πάντων codd. V A. Conferri potest Philetas Cous apud Stob. Sermm. CXXIV, 15.

Ἄλλ' ὅτ' ἐπὶ χρόνος ἔλθῃ, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν

ἔλλαχε, καὶ πενθέων φάρμακα μοῦνος ἔχει.

Neque tamen auctor sim, ut Cei poetae scriptura attretetur, quum qui fuerit tenor orationis ignoremus.

LXVI.

Stob. Eclogg. Phys. I, 9, 22. Heeren. Σιμωνίδης·

Ὅτι χρόνος ὀξύς ὀδόντας

σύμπαντα ψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

Versu 1. οὔτοι Canterus, οὔτω Grotius, ὅτι V A: sed id ipsum fortasse non est poetae. 2. καὶ πάντα vulgo: quod quum summopere absurdum sit, σύμπαντα reposuimus: possis ῥέα πάντα. Quis enim ferat ita balbutientem: Tempus *et* omnia domat *et* firmissima quaeque? — Tum Canterus ψύχη, Grotius σμύχει, codd. V A ψύχει. Emendavit Piersonus. Hesychius: Ψήχει· καταμύσσει. τρίβει. ξύει. σμύχει. Opportune conferunt Epigr. Inc. 651. (Brunck. Anall. III, p. 281.)

Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος· οὐδὲ σιδήρου
φείδεται, ἀλλὰ μῆ πάντ' ὀλέκει δρεπάνη.

In fine Canterus βιότατα, Piersonus βεβαιότατα. Illud
libri tenent VA: recte. *Tempus edax rerum vel ea
conficit quae violentissime renituntur.*

LXVII. LXVIII.

Athen. I, p. 32, B.

Ἡ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλὰ τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει.

Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον,
ὁ Κεῖός φησι ποιητής.

Priores versus nullo cum posteriore vinculo ligatos
recte secrevit Schweighaeuserus: hinc incertum est omnesne
an unus ultimus Simonidis sit. Computationes sermoni-
bus conserendis condiri dixerat poeta, in Elegia sympo-
siaca, opinor. Usurpat autem dictum poetae nescio cu-
jus, ut Nicias Milesius in Argum. Theocr. Idyll. IA.
Προσδιαλέγεται ὁ Θεόκριτος ἰατρῶ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γέ-
νος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεο-
κρίτου Κύκλωπι, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἦν ἄρ' ἀληθές τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Fragmentum alterum, cujus ab initio οὐδὲ γὰρ libri, Schweigh.
vel οὐ γὰρ vel οὐδὲν emendavit, respicit ad Hom. II. III, 65.

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Ἐ Ξ Ἀ Δ Η Λ Ω Ν Ε Ι Δ Ω Ν.

LXIX.

Stobaei Eclogg. Eth. II, 1, 10. Heeren. Σιμωνίδου·

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον.

Legebatur κλέπτουσιν. Poeta excusaverat aliquem ob nescio quod facinus.

LXX.

Athen. III, p. 99, B. Οἶδα ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητῆς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία καὶ Αἰσχύλος τὸν Αἴδην ἀγασίλαον, Νικαυδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. Cfr. similia apud Athen. X, p. 457, B., Meinek. in Euphorion. p. 156. Bacchylidi tribuit Apollon. Dyscol. de Synt. II, 31. p. 188. (Fr. XLV. N.) Ἀρίσταρχος Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην. Is ab Simonide adsciscere poterat, quod apud Ceos, Iovis Aristaei cultores, perpetuum quoddam Iovis ornamentum esse poterat. Respexit Hesych. v. Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, si quidem Hemsterhusius Auctar. Emdtt. I, p. 532. recte haec ita refinxit spreis aliorum harrulationibus: Ἀρίσταρχον Δία.

LXXI.

Zenob. Provn. V, 85. Σιμωνίδης φησὶ τὸν Τάλω πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδῶ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι, οὓς τελευτῶντας σεσηφέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόμιος γέλως. Photius et Suidas s. v. Σαρδόμιος γέλως: Σιμωνίδης τοῦ σιαλον (scr. Τάλων) τὸν Ἡφαιστότευκτου Σαρδονίου (Σαρδανίου Suid.) οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα εἰς πῦρ καθαλλόμενον ὡς ἂν χαλκοῦν, προστεριζόμενον ἀναιρεῖν (ἀνελεῖν Suid.) ἐπιχάσκοντας.

Scholiasta et Eustath. in Hom. Od. γ, 302. secuti Simonidem Ἡφαιστότευκτον appellant, quem Iuppiter cu-

stodem addiderit Europae: alii apud Apollod. I, 9, 26. a Vulcano Minoi datum tradebant. Dosiadae Ara II. in A. P. XV, 26, 6. *γυιόχαλκος οὔρος* dicitur, quem quum Argonautas ad Cretam insulam appelleré vetaret, confecit Medea, v. Valckenar. Diatr. Eurip. p. 133., Heyn. in Apollod. p. 89. 90.; eaque poetae Ceo ansa fuisse videtur, qua Talon Sardiniam insulam tenuisse et quum incolas ad Minoem esset ducturus, amplexibus suis necasse reluctantes diceret: qui quoniam os distorsissent, ortum inde illud *Σαρδόνιος γέλως*, ad cuius dictionis originem ex rebus Sardorum enucleandam omnis lapis motus est. At risus non *Σαρδόνιος*, sed *Σαρδάνιος*. Ceterum Simonidis narratio obscura est.

LXXII.

Scholl. Apoll. Rhod. III, 26. *Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφῶ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος.*

*Σχέτλιε καὶ δολόμηδες Ἀφροδίτας,
τὸν Ἄρει δολομάχανος τέκεν.*

— — — — —
— — — — —

Argum. Theocr. Idyll. I Γ. *Ἀμφιβάλλουσι τίνας υἱὸν τὸν Ἔρωτα. Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χέους καὶ Γῆς, Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης, Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος, Ἀλκαῖος Ἰριδος καὶ Ζεφύρου, Σαπφῶ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ καὶ ἄλλοι ἄλλων. Aliter Simonidem decrevisse referunt Servius Virg. Aen. I, 664. et Mythogr. Vatic. II, 35. »Simonides dicit Cupidinem ex Venere tantum esse progenitum.« Qua de re quid statuendum videretur exposuimus in Ibyc. Rhegin. p. 125.*

Versu 1. δολόμητες cod. Paris. 2. Steph. Urs. Ἀφροδίτα τὸν Ἄρει (" Ἀρει Steph.) δολομαχάνῳ (δολομηχάνῳ Scholl.) τέκεν. Epitheton Veneri unice conveniens restituit Schaeferus, quod non recordabamur ad Ibyc. l. c.

Hoc fragmento erunt qui patrocinentur opinioni eorum, qui Simonidem ab levioribus carminibus amatoriis non abhorruisse ponunt, assumpturi forsitan socium Appulejum Apolog. II, p. 399. Bosscha. »Fecere talia (h. e. carmina ludicra et amatoria) apud Graecos Teius quidam et Lacedaemonius et Ceus cum innumeris aliis.« Nisi praestet Bacchylidem intelligere. Ille autem locus ex quovis fere potest alio carmine excerptus esse.

LXXIII. IV.

Plutarch. Pyth. Oracc. p. 402, C. Περιελθόντες ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν καθεζόμεθα κρηπίδων νεῶ πρὸς τὴν Γῆς ἱερόν, τό τε ὕδωρ ἀποβλέποντες (exciderunt quaedam) — ὥστε εὐθὺς εἰπεῖν τὸν Βόηθον, ὅτι καὶ ὁ τόπος τῆς ἀπορίας (quaesitum erat περὶ τῆς αἰτίας, ἣ πέπαυκε τὴν Πυθίαν ἐν ἔπεσι καὶ μέτροις θεσπίζουσαν.) συνεπιλαμβάνεται τῷ ξένῳ. Μουσῶν γὰρ ἦν ἱερόν ἐν ταῦθα περὶ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ νάματος, ὅθεν ἐχρῶντο πρὸς τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τούτῳ, ὡς φησι Σιμωνίδης·

Ἐνθα χερνίβεσθιν εἰρύεται
Μοισᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἀγνὸν ὕδωρ.

— — — — —
— — — — —

Μικρῷ δὲ περιεργότερον αὐτίς ὁ Σιμωνίδης τὴν Κλειῶν προσειπών·

Ἄγνᾶν ἐπίσκοπε χερνίβων,
 πολύλλιστ' ἀρϋόντεσσιν † ἀχρυσόπεπλον †
 εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐρατεινὸν ὕδωρ.

— ' — ' — — —
 ' — ' — — — [— — — ' — — —]
 — ' — ' — — — — — — —

Οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐδοξὸς ἐπίστευσε τοῖς Στυγὸς ὕδωρ τοῦτο καλεῖσθαι πεφήνασι (l. ἀποφήνασι). Τὰς δὲ Μούσας ἰδρύσαντο παρῆδρους τῆς μαντικῆς καὶ φύλακας αὐτοῦ παρὰ τὸ νᾶμα καὶ τὸ τῆς Γῆς ἱερὸν, ἧς λέγεται τὸ μαντεῖον γενέσθαι, [διὰ] τὴν ἐν μέτροις καὶ μέλεσι μελωδίαν (l. χρῆσιμωδίαν).

Docere instituit Plutarchus, ex fonte illo Musarum, de cuius situ vide Mueller. apud Dissen. Pind. II, p. 629., ad manus conspergendas et, ut videtur, ad libationes Diis offerendas (ὕδωρ χερνίβεσσιν εἰρύεται intellege: *aqua ad libationes hauritur.*) apud Delphos hauriri fuisse solitum, auctoritate usus Simonidis. In fragmento priore vulgo εἰρύεται τε: τε Reiskius induxit; nisi forte post ἔνθα rejiciendum est: ἀρύεται Turn. Anonym. Tum Μουσᾶν legebatur.

Alterius frustuli ab Amyoto liberius versiculis adstricti emendatio praesidium habet in eo, quod a Simonide eandem sententiam paullo accuratius elatam esse ait Plutarchus. Versu 1. ἄγνᾶν ἐπίσκοπον χ. πολύλλιστον legebatur: ἄγνᾶν χερνίβων scripsimus, ut in illo est ἀγνὸν ὕδωρ; vocandi autem casum revocavimus, quum Clio Musam poeta invocasse dicatur: πολύλλιστ' videbatur scribendum, licet et Hesychius et Suidas alteram formam tueantur: ille πολύλλιστον· πολυλιτάνεντον, πολύλευκτον; hic πολύλλιστος· πολυλιτάνεντος. Et ὃ πολύλλιστε est in versu hexametro apud Boeckh. Addend. et

Corrig. C. Inscr. I, p. 914. 2. Libri ἀραιόν τέ ἐστὶ: in quo latere ἀρουντέσσι vox πολύλλιστ' arguere videtur, quum appellatione personae opus sit, cujus precibus ambiatur Clio: sequens autem ἀχρυσόπεπλον, pro quo Urs. ἀχρυσόπεπλος, post quam vocem lacunae signa posuit, manet Oedipum suum; conjicias designatum fuisse locum, unde aqua petatur: hariolari si placeret, hariolaremur: ἀδελφεῶν ὑπὸ χρυσοπέπλων, ut in priore Fr. est Μοῖσᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν. In fine ἐρατεινὸν scripsimus: vulgo ἐρανό. Possis tamen et ἐρανον.

LXXV. LXXVI.

Aristid. περὶ τοῦ παραφθέγμ. III, p. 648. Canter. Φέρε δὴ καὶ ταῦτα ἐξέτασον·

Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως σπεύδει τὸ παρὸν μόνον,
ἀλλ' ἐπέρχεται

πάντα θειζομένα.

— — — — —
— — — — —

Versu 1. Μοῦσα vulgo. Tum γεύει: Reisk. δοκεύει vel σκοπεύει: nos σπεύδει. 2. θειζομένη vulgo: correctum est ex libris ΓΘ. Sunt haec et sequentia duo Frr. ex dithyrambis, ut coniecimus supra p. 52. Ob argumenti similitudinem addidimus

Plutarch. Prof. Virt. p. 79, C. "Ανθεσιν ὀμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν ξανθὸν μέλι μηδομένην, οἱ δ' ἄλλοι χροῶν αὐτῶν καὶ ὀσμὴν, ἕτερον δὲ οὐθέν ἀγαπῶσιν οὐδὲ λαμβάνουσιν. Idem ultima verba affert de Amore Prol. p. 494, A. et de Audiend. Poett. p. 41, F. Τὴν μέλιτταν ἡμεῖς σοφὴν καλοῦμεν καὶ νομίζομεν ξανθὸν μέλι μηδομένην. Αἰ-

bus, ut solet, operam suam comparabat poeta. Scripseris autem:

Ὅμιλεϊ δ' ἄνθεσιν
ξανθὸν μέλι μηδομένα.
['] - - - ' - - -

- ' - - - - - - -

Nam vox μέλισσα in praegressis posita esse poterat. Ceterum de his sententiis v. Prolegg. p. XLV.

LXXVII.

Pergit Aristides l. c. Ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητῆς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν, ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὴν λέγῃ·

Μή μοι καταπαύετ', ἐπέπερ
ἤρξατο τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος
αὐλός;

- ' - - - - - - -

' - - - - - - - x - - - - - - - - - - -

Versu 1. Μή με vulgo: μή μου Θ, μή μοι Γ. 2. Αὐλὸς πολυχορδότατος appellatur, ut qui multarum choridarum sonum aequet. Solebant enim poetae quae lyrae conveniebant non raro ad tibias transferre: cfr. Plut. Symp. II, 4. Καὶ τὸν αὐλὸν ἠρμόσθαι λέγουσι καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας. Ita Arist. Anv. 682. Ἄλλ' ᾧ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλόν. Adde Jacobs. in Anth. Pal. Nott. Critt. p. 664.

LXXVIII.

Herodianus Etym. M. p. 60, 36. Ἄλερα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά· οὕτω παρὰ Σιμωνίδη. Ἄλερα δὲ

παρὰ Πινδάρῳ (Fr. 138. B.) οἶον· Ἄλερας ὠσόν· (Boeckh. ὠόν, Sylburg. νιόν.) ὅτι δὲ τὸ πρῶτον ἐστὶν ἀληθές, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης τοῦ ἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γάρ φησι Τιτυόν (Εἰλαριάδην Boeckh.). καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἄλερα γέγονεν. οὕτως Ἡρωδιανός. Forsitan Tityo utebatur ad deterrendos homines a pravis facinoribus.

LXXIX.

Hesych. Οἰκιάδης. Σιμωνίδης. καὶ Ἰππόνου πατήρ. Varinus: Οἰκιάδης, Σιμωνίδου καὶ Ἰππόνου πατήρ. Glossam ita supplet Ruhnkenius: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης. Δεξαμενοῦ καὶ Ἰππονοῦ πατήρ Οἰκέυς. Similiter alii. Verum ab v. Οἰκέυς fit Οἰκείδης, Οἰκεῖδης, Οἰκηϊάδης: Οἰκιάδας a v. Οἰκίας descendit. Qui ignotus est: apud Callim. Del. 102. Bura

Δεξαμενοῦ βοόστασις Οἰκιάδαο

dicitur, apud Apollod. II, 5, 6. aliosque Oleni habitat Achajae. Et Periboea, Hipponoi filia, expugnata Oleno Oeneo obvenit, teste Thebaid. Cycl. ap. Apollod. I, 8, 4. Quanquam ibi Olenus Aetoliae dici videtur. Fortasse Oecias Dexameni atque Hipponoi pater fuit: alterutrum Οἰκιάδαο vocabat poeta.

LXXX.

Schol. Hesiod. Theogon. 313. Τὴν ὕδραν Ἄλκαϊος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον. Serv. Virg. Aen. VI, 576. cl. VII, 658. »Lernam alii tria volunt habuisse capita, alii novem: Simonides quinquaginta dicit.« Poetae erat πεντηκοντακέφαλος, ut Hesiodo Theogon. 312. Cerberus, frater Hydrae.

LXXXII.

Schol. Arist. Eqq. 1318. et Argum. Eurip. Med. p. 3. Elmsl. Φερεκίδης καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. Reliqui fere Aesonem post τὸν τῶν Νόστων ποιητὴν, v. Mueller. Orchom. p. 267. Simonidem sequuntur Lycophr. Cass. 1315. cui Iason est λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας, et Dosiad. Ara II. Anth. Pal. XV, 26, 2., ubi est δίσαβος. Simonides forsitan Medae artes diligentius enarraverat, ut huc spectare credam Frr.

LXXXIII. LXXXIV.

Ael. Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 12, 19. Dind. Πῦρ. οὐδὲν εἰς ὑρ̄ λήγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ, ὃ Σιμωνίδης καὶ ἔνεκα μέτρου δυσυλλάβως ἀπεφήνατο.

Τοῦτο γὰρ μάλιστα φρὲς ἐς τύγε πύρ.

Legebatur φηρὲς, quod emendavit Reisigius ap. Dindorf, quam formam praeter Etym. M. servavit Ioannes Gramm. Τονικ. παραγγ. p. 21, 5. Dind. Τύγε nōn sollicitem: Reisigius τόγε: praetulit τύγε poeta cauturus sigmatismo: interponitur autem inter praepositionem et nomen, ut apud Homer. II. V, 219. ἐπὶ νῶ τῶδ' ἀνδρὶ — ἐλθόντε — πειρηθῆναι, aliosque.

Hesychius et Varinus. Κάραρα. οὔλα ὃ διήτω (corrigit οὔλα ὀδόντων). καὶ τὰ ποικίλα τῇ ὄψει. καὶ πίτυρα (ἐπιτυρὰ codex) παρὰ Σιμωνίδη. ἔνιοι τὰς μάνδρας. Πίνθων ται (ρίνθονται codex) τῇ οὐρανίᾳ ἦρι. Haec corruptiora. Simonides, si haec de Medea dicta fuerunt, in re magica et obscura obscuro usus vocabulo et Siculae, ut coniecimus Prolegg. p. XLVII., originis.

Namque τὰ πίτυρα in incantationibus usurpabantur, quae quoniam tremebant in ignem injecta, a v. καρκαίρειν appellationem habere poterant. Daphnis Theocr. Idyll. II, 33. Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. Demosth. pro Cor. p. 313. R. Τὴν νύκτα νεβρίζων καὶ κρατηρίζων καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. Sed incedimus per ignes verendumque est ne labamur eo magis, quo plures emendaturis Fr. prius viae patent. Et Emperius quidem noster leni medela sensui fragmenti succurrit hac: Τοῦτο γὰρ μάλιστα φήρ ἔστνγε (ita et Bergkiius) πύϊρ, h. e. *Hoc enim maxime bestia perhorrescebat, ignem.* De leone forsitan dicta.

LXXX.

Schol. Pind. Pyth. IV, 253. (ubi Argonautae domum revertentes appellant Lemno, ἔνθα καὶ γνίων ἀέθλοις ἀπεδειξαντ' ἀγῶν' ἐσθᾶτος ἀμφίς.) Καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο οἱ Ἀργοναῦται.

Simonides Argonautis ad vellus repetendum navigantibus certamen illud institutum fecerat. Novavit cum Pindaro Myrsilus Lesbios in Scholl. Ap. Rh. I, 615. omnem vetustarum fabularum rubiginem abstergere solitus. Ceterum v. Welcker. Trilog. p. 313. et cfr. Hymn. Fir. XXXV. VI.

LXXXV.

Scholl. Eurip. Med. 20. cl. 10. "Ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Μήδεια Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὐμηλος καὶ Σιμωνίδης, λέγων οὕτως·

Ὁ δ' ἔκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν
ναί', ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάορος
Θράνου Λεχάιου τ' ἀνασσε,

$\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ ---
 $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ ---
 $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ --- $\frac{1}{2}$ ---

De Iasone sermo est, qui Iolco cum Medea relicta Corinthum venit ibique regnum tenuit.

Versu 1. Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρ. libri: ὁ δὲ Hermannus; ἔκετ' Elmslejus. 2. ναῖεν legebatur. Tum συνάστειος libri: poeta Iasonem debebat dicere *junctim cum uxore* Corinthum tenuisse: *conjunx Colchicae uxoris agrum Corinthiacum tenuit*. Neque temere: Medeae enim Iason regnum debuit teste Eumelo, quocum faciebat Simonides. Is enim auctore Paus. II, 3, 8. et Scholl. Pind. Ol. XIII, 75. narraverat, rege Corintho mortuo Corinthios Medeam arcessivisse ἐξ Ἰωλκοῦ καὶ παραδοῦναι οἱ τὴν ἀρχὴν βασιλεύειν μὲν δὴ δι' αὐτὴν Ἰάσονα ἐν Κορίνθῳ. 3. Thranum vel Thranus ignotum oppidum: de Craneo cogites. At si oppidulum circa Cenchreas situm fuisse ponas, poeta fines regni orientem versus et occidentem designaverit. Totum locum Elmslejus contra fidem fabulae ipsius ita conformabat in Eurip. Med. p. 51. Lips. Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἔκετ' ἐς Μαγνησίαν (immio vero venit)· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος Θρ. Λεχ. τ' ἄνασσε. Audaciam Elmslejo exprobrans Hermannus in Censura Med. Elmsl. p. 328. Ὁ δὲ χαρεῖς Κόρινθον, οὐ Μ. ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συννάστιος sqq.

LXXXVI.

Schol. Ap. Rh. IV, 1212. Ἐφύρα ἢ Κόρινθος ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρὸς. Εὐμηλος δὲ καὶ Σιμωνίδης φησὶν ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τη-

θύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. Vide Ibyc. Rhcg. Prolegg. p. 42. et cfr. Fr. Eleg. LIX.

LXXXVII.

Schol. Eurip. Orest. 46. Ὅμηρος ἐν Μυκῆναις φησὶ τὰ βασίλεια Ἀγαμέμνονος, Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

LXXXVIII.

Hesychius et Varinus. Νειρήσιον ἵπποις· (codex Ναιαί, ῥήσιον ἴ. τὸν ἄ. Ν., Νειρήσιον Varinus.) τοῖς (scr. ταῖς) ἀπὸ Νεαίρας. καὶ Σιμωνίδης· Νεαίραν γνάθον. Νεαίρα δὲ χωρίον ἐν Δήμῳ. Idem Νέα. χωρίον Δήμου, ὅπου δοκεῖ Φιλοκτήτης δηχθῆναι. Similia Steph. Byz. et Suidas v. Νεαί.

Simonides aut serpentem dicebat, qui Philoctetae vulnus inflixit aut, quod probabilius, rupem Lemniam, ut est apud Aeschylum Σαλμυδησσία γνάθος. In ea sive parvula insula sive parte Lemni Philoctetam morsu affectum expositum fuisse consentit Dosiades Ara in Anth. Pal. XV, 25, 23.

Καθαρὸς γὰρ ἐγὼ
 ἰὸν ἰέντων τεράων, οἷα κέκευθ' ἐκείνος
 ἄμφι Νεαῖς Θρηϊκίαις.

Cfr. Appian. Mithrid. 77. Sed illa verba Νειρήσιον ἵπποις, quorum in locum reposuerim Νειραιῆσιν, — nam ab Νεαίρα fit Νειραιῖος, ut ab Νέα Νεαῖρος —, illa igitur poeta nescio quis posuerat de equabus Solis, cujus uxor fuerit Neaera, Hom. Od. XII, 133. Praecedit apud Hesychium: Νεαίρα· Ὠκεανοῦ θυγάτηρ.

LXXXIX.

Eustath. II. XIII, 517. p. 944, 42. "Ἐτεροι ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ φασίν, ὡς ἀληθῶς αἰεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηϊφοβος ὡς ἀντεραστῆ: ἦρα γάρ φασι καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης. Schol. Victor. ap. Heyn. Vol. V, p. 647. ὡς ἀντεραστῆς Ἑλένης ὡς μαρτυρεῖ Ἰβυκος καὶ Σιμωνίδης. Idomeneus inter Helenae procos et amatores refertur Hygin. Fabb. 81. 270.

XC. XCI.

Longin. de Sublim. XV, 7. "Ἀκρῶς ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου ἦν οὐκ οἶδ' εἷ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι. Eurip. Hecub. 37.

Ὁ Πηλέως γὰρ παῖς ὑπὲρ τύμβου φανείς
κατέσχε' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γῆρας λαβεῖν.

Huc referimus quae sunt in Scholl. Ven. Hom. II. X, 252. cll. Scholl. Theocr. XV, 139. Ὅμηρον εἰπόντος·
ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν,
Σιμωνίδης δέ φησιν·

Καί σὺ μὲν εἴκοσι παίδων μᾶτερ ἔλλαθι.

Scribebatur εἴκοθι. Schol. ἔλλαθι: Gaisfordius ἔλαθι

corrigit; falso. Docte Grammat. Et. Gud. p. 566, 26. Χίλιοι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χέλλιοι λέγουσι· τοῦτο δὲ ἔχουσιν ἔθος ποιεῖν ἐπὶ τῶν γραφομένων· φθείρω φθέρω, σπείρω σπέρόω· εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι τὸ ἰῶτα εἰς ε τρέπουσιν, οἷον Πρίαμος Πρέαμος, κοπρία κοπρέα, τρίτος τρίτος, τὸ δὲ χίλιοι τὸ χι μακρὸν ἔχει, πῶς ἔτρεψε παρ' αὐτοῖς τὸ ι εἰς ε; ἀλλ' ἰστέον ὅτι σπανίως τὸ ἰῶτα ἐκτεταμένον τρέπουσιν εἰς ε, οἷον Ἴλαθι ἔλλαθι (scr. ἔλλαθι), χίλιοι χέλλιοι. Choerobosc. Bekk. Anecd. p. 1366. Εἴλλαθι. οἱ Αἰολεῖς γὰρ ἔλλαθι λέγουσιν. Et paullo post: Ἴλαος παρὰ τὸ Ἰλαρός· οἱ γὰρ Αἰολεῖς Ἴλλαος λέγουσι καὶ οὐχὶ ἔλλαος. Adde Prolegg. p. XLVII 6). Sunt haec ex threno, opinor. In numero liberorum consentit Theocr. XV, 139. "Ἐκτῶρ ὁ γεραί-

9) Abstrusa ut amat, resuscitavit Callimachus Fr. CXXI. Sed haec viris doctis fraudi fuerunt. Scribit Schol. Pind. Nem. IV, 10. Ἐάν γε χωρὶς Χαρίτων γράφηται ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἰσβεσται· ἐάν δὲ μετὰ Χαρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα εὐδία· (αἰῶνα· διὸ καὶ Bentlejus, αἰδία Hemsterh.) καὶ Καλλιμάχος·

Ἐλλᾶτε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος·

(Hemsterh. ἵν' αἰδίοι πολὺ μένουσιν ἔτος: Toupius Χεῖρας ἐμοῖς, ἵνα μοι πολὺ μενοῦσιν ἔτος: Valckenarius ἵν' εὐφημοί). Quae verba ut expectent medicam manum, hoc recte perspexit Hemsterhusius, Gratias invocare Callimachum easque jubere suos in Elegos manus fragrantas abstergere, ut conciliata venustate cunctis probati perennent. Sed quod idem ex altero loco Callimachi Fr. CCXCII, ubi est:

Ἐλλετε βασκανίης ὀλοῦν γένος,

quo in loco ἔλλετε sonare ἔρρετε κατὰ γλωσσάν τινα constat auctoritate Heraclidis apud Eustath. II. A, p. 756, 36., ἔλλετε reponendum ait, non minus fallitur, quam cum Porsono aliisque Naekius de Callimachi Hecale in Mus. Rhen. 1834. IV, p. 533., quibus ἔλατε probatum sit. Nam Valckenarius quidem Callim. Eleg. p. 276. mirifice aberravit a vero, qui Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν luserit. Scripsit Callimachus ἔλλατε.

τατος εἵκατι παιδων. Lyrico hoc dignius, alterum Epico.
Cfr. etiam Cic. Tuscc. I, 35, 85.

XCII.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 814. "Οτι Ἀχιλλεύς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον παραγενόμενος ἔγρημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἶρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. Rem explicuimus Ibyc. Rheg Fr. XVIII.

XCIII.

Schol. Ven. Hom. II, II, 867. (ubi est:

Νάστης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
οἱ Μίλητον ἔχον Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἠγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἠὔτε κούρη·
Νήπιος· οὐδέ τι οἱ τόγ' ἐπήρασε λυγρὸν ὄλεθρον,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδάκεος Αἰακίδαο

ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλλεύς ἐκόμισσε θαΐφρων.)

"Ὁς καὶ χρυσὸν ἔχων. Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ "Ὁς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει καὶ ὅτι σὺ λέγει ὄπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν. Dicebat poeta Ceus exemplo Homeri, Nastae ὄπλα χρυσᾶ οὐκ ἐπαρκέσαι λυγρὸν ὄλεθρον: forsitan locutus de χρυσοφόροις Μήδους, v. Epigr. CXLIX, 2.

XCIV.

Scholl. Vratisl. Pind. Ol. XIII, 78. (ubi est de Corinthiis:

corrigit; falso. Docte Grammat. Et. Gud. p.
 Χίλιοι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολοὶ
 λέγουσι· τοῦτο δὲ ἔχουσιν ἔθος ποιεῖν ἐπὶ τῶν
 νων· φθείρω φθέρω, σπείρω σπέρω· εἰ
 ὅτι τὸ ἰῶτα εἰς ε τρέπουσιν, οἷον Πρίαμ
 πρία κοπρέα, τρίτος τρίτος, τὸ δὲ χί
 ἔχει, πῶς ἔτρεψε παρ' αὐτοῖς τὸ ι εἰς
 σπανίως τὸ ἰῶτα ἐκτεταμένον τρέπουσιν
 ἔλλαδι (scr. ἔλλαδι), χίλιοι χέλλιο
 Anecdd. p. 1366. Ἐλλαδι. οἱ Α
 γουσιν. Et paullo post: Ἰλαος
 Αἰολεῖς Ἰλλαος λέγουσι καὶ οὐ
 p. XLVII 6). Sunt haec ex
 liberorum consentit Theocr.

9) Abstrusa ut amat, resus
 viris doctis fraudi fueri
 Ἐάν γε χωρὶς Χαρίτων
 δὲ μετὰ Χαρίτων, μέν
 ἀδία Hemsterh.) καὶ
 Ἐλλᾶτε νῦν.
 Χεῖρας, ἔν

(Hemsterh. ἔν
 μοι πολὺ με
 exspectent r
 Gratias inv
 fragrantem
 nent.
 ubi est
 quo
 tat
 d

ationi cessit apud Aristot. Rhet. I. 6.
 πέλαβον Κορινθιοὶ ὑπὸ Σιμωνίδου
 Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἰλιον
 vix putarim Leoprepidae affinxisse trime-
 Ceterum cfr. Prolegg. p. XXVIII. et LI
 Poetis Elegiac. p. 613. probabiliter con-
 poetam Corinthiorum in bellis Persicis lan-
 Posthac sententiam mutavit.

XCV.

Scholl. Vett. Pind. Ol. XIII, 31. Καὶ ποιηταὶ δια-

κορίνθω ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ
 8ης. Addi potest Eumelus.

XCVI.

556. (ubi de Cleopatra est,

οἰοῦ Εὐνήνης
 ἢ γένετ' ἀνδρῶν
 ἴσιον εἴλετο τόξον
 καὶ νύμφης·
 καὶ μήτηρ
 ἀρ' αὐτῆς
 ἔχουσα,

ἔλασε Φοῖβος Ἀπόλλων.)

κατ' ἐπίκλησιν, γόνος δὲ Πο-

σειδῶνος, δὲ τὸ γένος ἐπιθυμήσας γάμου

μασίαν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς

ἢ, ut ait Eustath. p. 776, 8. cfr. Bacchyl.

καταρτίζεται εἰς Ὀρτυρίαν τὴν ἐν Χαλκίδι καὶ

ἐν ἀρπάζει τὴν Εὐνήνου θυγατέρα Μάρπησσαν. ἔχων

ἵππους Ποσειδῶνος ἠπείλετο. ὁ δὲ Εὐήνος εἰς ἐπιζή-

τησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρὸς. ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν

ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας ἑαυτὸν ἐκεῖ καθῆκεν· ὅθεν ὁ Λυ-

κόρμας Εὐήνος ὠνομάσθη. κατὰ δὲ τὴν Ἀρήτην ἀπαντή-

σας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἴδα λαμβάνεται τῆς Μαρπήσσης· ὁ

δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου. οἷς

κριτῆς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἴρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρ-

πήσσει τίθεται· ἢ δὲ δεισασα, μὴ αὐτὴν ἐπὶ γήραι κατα-

λίπη ὁ Ἀπόλλων, αἰρεῖται τὸν Ἴδαν. οὕτως δὲ Σιμων-

νίδης τὴν ἱστορίαν περιειργασται. Ex eodem

Apollod. I, 7, 8. Εὐήνος ἐγέννησε Μάρπησσαν, ἣν

Ἀπόλλωνος μνηστευομένου Ἴδας ὁ Ἀφαρέως ἤρπασε,

Τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκᾷ
 πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
 ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τέμνειν τέλος,
 τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
 Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
 εἴργοντες· ἐκ Δυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον
 Δαναοί.)

Οἱ Κορινθιοὶ, φησὶν, ἐπ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἑλλησιν· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων τὸν Γλαῦκον τοῦ Σισύφου, τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχύνῳ Πολυῦδου τοῦ μάντεως. τοῦτο δὲ καὶ Σιμωνίδης εἶπε·

Κορινθίοισι δ' οὐ μανίει τὸ Ἴλιον.
 οὐδὲ Δαναοί· ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο.

Codex Κορινθίοισιν οὐ μανιῖ, omissis τὸ Ἴλιον, tum Δαναοῖς: quae omnia restituit Boeckhius. Numeri dissoluti. Plutarchus Dion. 1. Ὁ Σιμωνίδης φησὶν τοῖς Κορινθίοις οὐ μηνίειν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασιν μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι κἀκείνοις οἱ περὶ Γλαῦκον ἐξ ἀρχῆς Κορινθιοὶ γεγονότες συνεμάχουν προθύμως. Vox μηνίειν interpretationi cessit apud Aristot. Rhet. I. 6. Δειλοδορῆσθαι ὑπέλαβον Κορινθιοὶ ὑπὸ Σιμωνίδου ποιήσαντος· Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον. Sed Aristotelem vix putarim Leoprepidae affinxisse trimeterum iambicum. Ceterum cfr. Prolegg. p. XXVIII. et LI. Weberus in Poetis Elegiac. p. 613. probabiliter conjicit, tetigisse poetam Corinthiorum in bellis Persicis languorem. Posthac sententiam mutavit.

XCV.

Scholl. Vett. Pind. Ol. XIII, 31.) Καὶ ποιηταὶ δια-

σημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. Addi potest Eumelus.

XCVI.

Schol. Hom. Il. IX, 556. (ubi de Cleopatra est, uxore Melagri:

Κούρην Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηρίνης
 Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε· — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἴνεκα νύμφης·
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.)

Ἴδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπικλήσιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος ἐπιδυμήσας γάμου (Εὐήνου εἰς ἀρματηλασίαν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς προκαλουμένου, ut ait Eustath. p. 776, 8. cfr. Bacchyl. Fr. LI.) παραγίγνεται εἰς Ὀρτυλίαν τὴν ἐν Χαλκίδι καὶ ἐντεῦθεν ἀρπάζει τὴν Εὐήνου θυγατέρα Μάρπησσαν. ἔχων δὲ ἵππους Ποσειδῶνος ἠπείγετο. ὁ δὲ Εὐήνος εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρὸς. ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας ἑαυτὸν ἐκεῖ καθῆκεν· ὅθεν ὁ Λυκόρμας Εὐήνος ὠνομάσθη. κατὰ δὲ τὴν Ἀρήτην ἀπαντήσας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἴδα λαμβάνεται τῆς Μαρπήσσης· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου. οἷς κριτῆς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἴρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπήσσει τίθεται· ἢ δὲ δεῖσασα, μὴ αὐτὴν ἐπὶ γήραι καταλίπη ὁ Ἀπόλλων, αἰρεῖται τὸν Ἴδαν. οὕτως δὲ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιεῖργασται. Ex eodem Apollod. I, 7, 8. Εὐήνος ἐγέννησε Μάρπησσαν, ἣν Ἀπόλλωνος μνηστευομένου Ἴδας ὁ Ἀφαρέως ἤρπασε,

λαβὼν παρὰ Ποσειδῶνος ἄρμα ὑπόπτερον. διώκων δὲ Εὐήνος ἐφ' ἄρματος ἐπὶ τὸν Λυκόρμαν ἤλθε ποταμὸν, καταλαβεῖν δὲ οὐ δυνάμενος τοὺς μὲν Ἴππους ἀπέσφαξεν, ἑαυτὸν δὲ εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε. καὶ καλεῖται Εὐήνος ὁ ποταμὸς παρ' ἐκείνου. Ἴδας δὲ εἰς Μεσσηνίην παραγίνεται καὶ αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων περιτυχὼν ἀφαιρεῖται τὴν κόρην. μαχομένων δὲ αὐτῶν περὶ τῶν τῆς παιδὸς γάμων Ζεὺς διαλύσας ἐπέτρεψεν αὐτῇ τῇ παρθένῳ ἐλέσθαι, ὅποτέρῳ βούλεται συνοικεῖν· ἢ δὲ δεισασα, ὡς ἂν μὴ γηρῶσαν αὐτὴν Ἀπόλλων καταλίπη, τὸν Ἴδαν εἴλετο ἄνδρα.

De Ortygia Chalcidis Aetoliae, de qua reliquas Ortygias appellatas volebant, v. Nicandri Aetolicor. III. ap. Schol. Ap. Rhod. I, 419. In arca Cypseli teste Paus. V, 18, 1. erat vir et mulier eam insequens: quos significasset artifex monstrabant τὰ ἔπη τὰ ἐξάμετρα.

Ἴδας Μάρπησσαν καλλίσφυρον, ἂν οἱ Ἀπόλλων ἄρπαξε, τὰν ἐκ ναοῦ ἄγει πάλιν οὐκ ἀέκουσαν. Confer Mueller. Dorr. I, p. 214.

XCVII.

Schol. Pind. Ol. I, 28. Τὸ Πίσας συσταλτέον διὰ τὸ ἀντίστροφον. οὕτω δὲ οἱ περὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην. Cfr. Epigramm. CCXIV, 1.

XCVIII.

Plutarch. Lycurg. II. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρός, ἀλλὰ Πρωτάνιδος· καὶ τὸν Λυκοῦργον πατὴρ τὸν Εὐνόμου οἱ πλεῖστοι σχεδὸν οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ Πατροκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόου· Σόου δὲ Εὐρυτίωνα, τούτου δὲ Πρωτάνιν· ἐκ τούτου δὲ Εὐνόμου· Εὐνόμου δὲ Πολυ-

δέκτην ἐκ προτέρας γυναικὸς, Λυκοῦργον δὲ νεώτερον ἐκ Διανάσσης. Schol. Plat. Reip. X, p. 192. Ruhnk. p. 419. Bekk. Λυκοῦργος ἦν κατὰ Σιμωνίδην Πρωτάνιδος μὲν υἱὸς, Εὐνόμου δὲ ἀδελφὸς καὶ θεῖος τοῦ Εὐνόμου υἱοῦ, Χαριλάου τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Σπάρτης, ἧς ἤρξε καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς ἔτη ἰή, ὅτε καὶ τοὺς νόμους ἔγραψεν ἐπιτροπεύων τὸν ἀδελφιδοῦν. Adde Phlegontem de Olympiis ap. Meurs. Regn. Lacon. 16. et Mueller. Dorr. I, p. 132.

XCIX.

Plutarch. Agesil. init. Φασὶν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τὴν Σπάρτην προσηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθνῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις παιδηνίους καὶ χειροθήεις ποιοῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.

C.

Scholl. Vatic. in Rhés. Fab. 5. "Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμουσι τὴν νύκτα. "Ὁμηρος δὲ (Odys. O, 483.)· 'Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει. Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης πενταφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα.

Codex Στ. δὲ ὁ Σιμωνίδης πάντα φυλ.... Emen-davit L. Dindorfius.

CI.

Steph. Byz. "Ακανθος. — ἔστι καὶ ἡ 'Αθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς 'Ακάνθου 'Ακάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία 'Ακάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης.

'Ακάνθιος τέττιξ vel ἀκανθίας ab acantho nomen

habet. Recte Suidas v. *Τέφρα*. ἡχέτας καὶ ἀκανθίας οὐκ εἶδη τετλίγων, ἀλλ' ἐπίθετα τέττιγος ἀπὸ τοῦ ἡχεῖν ἐν ἀκάνθαις. Et. M. Ἀκανθίς. — καὶ Ἀκάνθιος, εἶδος τέττιγος· οἱ δὲ τὸν ἄφωνον. Poterat autem poeta Ceus narrare de regione nescio qua, ubi cicadae mutae, ut circa Rhegium fuisse dicuntur, v. Paus. VI, 6, 2. aliosque. Sequitur Zenob. Provv. I, 51. Ἀκάνθινος τέττιξ· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων λέγεται, παρόσον οἱ Ἀκάνθινοι τέττιγες οὐκ ἄδουσιν.

CII.

Athen. II, p. 40, A. Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τιθησιν οἴνου καὶ μουσικῆς.

Haec fuit sententia Simonidis, depravata ab Epitomatore, ut carmina pangendi impetum a vino repetendum esse diceret. Veluti Aeschylus nonnisi potus ad traegoedias conscribendas se accinxisse fertur. Id confirmant sequentia: Ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τραγωδίας εὔρεσις ἐν Ἰκαρίᾳ τῆς Ἀττικῆς εὐρέθη καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τῆς τραγῆς καιρόν. ἀφ' οὗ δὴ καὶ τραγωδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμωδία.

CIII.

Themist. in Aristot. Phys. IV, p. 47, C. Ἐπειδὴ ἐν τῷ χρόνῳ καὶ τὰ γινόμενα γίνονται καὶ τὰ φθειρόμενα φθίρεται, εἰκότως οἱ μὲν σοφώτατον, οἱ δὲ ἀμαθέστατον λέγουσιν εἶναι τὸν χρόνον· Σιμωνίδης μὲν γὰρ σοφώτατον, ὅτι γίνονται ἐπιστήμονες ὑπὸ χρόνου.

Poeta apud Stob. Eclogg. Phys. I, 9, 14.

Σοφὸν λέγουσι τὸν χρόνον πεφυκέναι.

CIV.

Plutarch. An Seni p. 783, D. Πολιτεία δημοκρατική καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εἰδισμένου παρέχειν αὐτὸν οὐχ ἥττον ἀρχόμενον ὠφελίμως ἢ ἄρχοντα, καλὸν ἐντάφιον, ὡς ἀληθῶς, τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προστίθει· τοῦτο γὰρ

Ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς,
ὡς φησι Σιμωνίδης.

— — — — —

Naekius Schedd. Critt. p. 28. ἐσχάτιον. Ursinus γῆς. Vide Prolegg. p. XXXIII.

CV.

Plutarch. Discr. Amic. et Adulat. p. 65, B. Ὁ ψευδῆς καὶ νόθος καὶ ὑπόχαλκος, ἅτε δὴ μάλιστα γνώσκων ἑαυτὸν ἀδικοῦντα τὴν φιλίαν, ὥσπερ νόμισμα παράσημον ὑπ' αὐτοῦ γενομένην, ἐστὶ μὲν καὶ φύσει φθονερός, ἀλλὰ τῷ φθόνῳ χρῆται πρὸς τοὺς ὁμοίους, διαμιλλώμενος ὑπερβάλλεσθαι βωμολογία καὶ σπερμολογία, τὸν δὲ κρείττονα τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἄρμα πεξὸς οἰχνεύων (Pind. Fr. Inc. 119.), ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἐφθόν, ὡς φησι Σιμωνίδης, ἀκήρατον, οὐδὲ μόλιβδον ἔχοντα. Poetae erat: Χρυσὸς ἐφθός, ἀκήρατος, οὐδὲ μόλυβδον ἔχων, h. e. *aurum purum, non adulterinum neque plumbum habens admixtum*, quocum verum et candidum amicum comparabat. Comparatio pervulgata, ut Theogn. 835. Arist. Nubb. 912. — Ursinus χρυσὸν ὀρθόν.

CVI.

Stob. Floril. CXVIII, 6. Gaisf. Σιμωνίδης

Ὁ δαῦτε θάνατος ἔκχεε καὶ τὸν φυγόμαχον.

— — — — —

Legebatur ὁ δ' αὖ, vel metri nomine suspectum. Tum vulgo ἔφικε καὶ: codd. AB ἔκχεε τε, Trincav. ἔφυκε καὶ, Steph. ἐφίκε. Bentlejus Hor. Carmm. III, 2, 14. ad illa: *Mors et fugacem consequitur virum* haec adhibens legit: Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκχεε τὸν φυγόμαχον. Ad auctoritatem codicum proxime accederet ἔκχεε τοι neque id ab sermone alienum. Ad sententiae similitudinem confer Curt. Ruf. IV, 14. »Effugit mortem, quisquis contempserit; timidissimum quemque consequitur.«

CVII.

Aristid. περὶ τῶν τετάρων III, p. 237, D. Cant. "Ὅρα μὴ λέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, οὐ Θρασύμαχον συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμωδεῖν Περικλέα, καὶ ταῦτα εἰς δειλίαν, ἔπειτ' αὐτοὶ δέξωμεν ἀνδρειότεροι τοῦ δέοντος εἶναι τοῖς βουλομένοις ἀντικατηγορεῖν καὶ φανῆτι καὶ δειλίας, εἰ δὲ βούλει, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ὥς τις τῶν Κείων ἔφη ποιητῆς.

Scholia p. 190. Frommel. Τὸ δειλίας ἐξ Αἴαντος τοῦ μαστιγοφόρου Σοφοκλέους (in usum suum coegit v. 75. Οὐ σὶγ' ἀνέξει μὴδὲ δειλίαν ἀρεῖς;)· τὸ δὲ σιωπῆς ἐκ Σιμωνίδου· καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ δεσμώτη (v. Hermann. de Aeschyl. Prom. Solut. p. 29.)

Πολλοῖς γὰρ ἐστὶ κέρδος ἢ σιγῆ βροτοῖς.

Alius Schol. Τὸ δειλίας γέρας ἀκίνδυνον Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ λέγει· Αἴας γὰρ εἰ δειλὸς ἦν καὶ μὴ θρασύς, εἴληφεν ἂν γέρας τῆς δειλίας τὸ μὴ κινδυνεῦσαι αὐτοχειρίᾳ· τὸ δὲ σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας ἐκ Σιμωνίδου ἐστὶ τοῦ Κείου. Sopatri Ζητήσεις p. 337, 17. Ald. Οὕτως ἀκίνδυνον γέρας παλαιὸς λόγος

κηρύττει τὴν σιωπὴν. Clemens Alex. Paedag. II, 7. p. 75, 26. Sylb. Σιγὴ μὲν γὰρ ἀρετὴ γυναικῶν ἐστίν, ἀκίνδυνον δὲ τῶν νέων γέρας. Gregor. Nazianz. Ep. ad Nectan. IV, p. 317. "Ἄνευ πολέμου καὶ πραγμάτων καθήμεθα, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας τιμήσαντες. Athenodoro tribuit Stob. Sermm. XXXIII. 5. "Ἔστι καὶ τὸ σιγῆς (σιγᾶν Gesner.) ἀκίνδυνον γέρας. Scripsit Simonides:

"Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

— — — — —

Est et fideli tuta silentio merces, interprete Horat. Carmm. III, 2, 25. Itaque laudat Arsenius Viol. p. 242. Apostol. IX, 17. nisi quod σιγῆς legunt. Compares Pind. Fr. Inc. 69. "Ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός, cll. Nem. V, 17. Καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

Videtur autem poeta Ceus, σῶφρων ἀνὴρ, hanc virtutem identidem commendasse. Plut. de Sanit. p. 125, D. et Stob. Sermm. XXXIII, 12. Ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῶ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεργξαμένῳ δὲ πολλάκις. Idem de Garrul. p. 514, F. Τὸ Σιμωνίδειον, ὅτι λαλήσας μὲν πολλάκις μετενόησε, σιωπήσας δὲ οὐδέποτε. Idem Symposs. III. prooem. Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς — ἔν τινι πίτῳ ξένον ἰδὼν κατακείμενον σιωπῇ καὶ μηδενὶ διαλεγόμενον, ὦ ἄνθρωπε, εἶπεν, εἰ μὲν ἡλίθιος εἶ, σοφὸν πράγμα ποιεῖς, εἰ δὲ σοφὸς, ἡλίθιον. Et apud S. Maximum Confess. II, p. 598. Combef. Simonidi tribuitur: "Ἡ σιγὴν καίριον ἔχειν δεῖ, ἢ λόγον ὠφέλιμον.

CVIII.

Aristot. Metaphys. p. 245, 18. Sylb. Πάντα δὴ ταῦτα

ἄλογα καὶ μάχεται καὶ ἀντὰ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις. Καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος. Γίνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ ὁ τῶν δούλων, ὅταν μηθὲν ὑγιᾶς λέγωσιν.

Nulla pacto nobis persuademus respexisse Aristotelem versiculum Amorgini Simonidis apud Schol. Eurip. Phoen. 215. Κατενάσθην· ἀντὶ τοῦ κατανασθήσομαι. Καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις·

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;
ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω.

CIX.

Plutarch. an Seni p. 784, B. Τὸ γὰρ
Πόλις ἄνδρα διδάσκει
κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον
ἐχόντων μεταδιδασκῆναι.

Weberus elegiis accensuit: quod incertum. De sententia v. Prolegg. p. XXXV.

CX.

Plutarch. de Util. ex Host. Cap. p. 91, B. Πάσῃσι κορυδαλῆσι χρῆ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην. Ita et Apostol. Provn. XV, 68. qui addit: Τοῦ Σιμωνίδου ἐστὶ ἐπὶ τῶν ξηλοτυπούντων καὶ φιλονεικούντων. Recte Ursin. et Steph. πάσαισι, tum Salmas. κορυδαλίσι, codex Mosq. recte κορυδαλλίσι; illud scribitur et Plut. Praecc. Polit. p. 809, B. Ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυδαλίσι, κατὰ Σιμωνίδην, χρῆ λόφον ἐγγενέσθαι, καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἔχθρας καὶ διαφοράς. Minus sincere idem Timoleont. XXXVII. Ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικε, πᾶσι κορυδάλλοις (Urs. κορυδαλοῖς) λόφον ἐγγίνεσθαι, κατὰ Σιμωνίδην, ἀλλὰ καὶ πάσῃ δημοκρατία

σνκοφάντην. Namque forma κορυδαλλὸς a Plutarcho profecta est, quam quidem Aristotelis aetate increbuisse disserit Lobeck. Phryn. p. 338. 339. Scripsit igitur Simonides:

Πάσαισιν κορυδαλλίσιν
 χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι,

— — — — —

— — — — —

quod quem sensum habuerit ambigi non licet. In Proverb. Metr. apud Schottum 796. lepidus effictus est senarius:

Πάσῃσι κορυδαλοῖς ἐνεῖναι χρὴ λόφον.

Proverbii speciem praefert apud Eunarium Vit. Oribas. p. 240. Ἄλλ' οὔτε κορυδαλλίς, ἢ παροιμία φησί, ἄνευ λόφου, οὔτε Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθόνου.

CXI.

Schol. Soph. Ajax. 375. Ἐπ' ἐξειργασμένοις ἐπιτετελεσμένοις καὶ ἴασι οὐκ ἔχουσι κατὰ τὸ Σιμωνίδου.

Τὸ γὰρ γεγεναμένον οὐκέτ' ἄρρεκτον ἔσται.

— — — — —

Scriptum erat γεγενημένον. Steph. ἄρρεκτον. Conferunt Horatiana: *Non tamen irritum Quodcunque retro est efficies, neque Diffinges infectumque reddes Quod fugiens semel hora vexit.* Pindarus Olymp. II, 15.

Τῶν δὲ πεπραγμένων

ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν

χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.

CXII.

Plutarch. Arat. p. 1048, E. Καὶ γὰρ εἰ δεινὸν ἄνδρας ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς οὕτω μεταχειρίσασθαι δι'

ὀργήν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκαις γλυκὺ γίνεται καὶ οὐ σκληρὸν, κατὰ Σιμωνίδην, ὥσπερ ἀλοῦντι τῷ θυμῷ καὶ φλεγμαίνουσι θεραπείαν καὶ ἀναπλήρωσιν προσφερόντων.

Poeta excusabat, opinor, vel tyrannum vel civitatem vel nescio quem demum alium, qui inclementius in hostes vel cives vel propinquos animadvertisset. Cfr. Epinic. Fr. XII. Alio sensu Pind. Fr. LXXXVII, 6. Σὺν δ' ἀνάγκα πᾶν καλόν.

CXIII.

Mich. Psellus vel Timotheus περὶ ἐνεργ. δαιμ. p. 5. Κατὰ Σιμωνίδην ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκῶν ἐστίν. Bentlejus Opusec. p. 18. Lips. quoniam Democrito tribui videbat illud λόγος ἔργου σικὰ ab Diogene et Plutarcho, Lacedaemoniis ab Isidoro Pelusiota, Michaellem erroris reum agit: immerito.

CXIV.

Plato Reip. I, p. 331, D. Λέγε δὴ, εἶπον ἐγὼ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φῆς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; "Οτι, ἢ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν. Proclus in Hesiod. p. 152. Σιμωνίδης γοῦν ταύτην εἶναι δικαιοσύνην ᾤρισατο τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν.

Apertius Simonideam doctrinam explicat Plato p. 332, A. Τοῖς φίλοις οὔεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μὲν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. Et ibid. D. Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην λέγει; Δοκεῖ μοι. Contra haec Socrates p. 335, E. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδιδόναι φησί τις δίκαιον εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ, τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην

ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν, οὐκ ἦν σοφὸς ὁ ταῦτα εἰπών· οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν. οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὄν βλάπτειν. Συγχωρῶ, ἢ δ' ὅς. Μαχούμεθα ἄρα, ἢν δ' ἐγὼ, κοινῆ ἐγὼ τε καὶ σύ, ἐάν τις αὐτὸ φῆ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βίαντα ἢ Πιπτακὸν εἰρηκέναι ἢ τιν' ἄλλον τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν.

Cum Simonide universa facit antiquitas: quae hanc sibi scripserat legem, τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς, ut ait Archiloch. Fr. CXVIII. Ipse Simonides Epigr. CLXXXIV., si est id Simonidis:

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,

Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γὰν θέντες ὄναιτο βίου.

Simonides non ἀνταμείβεσθαι verbo in sententia illa utebatur, sed ut conjicimus, ἀμύνασθαι. Namque

CXV.

Zonaras et Suid. s. v. Ἀμύνασθαι· Σιμωνίδης ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδοῦναι.

Cfr. Philemon. Osann. p. 234., Grammatic. in Montef. Bibl. Coisl. p. 231. Κυρίως ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάσσουσιν οἱ ῥήτορες τὸ ἀμύνασθαι; et uberius de potestate verbi, cujus primaria significatio ea fuisse videtur, ut simpliciter *reddere* sonaret, disserentem Aristoph. Byzant. apud Eust. Il. E, p. 547, 26. qui testatur Alcmanem: Οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύνασθαι. Adde Valcken. ad Scholl. Eurip. Phoen. 695.

CXVI.

Sext. Empir. adv. Mathem. XI, p. 700. Fabric. Σιμωνίδης ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μὴ τις ἔχοι σεμνήν ὑγείαν. Scripserat poeta:

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας χάρις,
εἰ μὴ τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

— — — — —
— — — — —

Nam Ἵγναίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ, Scol. Fr. XLII, 1. Scripta haec, ut conjicere licet, ad Hieronem interdum morbo tentatum.

CXVII.

Heraclides Pontic. Athen. XII, p. 512, C. Καὶ οἱ φρονημώτατοι δὲ καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν· Σιμωνίδης μὲν οὕτωςι λέγων·

Τίς γὰρ ἀδονᾶς ἄτερο
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερο οὐδὲ θεῶν ξαλωτὸς αἰών.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Θνατῶν et ξαλωτὸς Steph. et Ursin.: vulgo θνητῶν et ξηλωτὸς. Ad tyrannum haec scripta fuisse, τυραννίς alterius versiculi arguit: optime quadrant in Hieronem ad tristitiam animi proniorem. Similiter eundem cohortatur Pindarus apud Ath. l. c. (Scol. Fr. 92, 1.) Πίνδαρος παραινῶν Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίων ἄρχοντι·

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

CXVIII.

Theon Progymnasm. p. 63. Βλαβερῶς παραινεῖ Σιμωνίδης παίζειν ἐν τῷ βίῳ καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάσειν. Confer Prolegg. p. XXXV.

CXIX.

Ion Chius Athen. X, p. 604, B. Ἀναγέλασας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς· Οὐδὲ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ᾧ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρηθεῖν·

Πορφυρέου

ἀπὸ στόματος ἰεῖσα φωνὰν παρθένος.

— — — — —

— — — — —

Ἀπὸ deleverunt Naekius Schedd. Critt. p. 6. Boeckh. Metr. Pind. p. 87. 175. Boissonadius: nullo jure. Ἰεῖσα PVL, ἰεῖσα Schwgh. παρθένος BP. Possit ex Parthenio esse.

CXX.

Etym. M. p. 813, 8. Χλωρηῖς ἀηδῶν (Hom. Od. T, 518.) ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται, ὅτε πάντα χλωρά· οἱ δὲ τὴν χλωροῖς ἠδομένην· κεῖττον δὲ τὸ πρῶτον· τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει· καὶ Σιμωνίδης·

Δεῦτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι χλωράχενες εἰαριναί.

— — — — —

Schol. Hom. Odys. T, 518. et Eustath. p. 1875, 40. Καὶ παρὰ Σιμωνίδη χλωράχενες αἱ ἀηδόνες λέγονται. Ab initio εὖτ' legebatur, quod emendavimus. Ex dithyrambo vernili haec esse nobis persuasum est. Invocat poeta ut adsint ἦρος ἄγγελοι, ἰμερόφωνοι ἀηδόνες, ut vocat Sappho Fr. XXXVI. Ut similiter Pind. Dithyr. Fr. 3. Deos convocat Athenas. Confer quae praeclare de argumentis dithyramborum disserit Dissenius ad Frr. Pind. p. 620.

CXXI.

Schol. Arist. Avv. 1410. (ubi est: Ὀρνιθές τινες οἷδ' οὐδέεν ἔχοντες πτεροποικίλοι, τανυσίπτερε ποιμίλα χελιδνοί.) Τινές παρὰ τὰ Ἀλκαίου·

Ὀρνιθες τίνες οἷδ' ; ὠκεανῶ γὰρ περάτων ἄπο ἔνθον, πανέλοπες ποιμιλίδειροι τανυσίπτεροι.

Καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου·

Ἄγγελε κλυτὰ ἕαρος ἀδυόδμου,
κτανέα χελιδνοί.

~ ~ ~ ~ ~
~ ~ ~ ~ ~

Legitur ἄγγελε κλητά: κλυτὰ Ursinus. Idem quod post ἕαρος irrupit καὶ ignorat. In fine idem ἀδυόδμου habet, v. Lobeck. Phryn. p. 89. Pindarus Hyporch. III, 14. εὐδομον ἕαρ. Haec quoque dithyrambis accensenda putamus.

CXXII.

Tzet. Hesiod. Opp. 372. Κωτίλη ἢ χελιδνῶν διὰ τὸ λάλος εἶναι παρὰ τε Ἀνακρέοντι (Fr. XCIX.) καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται. Poetae erat κωτίλα. Erat quum hinc in Fr. praecedente κωτίλα reponendum arbitrabamur.

CXXIII.

Athen. IX, p. 374, D. Σιμωνίδης·

Ἄμερόφων' ἀλέκτωρ.

Vulgo ἡμερόφων'. Codex B et Urs. ἡμερόφων'. Disputant apud Athenaeum de variis formis vocis ἀλέκτωρ, ἀλεκτροών, ἀλεκτροίς, de quibus cfr. Lobeck. Phryn. p. 228.

CXXIV.

Schol. Pind. Ol. IX, 74. (ubi est: Αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων.) Ταῦτα δὲ πρὸς Σιμωνίδην ἀνίττεται, καὶ Ὅμηρος·

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
ἣτις ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Addit Schol. cod. Vratisl. A. Δοκεῖ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρησθαι· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἐλασσωθεὶς ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κρίνοντος ἀγαθῶν εἰδέον (σφδῶν Boeckh.)· ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν·

Ἐξελέγχει δ' ὁ νέος

οἶνος οὐ τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος
ὅδε κενεόφρων.

διὰ τοῦτο ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ παλαιὸν οἶνον.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Codex ἐξελέγχει ὁ νέος: articulum debebat Ed. Gerhardus; rectius Boeckhius. Idem codicis οὔπω πέρυσι emendarunt ut editum est. Dicebat Simonides in novae cujusdam fabulae contemptum: *Hornotinum vinum non ut deterius arguit donum vitis superiore anno natum mythusque hic vanus est.* Pindarus, fortasse carptus a poeta Ceo, ut in animo habuerit Simonidea, ita a vituperando poeta abstinuit multo ante defuncto. Ceterum v. Prolegg. p. XXXIV.

CXXV.

Schol. Eurip. Orest. 780. Εὐχου, φησί, πάντας οὕτω δοξάζειν, ὅτι δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· ἐπεὶ πολλοῖς ἐδόκει ἄδικον εἶναι. καὶ Σιμωνίδης·

CXXI.

Schol. Arist. Avv. 1410. (ubi est:
οἷδ' οὐδέν ἔχοντες πτεροποίκιοι, τανυσ-
λιδοῖ.) Τινὲς παρὰ τὰ Ἀλκαίου.

"Ορνιθες τίνες οἷδ'; ὠκεανῷ γὰρ
ἦνθον, πανέλοπες ποικιλόδειρο
Καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου.

"Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος
κνανέα χελιδοῖ.

~ ~ ~ ~ ~
~ ~ ~ ~ ~

P.
Conferas
το δοκεῖν εἶναι
Prolegg. p. XXXIV.

Legitur ἄγγελε κλητά:

ἔαρος irrupit καὶ ἰγν

v. Lobeck. Phryn

εὐδομον ἔαρ. Η

tamus.

r. p. 359, F. Ὀκνῶ δὲ, μὴ

εἶναι καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ

σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώ.

vit. Thes. X. Οἱ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς

βαδίζοντες καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ κατὰ

Tzet πολέμοῦντες κτέ.

τὸ λάλο

μωνί

in T

Prolegg. p. XXXIV.

CXXVII.

Herodian. Etym. M. p. 38, 46. Αἰριοπόλιοι (ἐριπό-
λιοι) δμωαί. Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι (ἐριοπόλιοι),
συγκοπῇ τοῦ ο. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Simonides ἐριπολιούς δμωὰς ancillas vocabat gran-
daenas.

CXXVIII.

m. Π. Φ, 127. et Porphy. Quaestt.

Ἔστιν ἡ φριξ κινουμένου τοῦ
 ὄδης δὲ αὐτήν καὶ δεῖξαι πει-

τα πνοά.

recte Ursinus. Ceterum

CXXIX.

περὶ σολοικισμοῦ in Boissonad. Anecd. d.

ρ. 250. Γίνεται περὶ τὰ πρόσωπα σφάλματα,
 ἢ τῷ πρώτῳ προσώπῳ τις τὸ πρῶτον ἐπενέγκῃ ἢ
 δευτέρῳ τὸ δεύτερον ἢ τῷ τρίτῳ τὸ τρίτον, ἀλλ' ἢ τὸ
 τρίτον τῷ πρώτῳ ἢ ἐν τι τῶν ἄλλων ἀνακολούθως ἑτέρῳ.
 οἶον· Ὡς δὴ ἐγὼ γελᾶ παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ.
 τὸ γὰρ ἐγὼ πρώτου ἐστὶ προσώπου, τὸ δὲ γελᾶ τρίτου.
 Διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ ἀνακόλουθον, τὴν
 ὀρθοπέπειαν ἔβλαψεν. Ἔδει γὰρ εἰπεῖν· Ἐγὼ γελῶ ἢ
 ἐκεῖνος γελᾶ. Καὶ τὸ Ὀμηρικόν (Π. V, 877.)

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,

Σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος.

In verbis Simonidis ὡς δὴ ἐγὼ γελᾶ codices B D γελῶ
 contra mentem Grammatici. Qui quantopere a vero ab-
 erraverit non sinit dubitare locus Homericus, ubi Martem
 loqui oblitus est. Simonides dixerat: Ὡς δὴ ἐγὼ γελᾶ καὶ
 κείνος, vel similiter, ut verbum in medio collocatum in
 utramque partem vim suam exsereret: unde cum Alcma-
 nico schemate quod appellant non absurde comparaveris.

Τὸ δοκεῖν
καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται.

Apud Scholiastam τὴν ἀλήθειαν βιάζεται scriptum est. Integrioris vestigium scripturae apud eundem ad v. 235. exstat: Τὸ δοκεῖν καὶ τὰ μάλα θεῖα βιάται, quae recte ab Stephano emendata confirmat Plato Reip. II, p. 365, C. Οὐκοῦν, ἐπεὶ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 258. haec quoque in trimetri formam coegit. Conferas Aeschyl. Agam. 762. Πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι, δίκην παραβάντες. Cfr. Prolegg. p. XXXIV.

CXXVI.

Plutarch. Is. et Osir. p. 359, F. Ὀκνῶ δὲ, μὴ τοῦτο ἢ τὰ ἀκίνητα κινεῖν καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώπων ἔθνεσι. Vit. Thes. X. Οἱ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμοσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ κατὰ Σιμωνίδην πολεμοῦντες κτέ.

Dixerat poeta de narratione nescio qua saeculorum auctoritate et communi fide hominum sancita, quam quis ipsius aetate aliter narrando evertere conatus erat. Vide Prolegg. p. XXXIV.

CXXVII.

Herodian. Etym. M. p. 38, 46. Αἰριοπόλιοι (ἐριπόλιοι) δμωαί. Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι (ἐριοπόλιοι), συγκοπῇ τοῦ ο. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Simonides ἐριπολιούς δμωὰς *ancillas* vocabat *grandaevas*.

CXXVIII.

Scholl. Ven. Hom. II. Φ, 127. et Porphyri. Quaest. Hom. p. XCIII. Barnes. "Ἔστιν ἡ φριξ κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή· Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι περιώμενος οὕτως ἔφη·

. . . Ἔς ἄλα στίζουσα πνοά.

.

Vulgo πνοιά et στίζουσα: πνοά recte Ursinus. Ceterum v. Prolegg. p. XLII.

CXXIX.

Herodian. περὶ σολοικισμοῦ in Boissonad. Anecd. Gr. III, p. 250. Γίνεται περὶ τὰ πρόσωπα σφάλματα, ὅταν μὴ τῷ πρώτῳ προσώπῳ τις τὸ πρῶτον ἐπενέγκῃ ἢ τῷ δευτέρῳ τὸ δεύτερον ἢ τῷ τρίτῳ τὸ τρίτον, ἀλλ' ἢ τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ ἢ ἓν τι τῶν ἄλλων ἀνακολούθως ἑτέρῳ· οἶον· Ὡς δὴ ἐγὼ γελᾷ παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐγὼ πρώτου ἐστὶ προσώπου, τὸ δὲ γελᾷ τρίτου. Διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ ἀνακόλουθον, τὴν ὀρθοπέειαν ἔβλαψεν. "Ἐδει γὰρ εἰπεῖν· Ἐγὼ γελῶ ἢ ἐκεῖνος γελᾷ. Καὶ τὸ Ὀμηρικόν (II. V, 877.)·

"Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,

Σοὶ τ' ἐπιπεῖδονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

In verbis Simonidis ὡς δὴ ἐγὼ γελᾷ codices B D γελῶ contra mentem Grammatici. Qui quantopere a vero aberraverit non sinit dubitare locus Homericus, ubi Martem loqui oblitus est. Simonides dixerat: Ὡς δὴ ἐγὼ γελᾷ καὶ κείνος, vel similiter, ut verbum in medio collocatum in utramque partem vim suam exsereret: unde cum Alcmanico schemate quod appellant non absurde comparaveris.

CXXX.

Schol. Aesch. Choeph. 323. Ἡ γνάθος συνήθης (Aeschylo), ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἡ ἡχώ (ἀχώ) παρὰ Σιμωνίδῃ.

CXXXI.

Athen. XI, p. 498, D. Σιμωνίδῃς οὐατόεντα σκύφον ἔφη. Adde Eustath. II. A, p. 870, 6. 817, 12. O, 1775, 23. Varin. Eclogg. p. 332, 8. Dindorf.

CXXXII.

Athen. VII, p. 318, F. Δωριεῖς διὰ τοῦ ᾠ καλοῦσι πῶλυπον, ὡς Ἐπίχαρμος (Ath. VII, p. 277, F., p. 318, E., p. 323, F.)· καὶ Σιμωνίδῃς δ' ἔφη·

Πῶλυπον διζήμενος.

Hinc Eustath. Od. E, p. 1541, 30. Cfr. Prolegg. p. XLVII.

CXXXIII.

Schol. Ven. Hom. II. II, 2. Ὅτι τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ ἡδύς· ὡς δὴλον ἐκ τοῦ· Νήδυμος ἀμφιχυθεῖς. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσιν. Καὶ Ἀντίμαχος· Ἐπεὶ ῥά οἱ ἥδυμος ἐλθών. Καὶ Σιμωνίδῃς·

Οὗτος δέ τοι ἄδυμον ὕπνον ἔχων.

Legebatur ἥδυμος: ἥδυμον Buttman. Lexil. I, p. 181. Respicit Eustath. p. 163, 28. Οἱ παλαιοὶ φασὶ καὶ δίχα τοῦ ν εὐρίσκεισθαι ἥδυμον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Σιμωνίδῃ.

CXXXIV.

Etym. M. p. 83, 42. Ἀμιθρησαι. Σιμωνίδῃς τὸν

ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν. ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρὸς ἀμιθρῶ, ἀμιθρήσω, ἀμιθρήσαι (Phoenix Colophon. ap. Athen. XII, p. 530, E.) ἢ ἀπὸ τοῦ ἀριθμῆσαι κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ὡς τύπιλος πίτυλος. Eustath. Odys. p. 1801, 28. Ἰστέον ὅτι Ὅμηρος μὲν ὁ γλυκὺς ἀριθμεῖν καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ λέγει κοινότερον, καινολόγος δέ τις ποιητῆς μεταθεῖς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Dixerit Callimachum: Suid. ἀμιθρήσαι. μετροῦσαι, ἀριθμῆσαι παρὰ Καλλιμάχῳ. Hesych. ἀμιθρεῖν. ἀριθμεῖν. Ἀμιθρὸν· ἀριθμὸν. Poeta Ceus ἀριθμῆσαι Epigr. CCIX, 5. corripuit: unde quum producendum sit Fr. Threnor. LIII., ἀμιθρῶ in locum vulgaris formae restituimus. Confer Ruhnk. Ep. Cr. II, p. 259. et Naek. Choeril. p. 229.

CXXXV.

Etym. M. p. 250, 18. Δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ.

Μηρίων δεδαυμένων.

παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, τροπῇ τοῦ ἰ̄ εἰς ὕ. Callimacho Epigr. LIII, 3. ἐν ἔρωτι δεδαυμένον restituit Bentlejus ore Hesychii: Δεδαυμένον· περιπεφλεγμένον. Conferas Hesych. δάβει· καύεται. ἐκδάβη· ἐκαύθη. δάβελος· δαλός et Alcman. Fr. LXXVI. Πῦρ δάβιον, cui compares πῦρ κήλεον.

CXXXVI.

Etym. M. p. 367, 36. Ἐπληντ' ἀλλήλοις. ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πλησιάζω. ὁ παρακείμενος πέπληκα λέγεται καὶ πέπλακα· ὁ παθητικὸς πέπλημαι, πέπληται. καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ πεπλήαται.

CXXXVII.

Aristophan. Gramm. ap. Eustath. II. A, p. 877, 55. Προφέρει δὲ καὶ Σιμωνίδου χρήσεις, ἐν αἷς βοῶν ἄρθενα ὅτε μὲν ταῦρον (ut Epigr. CCII, 1.), ὅτε δὲ μάλον, ἤγουν μῆλον, ὅτε δὲ πρόβατον ἐκεῖνος ὀνομάζει. Minus diligenter Eustath. Odys. K, p. 1648, 12.

CXXXVIII.

Eustath. II. O, p. 1034, 1. Ἄνεμοτρεφὲς δὲ ἄλλα κοῦ μὲν ἔγχος, νῦν δὲ κῦμα ἀνεμοτρεφὲς, ὃ ἀνέμῳ τρέφεται, ὃ ἐστὶ πῆγνυται, συνίσταται, αὔξεται. Ἔτεροι δὲ ἀνεμοτρεφὲς τὸ εὐτόνον λέγουσι. Σιμωνίδης γοῦν φασὶ κατὰ τοῦτο τὸ σημαίνον πύλας ἀνεμοτρεφείας λέγει, τὰς εὐτόνους δηλαδὴ. Schol. Victor. ap. Heyn. II. VII, p. 779. Καὶ Σιμωνίδης ἀνεμοτρεφῶν πυλάων (scr. πυλᾶν) εἴρηκε.

Heynius πετελεύων. Audacter poeta lyricus, quod de arboribus vulgo dicebatur, ad portas altas traduxit. Loquebatur autem, si locus est conjecturae, de regia Iovis sublimibus alta columnis. Vide de forma ἀνεμοτρεφῆς Lobeck. in Soph. Aj. 604.

CXXXIX.

Choerobosc. Bekk. Anecd. p. 1424. Τριγλώχιν. πλατυτέρα ἐστὶν ἢ εἰς \bar{s} λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἢ εἰς \bar{v} κατάληξις, ὡς παρὰ Σιμωνίδη.

Τριγλώχιν οἶστος.

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Τριγλώχιν ὀλοῶ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ.

Suaviter poeta sigmatismum vitabat: magis sonorum

τριγλώχιν, ut apud Persium *Attin* ridetur. V. Prolegg. p. XLVII.

CXL.

Schol. Ven. Hom. II. N, 103. Ἡῖα, βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ δὲ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῆ·

Δεῦτε φίλοι, ἧῖα φερώμεθα.

Σιμωνίδης. Schol. B. Δεῦτε φίλοι, ἧῖα φερούμεσθα, φησὶν ὁ Σιμωνίδης. At sunt haec Homeri Odyss. II, 410. Gaisfordio Scholiasta hariolari videtur. Forsitan Simonidis verba interciderunt: nisi ipsum Homericam in suum usum conuertisse ponas.

CXLII.

Eustath. Hom. II. Π, p. 1336, 6. Ἰστέον, ὅτι Ὀμηρος μὲν πανδαμάτορα τὸν ὕπνον ἔφη, Σιμωνίδης δὲ σμικροπρεπῶς, φασὶ, δαμασίφωτα, δέει τοῦ μὴ καὶ τὸ θεῖον κοιμᾶσθαι παραποιήσας τὴν Ὀμηρικὴν ἀκρίβειαν, ὅς οὐ πάντας, ἀλλὰ πάντα δαμάζεσθαι ὕπνῳ φησὶ τὰ πεφυκότα ὕπνοῦν, ὡς οἷα τῶν τοιούτων πάντων ἰσχυροτέρῳ ἢ πάντων ἄνακτι, κατὰ τὸ Ὑπνε ἄναξ. Schol. Ven. II. Ω, 5. Πανδαμάτωρ· ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον. Σιμωνίδης δὲ δαμασίφωτα τὸν αὐτὸν εἶπεν. Non poeta, sed Grammaticuli cerebellum tricabatur.

CXLIII.

Schol. Venet. Hom. II. Δ, 79. Τὸ θάμβος οὐδετέρως παρ' Ὀμήρῳ Σιμωνίδης δὲ ἀρσενικῶς. V. Schaefer. Greg. Cor. p. 22.

CXLIV.

Grammatic. Darmstad. post Etym. Gud. p. 645, 43.

Φύξιμος ὀδμή (ὀδμά). ἢ φυγεῖν (φυγήν) ἐμποιοῦσα.
 Σιμωνίδης ὁ Τήϊος (Κεῖος) ἀπὸ τῆς Τέω (Κέω). Odo-
 rem dixit intolerabilem, quem quis fugiat.

CXLV.

Herodian. apud Grammatic. Paris. Bekk. Anecdd.
 p. 1402., Gramm. post Orion. Theb. p. 187, 29., Etym.
 Gud. p. 408, 40. Νήστης· οὕτως εἴρηκε Σιμωνίδης
 παρὰ τὸ ἔδω. Καὶ ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὗ παθητικὸν
 ψεύδομαι, ψεύστης, οὕτω παρὰ τὸ ἔδω, τὸ ἐσθίω, οὗ
 ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ $\bar{\nu}\epsilon$ νεέστης,
 οὗ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς.
 Grammatici νήστης plane explouerunt, ut Phrynich. p.
 326. Lobeck. Νήστης βάρβαρον· τὸ δ' ἀρχαῖον νῆστις
 διὰ τοῦ $\bar{\tau}$. Cfr. Lobeck. Parerg. p. 711.

CXLVI.

Etym. M. p. 692, 25. cl. Zonara p. 1681. Πρώρα
 σὺν τῷ $\bar{\iota}$, εὔρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ
 κυανοπρωῖρους. Καὶ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ κυανοπρωῖραν.

Apud Homerum κυανοπρωρείους legitur. Hesych.
 προίρης (προῖρης)· πρόρας. Cfr. Prolegg. p. XLVII.

CXLVII.

Etym. M. p. 1813, 53. Orion. Theb. p. 168, 9.
 Ψηνός· ὁ φαλακρός παρὰ Σιμωνίδῃ. Adde Hesych.
 et Suidas ψηνός· ὁ φαλακρός: ille ψηνός· ψεδνός, διά-
 ψιλος. Potest hoc Amorgini esse Simonidis.

CXLVII, A.

Etym. M. p. 764, 25. Τρασιά. παρὰ τὸ τέρω τὸ
 ξηραίνω τερσιά, καὶ ταρσιά, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ. καὶ

καθ' ὑπέροθεν τρασιά. Addit Etym. Leidens. apud Koen. Greg. Cor. p. 514. ἔστι δὲ πᾶς τόπος πρὸς τὸ ξηραίνειν τι ἐπιτήδειος. Hesych. ταρσιήν· τὴν τρασιάν, ut haec Amorgini poetae tribuenda videantur.

CXLVII, B.

Cramer. Anecd. Gr. I, p. 424, 15. Τὰ εἰς τὸς δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ $\bar{\rho}$, βαρύνεται· κύρτος· Μύρτος, ἢ πόλις· κίρτος, παρὰ Σιμωνίδη ἢ χοῆσις. Haeremus.

CXLVII, C.

Ibid. p. 440, 2. Χειρός· κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ $\bar{\epsilon}$ γέρονε, παρὰ τὸ ἔχειν, ὡς παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν κατὰ Σιμωνίδην νίκη, καὶ ῥόδην συνηλλίσθην Ἰππῶναξ. (Cramer. καὶ ὡς ἐρωδιὸς ῥωδιός· ῥωδιῶ κατηυλλίσθην. Ἰππ.) Iterum haeremus. Forsitan Grammaticulum nescio quem intelligebat: originatio eadem prostat in Etymologicis Magno et Gudiano. Grammaticum Simonidem cognoscimus ex Etym. Gud. p. 276, 41. Ἰλέως, ὁ Αἴαντος πατήρ. ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσιόδου τὸ

Ἰλέα, τὸν ρ ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὔνεκα νύμφην
εὐράμενος Ἰλεων, ὄχθη ἐρατεινῇ φιλότῃτι,
ἤματι τῷ ὅτι τεῖχος ἐϋδητόιο πόληος
ὑψηλοῦ πόλησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Ταῦτα παρατίθεται ἐν δελτᾷ Σιμωνίδης. Versus Hesiodi ex Etym. Paris. ab Ruhnkenio editi emendatiores exstant apud Gaisf. Fr. III., Goettling. LI. Addit Etym. Paris. Ταῦτα παρατίθεται ἐν δ. Σιμωνίδου. Fortasse in commentariis nescio quibus in Simonidem haec allata erant.

Sed ne quid praeclarae chartae pereat, quaedam

expromere visum est vel supplenda vel emendanda in his fragmentis lyricis.

Fr. XII, versus 6. et 20. ut sibi ad amussim respondeant, Bergkiius meus scribit in illo versu: ὄν ἀμάχανος σ. κ., in hoc ἐπὶ δ' ὑμῖν εὐρῶν ἀπαγγελέω.

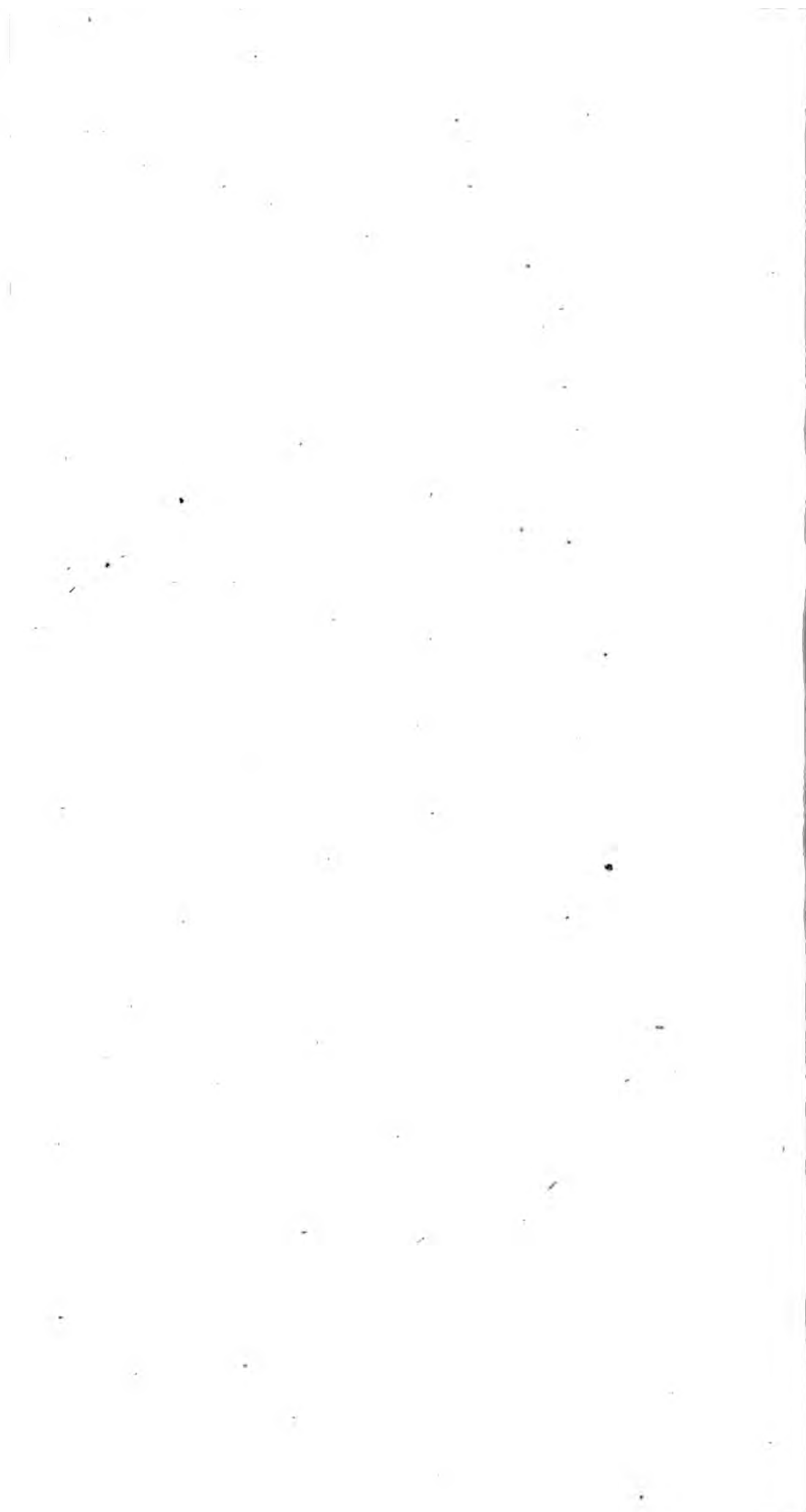
Fr. XIX. Memoriter rettuli de sententia Hermanni. Libro apud amicum denuo inspecto vidi Hermannum addere haec: »Nisi forte δενδρεῶν' ἐσελθῶν, τέμενος ἀγλαὸν Διός.« In quo δενδρεῶν' eximie probamus, in quod Bothium quoque incidisse postea comperimus: is tamen alia praeterea molitur. Quod addit Hermannus, non lusisse Simonidem in ambiguo viri nomine, si carmen fuerit ἐπιπικιον, non perspicio qua tandem ratione poetae verba aliter explicari possint. Quum Crius fuerit luctator, nomen ejus ad has facetias neminem non alliciebat. Praeterea Hermannus incertum dicit Simonideus Crius idemne sit cum Herodoteo, an minus, quum praesertim Crii et Polycriti nomina alternasse illa in gente videantur. Nobis non est dubium, quin idem sit homo Simonidi aequalis: alternasse nomina Crii et Polycriti quis dixerit? Nepos, ut fiebat, avi nomen gestabat.

Fr. L. exordium nunc demum repperi quomodo scripserit poeta. Nam quum libri veteres τε μὴν praeberent, in eoque τέ μιν latere dudum perspexissem, rursus abjeciebam, quando exemplum aoristi alterius ἤριπον transitivo sensu usurpati non suppetebat. Id nunc suppeditavit Herodot. IX, 70. Τέλος ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος καὶ ἤριπον, quae est constans librorum scriptura. Ita igitur scripsit Simonides:

Ὅτε λάρονκι δ' ἐν δαιδαλέῃ ἄνεμός τε μιν
 πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα
 δελματι ἤριπεν, οὐκ ἀδιάνταισι παρειαῖς
 ἀμφὶ τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα εἶπέ τε κτλ.

B.

EPIGRAMMATA.

XIV.

ἘΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Simonidis Epigrammata vel sepulcris scripta vel donariis operibusque artificum eo ordine disposuimus, ut illa praecedant, haec subjungantur: agmen claudunt ἀποσχεδιάσματα. Ejusmodi tituli postquam coepti sunt versibus includi, ex simplicissimis paullatim facti sunt artificiosissimi. Non loquimur nunc de iis Epigrammatis, quae vel lusus vel ostentandi ingenii gratia conscripta deflexo pristino sensu vocabuli appellabantur: a quo genere abstinuit poeta Ceus, si pauca quaedam illis quodammodo similia exceperis, quae in modum Epigrammatum ἀπεσχεδίασε, v. Epigr. CCXXVII — CCXXXI. Quae quidem non tam Epigrammata erant quam ποιημάτια vocanda: cum Epigrammatis nihil illis commune est nisi externa forma atque brevitatis. Epigrammatum apertae simplicitati plane opposita carmina illa γριφώδη CCXXIV. CCXXX. XXXI. Eaque in mente habebat Iacobsius, ut opinor, quum Simonidem Epigrammatum generi ἐπιδεικτικῶν praelusisse ajebat in Praefat. Delect. Epigr. p. IX. Reliqua praeter jocularare illud epicedium, quod in vivum Timocreontem composuit, Epigr. CLXXXVI., monumentis insculpta erant omnia.

In hac Simonideorum Epigrammatum copia licet summa sit carminum varietas, tamen unum quoddam admirandum in omnibus, delectus verborum et

orationis non fucata simplicitas et naturalis quaedam elegantia atque pulcritudo. Sunt carmina, quae originem suam luculenter prodant eo, quod et intra simplicem consistunt nominum enumerationem, neque hexametri heroici terminos excedunt, velut Epigr. CCXVI.

Κρῆς Ἀλκων Διδυμεῖ Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλών πύξ.
Epigr. CLXXXI.

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατῆρ ἐπέθηκε θανόντι.
Quibus valde similia sunt Epigr. CCX.

*Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
Υἱὸς, καὶ νικῶ πύξ δὴ Ὀλυμπιάδας.*
Epigr. CCXVIII.

*Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
Υἱὸς, περθομέναν Ἴλιον ἀκρόπολιν.*

Adde CCXI. CCXII. Quae Epigrammata tantum abest ut pro minus limatis aestimanda atque posthabenda sint iis, quae majore cultu nitescunt, ut vel praeferenda illis videantur. Nam quum quae dicenda erant in Epigrammate, quod ad memoriam scribebatur, non ad delectationem et gloriationem inanem, brevissime essent dicenda, vel externa loci necessitate exigente, non vulgari arte opus erat, ne vel luxuriaret ingenium poetae vel omitteret ea quae dici debebant. Quo nomine plane admirabilis est ars poetae in his Epigrammatis conspicua, qui raro verbum posuerit quod tuto demere liceat, rarius quod merito additum velis. Quo autem factum quodque majus est atque illustrius, eo brevior est poeta et simplicior: ita in illis Epigrammatis, quae tumulis Graecorum in bellis Persicis occisorum inscripta sunt, raro ultra distichon processit, quo virtutem ipsorum memoriae proderet: nam *εἰώθεσαν ἐν τοῖς τάφοις τῶν ἀποθανόντων*

γράφειν τὰ ἀνδραγαθήματα, Scholl. Vat. Eur. Troadd. 1189. Laudat autem ipsa verborum collocatione rerumque gestarum haudquaquam ambitiosa commemoratione, ut Epigr. CL.

Μυριάδιν ποτὲ τᾶδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
Ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

Vides quam procul habeat omnia orationis pigmenta. Jure suo. »Nam — Hermanni sunt verba in dissertatione de Officio Interpretis p. 12. — quum quid ita comparatum est, ut quo magis solum ac nudum conspicitur, eo majus atque admirabilius appareat, sola commemoratio satis est, nocetque omnis ornatus, quia abstrahit animum ab ipsius rei cogitatione, nec patitur ea totum occupatum teneri.« Quid autem praeclarius tropaeis Marathoniis, Thermopylensibus, Artemisiis, Salaminis, Plataeensibus? quae Ceus poeta omnia verbis tenuissimis, sed quae rerum magnitudinem ipsa sua simplicitate aequarent, memoriae mandavit. Ut in Simonidea Epigrammata transferre liceat quod de Spartiatarum cantilenis praedicat Plutarchus Lycurg. XXI. Ἡ λέξις ἐστὶν ἀφελὴς καὶ ἄθροπτος ἐπὶ πράγμασι σεμνοῖς καὶ ἠθοποιοῖς. Neque miramur, quod aliis poetis eandem orationis tenuitatem studiose sectatis, sed tamen in rebus longe illustrissimis illis facinoribus inferioribus et conflictis, id vitio versum est. Ita Theodoridas Mnasalcam Sicyonium pastringit tanquam ridiculum Simonidis imitatore Anth. Pal. XIII, 21. (Brunck. Anall. I, 190.).

Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῷ Πλαταΐδα,
τῷ ἰλεγειοποιῷ·
ἂ Μῶσα δ' ἀντῷ τᾶς Σιμωνίδα σπάθας
ἧς ἀποσπάραγμα·

orationis non fucata simplicitas et naturalis quaedam elegantia atque pulcritudo. Sunt carmina, quae originem suam luculenter prodant eo, quod et intra simplicem consistunt nominum enumerationem, neque hexametri heroici terminos excedunt, velut Epigr. CCXVI.

Κρῆς Ἄλκων Διδυμεῖ Φοίβῳ στέφος Ἰσθμῖ ἑλὼν πύξ.
Epigr. CLXXXI.

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατῆρ ἐπέθηκε θανόντι.
Quibus valde similia sunt Epigr. CCX.

*Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
Ἶῖος, καὶ νικῶ πύξ δὺ' Ὀλυμπιάδας.*
Epigr. CCXVIII.

*Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
Ἶῖος, περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.*

Adde CCXI. CCXII. Quae Epigrammata tantum abest ut pro minus limatis aestimanda atque posthabenda sint iis, quae majore cultu nitescunt, ut vel praeferenda illis videantur. Nam quum quae dicenda erant in Epigrammate, quod ad memoriam scribebatur, non ad delectationem et gloriationem inanem, brevissime essent dicenda, vel externa loci necessitate exigente, non vulgari arte opus erat, ne vel luxuriaret ingenium poetae vel omitteret ea quae dici debebant. Quo nomine plane admirabilis est ars poetae in his Epigrammatis conspicua, qui raro verbum posuerit quod tuto demere liceat, rarius quod merito additum velis. Quo autem factum quodque majus est atque illustrius, eo brevior est poeta et simplicior: ita in illis Epigrammatis, quae tumulis Graecorum in bellis Persicis occisorum inscripta sunt, raro ultra distichon processit, quo virtutem ipsorum memoriae proderet: nam *εἰώθεσαν ἐν τοῖς τάφοις τῶν ἀποθανόντων*

γράφειν τὰ ἀνδραγαθήματα, Scholl. Vat. Eur. Troadd. 1189. Laudat autem ipsa verborum collocatione rerumque gestarum haudquaquam ambitiosa commemoratione, ut Epigr. CL.

Μυριάδιν ποτὲ τᾶδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
Ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

Vides quam procul habeat omnia orationis pigmenta. Jure suo. »Nam — Hermanni sunt verba in dissertatione de Officio Interpretis p. 12. — quum quid ita comparatum est, ut quo magis solum ac nudum conspicitur, eo majus atque admirabilius appareat, sola commemoratio satis est, nocetque omnis ornatus, quia abstrahit animum ab ipsius rei cogitatione, nec patitur ea totum occupatum teneri.« Quid autem praeclarius tropaeis Marathoniis, Thermopylensibus, Artemisiis, Salaminis, Plataeensibus? quae Ceus poeta omnia verbis tenuissimis, sed quae rerum magnitudinem ipsa sua simplicitate aequarent, memoriae mandavit. Ut in Simoni-
dea Epigrammata transferre liceat quod de Spartiatarum cantilenis praedicat Plutarchus Lycurg. XXI. Ἡ λέξις ἐστὶν ἀφελὴς καὶ ἄθροπτος ἐπὶ πράγμασι σεμνοῖς καὶ ἠθοποιοῖς. Neque miramur, quod aliis poetis eandem orationis tenuitatem studiose sectatis, sed tamen in rebus longe illustrissimis illis facinoribus inferioribus et conflictis, id vitio versum est. Ita Theodoridas Mnasalcam Sicyonium pastringit tanquam ridiculum Simonidis imitatore Anth. Pal. XIII, 21. (Brunck. Anall. I, 190).

Μναςάλκεος τὸ σᾶμα τῷ Πλαταΐδα,
τῷ ἰλεγειοποιῷ·
ἃ Μῶσα δ' αὐτῷ τᾶς Σιμωνίδα σπάθας
ἦς ἀποσπάραγμα·

κενά τε κλαγγὰν κάπιλακνυθίστρια,
 διθυραμβοχώρα·
 τέθνακε· μὴ βάλωμες· αἱ δὲ κε ζόεν,
 τύμπανόν κ' ἐφύση.

Apparent rara vestigia imitationis Simonideae in reliquiis Mnasalcae apud Brunckium Anall. I, 190. Confer Epigr. II. III. IV. VI. cum Simonidis Epigr. CC. et CCI. et videbis quid inter utrumque intersit. Buccas inflat Mnasalcas.

Quae Simonides Epigrammata scripsit rebus tenuioribus, in iis verborum minus parcus adjungit laudem rei, quam memoriae mandat, vel genus mortis, quo quis obiit, adjicitur quis posuerit monumentum; alia artifices ab criminationibus vulgi vindicant, ut Epigr. CCXX. XXI. Par autem erat, inscriptiones privatorum hominum tumulis insculptae, quorum res essent minus magnificae, verbis ad commendationem hominum exornarentur. Fatum autem hominis privati quum luctum excitet, non admirationem, factum est, ut epigrammata ἐπικήδεια ad elegorum lugubrium naturam propius accedant. Exemplo illud sit, quod Anacreontis sui tumulo inscripsit tenerrimum, Epigr. CLXXI., quod molliora spirat et adeo dissimile est aliis carminibus, ut paene oblitus videatur Epigramma condi. Quod autem carmine CCV. floridiore oratione usus bacchari videtur, usus et metro angustos heroici versus cancellos respuente, et argumentum Bacchicum fuit in caussa et quod ea ipsa victoria Acamantidis tribus choro cyclo obvenerat post multa conamina prima. In cujus carminis initio subtili judicio poeta a tumiditate remotissimus scopulum vitavit, ad quem periculum erat ne illideret, quum irrita illa conamina tribus Acamantidis commemoranda essent: tecta

igitur utitur oratione et dulcissima metaphora, ut Pindarus facit in rebus acerbis vel modestiae parum habituris. Id quod ex nostra demum illius loci explanatione perspicitur.

Summa autem est ars poetae in iis versibus ligandis, qui diversorum nominum enumerationem habent: ita Dinomenis filios Gelonem, Hieronem, Polyzelum, Thrasybulum Epigr. CXCVI. secundum aetatem quemque suam uno hexametro conjungit: certamina quinquertii ex ordine pentametro Epigr. CCXI.

"Ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Adde pulcherrima illa Epigr. CLXVIII, 2. CLXX, 3. CCXII. alia.

Sunt quaedam Epigrammata, quae contineant primordia ejus generis carminum, quod multum post aetatem Simonidis summopere frequentari coeptum est. Quae quum rei alicui gestae sententiam quandam generalem addunt, ex ipsa re illa ultro subnascentem, non anxie quaesitam, aculeum in animo relinquunt. Ejusmodi sunt Epigr. CLXXVII, 1.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕναστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται.

Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδε ποθεῖ.

Epigr. CLXXVIII.

Χαίρει τις Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον, ἄλλος ἐπ' αὐτῷ

Χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

Adde CCXX. CLXXVI. et — si ea sunt Simonidis — CLIII. et CLVI. Idem fecit Anacreon, cujus Epigrammata ad Simonideorum praestantiam proxime accedunt. Cfr. Epigr. XIV.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·

"Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φεῖδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Cl. Epigr. XIV, 1.

Multi poetae quum in Epigrammatis certa quaedam essent dicenda, quae versuum angustiae aegre patiebantur, veluti nomina propria, omni rationis vinculo soluti versuum formam depravabant. Nihil Leoprepida licentius. Quanquam et ipse interdum ad circumlocutiones confugit in nominis proprii necessitate, ut Artemisium promontorium Epigr. CLXVII, 4. vocat ἄλιον πάγον (vel ἄλιαν φάχιν), ἔνθα καλεῖται Ἀγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος. Idem in mensura syllabarum quaedam sibi sumpsit, ut Epigr. CLXI, 1. Βυζάντιον epitritum quartum facit: χαρίεντας amphibrachum Epigr. CCVIII, 2. Cfr. Epigr. CXCVI, ubi in v. Διμαρετίου τιον unam syllabam efficit, qui tamen versus non est Simonidis. Audacius — similia apud ipsum Homerum — Epigr. CLXVII, 9.

Ἄστοι δ' ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῶ ἀμφὶ πόλῃος
 δε syllabam produxit. Quin eo progressus est, ut quum Aristogitonis nomen hexametri numero reluctaretur, inter hexametrum et pentametrum divideret, Epigr. CLXXXVII. Qui autem plerumque metro Elegiaco utitur poeta in Epigrammatis legitimo, tamen erat ubi nomina propria cogebant alios numeros in auxilium vocare. Ita Epigr. CLXXII. ob nomen Ἀρχεναύτεω et CCV. ob nomen Ἰππόνικος tetrametro dactylico addit exitum logaoedicum; subjunguntur versus priori similes. Epigr. CCXIII. ob nomen Νικολάδας hexametro subjungitur versus Glyconeus hic:

— — — — —

de quo v. Hermannii *El. D. M.* p. 560. Similis ratio in Epigr. CCVIII. CCIX. CCXIX. Ceterum ut sermone nihil pellucidius, ita summa est numerorum in his carminibus elegantia, ut vel eorum praestantia facile teretes aures agnoscant, quid Simonidi tribuendum, quid non

sit. Caesuram amat poeta eam quae *κατὰ τρίτον τροχαιὸν* appellatur, nec rara ea quae *πενθημιμερής*.

In Dialecto Epigrammatum summa et veterum librorum discrepantia est et iudicii nostrorum hominum inconstantia et fluctuatio. Nam quum in Palatinis membranis et in exemplaribus Planudeae Dorica dialectus in aliis compareat integra, in aliis vulgaribus formis Ionicisque variegata, editores prouti lubuit vel Doricam dialectum tuebantur vel radicitus extirpabant vel de suo inferebant vel denique eandem propagabant mixturam, nullo sanae mentis freno cohibiti. Quo quidem nihil cogitari potest perversius. Nam ut posteriore tempore quum in eruditorum umbracula recessisset sermo Graecus semimortuus, variasse dialectum Epigrammatum facile largiar, imo aliquid in ea re quaesivisse illos fabros versuum credam: ita ab hoc crimine liberandus omni modo poeta Ceus et ut quisque ei aetate proximus est, qui ea aetate vixerit, quae ab ejusmodi nugamentis si qua alia abhorruit. Ut fateamur quae res est, Simonidis carmina postquam ab Epigrammatum collectoribus aliorum poetarum carminibus et eorum quidem aevi inferioris infimique misceri coepta sunt, eadem sunt paullatim labe adpersa paucaeque sunt, ad quae contagio illa prorsus non permanarit. Quod quo jure sumamus docebit, quod vel Elegiarum frustula postquam pravo iudicio Epigrammatis accensa sunt, communem deformationem non postuerunt subterfugere, v. Elegiarum Frr. LXI — LXIV.

Circumspicientibus autem nobis, qua via tuto esset incedendum in dialecti ratione emendanda, hae se offerebant leges ut rei naturae ipsi accommodatissimae, ita ad monumentorum fidem maxime comparatae. Nam qui proprietatem sermonis ita custodivit, ut in Lacedaemonio

Epigrammate CLI, 2. *θήμασι πειθόμενοι* maluerit more Laconum, quam *πειθόμενοι νομίμοις* vulgari modo dicere; ut Epigr. CCX, 1. *Κόρυθα* potius, quam *Κέρυθα* cum reliquis Graecis dixerit, ut in Attico Epigr. CCVIII, 1. *Ἀθάνα* potius quam *Ἀθηναίη*, ut in Ionicis Epigr. CC, 2. et CCXV, 3.; idem dialectum aptavit patriae eorum hominum, quorum in gratiam carmen condebat. Ionicam igitur dialectum habes in iis Epigrammatis, quae hominibus Ionicis scripsit, Doricam quae Doriensibus, vetustam Atticam in iis, quae Atticis. Tamen hoc notandum. Nam quum Epigrammata poesis ornamenta paullatim recepissent et ad fastigium quoddam artis essent evecta, Epicorum sermo pro fundamento erat habendus, ut in omni genere poesis. Qui ad patriam hominum variabat, sed ita, ut Dorica dialectus excluderetur ea, quae nunquam recepta est in veram poesin utpote popularis et plebeja. Calidius Hermannus in dissertatione de Duabus Inscriptt. Gr. Lipsiae 1835. edita p. 8. » Epigrammata metrica non usitatum fuit ea dialecto scribere, quae ultra Epicis concessas dicendi formas ad domesticam linguam reverteret.« Verum inficiuntur linguae domesticae temperamento ea Epigrammata, quae arte facta sunt, ut Simonidea, Anacreontea: alii poetae ad domesticam linguam revertere non dubitarunt, veluti qui in manibus est Theodoridas. Ab Simonide abjudicandum fuit Epigr. Incertum I. vel ob hanc rationem, quod plebejae formae in eo comparent ab carminibus Simonideis alienissimae, quales sunt *αί*, *πρᾶτον*, *ῆς*. Nam quod in Epigr. CCXII, 1. ferebatur *νικῆς*, vera scriptura *νικᾶς* postliminio rediit ex Ursino.

Sed quod hanc nostram rationem vetustorum libro-

rum auctoritate muniri dicebam, est Epigr. CLXVII. ex lapide editum. In eo Epigrammate Megarensibus scripto, Doricae civitati, quae certae sunt formae, Dorismum habent, ut *ἄμαρ*, *ἀγνᾶς*, *Μυκάλας*: quare Boeckhianum supplementum versus sexti *Φοινισσῶν* non recte habet et versu 10. in *ΝΕΙΧΕΟΝΕΚΤΟΡΟΝ* non *νικέων ἡμετέρων*, ut Boeckhio visum, latebat, sed id quod restitui-
mus. Ex Epico sermone est *πόληος* v. 9. ab Boeckhio suppletum. Porro in Epigr. CCXIII. Nicoladae Corinthio scripto hae occurrunt formae Doricae: *Νικολάδας*, *Πελλάννα*, *Αἰγίνα*, *Θήβα*, *δάμω*, *μεγάλαν*. Tamen *ἐνίκησεν* Palatinus: *ἀκτῆ* de conjectura Iacobsius. Adeo inconstantem fuisse poetam Ceum quis tandem sibi persuadeat? Dorica est dialectus in his Epigrammatis: CL. LI. LVII. LVIII. CLX. CLXV. LXVI. LXVII. LXIX. LXXXI. LXXXII. LXXXV. XC. XCI. XCIV. XCVI. (in quo carmine Doricae dialecti vestigia evanuerant uno), XCVIII. CCI. CCVI. IX. XIII. XVIII. XXI. XXIII.

Contra Ionica dialectus integra servatur in Anacreontis epigrammate sepulchrali CLXXI. Ibi hae sunt vel Ionicae vel Epicae formae: *Ἀνακρελοντος*, *εἴνεκα*, *πάτρης*, *πνελοντα*, *μοῦνος*, *εἰν*, *Ἀθήνης*, *Σμερδίω*, *Θοῆκα*, *μολπῆς*, *εἰν*, *Ἄτθη*. Quare recte Iacobsius versu 1. *Μουσῶν* vidit *Μουσέων* scribendum esse. Ionica sunt Epigr. CLXX. (scriptum mulieri Lampsacena) LXXIV. (homini Sinopensi) LXXV. (Chio) LXXVI. CCXV. (Pario) et CC, quod Ionico homini scriptum dialectus arguit.

Atticam denique dialectum servant Epigrammata Attica. Exemplum sit carmen CCV., ubi sunt *φυλῆς*, *ἠδύ*, *ἐχορήγησεν*, *μελίγηρον*, rursus *γλυκεράν*,

λιπαράν, quae iu Ionico carmine *γλυκερήν* et *λιπαρήν* sonarent. Illud igitur maxime mirandum, hanc dialecti constantiam perdi versu 11. 12., in quibus subito Dorica ingruit: *ἀγλαάν*, *νίκαν*, *Μοισᾶν*, quae rursus confligit cum forma Epica *θεάων*. Sed illos versus obelo confiximus, quoniam alia *νοθείας* indicia accedunt. Atticam dialectum monstrant Epigrammata CXLVIII. XLIX. LIX. LXXIII. LXXXVII. LXXXVIII. LXXXIX. XCII. XCV. XCIX. CCII. III. IV. V. VII. VIII.

Sunt tamen plura Epigrammata hominibus scripta, quorum patria quae fuerit ignoratur; sunt quae neque Doricas neque Ionicas formas habent, ut Epigr. CLII. LXVIII. LXXII. VIII. IX. LXXX. III. IV. XCIII. CCX. XI. XII. XIV. XVI. XVII. XIX. XX. Quorum maxima pars Atticis scripta videtur. Sed ne quis nos licentius in dialecto constituenda grassatos queratur, viginti fere locos nulla librorum auctoritate nixi de nostro ad rationem coegimus: reliqua non in editis, sed in libris scriptis amice concordabant. Habet autem haec nostra doctrina hanc vim et utilitatem, ut ubi contra regulam peccatum sit, cautionem adhibendam appareat, ne quis carminibus supposititiis sibi imponi patiatur. Hinc adminicula petivimus sententiae nostrae, qua Epigr. CLIII. IV. V. ab Ceo poeta abjudicavimus. Ubi autem libri variant, quid potissimum sequare tum demum poterit decerni, si cui scriptum sit carmen declaratum fuerit. Ita in Epigr. CCVI. nunc demum postquam Aeginetam ex fuga retraximus, Doricam dialectum revocandam esse apparuit, quae in vv. *Ὀλυμπιονίκαν* et *παλαιμοσύνας* integra servata, in vv. *ἠνίοχον* et *μορφῆς* locum fecerat formae vulgari. Permixtionem dialectorum ferimus in media et finali syllaba pentametri, ubi poeta saepius

Doricam Ionicamque formam sociasse videtur vitandi ingrati soni caussa, ut CCII, 4. in libris est:

Εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης.

Cfr. dicta ad Epigr. CLIX, 2. Interdum nomina propria normae obnituntur, ut Epigr. CCXV, 4. Ἀρκεσίλας est in carmine Ionico. In iis librorum auctoritatem secuti sumus.

In constituenda scriptura Epigrammatum hanc nobis scripsimus legem, ut quae ab vetustis scriptoribus allata essent, in iis Palatarum membranarum, quibus pleraque debemus, lectiones posthaberemus, etiamsi per se spectatae ferri possent: earundem tamen auctoritatem contra apertas interpolationes Planudeae tueremur. Nam ut interdum verum viderit Planudes — velut Epigr. CLV, 1. CLXXV, 1. aliisque in locis, ubi turpe fuerat labi —, plerisque in locis Palatinum depravavit, sive ipsum codicem illum ob oculos habuit, id quod Paulsenio in dies vero similis videbatur, sive, quod potius crediderim, valde similem librum, sed pleniorum illum usurpavit. Exemplum sit, — ne quid de dialecto dicamus, in qua pro lubitu immutanda valde grassatus est — quod corruptae Palatini codicis scripturae πολλή in Epigr. CLXXVII, 2. substituit id quo versus pessum datur, κλάει. Anthologiam autem Palatinam a Grammaticis recensitam esse et non raro ad arbitrium refictam, id luculenter videmus nobis demonstrasse et aliis in locis et Epigr. CXCIX. Hinc factum est, ut a Iacobsio Palatarum scripturarum, ut par erat in editione Palatinae, acerrimo vindice, v. Praefat. Anth. Pal. Tom. I, p. LXIV., plane desciverimus.

Epigrammata a multis variisque hominibus antiquitus collecta partim omnium ore trita varias subisse mu-

tationes multis exemplis confirmatur. In haec carmina tanquam in vacuam possessionem temere irruerunt qui veterum poetarum carmina emendare gestiebant. Pars illarum mutationum dubium esse potest, utrum interpolationi de industria susceptae debeatur, an mero errori, veluti Epigr. CLXVIII, 1. Aliae manum interpolatoris apertius prae se ferunt, ex quibus sunt Epigr. CLI, 2.; CLX, 1.; CXCIV. aliaque. Inscitum hominem prodit Epigr. CXLIX, 2., cujus fraudem vestigiis suis tenemus.

Difficilius erat distinguere Grammaticorum suturas eas, quae non in singulorum verborum versuumque mutationibus substiterunt. Nam loquaces ut erant posteriorum saeculorum Grammatici, Simonidem sui similem reddere studuerunt et ad ipsorum garrulitatem detrudere, vel integra disticha de suo penu addentes munificentissimi mortalium, humano capiti cervicem equinam! Illorum commenta exagitamus in Epigr. CLVIII.; CLXIX.; CXCVI.; CCXXIII.; in suspicionem vocamus Epigr. CCV. versus 11. 12. —

Seclusimus ab hac Epigrammatum editione ea, quae Simonidem non habere auctorem primo obtutu quivis intelligit. In Gaisfordiana congerie numerum habent a nobis ommissa: XLIII. XLIV. XLV. LI (jam ab Reiskio damnatum). LIX. LX. LXI. LXVI. LXXIII. LXXV. LXXVII. LXXXV. VI. CIV. VII. VIII. XI., quorum magna pars ob temporum rationem ab Leoprepida conscripta esse non potest. Alia ipsi per errorem tributa. Sed de quibus lis esse possit, inter Incerta reposuimus.

Α. ἘΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ἘΠΙΚΗΔΕΙΑ.

CXLVIII.

Anthol. Planud. 26. apud Iacobs. A. P. II, p. 632.

Σιμωνίδου·

Δίφφρος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
 ἐγγύθεν Εὐρύππου δημοσίᾳ κέχνται,
 οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπώλεσαμεν νεότητα,
 τρηχεῖαν πολέμον δεξάμενοι νεφέλην.

Haec inscripta fuisse censemus tumulo Atheniensium, qui occubuerant in expeditione contra Chalcidenses Euboeae suscepta, qui cum Boeotis Cleomeni Spartanorum regi in Atticam irrumpenti auxiliati erant, v. Herod. V, 77., Simonid. Epigr. CLXXXIII. Dirphyn montem Euboeae memorat Euphorio Fr. LXXXIII. et scriptores apud Meinekium. Versu 4. τρηχεῖην legebatur: soloece. Idem vitium exime Rhiano Anth. Pal. VII, 315. Orpheo Argon. 181 aliisque.

CXLIX.

Lycurgus in Leocrat. XXVIII. (Iacobs. Append. Epigr. 167.) Ἐπὶ τοῖς ἡρώοις τοῦ βλου μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας Ἕλληνας, ἐκείνοις μὲν· ὦ ξεῖν', ἄγγελον (Epigr. CLI.)· τοῖς δὲ ὑμετέροις προγόνοις·

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
 χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Simonidi vindicavimus testimonio Aristidis περὶ παραφθέγματος III, p. 646., poetam ab magniloquentiae crimine liberantis: Ἀρά σοι καὶ τὰ τοιάδε δόξει ἀλαζονεῖα τις εἶναι;

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶν
ἔπειναν Μήδων ἑννέα μυριάδας.

Deceptus est rhetor prave interpolata Epigrammatum recensione: teste Herod. VI, 117. ἑξακισχίλιοι καὶ τετρακόσιοι barbarorum occisi sunt. Cum Lycurgi χουσοφόροις Μήδοις confer Fr. Inc. XCIII. Ceterum v. Eleg. Fr. LVIII.

CL.

Herod. VII, 228. Θαφθεῖσι δὲ σφι αὐτοῦ ταύτη τῆπερ ἔπεσον, καὶ τοῖσι πρότερον τελευτήσασι ἢ τοὺς ὑπὸ Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπτα γράμματα λέγοντα τάδε·

Μυριάσιν ποτὲ τᾶδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

Diodorus Sic. XI, 33. Ἐπέγραψαν δὲ καὶ τοῖς ἐν Θερμοπύλαις ἀποθανοῦσι [Λακεδαιμονίοις] ⁷⁾ κοινῇ μὲν ἅπασιν τόδε· Μυριάσιν κτλ. Adde Aristid. l. c. p. 647. et Anth. Pal. VII, 248., qui Simonidi tribuunt. Ex Herodoto descripsit Suidas v. Λεωνίδης.

Versu 1. τῆδε legebatur. Ibidem τριηκοσίαις vulgo: Aristides τριηκοστής, Diodorus διακοσίαις. 2. Πελοποννάσου Herodoti libri paene omnes et cod. Pal.; reliqui Πελοποννήσου. In fine quidam τέταρες, τέτταρες.

⁷⁾ Locus Diodori turbatus neque a L. Dindorfio probabiliter instauratus est neque ab C. Sintenisio in Observatt. Critt. in Dioid. Sic. p. 10. Subjectum est οἱ Ἕλληνες, quod praecedit. Omnia expedita erunt, si nobiscum Λακεδαιμονίοις vocem tanquam alieno loco insertam eliminaueris, in iis autem quae Epigr. CLI. praemittit Diodorus pro vulgato αὐτοῖς idem reponas: ἰδίᾳ δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις τόδε. Nam quod Sintenisius Λακεδαιμόνιοι et postea αὐτοῖς scribit, falsum est ideo, quod non ipsi sibi Spartani, sed Amphictyones Epigrammata inscripserunt: quos Ἕλληνας appellat Diodorus.

CLI.

Herodotus l. c. Ταῦτα μὲν τοῖσι πᾶσι ἐπιγέγραπται·
τοῖσι δὲ Σπαρτιήτησι ἰδίῃ·

ᾠ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τᾶδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

*Dic, hospes, Spartae, nos te hic vidisse jacentis,
dum sanctis patriae legibus obsequimur,*

uti in Latium transtulit Cicero Dispp. Tuscc. I, 42, 101., Simonidi diserte tribuens: quae cur non videantur Graeci poetae vim et gravitatem aequare, disputat Hermannus in dissertatione de Officio Interpretis p. 12. Afferunt Lycurgus in Leocrat. XXVIII. (v. Epigr. CXLIX.), Diodorus Sic. XI, 33. Ἴδιᾶ δὲ αὐτοῖς (leg. τοῖς Λακεδαιμονίοις) τόδε· (scil. ἐπέγραψαν οἱ Ἕλληνες.), Strabo IX, p. 656, C. Καὶ νῦν τὸ πολυάνδριον ἐκείνων ἐστὶ καὶ στήλαι καὶ ἡ θρυλλομένη ἐπιγραφὴ τῇ Λακεδαιμονίων στήλῃ, ἔχουσα οὕτως· ᾠ ξέν' κτέ., Anth. Pal. VII, 249. Σιμωνίδου et Suidas v. Λεωνίδης.

Versu 1. ᾠ ξεῖν', ἀγγέλλειν Herodotus et Suidas; ὦ ξένε, ἀγγελίον Diodorus; ὦ ξεῖν', ἀγγεῖλον Lycurgus, Pal. Plan.; ὦ ξέν', ἀπάγγελιον Strabo, cfr. Epigr. CLVII, 1. In fine τῆδε omnes. 2. κείνων πειθόμενοι νομίμοις Lycurgus, Strabo, Diodorus; ex interpretatione. Illud »Lacedaemoniorum sermone dictum est, quod alii πειθόμενοι νομίμοις communi Graecorum usu scripsere.« Hermannus l. c. Notae Spartiatarum ῥήτραι. Cfr. Praefationem Epigr. p. 140.

CLII.

Herodotus l. c. Λακεδαιμονίοισι μὲν δὴ τοῦτο· τῷ δὲ μάντι τόδε·

*Μνήμα τόδε κλεινοῖο Μειστία, ὃν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.*

*Ἐπιγράμμασι μὲν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος
ἐπίγραμμα, Ἀμφικτυόνες εἰσὶ σφας οἱ ἐπικοσμήσαντες·
τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μειστίῳ Σιμωνίδης ὁ Δεωπρέ-
πέος ἐστὶ κατὰ ξειλίην ὁ ἐπιγράψας. Ex Herodoto de-
sumpsit Anth. Pal. VII, 677. De Megistia Acarnane,
qui a Melampode genus ducebat, eximio vate v. Herod.
VII, 221.*

Versu 1. κλειτοῖο duo codd. Herodoti. *Μειστίου* Pal., quod ob Herodoti auctoritatem sprevimus. Dialectus non Dorica; nam *Σπάρτας* versu 4. in paucis codd. repertum est. Nomen tamen proprium exceptionem habet, v. Praef. Epigr. p. 143.

* CLIII.

Anth. Pal. VII, 253. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς αὐτοὺς*

*Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι,
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.*

Bis apponit Simonidique tribuit Scholiasta in Arist. Panath. p. 58. Frommel., cl. p. 357. *Ἐπίγραμμα εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀποθανόντας τριακοσίους.* Doricae dialecti tenuiora supersunt vestigia, quam quibus confidas.

Versu 1. ἀρετῆς Pal. Cum sententia versus conferendum eximium Epigramma sepulcrale Lacedaemonium

apud Plutarchum Consol. Apoll. XV. et Pelopid. I., quod ita scribendam est ⁸⁾:

Οἷδ' ἔθανον, τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκειν,
Ἄλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφοτέρ' ἐκτελέσαι.

Versu 3. σπεύσαντες Scholl. altero loco, ubi tamen codex Paris. A σπεύδοντες tuetur. Ibidem ἐλευθερίαν Pal., ἐλευθερίην Scholl., sed Apogr. Monac. ἐλευθερίαν. Denique παραθεῖναι Scholl. priore loco praeter cod. Paris. A; cfr. Epigr. CLIV, 1. 4. Pal. et Scholl. altero loco ἀγηράτω, altero ἀκηράτω. Recte Ursinus, usus, ut ait, codicis auxilio. Cfr. de hac forma, cujus radicem γηραίνω ponas, Jacobsium in Anth. Pal. p. 208, nr. 6.

* CLIV.

Anthol. Pal. VII, 251. Σιμωνίδου εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας·

Ἄσβεστον κλέος οἶδε φίλη περὶ πατρίδι θέντες
κύνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθναῖσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθε
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἄιδεω.

Apud Planudem ἄδηλον. Excusabilem versus alterius hiatus removebat Friedemannus de Med. Syll. Pent. p. 287. scribendo: Ἀμφεβάλοντο νέφος κύνεον θανάτου: quae falsa est positura verborum. 3. καθύπερθε Pal., vulgo καθύπερθεν. Comparant Horat. Carmm. III, 2, 21. »Virtus recludens immeritis mōri Caelum, negata tentat iter via.«

⁸⁾ Legebatur Οἷ θάνον, οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν. Libri in Pelopida: Οἷδε θάνον, οὐ ζῆν θ. κ., οὐδὲ τὸ θνήσκειν; in Consolatione edd. vetustissimae Ald. Basil. Οἷ δ' ἔθανον, οὐ κτλ., V. τὸ ζῆν οὐ θέμενοι, quo firmatur emendatio nostra, qua nihil certius. Ad. vv. τὸ ζῆν assumendum οὔτε, ut et alias saepe fit et Pind. Pyth. III, 30. Ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

* CLV.

Anth. Pal. VII, 301. Σιμωνίδου· εἰς τοὺς μετὰ
Λεωνίδα τὸν Σπαρτιάτην τελευτήσαντας·

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἷ μετὰ σεῖο
τῆδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ᾠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

Versu 1. Εὐκλεὰ γαῖα Pal. teste Paulssenio: recte Planudes. De forma εὐκλέας v. Intpp. in Soph. Oed. Reg. 161. 2. Σπάρτης Pal., Σπάρτας pleraeque edd. Planudeae. Tum βασιλεῖς Pal., βασιλεῦ Plan. 4. Integram expressimus Palatini scripturam: Plan. Μηδείων (Ursini scriptum exemplar μυρίων) τ' ἀνδρῶν δ. πόλεμον. Quasi vero τόξων et ἵππων σθένος sine Medis viris excipere potuissent. Non melius Iacobsius conflata Pal. et Plan. scriptura cum Brunckio edidit: Μηδείων τ' ἀνδρῶν δ. πολέμῳ.

* CLVI.

Stobaei Eclogg. Phys. I, 9, 15. Heeren.

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὅς καὶ ὑπὸ στέροισι ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

Simonidi haec tribuit Ursinus cum libro MS., qui Σιμωνίδου· ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων adscriptum habebat. Codd. VAE in margine monstrant: Λακώνων. Unde haec in Lacedaemonios ad Thermopylas vel in alia pugna occisos scripta fuisse suspicamur; Weberus praeter fas Elegiis adnumeravit. Versu 1. ἔστι Ursinus.

Restat quaerere, tria quatuorve haec Epigrammata quo jure Simonidis nomine inscribantur. Scimus ex Strabone IX, p. 650, C. in tumulo Graecorum ad Ther-

mopylas occisorum quinque fuisse columnas positas. Verba Strabonis haec sunt: 'Ο 'Οποῦς ἐστὶ μητρόπολις (Λοκρῶν), καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας, ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ.

Τούσδε ποτε φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὄλων Ὀπόεις 9).

9) Hoc Epigramma Simonidis esse tum desinemus credere, si alius esse demonstratum viderimus. Recepit Iacobsius in Append. Epigr. nr. 364. Librorum scripturae diversissimae: nam veteres editiones aliae κεύθει Ὀπουντία (margo Casauboni Ὀπουντία γῆ), aliae Μητρόπολιν Λοκρῶν κεύθει νόμων Ὀπόεις exhibent. Coraes ex codice Paris. 1393., quocum facit Moscoviensis, Μητρόπολις Λοκρῶν θυνομῶν Ὀπίοις enotavit: idem alios libros testatur ἰθυνόμων vel εὐθυνόμων habere. Falconeti codd. Paris. 1. 2. Μητρόπολις Λοκρῶν ἰθυνόμων Ὀπίοις; idem ex Med. 1. 2. Ὀπόεις affert, quos κεύθει νόμων Ὀπόεις habere putes. In cod. Paris. 1397. apud Theilium T. III, p. 474. ita scribitur: Τούσδε ποτε φθι. ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων Μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπίοις. Stephanus aliique κεύθει ὄμου Ὀπόεις conjecerunt; Heringa in Observatt. Critt. p. 143. κεύθει ὄλων Ὀπόεις, quod recepimus, non certum rati, sed donec verum repertum fuerit. Vide de voce ὄλοι loco usitati πάντες posita Hermannum in Soph. Aj. 1084. Nam quod Boeckhii in Corp. Inscr. T. I, p. 855. veterem scripturam εὐθυνόμων Ὀπόεις optimam dicit, eam scripturam a manu correctoris repetere non dubitamus: nam εὐθύνομος vel ἰθύνομος quis tandem pro eo quod est εὐνομος dicere sustinuerit, vellem probatum. At id aegre nobis persuademus fieri potuisse. Ut potuerit tamen, bonis legibus frui Locrenses nulla causa erat cur commemoraretur in titulo sepulcrali: hinc apparet, quo jure optimam illam scripturam dixerit Boeckhii. Praeterea unde verba Τούσδε ποτε φθιμένους apta voluerit Boeckhii, non perspicitur, nisi forte mutilum censuit Epigramma: quod si censuit, injuria censuit. Nam non est credibile, aliam hujus Epigrammatis atque duorum reliquorum, quae supersunt Epigr. CL. et CLI., fuisse adorationem. Coraes tamen, qui εὐθυνόμων Ὀπόεις recepit, quod interpolatori deberi vel codicum condicio indigitat, tertii versus initium fecit ab v. Κεύθει. Quorundam librorum scripturae κεύθει νόμων Ὀπόεις proximum foret: κεύθει νόμῳ Ὀπόεις. Verum id et languidius videtur neque aoristo facile carueris.

Una igitur erat columna Locrorum, quos ab Graecis evocatos πανστρατιῇ auxiliatos esse narrant Herodotus VII, 203. et Paus. X, 20, 2.; altera omnium Peloponnesiorum; tertia Spartiatarum; quarta, opinor, Thespiensium, qui uni teste Herod. VII, 222. non nolentes remanserunt apud Leonidam morituri; quinta denique Phocensibus debebatur, qui tramitem in Oeta strenue servassent. Jam praeter tria illa Epigrammata in Locros, Peloponnesios, Spartiatas ab Simonide condita vel tria vel quatuor ab eodem poeta circumferuntur heroibus Thermopylensibus composita. Sed quum in Thermopylis nonnisi quinque fuerint in πολυανδρίῳ columnis insculpta, unum certe vel duo pro commentitiis sunt habenda. Sed accedunt sat graves caussae, cur omnia illa Epigrammata ab Simonide scripta negemus. Quae si vere insculpta fuissent tumulo Graecorum, vel ab Herodoto vel a Strabone vel ab Diodoro aliisque scriptoribus allata essent. Thespiensibus autem et Phocensibus aliive genti ideo nullum ex iis potest scriptum fuisse, quoniam tum commemoratione ipsorum opus fuisset: quae nulla est in his Epigrammatis. Scripta igitur in Lacedaemonios: at illos alio Epigrammate et eo divino aeternitati tradiderat poeta Ceus. Superest ut cenotaphiis inscripta fuisse ponamus: cui sententiae nihil repugnat praeter Epigrammatis CLV. versum alterum. Sed utut est, ab Simonide aequalive poeta profecta non sunt vel dialecto probante, quae Dorica esse debebat. Et, quod summum est, tria illa Epigrammata nobilissima disticho absoluta sapientissime sunt et simplicissime scripta, haec sententiis ornatiore et Cae artis expertia. Denique ut lem-mata Epigr. CLIII. IV. praeter fidem apposita esse possint, ut est lemma Palatini Epigr. CLVIII. et alias,

tamen ab Simonide procul amovenda sunt. Fr. CLVI.
tamen Simonidis esse potest.

CLVII.

Plutarch. de Herod. Malign. p. 870, B. Ἐν Σαλαμῖνι παρὰ τὴν πόλιν ἔδωκαν αὐτοῖς (Athenienses Corinthiis) θάψαι τε τοὺς ἀποθανόντας ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς γενομένους καὶ ἐπιγράψαι τόδε τὸ ἐλεγεῖον·

ᾠ ξένε, εὐῦδρόν ποτ' ἐναλομεν ἄστν Κορίνθου,
νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς.

Ῥεῖα δὲ Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
καὶ Μήδους, ἱερὰν Ἑλλάδα θύομεθα.

Simonidi tribuit Dio Chrysostomus vel Favorinus potius philosophus Orat. Corinth. XXXVII, p. 459, 25. Ἐν Σαλαμῖνι ἠρίστευσαν οἱ Κορίνθιοι καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν. Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθναμένοις (τεθαμμένοις) ἐν Σαλαμῖνι. ᾠ ξένε κτέ. Confer Prolegg. p. XXIX. et adde de Cleocrito Corinthiorum ad Salaminem nauarcho Plutarch. Aristid. VIII.

Versu 1. ᾠ ξεῖν' Brunckius. Sed v. Prolegg. p. XLVIII. Ibidem quod εὐῦδρον dicitur ἄστν Κορίνθου, aquosam urbem fuisse totamque regionem pervagatum est, v. Eleg. Fr. LIX, 1. At id hoc loco inane est, si quid video, ornamentum. Susplicamur poetam dedisse εὐάνδρον, quo posito egregie primus versus concordat cum altero: *Olim habitabamus fortibus viris conspicuam Corinthum, nunc vero Ajacis* (herois fortissimi) *nos tenet insula*, h. e. forti patria nati in forti insula sepulti sumus. Ob Plutarchi autem et scriptoris orationis Dioneae consensum quicquam novare ausi non

sumus. 2. *Nῦν δὲ ἀνάματος νᾶσος* Plutarchus, *νῦν δὲ μετ' Αἴαντος* v. Dio. Valckenaerii emendatio praestat Iacobsianae huic: *νῦν δὲ κατ' Αἴαντος* v. ἔχει. 3. *Ῥεῖα δὲ Φοινίσσας ναῦς* Dio, *ἐνθάδε Φ. νῆας* Plutarchus, in qua scriptura asyndeton non videtur loco suo esse.

4. *Ἑλλάδ' ἰδρυσάμεθα* Dio, nisi quod *Ἑλλαδὶ δρυσάμεθα* enotatur ex editione Veneta. Iacobsius *Ἑλλάδα ἰδρυσάμεθα* edidit. Licuit utrumque: v. Epigr. CLXI, 2. CLXVI, 2. et contra Epigr. CLVIII, 2.

CLVIII.

Plutarchus ita pergit: *Τὸ δ' ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον* (Corinthiorum ad Salaminem occisorum) *ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην·*

*Ἄκμᾶς ἐστακνίαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ἰδρυσάμενοι.*

Praeterea affert Scholiasta in Aristid. Panath. p. 52. Frommel. Simonidi tribuit Anth. Pal. VII, 250. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς αὐτοὺς*, h. e. qui in Thermopylis occubuerunt: perverse.

Versu 1. *Ἡμᾶς ἐστακ.* vetustae edd. Plutarchi: *ἀκμῆς ἐστηκνίαν* Aristides *περὶ παραφθέγμ.* III, p. 647. Canter., qui huic disticho subjungit haec:

*Δουλοσύνης· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πῆματα πάντα
ἤψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίης·
ὅστέα δ' ἄμμιν ἔχει Σαλαμῖς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνήμ' ἐπέθηκε τόδε.*

Quae viri docti non dubitaverunt pro Simonideis habere. Sed ea cur omiserit Plutarchus, Scholiasta, Anthologia intelligi nequit. Nobis haec inanis loquacitas poetae Caeo si quid aliud indigna videtur. Resectis istis versibus Simonidis ingenium agnoscas: ne quid nomina sepulcorum

desideres, in urbe patria sepulti erant. Personati Simonidis versus, quibus rhetor sibi imponi passus est, Doricam dialectum fere exuerunt: nam quod versu primo *δουλοσύνας*, altero *ναυμαχίας* est apud Canterum, codex Θ ne his quidem pepercit: quae, si haec essent Simonidis, revocanda foret. Ceterum hi versus ex flosculis Simonideis non imperite conserti sunt: *δουλοσύνας* ad v. *δυσάμεθα* ne requiras confer Epigr. CLVII, 4. Sequentia: *Πέρσαις δὲ π. φ. π. πάντα ἤ., ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίης*, partim ducta sunt ex Epigr. CXC, 2. Quod autem *πήματα* vocantur *μνήματα ναυμαχίης*, ab homine eleganti atque urbano haec nihil profutura acerbitas aliena. Denique confer Praefat. Epigr. p. 142.

CLIX.

Scholl. in Aristid. Panath. p. 52. 58. 59. *Σιμωνίδης*

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες

ἤρκεσαν ἀργαλέαν πατρίδι δουλοσύνην.

Anth. Pal. VII, 257. "Ἀθλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους. Scriptum tumulo Atheniensium ad Salamina occisorum.

Versu 1. *Παῖδας* et *ἐξελάσαντες* codex Paris. A.

2. *ἀργαλέην* — *δουλοσύναν* vulgo: et ita Apogr. Monac., Paris. et Palatina: *δουλοσύνην* codd. Schellersh., bombyc., Paris. B., Plan. et qui haec ex codice edidit Ursinus. Vulgatam retinet Iacobsius, cui Praefat. Anth. Pal. I, p. XLV. satis verisimile est, Epigrammatarios interdum soni variandi causa terminationes Doricas immiscuisse. Quod praeceptum confirmatur Simonidis Epigr. CLXV, 2. CCH, 4. rell. Nobis tamen $\bar{\alpha}$ perperam loco suo motum videbatur edidimusque quod dialectus Attica flagitabat. *Περσίδι δουλ.* codex Leidensis.

CLX.

Plutarch. Herod. Malign. p. 870, D. *Αὐτός γε μὴν ὁ Ἀδεύμαντος, ᾧ πλείστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος διατελεῖ καὶ λέγων, μούνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φευξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενοῦντα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν.*

Οὗτος Ἀδεύμαντος κείνου τάφος, ὃν διὰ πᾶσα Ἑλλάς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

Auctor orat. Corinthiacae inter Dioneas XXXVII, p. 109. Rsk. *Ἔστι καὶ ἕτερόν ἐπίγραμμα Σιμωνίδῃ εἰς αὐτὸν τὸν στρατηγὸν ἐξαίρετον. Οὗτος sqq. Anth. Pal. VII, 347. Εἰς Ἀδεύμαντον τὸν ὑπατικὸν Σιμωνίδου τοῦ Κήου.*

Versu 1. κείνου abest apud Plutarchum. In fine οὗ διὰ βουλὰς Dio, ex interpretatione. 2. ἐλευθερίας Pal. Adimantum, Ocyti filium, quem Herodotus VIII, 5. a Themistocle tribus talentis argenti ad Artemisium ut maneret permotum scribit, ne interfuisse quidem pugnae Salaminiae narrat VIII, 59 sqq. et 94. Confer Prolegg. p. XXVIII. Longe aliter Plutarch. l. c., qui Adimantum ob victoriam illam filiabus nomina imposuisse Nausinicae, Acrothinio, Alexibiae narrat, filio Aristeo. Quem quidem Aristeo postea Corinthii auxilio Potidaeatis submisso imperatorem praefecerunt, v. Thuc. I, 60.

CLXI.

Aristid. *περὶ παραφθέγγμ.* III, p. 646, Canter.

*Ἀμφὶ τε Βυζάντιον ὅσοι θάνατον ἰχθυόεσσαν,
θύόμενοι χάραν ἄνδρες ἀρηϊθίοι.*

Epigramma truncatum, quod cenotaphio inscriptum fuerit eorum sociorum, qui in expeditione Pausaniae Olymp.

LXXV, 4. suscepta occubuerant, v. Thuc. I, 94. 128. Cornel. Nep. Paus. 2. Diod. Sic. XI, 44. Byzantium a Medis occupatum tunc receptum est. Versu 1. *Βυζάντειον* Scaliger. At cfr. Praef. Epigr. p. 138.

[CLXII. III. IV.]

Hoc loco reposueramus tria Epigrammata in Cimonia ad Eurymedontem fluvium victorias Simonidi tributa in Anth. Pal. VII, 296. VII, 258. et VII, 443. Kruegerum enim in nota ad Clintonis Fastt. Hellen. sequendum arbitrati haec Olymp. LXXVII, 3. gesta statuebamus; quae in Epigrammatis ab Simonideorum indole abhorrere videbantur, senio poetae condonabamus: aegre tamen condonabamus. Verum defuncto dudum poeta illas res gestas esse persuasit Muellerus. Simonidem mentiuntur ut similia alia, quum posteris temporibus quaecunque ad bella Persica spectarent, illius nomine exornari moris esset.

CLXV.

Anth. Pal. VII, 512. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς Ἑλληνας τοὺς τὴν Τεγέαν ἐλευθεροποιήσαντας·*

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἔκετο καπνὸς

αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας,

οἱ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν

παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι πεσεῖν.

Respiciunt haec ad pugnam non procul Tegea ab Tegeatis et Argivis cum Lacedaemoniis commissam, quae incidit in illud spatium, quod inter Plataeense praelium et seditionem servorum Lacedaemoniorum intercedit, intra Olymp. LXXV, 2. et LXXXIII, 4. Licet autem Herodotus IX, 35. et Paus. III, 11. Lacedaemonios

superiores discessisse narrent, tamen Tegeatarum viribus nondum fractis post pugnam demum ἐν Διπαιῦσιν non multo post pugnatam Lacedaemoniis Tegea succubuit, v. Mueller. Dorr. I, p. 188.

Versu 2. Τεγέης legebatur: δαιομένης ferimus ob ea quae dicta sunt in Epigr. CLIX, 2. et Praefat. Epigr. p. 140.

CLXVI.

Anth. Pal. VII, 442. Σιμωνίδου· εἰς τοὺς ἐν Τεγέα πεσόντας ἀρίστους Ἀθηναίους·

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μναςώμεθα, τῶν ὄδε τύμβος,
οἷ θάνον εὐμηλον θνόμενοι Τεγέαν
αἰχματὰ πρὸ πόλης, ἵνα σφίσι μὴ καθέλῃται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἐλευθερίαν.

Ideo memoriam Tegeatarum instaurandam dicit poeta, ne Graecia a capite defunctorum deripiat libertatem, h. e. ne eos, postquam Lacedaemoniis succubuerunt, tanquam servilis animi homines patriaeque libertatis incuriosos proculcet. Nam verba ἵνα σφίσι μὴ καθέλῃται sqq. a v. μναςώμεθα pendere nunc recte monuit Iacobsius, qui antea a vv. θάνον θνόμενοι suspensa putaverat. In qua ratione ut conjunctivus καθέλῃται ferri possit: et Ἑλλὰς de Argivis dictum displicet — licebat enim "Ἀργος ponere —, et ἀποφθιμένου idoneo sensu carere videtur. Denique non intelligitur, cur Simonides duo Epigrammata scripserit in eandem rem. Ex illa autem ratione scriptum est in Tegeatas — nam lemma codicis Palatini inepte confictum est —, qui a Lacedaemoniorum irruptione, qua subjecta ipsis est Tegea, patriam acerrime defenderant.

Versu 4. ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας (ἐλευθε-

ρίης Urs.) Planudes. Versu 1. *μνησώμεθα* et 3. *αίχμηται* corrigenda erant: *εὐμηλον* vel Pindarus habet.

CLXVII.

Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθάνοντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ [εσκεύασε] vel ἐπ [εμελήθη]. Post haec a Boeckhio correcta intervallum est vacuum: sequuntur quaedam, in quibus singula verba apparent, nexus conturbatus est; in fine adjicitur nomen poetae: ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἄμαρ ἀέξειν
 ἰέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·

τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄλλῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
 ἀγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·

5. τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
 [νηῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἀρην,]

τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
 χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἵππομάχους ἰέναι·

Ἄστοι δ' ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ πόλῃος

10. Νισαίων ἔπορον λαοδόκῳ ἀγορᾷ.

Μέχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις καὶ ταῦρον ἐνήγιζεν, scil. τοῖς ἡρώσι τούτοις, ut haec verba interpretatur Blomfieldius in Museo Crit. Cantabrig. II, 8. p. 622. probante Boeckhio. Reperta est inscriptio Palaeochorio Megaridis, qui locus videtur Rhus esse, ubi ecclesiae plures ex ruderibus priscis exstructae; edita ex schedis Fourmonti ab Boeckhio primum in Indice Lectt. Berlin. 1818. (iterata est in Seebodii Nov. Archiv. 1828, III, p. 73 sqq.), deinde in Corp. Inscr. I, p. 556. nr. 1051. Helladium pontificem ex antiquo monumento post pugnam Plataeensem Megaris posito Epigramma

transcripsisse Boeckhius efficit ex antiqua ratione scribendi, veluti in lapide legitur *ἐνπροσθε Σαλαμεινος*, δὲ ἄμμι. Immo siglum adspirationis *†* scriptum fuisse videtur, in initio certe versuum, ut in tabulis Heracleensibus. Nam versu 1. *ΚΑΛΛΑΔΙ* pro *†ΕΛΛΑΔΙ*, 5. *ΠΕΜΕΝΟΙ* pro *†ΙΕΜΕΝΟΙ*, 7. *ΞΑΓΝΑC* pro *†ΑΓΝΑC* comparent. Orthographia barbara: ita *ἀέξιν*, *καλεῖτε*, ὄφι *Μοικάλας*, *παιδίω*, *λένε*, *Νεισέων* legitur.

Inscriptus titulus post pugnam Plataensem tumulo Megarensium, qui in bello Persico pro patria pugnantes obierant. Positum monumentum a civibus, ut ex versu decimo apparet, prope umbilicum civitatis, h. e. curiam, in ipso foro Megarensium. De eodem monumento loquitur Pausanias I, 43, 2. *Εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῶσιν ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ Μήδου· τὸ δὲ Αἰδύμνιον καλούμενον μνήμα ἦν καὶ τοῦτο ἡρώων.* Ad Epigramma Simonidis respicere videtur Schol. Theocr. Idyll. XII, 27. *Καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.* Megareses ad Artemisium et Salaminem viginti pugnaverant navibus teste Herod. VIII, 1. 45., quae postea Mycalen profectae fuerint; Plataeas tria millia hominum miserant, ut cum Herodoto VIII, 28. consentit Plutarch. Aristid. XIV. et Oracc. Defect. VII, p. 629. Rsk., sed vide quae ad v. 7. monebuntur.

Versu 1. *Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῶσιν* copulavit ut in Epigr. CXCIV, 1. 2. *ΕΛΕΞΑΜΕΘΑΜΕ* lapis.

3. Lapis *ΕΥΡΟΙΑΚ* & *ΠΙΛΑΧΩ*; unde Boeckhius paullo audaciore, ut ipse ait, conjectura, *ὕπ' Εὐβοῶν ναυσικλύτῳ* edidit, quo epitheto Euboea ornatur in Hom. Hymn. in Apoll. Pyth. 31. 219. Poterat eodem sensu *δολιχηρέτω*, ut Aegina vocatur Pind. Ol. VIII, 20.

Verum ea conjectura non solum audacior est, sed ne usitatum quidem est dicere ὑπ' Εὐβοίᾳ, ut mare sub insulam intelligatur. Nam quae Boeckhius attulit tanquam similia, alius generis sunt, ut ὑπὸ Τρωάδω, ὑπὸ Κυλλάνας ὄρεσις, Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν, ὄχθαις ὑπο Ταυγέτου, ὑπὸ τῇ Καδυείᾳ, ὑπὸ τῇ πόλει; Simonides ipse supra Διόφωτος ὑπὸ πτυχί dixit, similiter alii. Siglum illud, quo adjectivum oblitteratum continetur, non diversum videtur esse ab eo, quo vox ἥλιος non raro ab librariis notatur, veluti in Scholl. Vatic. in Rhés. 528. Nam quadratarius ἀλίω, cujus vocis iota subscriptum superesse videtur, pro Dorica forma vocis illius habuisse videtur: πάρω repperit Emperius noster; eamque scripturam et rei ipsi aptiorem et ductibus literarum propiorem judicamus, quam quod nobis in mentem venit ἀλία θάχει. De circumlocutione promontorii Artemisii diximus Praefat. Epigr. p. 138. 5. Ἐν ὄρει Μυκάλας poeta rei veritati convenientissime dicit. Nam Athenienses et Lacedaemonii cum sociis utriusque suis apud Mycalen diversas regiones tenebant: Athenienses cum Corinthiis, Sicyoniis, Troezeniis planitiem: Lacedaemoniis et sociis, inter quos consentaneum est fuisse Megarenses, ἢ ὁδὸς ἐγίνετο κατὰ τε χαράδρην καὶ οὐρεα, ut ait Herod. IX, 102. 6. Pentametrum a Fourmonto omissum restituit Boeckhius, nisi quod Φοινισσῶν non recte scripsit.

7. Ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ de industria poeta posuit ambigue. Plataeensi enim pugnae, quam commemorari putes, non interfuerant. Poeta dicebat praelium illud equestre non procul Erythris Boeotiae commissum, quo Graecos et maxime Megarenses ante pugnam Plataeensem tentabat Mardonius. Consederant Graeci ὑπὸ τὸν πρόποδα τοῦ Κιθαιρῶνος, Megarenses autem τρισχίλιοι

τὸ πλῆθος ὄντες ἐν τοῖς ἐπιπέδοις μᾶλλον ἐστρατο-
 παδεύοντο, Plutarch. Aristid. XIV., quocum plane con-
 venit Herodoto IX, 20 sqq., Diodoro XI, 30. . . . Dam
 pugna pugnabatur Plataeensis, circa Heraeum cum Co-
 rinthiis aberant. Tum post pugnam equites Thebani
 Medorum partes secuti Megarenses et Phliasios equites
 adorti κατεστόρεσαν αὐτῶν ἑξακοσίους, τοὺς δὲ λοιποὺς
 κατήραξαν διώκοντες ἐς τὸν Κιθαιρῶνα. Οὗτοι μὲν δὴ
 ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο, Herod. IX, 69. Sepeliuntur
 IX, 85. Hos — ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπολομένους — signi-
 ficari ab Simonide haud recte statuit Muellerus Dorr.
 II, p. 510. Id dedecus callide poeta tegebat, nec Pla-
 taeas poterat nominare: locutus igitur ita est, ut quos
 quis vellet, posset intelligere. 9. 10. In his versibus
 restituendis plane recessimus a Boeckhio, qui edidit
 haec ita:

Ἄστοι δ' ἄμμι [πόρον] γέρας ὀμφαλῶ ἀμφὶ πόλης,
 νικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὄρων.

At neque τόδε abesse ullo pacto potest, et haec oppo-
 sitio umbilici civitatis et victoriarum ab alienis finibus
 reportatarum argutior est, quam quae Simonidīs censea-
 tur, et vv. νικέων ἡμετέρων dialecti nomine prava sunt,
 v. Praefat. Epigr. p. 140. Denique plane alia mani-
 feste exhibet lapis, quae viam monstrante Emperio feli-
 citer eruimus. Est autem ita fere scriptum in lapide:

ΑCΤΟΙΔΕΑΜΜΙΤΟΔΕΓΕΡΑCΟΜΦΑΔΩΑΑΦΙ Ι Ι
 ΝΕΙCΞΘΝΕCΤΟΡΟΝ Ι ΜΟΔΟΚΩΝΓΟΡΩ

Ὀμφαλὸν πόλης curiam dicit, quae fuit in foro Mega-
 rensium, ut in Atheniensium εὐκλεεὶ ἀγορᾷ fuit ἄστειος
 ὀμφαλὸς θυόεις, quo ara duodecim Deorum significari
 videtur, v. Pindar. Dithyr. Fr. III, 3. De mensura
 alterius syllabae in v. τόδε diximus Praefat. Epigr.

p. 138. Nisaei dicuntur Megarenses ab Niso rege, ut Theocrito Id. XII, 27. *Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς*. Sed verbum non amplius addam.

CLXVIII.

Anth. Pal. VII, 270. *Σιμωνίδου εἰς ναηγούς τινὰς ἐν Τυρρηνίᾳ ναυαγήσαντας*

*Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια Φοῖβῳ ἄγοντας
ἐν πέλαγος, μία ναῦς, εἷς τάφος ἐκτέρισε.*

Iterum codex Pal. *Σιμωνίδου εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτης ναυαγήσαντας*, quo loco *Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας* legitur. Utrum verum sit, difficile est dicere. Sed si ἀπὸ Τυρρηνῶν nobiscum scripseris, aut praedae decimam ab Tyrrenis, h. e. Etruscis, reportatam et a victore dedicatam poeta dicit, ut Epigr. CXC. *ὄπλα ἀπὸ Μήδων* dicit, aut Etruscos victores decimam deo dedicasse, ut Spina et Agylla, urbes Etruscae, Delphis thesauros suos habebant, v. Mueller. Etruscc. I, p. 293. Nos, quibus illa sententia potior videatur, tyrannos Siculos post devictos Etruscos aliosque barbaros ἀκροθινίοις Delphos missis haec inscripsisse conjicimus. Cfr. Epigr. CXCVI. Illud certe nullo pacto credibile est, spectare haec ad narrationem de Messaniorum puerorum in freto Siculo naufragium, de quo v. Paus. V, 25, 1. Quae Schneideri fuit sententia.

Versu 2. *ἐν σκάφος* Pal. altero loco et Plan. Iacobsius unde in Anth. Pal. *μία νῆξ* ediderit nescio.

CLXIX.

Anth. Pal. VII, 344. *Σιμωνίδου εἰς Λέοντά τινά, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμαρίνος*

τὸ πλῆθος ὄντες ἐν τοῖς ἐπιπέδοις μᾶλλον ἐστρατο-
 παδεύοντο, Plutarch. Aristid. XIV., quocum plane con-
 venit Herodoto IX, 20 sqq., Diodoro XI, 30. Dum
 pugna pugnabatur Plataeensis, circa Heraeum cum Co-
 rinthiis aberant. Tum post pugnam equites Thebani
 Medorum partes secuti Megarenses et Phliasios equites
 adorti κατεστόρεσαν αὐτῶν ἑξακοσίους, τοὺς δὲ λοιποὺς
 κατήραξαν διώκοντες ἐς τὸν Κιθαιρῶνα. Οὗτοι μὲν δὴ
 ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο, Herod. IX, 69. Sepeliuntur
 IX, 85. Hos — ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπολομένους — signi-
 ficari ab Simonide haud recte statuit Muellerus Dorr.
 II, p. 510. Id dedecus callide poeta tegebat, nec Pla-
 taeas poterat nominare: locutus igitur ita est, ut quos
 quis vellet, posset intelligere. 9. 10. In his versibus
 restituendis plane recessimus a Boeckhio, qui edidit
 haec ita:

Ἄστοι δ' ἄμμι [πόρον] γέρας ὀμφαλῶ ἀμφὶ πόλης,
 νικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὄρων.

At neque τόδε abesse ullo pacto potest, et haec oppo-
 sitio umbilici civitatis et victoriarum ab alienis finibus
 reportatarum argutior est, quam quae Simonidīs censea-
 tur, et vv. νικέων ἡμετέρων dialecti nomine prava sunt,
 v. Praefat. Epigr. p. 140. Denique plane alia mani-
 feste exhibet lapis, quae viam monstrante Imperio feli-
 citer eruimus. Est autem ita fere scriptum in lapide:

ΑΣΤΟΙΔΕΑΜΜΙΤΟΔΕΓΕΡΑΟΜΦΑΛΩΑΑΦΙ ΙΙ
 ΝΕΙΙΞΘΝΕΚΤΟΡΟΝΛΜΟΔΟΚΩΝΓΟΡΩ

Ὀμφαλὸν πόλης curiam dicit, quae fuit in foro Mega-
 rensium, ut in Atheniensium εὐκλειῖ ἀγορᾷ fuit ἄστειος
 ὀμφαλὸς θυόεις, quo ara duodecim Deorum significari
 videtur, v. Pindar. Dithyr. Fr. III, 3. De mensura
 alterius syllabae in v. τόδε diximus Praefat. Epigr.

p. 138. Nisaei dicuntur Megarenses ab Niso rege, ut Theocrito Id. XII, 27. *Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἔρετμοῖς.* Sed verbum non amplius addam.

CLXVIII.

Anth. Pal. VII, 270. *Σιμωνίδου εἰς ναηγούς τινας ἐν Τυρρηνίᾳ ναυαγήσαντας·*

*Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια Φοῖβῳ ἄγοντας
ἐν πέλαγος, μία ναῦς, εἰς τάφος ἐπέτρισε.*

Iterum codex Pal. *Σιμωνίδου εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτης ναυαγήσαντας*, quo loco *Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας* legitur. Utrum verum sit, difficile est dicere. Sed si ἀπὸ Τυρρηνῶν nobiscum scripseris, aut praedae decimam ab Tyrrenis, h. e. Etruscis, reportatam et a victore dedicatam poeta dicit, ut Epigr. CXC. ὄπλα ἀπὸ Μήδων dicit, aut Etruscos victores decimam deo dedicasse, ut Spina et Agylla, urbes Etruscae, Delphis thesauros suos habebant, v. Mueller. Etruscc. I, p. 293. Nos, quibus illa sententia potior videatur, tyrannos Siculos post devictos Etruscos aliosque barbaros ἀκροθινίους Delphos missis haec inscripsisse conjicimus. Cfr. Epigr. CXCVI. Illud certe nullo pacto credibile est, spectare haec ad narrationem de Messaniorum puerorum in freto Siculo naufragium, de quo v. Paus. V, 25, 1. Quae Schneideri fuit sententia.

Versu 2. *ἐν σκάφος* Pal. altero loco et Plan. Iacobsius unde in Anth. Pal. *μία νῆξ* ediderit nescio.

CLXIX.

Anth. Pal. VII, 344. *Σιμωνίδου εἰς Λέοντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμαρίνος·*

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θνατῶν δ' ὄν ἐγὼ νῦν.
φρουρῶ τῷδε τάφῳ λατῶν ἐμβεβαῶς.

Manifestum est, spectare Epigramma ad Leonidam, regem Spartanorum in Thermopylis occisum, Herod. VII, 225. Ὁ δὲ κολωνός ἐστὶ ἐν τῇ ἐσόδῳ, ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἐστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ. Unde discas diffidere lemmatis codicis Palatini.

Assutum Epigrammati est distichon ab Huetio et Iacobsio, quod in ultima haeret pagina codicis Palatini, apud Planudem separatim, sed juxta legitur cum Epigrammate Simonideo, tanquam ἄδηλον, unde Ursinus prius tantum recepit, nisi quod in Florentina prorsus omissum est: *Εἰς Λέοντά τινα, ὄν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος.*

Ἄλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὖνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Quod insipidissimum est additamentum et quo Simonidei Epigrammatis nativa pulcritudo mirum quantum deformatur. Vide Praefat. Epigr. p. 142. In Anth. Pal. VII, 350. tanquam Callimacheum venditatur, v. Callim. Epigr. LXVIII. Versu 1. Planudes ὡς ὄνομ' εἶχεν. Confer Epigramma apud Boeckh. C. Inscr. I, p. 190. nr. 2168., quod emendavit Hermannus Opuscc. V, p. 176., ubi est:

Ἡ δ' ἐτύμως τόδε σᾶμα λεόντε [σὶν πεφύλακται.]
οἷ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἷ δὲ βρο[τῶν.]

Adde Antipatri Sidonii Epigr. in Anth. Pal. VII, 426.

CLXX.

Thucyd. VI, 59. Ἰππόκλου τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῶ ἔδωκεν, αἰσθανό-

μενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν ἐπιγράμμα ἔχον τόδε·

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ

Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις·

ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων

παιδῶν τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

Simonidi vindicatur testimonio Aristotelis Rhet. I, 9, 31. ubi tertius versus affertur. Hippoclum a partibus Darii stetisse Herod. IV, 138. docet. Dedit autem Hippias filiam Archedicam Aeantidae tres fere annis antequam ipse patria pulsus Lampsacum confugeret, v. Thuc. l. c. Ceterum de versu primo v. Prolegg. p. IX.

CLXXI.

Anth. Pal. VII, 25. Σιμωνίδου εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον·

Οὗτος Ἀνακρέιοντα, τὸν ἄφθιτον εἴνεκα Μουσέων
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω·

ὃς Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παιδῶν ἡμερον ἠρμόσατο.

Μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Αἴθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,

ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίω Θρηῖκα λέλοιπε πόθον·

μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλὰ τὸ κλεινὸν
βάφριτον οὐδὲ θανῶν εὔνασεν εἰν Ἀἴδη.

Versu 1. Μουσῶν vulgo; Μουσέων Iacobsius.

2. ὑμνοπόλων Pal. 6. δόμῳ Planudes. 9. οὐ λήθει Pal. et codd. quidam Plan., vulgo οὐ λήθη. Verae scripturae vestigia servat Suidas v. Μολπή. — Καὶ αὐθις· μολπῆς δ' οὐ λῆγεν μελιτερπέος, unde λήγει restituit Porsonus Misc. Critt. p. 258. Eodem versu ἀλλ'

ἔτ' ἐκεῖνο vulgo, Pal. ἐκεῖνον praebet. Verum id Simo-
nides ἀλλ' ἔτι κεῖνον scripsisset. Scabra autem junctura
ἔτι βάρβιτον οὐδὲ θανῶν εὔνασεν et κεῖνον ambigue di-
ctum est. Nos leni mutatione verum nobis restituisse
videmur. De Smerdie Thrace locos veterum scriptorum
collegit Bergkiius Anacreont. p. 158., de Megiste dixit
p. 205. De indole epigrammatis v. Praefat. Epigr. p. 136.

CLXXII.

Anth. Pal. XIII, 26. Σιμωνίδου·

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναίτῃ
κεῖσθαι θανούσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὃς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

Versu 4. ἔρμ' cum Salmasio Brunckius. Codicis scri-
pturam adstruxit Buttmann. Lexilog. I, p. 113., qui
apte comparat Eurip. Suppl. 617. Deos ἀπάντων τέρματ'
ἔχοντας.

CLXXIII.

Anth. Pal. VII, 511. Σιμωνίδου εἰς Μεγακλέα·

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὐτ' ἂν ἴδωμαι,
οἴκτειρά σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

Quem dicat poeta Megaclem, quem Calliam parum com-
pertum est. Athenienses certe erant, quibuscum poetam
consentaneum est familiariter consuesse. Fortasse parti-
cula est Elegiae.

CLXXIV.

Anth. Pal. VII, 509. Σιμωνίδου· εἰς Θέογγον
τὸν Σινωπέα·

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

Versu 1. Σινωπέος Pal. Vulgo Σινωπέως. Theognidem non in patria obiisse illud ipsum fidem facit, quod additum est Σινωπέος.

CLXXV.

Anth. Pal. VII, 510. Σιμωνίδου εἰς Κλεισθένην
ναυηγὸν Χῖον.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴν κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλεισθένες, Εὐξείνῳ Μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες οὐδ' ἔκεις ἐς Χῖον ἀμφιρῦτην.

Versu 1. Σῆμα Pal., σῶμα Plan. 2. κῆρ ἔκιχεν Plan.

4. Vulgo: οὐδ' ἔκει Χῖον ἐς (ἐπ' Pal.) ἀμφιρῦτην,
quae corruptelam traxisse mensura vocis Χῖος arguit.
Quare leni mutatione locum sanavimus. Initio versus
ἤμβροτες Plan. Cum forma ἀμφιρῦτην, qua et Home-
rus utitur, confer Fr. Thren. L, 3. ἀδιάντασι παρειαῖς
et vide Pindarica apud Boeckh. Nott. Critt. p. 559.

CLXXVI.

Anth. Pal. VII, 514. Σιμωνίδου· εἰς Κλεόδημον
ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέεννον Διφίλου υἱὸν.

Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῆσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηκίῳ κύρσαντα λόγῳ· πατρὸς δὲ κλεινὸν
Διφίλου αἰχμητῆς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

Quod lemma de Cleenno, Diphili filio, narrat, inepta interpretatio versus tertii erroris fons est. »Pudor et Cleodemum morti dedit,« scilicet quod fuga salutem petere dedignatus erat. Cfr. Anacreontis Epigr.

ἐτ' ἐκείνο vulgo, Pal. ἐκείνον praebet. Verum id Simonides ἀλλ' ἔτι κεῖνον scripsisset. Scabra autem junctura ἔτι βάρβιτον οὐδὲ θανῶν εὐνασεν et κεῖνον ambigue dictum est. Nos leni mutatione verum nobis restituuisse videmur. De Smerdie Thrace locos veterum scriptorum collegit Bergkiius Anacreont. p. 158., de Megiste dixit p. 205. De indole epigrammatis v. Praefat. Epigr. p. 136.

CLXXII.

Anth. Pal. XIII, 26. Σιμωνίδου·

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνάνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν

Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

Versu 4. ἔρμ' cum Salmasio Brunckius. Codicis scripturam adstruxit Buttman. Lexilog. I, p. 113., qui apte comparat Eurip. Suppl. 617. Deos ἀπάντων τέρματ' ἔχοντας.

CLXXIII.

Anth. Pal. VII, 511. Σιμωνίδου εἰς Μεγακλέα·

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὐτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτεῖρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

Quem dicat poeta Megaclem, quem Calliam parum compertum est. Athenienses certe erant, quibuscum poetam consentaneum est familiariter consuesse. Fortasse particula est Elegiae.

CLXXIV.

Anth. Pal. VII, 509. Σιμωνίδου· εἰς Θεόγνου
τὸν Σινωπέα·

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν

Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

Versu 1. Σινωπέος Pal. Vulgo Σινωπέως. Theognidem non in patria obiisse illud ipsum fidem facit, quod additum est Σινωπέος.

CLXXV.

Anth. Pal. VII, 510. Σιμωνίδου εἰς Κλεισθένην
ναυηγὸν Χῖον.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴν κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,

Κλεισθένες, Εὐξείνῳ Μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου

πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου

ἤμπλακας οὐδ' ἔκεις ἐς Χῖον ἀμφιρῦτην.

Versu 1. Σῆμα Pal., σῶμα Plan. 2. κῆρ ἔκιχεν Plan.

4. Vulgo: οὐδ' ἔκει Χῖον ἐς (ἐπ' Pal.) ἀμφιρῦτην, quae corruptelam traxisse mensura vocis Χῖος arguit. Quare leni mutatione locum sanavimus. Initio versus ἤμβροτες Plan. Cum forma ἀμφιρῦτην, qua et Homerus utitur, confer Fr. Thren. L, 3. ἀδιάνταισι παρειαῖς et vide Pindarica apud Boeckh. Nott. Critt. p. 559.

CLXXVI.

Anth. Pal. VII, 514. Σιμωνίδου· εἰς Κλεόδημον
ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέεννον Διφίλου υἱὸν.

Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῆσι Θεαίρου

ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον

Θρηῆκίῳ κύρσαντα λόγῳ· πατρὸς δὲ κλεινὸν

Διφίλου αἰχμητῆς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

Quod lemma de Cleenno, Diphili filio, narrat, inepta interpretatio versus tertii erroris fons est. »Pudor et Cleodemum morti dedit,« scilicet quod fuga salutem petere dedignatus erat. Cfr. Anacreontis Epigr.

XVI, 1. Καὶ σὲ, Κληνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἰης.

Versu 1. Κλεόδαμον Brunckius. De Θεαίρω Thraciae fluvio memorabilis exstat locus Herodoti IV, 90, cui Τέαρος sonat. 3. κλεινὸν Pal. Nos cum Reiskio κλεινὸν dialecti gratia scripsimus, quae est Ionica. Αἰχμητῆς υἱὸς ob nobilitatem dici videtur, non propter bellicam virtutem, v. Welcker. Theogn. Prolegg. p. XXXVI.

CLXXVII.

Anth. Pal. VII, 302. Σιμωνίδου· εἰς Νικόδικον
Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·

Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδε ποθεῖ.

Versu 1. Αὐτοῦ Pal. Urs. αὐτοῦ Plan. 2. Ποθεῖ scripsimus: Pal. a manu prima πολλή, ab altera πόλη, unde cum Salmasio Iacobsius: Νικοδικου δὲ φ. κ. π. ἦδε Πόλη, quae est civitas Istriae, aliis vel Πόλα vel Πόλαι appellata, v. Callimachi Fr. CIV. Quae emendatio vel ideo perversa est, quod πόλις ἦδε adjecto nomine ipso urbis dici non potuit. Sensit vitium Planudes, qui in sedem vitii reduxit vitium: πόλις ἦδε κλάει. Apud Ursinum versus alter ita scriptus est: Νικόδημον δὲ, φίλοι, καὶ πόλις ἦδε κλάει.

CLXXVIII.

Anth. Pal. VII, 105. Σιμωνίδου·

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

Versu 1. τίς Pal. Fortasse Epigramma jocularis, ut infra Epigr. CLXXXVI. Theodorus nomen defuncti est, quod commemorandum erat. Iacobsius non recte τις Θεόδωρος jungit.

CLXXIX.

Anth. Pal. VII, 300. Σιμωνίδου· εἰς Πυθώνακτα
καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ·

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθε
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Μνήμα δ' ἀποφθιμένοισι πατήρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

την

Versu 1. κασίγνητε κεκεύθει Pal., sed in margine:
γρ. κασίγνητόν τε κέκευθε, quod cum Iacobsio recepimus.
Planudes κασιγνήτην τε κεκεύθει. 2. Γᾶ Ursinus. For-
tasse γῆ scribendum. 3. μέγ' ἄριστος Pal. μέγ' ἄριστον
Plan. Emendavit Grotius. 4. χαριζόμενον^s Pal. En vero
Simonidem monumento humanis manibus facto aeterni-
tatem pollicitantem. Ut fere eorum oblitus videatur, qui-
bus in Lindium civem invectus est. Verum enim vero
extenuatur magniloquentia eo, quod ἀθάνατον voci θνη-
τοῖς ex adverso apposuit. Confer Prolegg. p. XXXIII.

CLXXX.

Anth. Pal. VII, 507. Εἰς Γόργιππον, ἐπιτύμβιον
Σιμωνίδου·

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον, ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτεω· μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.

Οὐκ ἐπιδῶν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφνικτον

Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

In Planudea prius tantum distichon exstat sub nomine

Alexandri. Versu 1. λεύσσεις Pal. 3. ἐπιδῶν^ὸ Pal.

4. θάλαμος Pal.

CLXXXI.

Anth. Pal. VII, 177. *Σιμωνίδου·*

Σᾶμα τόδε Σπινθηρι πατήρ ἐπέθηκε θανόντι.

Σπινθηρι Pal. Correxist Iacobsius.

CLXXXII.

Iacobsius in Nott. Critt. Anth. Pal. VII, 254. *Εἰς*
(ita teste Paulssenio codex) *Βρόταχον Σιμωνίδου·*

Κρῆς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

Versu 1. *Κρῆς Pal. teste Paulssenio.* 2. *ἐμπορίην Pal.*

CLXXXIII. IV.

Anth. Pal. VII, 77. *Εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου·*

Οὔτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ, 183

ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

In superiore margine paginae codicis haec leguntur:
*Σιμωνίδης εὐρῶν νεκρὸν ἐν νήσῳ καὶ θάψας ἐπ-
έγραψεν·*

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν, 184

Ζεῦ Ξένι· οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιτο βίου.

Ὁ ταφὴς νεκρὸς ἐπιφανὴς τῷ Σιμωνίδῃ ἐκόλυσε πλεῖν·
διὸ τῶν συμπλεόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μείνας σώζεται
καὶ ἐπιγράφει τόδε τὸ ἐλεγεῖον τῷ τάφῳ· Οὔτος sqq.

Prius illud Epigramma servarunt Scholl. Aristid.
Panath. p. 201. Frommel. *Πλέον Σιμωνίδης προσέσχε*
τινὶ τόφῳ καὶ λείψανον εὐρῶν κοσμήσας ἔθαψε καὶ κοι-
μηθέντι παρέστη τοῦ λειψάνου τὸ εἶδωλον συμβουλευῶν
μὴ πλεῖν· ὁ δὲ ἀναστὰς τοῖς ναύταις ἀνεκοινοῦτο. οἱ δὲ
μὴ πεισθέντες ἀνήγοντο, αὐτὸς δὲ κατέμεινεν ἐκεῖ. Χει-
μῶνι δὲ χρησάμενοι ναυαγίῳ περιέπεσον. Καὶ ἐπὶ τούτῳ

τιμῶν Σιμωνίδης αὐτὸν ἐπιγράμματι· Οὗτος sqq. Tzetzes
Chill. I, 24.

Ὁ δ' Ἀριστείδης γέγραφεν ἀνδρὸς εὐχαριστίαν.

Πλέων φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ ἄταφον εὔρε νέκυν,

ὄνπερ τιμήσας ἔθαψεν· ὄναρ φανείς δ' ὁ νέκυς

λέγει, μὴ πλεύσης ἀνθρώπε· ναυτῶν δὲ μὴ πεισθέντων

μόνος ὁ Σιμωνίδης μὲν συμπλέειν ἀπελείφθη.

Οἱ δὲ πάντες ἀπώλοντο τυχόντες ναυαγίας.

Εὐχάριστον δ' ἐπιγράμμα γράψας ὁ Σιμωνίδης

τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότους·

Οὗτος ὁ τοῦ sqq.

Haec ex Scholiis desumpsit: Aristides ipse nihil nisi haec: Καίτοι τοῦτό ἐστιν ἐγγυτέρω θρήνου τινὸς ἢ μέμψεως καὶ τιμῶντος μᾶλλον ἢ κακίζοντος. ὥσπερ οὖς Σιμωνίδης εἰώθει τιμᾶν ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν.

Versu 1. τοῦ Κείου Tzetzes; Urs. ex codice Scholl. Aristidis οὗτος ὁ Κείου. Ibidem Σιμωνίδου Pal.

2. τεθνηώς Schol. et Urs., τεθνηώς Pal. altero loco, τεθνεώς Tzetz. et Pal. altero loco. Ibidem solus Pal. ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν. Dixerunt praeter alios de elisione ι literae in dandi casu Boeckhius Nott. Critt. Pind. p. 394. et Iacobsius A. P. p. 96, nr. 52. Nobis apud optimos poetas tum demum elidi ι solere, si accedat alter dativus, unde caveatur error, stat sententia.

Alterum Epigramma rursus exstat Anth. Pal. VII, 516. Σιμωνίδου εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντα. Id forsitan ab altera parte columnae incisum fuit, si vere auctorem habet Simonidem. Certe sententia ipsa poeta dignissima, si contuleris quae disserit Fr. Inc. CXIV.

Rem ipsam, quae ubi acciderit, reliqui scriptores vel plane non memorant vel non distincte tradunt, diligentissime persequitur Libanius Sophista Tom. IV, p.

1101. Rsk., quem locum facile sibi quisque integrabit:
 Ἐχώρει μὲν ἐπὶ Τάραντα Σιμωνίδης ὁ Κεῖος Λεωπρεποῦς
 ὁ ποιητής. νεκρὸν δὲ ἄταφον ὡς ἐπεῖδεν ἐξομιμένον,
 ἠλέησέ τε καὶ θάπτει· ἡμέρα τῇ μετὰ τὴν ταφὴν πλεῖν
 εἰς Σικελίαν ὄνειράτων * τοῦτόν γ' ὄνειρατι κωλύων. πεί-
 θεται μὲν ὁ Σιμωνίδης καὶ μένει. Πλεῖ δὲ ἡ ναῦς καὶ
 βαπτίζεται. * δὲ εἰς Τάραντα κομίσαντος τὸ πάθος, ἐγί-
 νετο ὅσα εἰκὸς ἐπὶ τοιοῦτον κακοῦ. Σιμωνίδης δὲ στε-
 φάνους τῇ στήλῃ περιέθηκε καὶ ἐναγίσας τῷ νεκρῷ σω-
 τήρα αὐτοῦ τὸν κείμενον ἐκήρυξεν ἐπιγράμ-
 ματι· καὶ τοῦτο ἡ στήλῃ δείκνυσιν. Respicit his
 verbis ad prius Epigramma. Minus accurate Cicero de
 Divin. I, 27., II, 66., Valer. Max. I, 7. Hoc loco
 commemoranda est eximia conjectura Emperii nostri, qui
 locum poetae lyrici apud Plutarch. Reip. Ger. Praecc.
 II, p. 798, C. ad Simonideum carmen, quod scripserit
 in rem illam singularem, referendum censet. Cujus-
 modi carmen lyricum exstitisse erit qui colligat ex Va-
 lerio Maximo: »Memor Simonides beneficii *elegantis-
 simo carmine* aeternitati consecravit, melius illi et diu-
 turnius in animis hominum sepulcrum constituens, quam
 in desertis et ignotis arenis struxerat.« Compares cum
 hoc quod ponimus carmine id, quod scripsit in Tem-
 pestatem Fr. Hymn. XXXVIII. Accipe locum Plutarchi:
 Πολλοὶ ἀπὸ τῆς τύχης ἀψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀνα-
 πλησθέντες οὐκέτι ῥαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταῦτ' οἱ
 ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἴτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς
 πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταρατ-
 τόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην
 ἔχοντες· Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι
 σφᾶς παρήϊσαν ἔρωτες ναῦτας κλητῖδος χαράξει
 πόντου δαιμονίαν εἰς ὕβριν. Haec Xylandro auctore

Pindaro tribuebantur, v. Boeckh. Pind. Frr. p. 668., quum aperte Simonideum colorem prae se ferant. Ea ita emendavit Hermannus apud Boeckhium l. c.

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι
σφὰς παρέπεισαν ἔρωτες ναῖας
κλιτῶος πόντου χάραξιν δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

Quorum aperte fatemur nihil fere assensu nostro posse comprobari: κλιτῶος non nisi plurali numero significat *transstra*; πόντου a vv. δαιμονίαν ἐς ὕβριν nullo pacto debebat avelli, transpositio periculosa, denique structura verborum a Simonidea tenuitate mirifice recedit. Ex Xylandri codice affertur παρῆσαν et χαράξει, sed ξ supra ζ posito. Nobis haec potius Simonidea videntur:

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
εὐπρόσωπος σφὰς παρακλιξας γέλωος
ναῖαιος κλάδεσσ' ἀράξει πόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Candidi in superficie aequoris blandus risus demulcens eos cum navi jactabit in maris summum furorem. Loquens induxit, opinor, poeta εἰδωλον, ut facere amat, v. Prolegg. p. XLIII. Παρακλιξας vel simile vocabulum quum in verbum pluralis numeri abisset, εὐπρόσωπος γέλωος et ipsum vitiatum est in εὐπρόσωποι ἔρωτες, ut verbum haberet subjectum; γέλωος de mari sereno dicitur frequenti translatione verbi γελᾶν, de qua v. I. H. Voss. ad Homer. Hymn. Cerer. 13.; κλάδεσσ' ἀράξει autem abierat in κλητῶος χαράξει, quod ortum postquam ἀράξει finalem literam antecedentis vocis arripuit.

CLXXXV.

Pollux Onom. V, 47. (Iacobs. Append. Epigr. 80.)
 "Ενδοξον δὲ καὶ Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης
 ἐποίησε, γράψας τουτὶ τοῦπιγράμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κυνός·

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὄστ' ἄ τῳ ἐνὶ τύμβῳ

ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρῶσσι Λυκάς·

τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πάλιον ἅ τ' ἀρίδαλος

Ὅσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

Versu 1. Ἦς αὖ κ. φ. λευκοστεάτῳ ἐνὶ τύμβῳ libri:
 emendarunt Stephanus et Salmasius. 2. ἄγρωσσα libri:
 restituit Schneiderus, cui assentitur Lobeckius in Soph.
 Ajax. p. 274. ed. I. 3. σὰν δ' ἀρ. conjecit Iacobsius,
 praeter necessitatem. Ibidem legebatur Πήλιον. De voce
 ἀρίδαλος v. Buttmannum Lexil. I, p. 255. Ceterum cfr.
 Prolegg. p. X.

CLXXXVI.

Athen. X, p. 415, F. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητῆς
 καὶ ἀθλητῆς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ
 τάφου αὐτοῦ ἐπιγράμμα δηλοῖ·

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν

ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Anth. Pal. VII, 348. Εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον. Σι-
 μονίδου. Versu 1. φαγὼν καὶ π. πιὼν Planudes.

2. ἀνθρώποις Pal. Sepulcro haec inscripta nemo cre-
 diderit: jure lusum poetae Cei in adversarium vel vivum
 vel mortuum censet Boeckhius de Timocr. Rhod. p. 3.
 et Clintonus Fastt. Hell. Olymp. LXXVII, 2. Vide
 Prolegg. p. XVIII. Traductum Epigramma a poeta ἀδήλω
 Anth. Pal. VII, 349.

Βαιὰ φαγὼν καὶ βαιὰ πιὼν καὶ πολλὰ νοσήσας

ὄψ' ἔ μὲν, ἀλλ' ἔθανον· ἔρξετε πάντες ὁμοῦ.

De voracitate hominis agit Athenaeus l. c.

B. ἼΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

CLXXXVII.

Hephaestion. p. 14. Pauv. et Eustath. II. E, p. 975,
3. Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπι-
ληπτά ἐστὶ τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμ-
μάτων.

Ἡ μὲν Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἠνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἰππαρχον κτεῖνε καὶ Ἀρμόδιος.

Proclive est suspicari subscripta haec fuisse statuis in
honorem tyrannicidarum erectis, cfr. Prolegg. p. IX.
Apud Eustathium Ἀρμόδιον scribitur.

CLXXXVIII.

Herod. V, 77.

Ἐθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου,
δεσμῶ ἐν ἀγλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβρι.
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἀνέθεν.

Athenienses in expeditione contra Boeotos et Chalcidenses, de qua dictum est supra ad Epigr. CXLVIII., quos reddiderant captivos, vinctos custodiebant, donec non exiguo pretio redimerentur: tum vincula in arce suspensa. Pergit Herodotus, ex quo sua hausit Schol. Aristid. Panath. p. 46. Frommel., ita: Καὶ τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἔστηκε πρῶτον ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἐπιγέγραπται δὲ οἱ τάδε· Ἐθνεα κτλ. Diodorus Excc. Vatt. I, 7, 46. Ὅτι Ἀθηναῖοι δεξιῶς τῇ νίκῃ (f. τύχῃ) χρησάμενοι καὶ νικήσαντες Βοιωτοὺς τε καὶ Χαλκιδεῖς εὐθύς ἀπὸ τῆς μάχης Χαλκίδος ἐκυρίευσαν.

ἐκ τῆς δεκάτης τῆς τῶν Βοιωτῶν ὠφελείας ἄρμα χαλκοῦν εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέθεσαν τότε τὸ ἐλεγεῖον γράψαντες. "Ἐθνεα κτλ. Adde Paus. I, 28, 2. et Himer. Orat. II, 12. Ceo poetae vindicamus auctoritate Aristidis περὶ παραφθέγγμ. III, p. 647. Canter.

"Ἐθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων

οἶμαι λέγει τὸ ἐπίγραμμα (Simonidis), καὶ πολλὰ ἕτερα, νῆ Δί', ἀλλὰ ταῦτα Ἀττικὰ καὶ θερμοτέρα. In Anth. Pal. VI, 343. inscriptum est: "Ἀδηλον. Ἡροδότου.

Versu 2. ἔρμασιν Herodoti cod. Paris. B. Tum ἐκ πολέμου ejusdem codd. Schellershem. et Paris. B, codex Anth. Pal.; ἐν πολέμῳ Paris. D. et Diodori Romana.

3. ἀχνυθέντι codd. Schellershem. et Paris. B.; ἀχνυθέντι Medic. Askev. et Anthologiae Pal. De hoc δέσμῳ ἀχνυθέντι Herodotus l. c.: Τὰς πέδας αὐτῶν, ἐν τῆσι ἐδεδέατο, ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν· αἵπερ ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν περιεοῦσαι κρεμύμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλευσμένων πυρὶ ὑπὸ τοῦ Μήδου, ἀντίον δὲ τοῦ μεγάρου τοῦ πρὸς ἐσπέρην τετραμμένον. Ibidem ἔσβεσεν Pal. Anth. 4. ὧν Diodorus. Ibidem ἀνέθεσαν codex Herodoti optimus Sancroftianus, quo indicio ἀνέθεν restituimus, qua de forma v. ad Epigr. CXC, 2. Vulgo ἔθεσαν.

CLXXXIX.

Anth. Planud. 232. Jacobs. Σιμωνίδου.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ
Μήδων,

τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Statua Panis a Miltiade dedicata post victoriam Marathoniam Dei illius, ut putabatur, auxilio reportatam: eidem publice aedes exstructa sub arcem, de qua v. He-

rod. VI, 105., Eurip. Ion. 506. alios. Ad Salaminem auxiliatum Panem Scholiasta in Soph. Aj. 694. commentus est.

CXC.

Plutarch. de Herod. Malign. p. 870, F. Διοδώρου τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Αἰητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται·

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὄπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

Anth. Pal. VI, 215. Σιμωνίδου· ἀνάθημα τῇ Αἰητοῖ παρὰ ναυτῶν. Cfr. Prolegg. p. XXVIII.

Versu 1. ἀπὸ δυσμενέων Pal. 2. Libri: ἀνέθεντο Λατοῖ: emendarunt Blomfieldius Addend. ad Aesch. Perss. 994. et Boeckhius Indic. Lectt. Berolin. 1818. Comparatur inscriptio galeae in Alpheo repertae vetustissima in Corp. Inscr. I, nr. 29. Τάργειοι ἀνέθεν τῷ Διὶ τῶν Κορινθῶθεν. Pind. Pyth. III, 65. τίθεν. Et cfr. Epigr. CLXXXVIII, 4. — Ibidem ναυμαχίης Plutarchus.

Arma illa dedicata Latonae, matri Dianae, post pugnam Artemisiam.

CXCI.

Diodorus Sic. XI, 14. (Jacobs. Append. Epigr. 242.) Οἱ Δελφοὶ τῆς τῶν θεῶν ἐπιφανείας ἀθάνατον ὑπόμνημα καταλιπεῖν τοῖς μεταγενεστέροις βουλόμενοι τρόπαιον ἔστησαν παρὰ τὸ τῆς Προναίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν ᾧ τότε τὸ ἐλεγεῖον ἐνέγραψαν·

Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης
Δελφοὶ με σταῖσαν Ζανὶ χαριζόμενοι,
σὺν Φοῖβῳ πολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ἠνσάμενοι τέμενος.

Carmen non sine lepto errore — de Alexandro Magno sermonem esse opinatur — affert Arsenius Violet. p. 97. omissio et ipse nomine auctoris, quem Simonidem esse confidenter posuimus. De re ipsa v. Herod. VIII, 35 sqq. Paus. X, 8, 4.

Versu 3. 4. ne sibi arrogarent Delphi quod fuisset Deorum, Valckenaerius ἀπωσαμένοις et ῥυσαμένοις corrigendum censebat. Lenior insolentiae Delphorum medela debetur Iacobsio, qui incisionem post Φοίβῳ positam sustulerit. Iure autem et merito cum Phoebō ipsi Medorum exercitum reppulisse gloriantur, v. Herod. VIII, 37.

CXCII.

Plutarch. de Herod. Malign. p. 867, E. (Iacobs. Append. Epigr. nr. 293.) *Εἶτα πιστεύειν ἄξιον τοῦτω γράφοντι περὶ ἀνδρὸς ἢ πόλεως μιᾶς, ὃς ἐνὶ ῥήματι τὸ νίκημα τῆς Ἑλλάδος ἀφαιρεῖται καὶ τὸ τρόπαιον καθαιρεῖ καὶ τὰς ἐπιγραφὰς, ἃς ἔθεντο παρὰ τῆ Ἀρτέμιδι τῆ Προσηγῶα κόμπου ἀποφαίνει καὶ ἀλαξουεῖαν; ἔχει δὲ οὕτω τὸ ἐπίγραμμα.*

*Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῶδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίᾳ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σῆματα ταῦτ' ἔθενσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.*

Idem Themistocl. VIII. *Ἐν μιᾷ τῶν στηλῶν* (quae circa templum Dianae Προσηγῶας κύκλῳ λίθου λευκοῦ πεπήγασιν) ἐλεγεῖον ἦν τότε γεγραμμένον. Παντοδαπῶν κτλ., ubi versu 1. Ἀσίης, v. 3. ναυμαχίῃ exstat. Hoc quoque Epigramma non dubitamus ad Simonidem auctorem referre.

CXCIII.

Plutarchus de Herod. Malign. p. 869, C. Ὅτι δ'

οὐκ ἐπαινέσαι βουληθεὶς Δημόκριτον, ἀλλ' ἐπ' αἰσχύνῃ
Ναξίων συνέθηκε τὸ ψεῦδος, δῆλός ἐστι τῷ παραλιπεῖν
ὄλως καὶ παρασιωπῆσαι τὸ Δημοκρίτου κατόρθωμα καὶ
τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε·

Δημόκριτος τρίτος ἤρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμίνα

Ἕλληνας Μήδοις σύβαλον ἐν πελάγει·

πέντε δὲ νῆας ἔλεν δηῖων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρῶν

θύσατο βαρβαρικῶν Δωρίδ' ἀλίσκομένην.

De Democrito simpliciter Herod. VIII, 46. Νάξιοι παρείχοντο τέσσερας ἀποπεμφθέντας μὲν οὖν ἐς τοὺς Μήδους ὑπὸ τῶν πολιητέων, κατάπερ ἄλλοι νησιῶται· ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων ἀπίκατο ἐς τοὺς Ἕλληνας, Δημοκρίτου σπεύσαντος, ἀνδρὸς τῶν ἀστῶν δοκίμου καὶ τότε τριηραρχέοντος. V. Prolegg. p. XXIX.

Versu 1. ἤρξε Ursinus. 3. ὑπὸ χεῖρα θύσατο βαρβαρικὸν vulgo; et ita Ursinus: βαρβαρικὴν Wyttenbachii codd. BE: ἀπὸ χειρὸς ῥ. βαρβαρικῆς Turn. Vulc. Bong. idque placebat Iacobsio: ἀπὸ χειρῶν ῥ. βαρβαρικῶν Reiskius, quod ita suscepimus, ut ὑπὸ tueremur: nam Turnebi aliorumque scriptura vix dubitamus quin ex ingenio profecta sit, non hausta ex libris. Ita Homerus II. XVII, 224. τέκνα θύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν. Democritus navem Doriensem jam a barbaris captam ex manibus eorum eripuit.

CXCIV.

Theopompus Athen. XIII, p. 573, C. Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὐχεται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἰκετείαν τὰς ἐταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι.

Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἤγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἐβδόμῃ, αἱ Κορινθιαὶ ἑταῖραι ἠϋξάντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἔλθουσαι νεῶν· διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταῖρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν καὶ ὕστερον παρούσας συνέθηκε τόδε τὸ ἐπίγραμμα·

Αἶδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ εὐθυμάχων πολιτῶν
ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ·

οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δι' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

Plutarch. de Herod. Malign. p. 871, B. Καὶ μὴν ὅτι μέναι τῶν Ἑλληνίδων αἱ Κορινθιαὶ γυναῖκες εϋξάντο τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμονίην εὐχὴν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεόν, οὐχ ὅπως τοὺς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἀγνοῆσαι πιθανὸν ἦν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔσχατον Καρῶν. Διεβοήθη γὰρ τὸ πρᾶγμα καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα χαλκῶν εἰκόνων ἀνασταθεισῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης· — τὸ δ' ἐπίγραμμα τοῦτό ἐστιν· Αἶδ' κτλ. Denique Schol. Pind. Ol. XIII, 32. Θεόπομπος φησὶ καὶ τὰς γυναῖκας τῶν Κορινθίων εϋξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης, ὅπερ ἰδρύσασθαι τὴν Μήδειαν λέγουσιν Ἥρας προσταξάσης· εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγείῳ εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός· Αἶδ' κτλ.

Primum quod vel mulieres Corinthiae vel ἱερόδουλοι Veneris, de quibus v. Boeckh. Frr. Pind. p. 611., preces ad Deam fudisse dicuntur, videntur uxores Corinthiorum, ut solebat fieri, meretriculas assumpsisse. In

cujus precationis memoriam quod Plutarchus statuas aeneas positas narrat, de suo confinxit: Theopompum, ex quo et ipse sua paene ad verbum descripsit, aliter rettulisse Athenaeus et Scholiasta fidem faciunt. Et illud quidem prorsus exploditur et rei ipsius insolentia et diserto testimonio Athenaei, qui tabulam pictam ipsius aetate superfuisse affirmat. Lapsus Chaeronensis ortus ex prava scriptura versus alterius: ἔσταθεν εὐξάμεναι.

Cum versu 1. compara Epigr. CLXVII, 1. Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἄμαρ ἀέξειν sqq. Praeclare enim universae Graeciae potior habetur suae ipsorum civitatis salute. Ἑλλήνων Athenaeus. Tum εὐθυμάχων Athenaeus, nisi quod P ἐθυμ., B εὐθυμάχων τε, v. supra Epigr. CLXVI, 1.; Plutarchus ἰθυμάχων, unde Dobraeus Append. Aristoph. p. (129.) ἰθυμαχῶν conjectavit; Schol. Pindari ἀγγεμάχων, codex Vratisl. D ἐγγεμάχων. In fine πολιν ταν Athenaei codex A, πόλιν τῦνεστάθεν B, τῦνέσταθεν P. 2. Expressimus quae una vera est scripturam Scholiastae Pindari: *Hae, quarum nomina continebantur tabella, adstabant precantes Venerem.* Plutarchus ἔσταθεν εὐξάμεναι prave, de qua re supra monuimus: pessime Athenaeus ἔσταθεν εὐχεσθαι (εὐχεσθε B), unde intelligitur, quo gradu ad Plutarchi depravationem natamque inde futilem de statu positae sententiam perventum sit: nam aut ἔστασαν εὐχόμεναι vel εὐχεσθαι scribendum fuit, si tabula suspensa erat, aut, si statuae collocatae, ἔσταθεν εὐξάμεναι. — Ibidem δαιμόναι Plutarchus. 3. ἐμήδετο Plutarchus, ἐβούλετο Scholiasta. Tum Ἀφροδίτη Athenaei codex B, δια θεοῖσιν Ἀφροδίτα Schol. codex Vratisl. D, unde Boeckhio δια θεάων scribendum videbatur. 4. Μήδοις ex Plutarcho et Schol. suscepimus: Πέρσαις Athenaeus. Non est autem

de nihilo ἐμήσατο juxta Μήδοις positum. In fine denique Schol. Pindari ἀκρόπολιν δόμεναι. Dicitur autem Corinthus Ἑλλάνων ἀκρόπολις, quod propugnaculum Isthmi habebatur. Ceterum v. Prolegg. p. XXVIII.

CXC.V.

Diodor. Sic. XI, 33. (Jacobs. App. Epigr. 168.)
Οἱ Ἕλληνας ἐκ τῶν λαφύρων δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκεν εἰς Δελφοῦς ἐπιγράψαντες ἐλεγείον τόδε·

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτήρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγεράς ῥυσάμενοι πόλιας.

Simonidem haec auctorem habere apertum est, a quo profecta ambo Epigrammata CL. CLI., quae huic praemittit Diodorus.

CXC.VI.

Anthol. Pal. VI, 214. Ἀνάθημα Σιμωνίδου·
Φαμί Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζαλον, Θρασύβουλον
παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
βάρβαρα νικάσαντας ἔθνη· πολλὰν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἑλλασιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίαν.

Schol. Pind. Pyth. I, 155. Φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας, ἐπιγράψαντα ταῦτα· Φημί κτλ. Epigramma inscriptum tripodi Apollini Pythio post victoriam Himerensem Olymp. LXXV, 1. a Dinomenis filius de Carthaginiensibus aliisque barbaris gentibus apud Herod. VII, 165. reportatam, de qua Pind. Pyth. I, 75.

Παρὰ τὰν εὐῦδρον ἀκτὰν Ἰμέρα παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένους τελέσαις
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾶ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Post id praelium unum esse tripodem dedicatum — nam Schol. Pind. plures missos esse et in lemmate narrat et altero versu τὸς τρίποδας θέμεναι scriptum offert —, consentit cum Anthologia Diodorus Sic. XI, 26. Χρυσοῦν τρίποδα ποιήσας (Gelo post pugnam Himerensem) ἀπὸ ταλάντων ἑκαίδεκα ἀνέθηκεν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνι χαριστήριον. Consentunt Phantias Eresius et Theopompus Athen. VI, p. 231, F. Ἱστοροῦσιν οὗτοι κοσμηθῆναι τὸ Πυθικὸν ἱερόν ὑπὸ τε τοῦ Γύγου καὶ τοῦ μετὰ τοῦτον Κροίσου, μεθ' οὗς ὑπὸ τε Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος τῶν Σικελιωτῶν, τοῦ μὲν τρίποδα καὶ Νίκην χρυσοῦ πεποιημένα ἀναθέντος καθ' οὗς χρόνους Ξέρξης ἐπεστράτευε τῇ Ἑλλάδι, τοῦ δ' Ἰέρωνος τὰ ὅμοια. Is tripus, si fides Diodoro, sedecim talentorum erat; sin Anthologiae, ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων. Nam in codice Palatino primum distichon excipit alterum hoc:

Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρτείου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν.

Omissum autem est ultimum distichon, quod Schol. Pind. servavit: utrumque jam conflatum est de sententia Bentleyi Opuscc. p. 411. Lips. Primum hoc omni dubitatione vacat, si genuini sunt versus tertius et quartus, excidisse in codice Palatino ultimum distichon, sine quo Epigramma mancum esset et imperfectum: nam cujus decimae decima Deo oblata esset ignoraretur. Deinde quaerendum, num credibile sit, si quinquaginta talenta aequabat tripus, Diodorum tam graviter lapsum esse, ut sedecim talentorum donarium missum referret. Denique quid Δαρτείου χρυσοῦ significet investigandum. Exstat eadem scriptura apud Suidam v. Δαρτείου· τὸν τρίποδα δ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα

ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ, τὰς δεκάτας. (τὰς δεκάτας et codex P.) Id Δαμαρετίου scribendum conjicit Bentlejus pronunciandumque ita, ut paeon loco dactyli positus sit. *Damaretium* autem *aurum* esse numum Damaretium, quem cudendum curavit Damareta, Gelonis uxor, quae una potissimum pacem Carthaginiensibus conciliasset: Diod. Sic. XI, 26. Οἱ Καρχηδόνιοι ταῦτά τε δώσειν προσεδέξαντο (scil. τὰς εἰς τὸν πόλεμον γεγενημένας δαπάνας, ἀργυρίου δισχίλια τάλαντα) καὶ στέφανον χρυσοῦν τῇ γυναικὶ τοῦ Γέλωνος Δημαρέτη προσωμολόγησαν· αὕτη γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἀξιωθεῖσα συνήργησε πλείστον εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς εἰρήνης καὶ στεφανωθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ἑκατὸν ταλάντοις χρυσοῦ νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθεὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτιον: quanquam aliam causam appellationis et Pollux IX, 85. et Hesychius s. v. Δημαρέτιον fuisse auctores sunt; vide de his numis Boeckh. Oecon. Civ. Att. I, p. 26., Ducem de Luynes Annal. Instit. Archaeol. II, p. 81., Mueller. Etrusc. I, p. 327. Hujus autem numi in Epigrammate Simonidis memoriam ineptissimam esse nemo non intelligit, unde Muellerus Amalth. III, p. 27. Δαρεικοῦ χρυσοῦ reponendum praecipit, quod cum nostrorum hominum *Ducatengold* comparat: pariter Wesselingius Δαρείου pro vero habuerat. Ut dicamus quae res est: Simonideo carmini versiculi tertius et quartus insubide assuti sunt: nam quinquaginta talentorum tripodem fuisse et per se parum probabile est et exploditur testimonio Diodori: deinde quae causa fuerit Simonidi, ut pretium tripodis commemoraret, nemo facile exputet. Est hic iterum fetus Grammaticuli doctrinam numariam incommode ostentantis et is non admodum feliciter in dias luminis auras editus, v. Praefat. Epigr. p. 144. Eum tamen Δαμαρετίου scripsisse as-

sentior Bentlejo, nisi quod trisyllabos pronunciandum censeo ita, ut $\overline{\iota\omega\nu}$ synizesin faciat. Damaretium autem videtur aurum in honorem Damaretæ appellatum, quæ intercedente pacem compositam impostor meminisset: nam Damaretion νόμισμα, ut diximus, ab hoc loco alienissimum est. Quid enim? ex corona, quæ erat centum talentorum teste Diodoro, sibi donata numum feriebatur, postea quinquaginta talentorum tripodem ex iisdem numis conflabat? Quod absurdum est. Absurdius etiam illud, quod hæc decima decimæ dicitur. Nostræ sententiæ, qui hos versiculos obelo figimus, ex parte auctoritas accedit codicis Palatini, in quo teste Paulsenio ita legitur: Δάρετιον, quod signum appingitur in codice vel singulis literis, vel, ut nunc, integræ vocolæ, quam falsam dubiamve vel parum usitatam et obscuram arguat, v. Paulssen. Prooem. Collat. cod. Pal. p. XIV. Ut hoc certe appareat, Δαρετιον jam a librario addubitatum esse, nisi forte toti versui præfixum fuit siglum.

Versu 1. Φημί et Πολύξηλον et 3. νικήσαντας, πολλήν et 4. Ἑλλησιw et ἐλευθερίην correximus. Fratres ex ætate quisque sua se excipiunt, quæ est eximia ars poetæ, v. Praefat. Epigr. p. 137. 2. Διομένευς cod. P. Quod autem Simonides Gelonem multum auxilii suppeditasse Graecis ad libertatem dicit, Graeci barbaros Asiae Africaeque eodem die et apud Salaminem et ad Himeram prostraverant, Herod. VII, 166., qua re Graecum nomen ab utraque parte ab barbarorum illuvie defensum est. Accedit quod teste Diodoro XI, 20. Καρχηδόνιοι συντεθειμένοι πρὸς Πέρσας τοῖς αὐτοῖς καιροῖς καταπολεμῆσαι τοὺς κατὰ τὴν Σικελίαν Ἑλληνας, μεγάλας παρασκευὰς ἐποιήσαντο τῶν πρὸς τὸν πόλεμον χρησίμων. Quanquam hæc narratio quam fidem habeat valde du-

bium est. Quam arte autem Graeci utramque victoriam ligatam putaverint Aeschyli trilogia indicio est, qua Phineus, Persae, Glaucus Pontius conjunctae Graecorum victorias celebrasse videntur.

CXC VII.

Plutarch. Themistocl. I. "Οτι τοῦ Λυκομιδῶν γένους μετεῖχε δῆλός ἐστι· τὸ γὰρ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Λυκομιδῶν κοινόν, ἐμπρησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων αὐτὸς ἐπεσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκόσμησεν, ὡς Σιμωνίδης ἐστόρηκεν. In Epigrammate, opinor, ipsi sacello a Themistocle restaurato inscripto, v. Prolegg. p. XVII. De gente Lycomidarum v. O. Mueller. Minerv. Poliad. p. 11., Bossler. de Gentibus et Familiis Atticae sacerdotilibus p. 39 sqq. Eidem Simonidi fortasse debetur Epigramma sepulcrale in matrem Themistoclis apud Plutarch. Them. I. et Athen. XIII, p. 576, C.

Ἄβροτόνον Θρηῖσσα γυνὴ γένος, ἀλλὰ τεκέσθαι
τὸν μέγαν Ἕλλησιν φημὶ Θεμιστοκλέα.

CXC VIII.

Thucyd. I, 132. Ὁ Πανσανίας ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε· (cfr. Epigr. CXC V.)

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Πανσανίας, Φοῖβω μνημ' ἀνέθηκε τόδε.

Afferunt Orator in Neaer. p. 1378. Rsk., Plutarchus de Herod. Malign. p. 873, C., Anth. Pal. VI, 197. et Suidas v. Πανσανίας, Latine reddidit Corn. Nep. Paus. I. Doricas formas a nobis restitutas codex Palatinus servavit integras, nisi quod et ipsum μνημ' obsedit. Simo-

nidi diserte tribuit Pausan. III, 8, 1. "Οτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκῃ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δὴ καὶ ἔτι πρότερον Πανσανίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης τῷ ἀνατεθέντι ἐς Δελφούς, ἄλλο δὴ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην. Ceterum ὤλεσε et ἀνέθηκε reliqui praeter codicem Palatinum omnes, qui ὤλεσα et ἀνέθηκα praebet.

Non minus tyrannum sapit aliud Epigramma ejusdem Pausaniae jussu inscriptum, quod servavit Nymphis Ath. XII, p. 536, B. Πανσανίας ὁ περὶ Πλαταιᾶς νικήσας Μαρδόνιον τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθῶν νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδοὺς περὶ Βυζάντιον διατριβῶν χαλκοῦν τὸν ἀνακείμενον κρατῆρα τοῖς θεοῖς τοῖς ἐπὶ τοῦ στόματος ἰδρυμένοις, ὃ ἔτι καὶ νῦν εἶναι συμβαίνει, ἐτόλμησεν ἐπιγράψαι ὡς αὐτὸς ἀναθεῖς, ὑποθεῖς τόδε τὸ ἐπίγραμμα, διὰ τὴν τροφήν καὶ ὑπερηφανίαν ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ.

Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πανσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου,
πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱὸς
Κλεομβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλέος γενεᾶς.

Quod vix dubitamus quin idem Simonides conscripserit.

CXCIX.

Anthol. Pal. VI, 50. Εἰς ναὸν (f. βωμὸν) ἀνατεθέντα τῷ Διὶ Σιμωνίδου.

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξέλασαντες ἐλευθέρα Ἑλλάδι κοινὸν
ἰδρῦσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

Citat Plutarchus de Herod. Malign. II, p. 873, B. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο

γράφοντες ἐνεχάραξαν· Τόνδε κτλ. Idem Aristid. XIX. Τὸ πλῆθος τῶν πεσόντων μαρτυρεῖ καὶ τὰ μνήματα κοινὸν γενέσθαι τὸ κατόρθωμα καὶ τὸν βωμὸν οὐκ ἂν ἐπέγραψαν οὕτως, εἰ μόνοι τρεῖς πόλεις ἠγωνίσαντο τῶν ἄλλων ἀτρέμα καθεζομένων· Τόνδε κτλ., ubi quo jure omissus esset prior pentameter quaesivit Sintenisius Praefat. p. XVIII. Ad hanc aram Iovis Liberatoris post praelium Plataeense ex marmore exstructam spectat Pausan. IX, 2, 4. Κατὰ τὴν ἔσοδον μάλιστα τὴν ἐς Πλάταιαν τάφοι τῶν πρὸς Μήδους μαχεσαμένων εἰσί· Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι καὶ ἐλεγείᾳ ἐστὶ Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς (quae perierunt)· οὐ πρόφω δὲ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων Διὸς ἐστὶν Ἐλευθερίου βωμός· τοῦτο μὲν δὴ χαλκοῦ, τοῦ Διὸς δὲ τὸν τε βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐποίησαν λευκοῦ λίθου.

Versu 1. νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος scripsimus de nostra emendatione: νίκης κράτει, ἔργῳ Ἄρηος (πόθῳ Ἄργεος Aldina in vita Aristidis) Plutarchus, ubi tamen quidam codices νίκη κρατεῖ offerunt. Palatinus ῥώμη χερὸς, ἔργῳ (ἔργον Ursinus) Ἄρηος, quod quivis vel non monitus intelligit sapere correctorem: rhetore hoc dignius quam poeta Ceo. Non multo melior vulgata apud Plutarchum scriptura: quae quomodo paullatim deformata sit vestigia monstrant librorum. In nostra emendatione verba νίκης ἔργῳ in unum quasi coalescunt vocabulum *Siegeswerk*, cui additum Ἄρηος, quo bello reportatam eam victoriam esse aperiatur. Confer Homer. Il. IV, 84. Ζεὺς ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο, v. Bernhardy Synt. p. 162 sqq. et qui haec accuratissime persecutus est Lobeck. in Soph. Ajac. 309. ed. II. 2. ψυχῆς λάματι (v. 1. Ἑλλανες) Pal. Compara Aesch. Perss. 55. Βαβυλὼν πέμπει τοξουλκῶ

λήματι πιστούς. Thuc. II, 39. Πιστεύοντες τῷ ἀφ' αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψύχῳ. 3. ἐξολέσαντες Ursinus. Ibidem Plutarchum fidissimum secuti sumus ducem: nam Pal. non ἐλευθέρα 'E. κοινὸν, ut Plutarchus utroque loco exhibet, sed ἐλεύθερον 'E. κόσμον venditat: praepostere. Cujus depravationis — obtrudit enim Simonidi dicendi rationem ab Simonideorum Epigrammatum simplicitate alienam et communem illam aram universae Graeciae esse debebat commemorari —, vestigium comparet in codd. Plutarchi, qui in vita Aristidis praeter Aldum omnes ἐλεύθερον 'E. κοινὸν offerunt. Quum igitur ἐλευθέρα labe contaminatum esset, κοινὸν, quo nullo pacto carere possumus, eodem vitio infectum est. — Ceterum 'Ελευθερίῳ Διὶ θύουσι Πλαταιεῖς ὑπὲρ τῆς νίκης, quae sacrificia quotannis offerebantur, v. Plut. Vit. Arist. l. c.

CC.

Anth. Pal. VI, 2. Σιμωνίδου ἐπὶ τόξοις ἀναθεθεῖσιν ἐν τῷ τῆς 'Αθηνᾶς ναῷ.

Τόξα τάδε πολέμοιο πεπανμένα δακρυόεντος

νηῷ 'Αθηναίης κεῖται ὑποῤῥόφια,

πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῖ φωτῶν

Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουδόμενα.

Versu 2. νηῷ ἀθηναίῳ^{ης} Pal., νηῷ ὑπ' ἀθ. Plan., emendavit Brunckius. Ibidem ὑποῤῥόφια suggestit Pal., reliqui ὑπωρόφια exhibent. Hesych. ὑποῤῥόφιοι ὑπόστεγοι. Utraque forma compositionis normis congrua, suam utraque sequitur legem. Et nostra quidem forma ob codicis Pal. et Suidae auctoritatem revocanda in Epigr. Hegesippi Anth. Pal. VI, 124, 2. 4. Compara Theocr.

Id. XXII, 171. *Αἵματι δὲ χορῆ Νεῖκος ἀναρόψαντας ὁμοίον ἔγχεα λούσαι*, quae quidem sincera scriptura apertae interpolationi locum fecit. Alia commemorat Iacobsius.

CCI.

Anth. Pal. VI, 52. *Ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου. Σιμωνίδου.*

Οὔτω τοι μελία ταναὰ ποτὶ κίονα μακρὸν

ἦσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·

ἦδη γὰρ χαλκός τε γέρον ἀντά τε τέτρυσαι

πυκνὰ κραδαινομένα δαίῳ ἐν πολέμῳ.

Versu 1. *Μελίη ταναή* Plan., cum Pal. facit Suidas v.

Ἑσο· κείσο. Οὔτω τοι μελία ταναὰ ποτὶ κ. μ. κτλ.

Eadem rursus profert v. *Μελίαι* et v. *Ταναή*, ubi ἀνά

κίονα μ. legitur. 3. Suidas v. *Τετρώσθαι*· ἦδη γὰρ

χαλκοῦ γέρον ἀντή τετρυσαι. Legebatur ἀντή.

4. *Κραδαινομένα* δητῶ Pal., *κραδαινομένη* δητῶ Plan.

Unde Doricas formas ubique revocavimus, nisi quod de

Ζηνὶ in *Ζανὶ* mutando anceps stat sententia, v. tamen

Epigr. CXCI, 2.

CCII.

Anth. Pal. VI, 213. *Ἀνάθημα Σιμωνίδου.*

Ἐξ ἐπὶ πενήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο ταύρους

καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·

τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδάξάμενος χορὸν ἀνδρῶν

εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης.

Inscriptio tabulae votivae ab ipso poeta suspensae quum

post quinquaginta sex victorias virorum choris Diony-

siacis a se doctis reportatas in Siciliam abiret. Id

Epigramma in mente habebat Tzetz. Chill. IV, 487.

Ὁ Σιμωνίδης νίκαις δὲ πεντήκοντα καὶ πέντε ἀβρύνει.
Hinc ductum Epigramma sepulcro poetae inscriptum,
quod Prolegomenis p. XXIII. inseruimus.

Versu 1. Σιμωνίδης ἦραο Pal. Ibidem νίκαις in Epigrammate poetae sepulcrali Tzetzes, quod Welckerus Appènd. Tril. Aesch. p. 241 sqq. arripuit et genuinum esse defendit. Quae sententia refutatur vel eo, quod tum alterum distichon absurde adjunctum esset, in quo poeta *se currum Victoriae conscendisse* addit, quo appareat, boves tripodesque sibi praemia victoriarum evenisse. Neque vero bovem poetis dithyrambicis Welckerus extorquet: junxit poeta tauros tripodis, quoniam aliis locis tripodes abstulerat, ut Athenis, aliis tauros. Et tauros poetis dithyrambicis praemia fuisse constat certissime et ex hoc Epigrammate et ex Pind. Ol. XIII, 24., cui βοηλάτης est dithyrambus: quae vox Welckeri explicationem respuit linguae legibus adversantem. Qui autem epigramma sepulcrale condidit, scite νίκαις scripsit, quando alterum distichon omisit. Eum poetam Bacchylidem esse res ipsa suadet statuere.

2. ἀνθέμεν^{αι} Pal. 3. Recte διδάξάμενος posuit poeta, qui *sibi* choros *docuisset*. Atticum activo usum fuisse Elmslejus in Eurip. Med. 290. monuit: apud quos quidem eo significato frequentatur medium, ut *aliquem erudiendum curare* sonet. Illum usum annotavit Thom. Mag. v. ἐδίδαξα· εὔρηται μέντοι (scil. ἐδιδάξαμην) καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐδίδαξα: minus subtiliter. Pindarus Ol. VIII, 56. τὸ διδάξασθαι εἰδότει φάτερον.

4. De terminatione Νίκαις juxta ἐπέβης revoca quae dicta sunt in Epigr. CLIX, 2.

CCIII.

Maximus Planudes in Hermogenis Rhet. p. 410. Ald., Walz. Rhet. Græc. V, p. 543., (Jacobs. App. Epigr. 79.) Ὁ Σιμωνίδης πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ νεότητος ἄχρι γήρως ἐν τοῖς ἀγῶσι νικᾷ· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ·

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίσις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχίς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δ' εὔς υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶ·
ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀρθωκονταέτη παιδὶ Λεωπρεπέος.

Ursinus p. 329. se ex MSS. Scholiis Tzetzae in Chiliad. suas descripsisse affirmat. Ultimum distichon affert Plutarch. An Seni p. 785, A. Σιμωνίδης μὲν ἐν γῆραι χοροῖς ἐνίκα καὶ τοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ τοῖς τελευταίοις ἔπεσιν·

Ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀρθωκονταέτη παιδὶ Λεωπρεπέος.

Hinc Valer. Max. VIII, 7. »Simonides poeta octogesimo anno et docuisse se carmina et in eorum certamen descendisse ipse gloriatur.« Hinc Marm. Par. Epoch. 54. Ἀ]φ' οὗ Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς ὁ Κεῖος ὁ τὸ μνημονικὸν εὐρῶν ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗΛΠ[Ι], ἄρχοντος Ἀθήνησι[ν] Ἀ]δειμάντου, qui magistratu functus est Olymp. LXXV, 4.

Versu 1. Ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Maximus Planudes. Recte Ursinus. Codex Paris. 2977. ὅτι ἤνίκα φυλακῆ, omisso Ἀντιοχίς. 2. Ursinus φυλὴ Ἀντιοχίς: φιλή Aldus; δεδάλαιον codex Monac. 3. δέ τις υἱός vulgo.

Xenophili filii licet alta prematur nocte memoria, hoc tamen poeta chorego suo debuit, ut modico ornamento honoraretur: *δέ τις* si scripsisset, non cavisset a criminatione ingrati animi. Nos poetam gratum esse jussimus. Aristides, Xenophili filius, cavendum ne confundatur vel cum Lysimachi filio vel cum eo, qui tempore belli Peloponnesiaci choro cyclo vicit: id quod Demetrio Phalereo accidit et nostra aetate Iacobsio. Demetrium corrigit Panaetius apud Plutarch. Arist. I. *Παναίτιος περὶ τοῦ τρίποδος ἀποφαίνει τὸν Δημήτριον ὁμωνυμίᾳ διεψευσμένον· ἀπὸ γὰρ τῶν Περσικῶν εἰς τὴν τελευταίην τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου δύο μόνους Ἀριστείδας χορηγούς ἀναγράφεσθαι νικῶντας, ὧν οὐδέτερον εἶναι τῷ Λυσιμάχου τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸν μὲν Ξενοφίλου πατρὸς, τὸν δὲ πολλῶ νεώτερον.* 5. *διδασκαλίη* Plut., apud quem δὲ intercidit. 6. *Libri plerique ὀγδοκονταέτει* vel *ὀγδοηκονταέτει*. Codex Monac. *παισί*. Additur apud Walzium: *Φασὶ δὲ αὐτὸν μετὰ τὴν νίκην πλεῦσαι πρὸς Ἰέρωνα καὶ μετ' ὀλίγον ἐν Σικελίᾳ τελευτῆσαι.*

CCIV.

*Μνήμην δ' οὐτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδοκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.*

Aristides *περὶ παραφθέγμ.* III, p. 645. Canter. *Ἐτόλμησε Σιμωνίδης εἰπεῖν· Μνήμη κτέ.* Τουτὶ γὰρ οὐχ ἕτερος δήπου περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξη νέος ὧν ἔτι καὶ ὠραϊζόμενος λέγειν, ταῦτα προστίθησιν· *Ὀγδοκονταέτει κτέ., ὥσπερ ἐνδεικνύμενος καὶ λέγων, ὅτι ταῦτα ἐγὼ περὶ ἑμαυτοῦ φρονῶ καὶ λέγω ὀγδοηκοντούτης ὧν· ὥστε οὐ μειρακισύομαι, ἀλλὰ τάληθῆς εἶρηκα.*

Inscripserat haec, quae Epigrammatis particula vi-

dentur esse, poeta tabellae votivae, ut licet suspicari, quam in Siciliam abiturus octoginta natus annos dedicaret. Unde in Marm. Par., cujus locum ad Epigr. CCIII. adscripsimus, inventio artis memoriae ad eum ipsum annum consignata est, v. Prolegg. p. IV. Fortasse tamen poeta haec ἀπεσχεδίασε: vix enim video, quomodo Epigrammati vere insculpto inesse potuerint.

Versu 1. *Μνήμη* codd. ΓΘ: Homeri Il. VI, 101. IX, 390. attulit Iacobsius. Ibidem codex Θ *ἰσοφερίζειν*.

2. *ὀγδωκονταέτη* Γ: *ὀκτωκονταέτει* Ursinus: *ὀγδοηκονταέτει* vulgo.

Decantata est et proverbio trita memoria Simonidis Cei, v. Philostrat. Vita Apollon. Tyan. I, 14. Vitt. Sophist. II, 21. de Proclo: *Τὸ μνημονικὸν ἐνενημοντούτης ἤδη γηράσκων καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔρρωτο*. Eam facultatem non natura habuisse, sed artificio comparasse fertur: Ammianus Marc. XVI, 5. »Scriptores varii memorant Cyrum regem et Simonidem Lyricum et Hippiam Eleum ideo valuisse memoria, quod epotis quibusdam remediis id impetrarunt.« Idem vel artem memoriae invenisse dicitur: Plin. H. N. VII, 24. »Ars postremo ejus rei facta et inventa est a Simonide Melico, consummata a Metrodoro Scepsio, ut nihil non iisdem verbis redderetur auditum.« Aelian. Hist. Animm. VI, 10. *Δεῖται γε τέχνης τῆς εἰς τὴν μνήμην οὐ Σιμωνίδου, οὐχ Ἰππίου*, (de quo v. Platon Hipp. Maj. p. 285, E. Hipp. Min. p. 368, D. et Schneider. in Xenoph. Conviv. IV, 62.) *οὐ Θεοδέκτου, οὐκ ἄλλου τινὸς τῶν εἰς τόδε τὸ ἐπάγγελμα καὶ τήνδε τὴν σοφίαν κεκηρυγμένων*. Eam artem, quam Themistocli offert apud Cic. Finn. II, 32, 104., qua occasione monitus invenerit, fabulam narrant Cicero et Quin-

ctilianus, de quibus v. Prolegg. p. XI. sqq. Ego vero vereor, ne quae de Simonide artis inventore crepantur, ex non nimis religiosa hujus ipsius Epigrammatis interpretatione licentius sumpta sint. Nec Ciceroni certum fuisse videtur Simonidem condidisse artem, qui Orat. II, 87, 357. »Vidit enim hoc prudenter sive Simonides sive alius quis invenit.«

CCV.

Anthol. Pal. XIII, 28. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου.

- Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὦραι
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
 αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
 σοφῶν ἀοιδῶν ἐστίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
5. οὐ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
 ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
 Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
 Ἀργεῖος, ἠδὲ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς
 τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρον Ἰππόνικος,
10. Στρούθωνος υἱὸς, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς,
 [Αἱ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
 Ἐκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων.]

Litem, quam inscriptio codicis Palatini movet, dirimit Steph. Byz. s. v. Ἀκαμάντιον. — ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντῆς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης. Simonidi sine haesitatione tribuendum esse sententia est Hemsterhusii ad Schol. Arist. Plut. 954. et in Praefat. Lucian. I, p. XXXII. Amstelod. Sermo ipse Simonidi magis quam Bacchylidi favet. Erat inscriptum Epigramma

tripodi, quem choreutae Bacchici (σοφοὶ αἰδοί) ab Acamantide tribu dati ob victoriam magnis Dionysiis partum ex more aediculae impositum ad viam tripodum (v. Boeckh. C. Inserr. I, 211. p. 342.) dedicarunt. Chorum docuerat Antigenes, saltationem et cantum (γλυκερὰν ὄπα) Doriis tibiis moderante Aristone Argivo, sumptus praebente Hipponico, filio Struthonis, quae omnia enucleatius disserit Wunderlichius in peculiari dissertatione apud Friedemann. et Seebod. Misc. Critt. II, 1. p. 67 sqq.

Hoc dicit poeta: *Saepe jam tribus Acamantidis in choris Horae Bacchicae hederigeros ad dithyrambos acclamarunt: taeniis vero rosarumque floribus scientium cantorum unguentatum capillum coronarunt, qui hunc tripodem posuerunt: h. e. Saepe jam dies festi Dionysiaci certo tempore redeuntes* (Ἔθραι αἱ Διονυσιάδες recte interpretatur Schneiderus Vit. Pind. p. 25., scite comparans Διὸς ὄρας Pind. Ol. IV, 1. et κάρνιας ὠρᾶν Isthm. II, 23. Cum imagine Horarum acclamantium similitudinem habent illa v. 10. ἄρμα Χαρίτων et Epigr. CCH, 4. Νίτας ἀγλαὸν ἄρμα: cujusmodi suavissimis metaphoris delectatur Pindarus), *Acamantidis tribus choris cycliis perstreperunt: victoriam autem adepti sunt ii demum periti cantores* (σοφοὶ αἰδοί), *qui hunc tripodem dedicarunt.* Admirabili arte poeta Ceus obnupsit ea quae detracta imagine offensui esse poterant, Acamantidem tribum ante hanc victoriam frustra victorias Dionysiacas ambiisse: eam ipsam ob caussam Epigrammatis principium magnificentius est pro reliquorum Epigrammatum indole: et vel totum carmen Bacchum spirat, v. Praefat. Epigr. p. 136. Κισσοφόροις ἐπὶ διδυράμ-

βοις dicit, quoniam choreutae hedera tempora vincti erant saltantes: victoriam adepti taeniis rosisque (*μίτραισι καὶ ῥόδων ἀώτοις*) cingebantur, id quod tunc demum evenit. Pessime interpretes omnes haec ita explicuerunt, ut *πολλάκι δὴ* ad *μίτραισι* et *rell.* quoque vim suam exserere opinarentur: quo fiebat, ut verba *οὐ τόνδε τρίποδα* sqq. sensu prorsus destituerentur. Tantum igitur abest, ut poeta dicat id, quod sumunt, et alias saepe vicisse tribum Acamantidem et tunc denuo, ut plane contrarium testetur.

Versu 1. *δὲ φυλῆς* Pal. Emendavit Brunckius.

2. *ἀνώλουξαν* codicis scriptura correctā ab eodem.

6. *ἔθηκον κείνους* Pal., *θήκοντο κείνους* Bentlejus ad Callimachi Epigr. L, cui per errorem olim adscribebatur, et reliqui: in quo non videtur acquiesci posse. Poetam *ἄνδρας* ut diserte vocaret choreutas, *παιδῶν χοροὶ* admonuerunt: quos viros, de quibus omnis hic est sermo, cur *κείνους* ponendo distinguere videatur ab aliis, qui nominati erant nulli, id vero obscurum est exasperarique eo orationis laeuitas videtur. Accedit aliud, quod corruptelam subisse vocem *κείνους* certissime arguat: nam ut Aristo Argivus dicitur, Hipponicus Struthonis filius, ita Antigenes vel patris vel, si non erat Atticus, patriae nomen additum desiderabat. Quare *Κεῖος δ' Ἀντιγένης* scribendum auguramur; quae vox cum notiore illa saepius confligit in libris vetustis. Cui non haeret illud *Κείων γευσάμενος κυλίκων*? Fortasse Plut. Demosth. p. 486, C. *Γελοῖον, εἴ τις οἴοιτο, τὴν Ἰουλίδα καὶ τὴν Αἴγιαν ὑποκριτὰς μὲν ἀγαθοὺς τρέφειν καὶ ποιητὰς, ἄνδρα δ' οὐκ ἂν ποτε δύνασθαι δίκαιον προενεγκεῖν*, non solos Simonidem et Bacchylidem in mente habuit. Sed *θήκοντο* an *ἄνθεντο* verum sit du-

bitare licet: nam choreutae vel *tripodem sibi testem victoriae fecisse*: vel *tripodem sibi testem victoriae dedicasse* dici poterant. Alterum simplicius. Ceterum nihil Simonides ad laudem poetae: poeta enim erat.

7. Poeta Δωρίους καθαρούς ἀυλοῦς praedicat, unde carmen illud Dorios habuisse numeros et Doriam harmoniam colligitur, v. Prolegg. p. LI. De tibiis tibi-
cinibusque Argivis, qui teste Paus. IV, 27, 4. vel posterioribus temporibus pariter atque Boeotii in pretio erant, v. Mueller. Dorr. II, p. 332. Tibicines autem atque chori magistri, quorum ars diligenti meditatione nec non diuturno usu egeret, saepe Athenis adhibebantur perēgrini, cujus rei exempla ex Atticis inscriptionibus dedit Neuius Bacchyl. p. 72. 9. Hipponicus, Struthonis filius, aliunde non notus — non videtur autem ad clarissimam gentem Hipponicorum et Calliarum pertinuisse —, in *Gratiarum curru vehi*, h. e. *omnibus gratiis instructissimus* lesse dicitur, ut recte cepit Hemsterhusius ad Lacian. T. I, p. 28., quoniam non pepercerat sumptibus in choro instituendo reliquoque festi diei apparatu comparando. Cancellis saepsimus ultimum distichon: primum quod hoc inane additamentum videtur; deinde ob dialectum Doricam subito ingruentem, sed Epica forma θεάων insubide vitiata, quum Attica dialectus requiratur, v. Praefat. Epigr. p. 142.; postremo ob ultimi versiculi deformem habitum: qui quoniam variis artificiis in comptiorem speciem exornari potest, non tam fraus librariorum quam imperita glossatoris manus incusanda videtur. Nam Bentlejus θεῶν ἰ. ἔ. M. neglecta caesura, de qua v. 9. excusabili v. Hermann. Epit. D. M. p. 211.; Iacobsius Μοῦσῶν θεάων aut θεαινῶν θεῶν ἰσπεφάνων ἕκατι; Hermannus

El. D. M. p. 605. *Μοισᾶν* aut plane delendum censet — at et aliae Deae *ἰοστέφανοι* —, aut in initium versus rejiciendum, quod interierit: *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι*: qua ratione versus vitium non eximitur; Neuius *Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*; Mehlhornius denique *ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰ. θεάων*, quae quidem probabilior reliquis medela videbatur. Sin a Simonide profecta sunt, Hipponico in Gratiarum curru vecto eae Deae Musarum gratia nomen victoriamque celebrasse dicuntur ideo, quoniam suavi carmine ornatus erat.

CCVI.

Anthol. Planud. 2. Jacobs. *Σιμωνίδου*.

*Γυνῶδι Θεόγνητον προσιδῶν τὸν Ὀλυμπιονικῶν
παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἀνλόχον,
κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χεῖρονα μορφᾶς,
ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἰοστέφανωσε πόλιν.*

Versu 1. Θεόκριτον Plan., quo vitio versum liberabat Friedemannus de Med. Syll. Pentam. p. 328., qui Θεόκριτον ᾧδ' ἐσιδῶν conjectabat: frustra. Nomen victoris restituimus duce Pausania VI, 9, 1. Θεογνήτω δὲ Αἰγινήτῃ πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παίσί· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Αἰγινήτης· — ἐφ' ὅτῳ δὲ Θεόγνητος πίτνος τῆς ἡμέρου καὶ ῥοιᾶς φέρει καρπὸν, ἐμοὶ μὲν οὐχ οἶά τε ἦν συμβαλέσθαι. De eodem Pindarus Pyth. VIII, 35. in carmine Aristomeni Aeginetae luctatori conscripto:

*Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνέων ματραδελφεοὺς
Ὀλυμπία τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις.*

Erat autem ex gente Midylidarum, quos Simonides v. 4. *πατέρας ἀγαθοὺς* appellat. Congruit aetas et victoris et Ptolichi, de qua non recte statuit Silligius Catal. Artiff.

p. 397., rectius Muellerus Aeginett. p. 104. Victori Doriensi patriam dialectum reddidimus: nam ἡνίοχος et μορφῆς ante nos edebatur, v. Praefat. Epigr. p. 142.

2. Compares Pind. Nem. VI, 69. Μελησίαν χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἄνιοχον. Epigramma apud Steph. Byz. v. Μίλητος. Timotheum vocat κισθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. Cfr. Jacobs. A. P. Nott. Critt. p. 949. 3. Strepesades Pind. Isthm. VI, 29. σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φνᾶς. 4. Patriam urbem coronasse dicitur, ut Phorystas, Triacis filius, in eleganti Epigr. apud Boeckhium C. Inscr. I, 1582.

Εὐόλβου δὲ πάτρας ἄστν καλὸν στεφανῶ.

Cfr. Simonidis Epigr. CCIX, 2.

CCVII.

Anth. Pal. VI, 144. Ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Λεωκράτους. Σιμωνίδου. Ita Pal. p. 179. Altero loco — bis enim legitur — τοῦ αὐτοῦ fertur: praecesserat Epigramma Anacreontis, a quo abjudicat Bergkii noster Anacreont. Carmm. p. 278. et aliam ob causam et quod in cod. Pal. altero loco ante hoc Epigramma aliud Simonidis intercidisse videatur, quum lacuna sit in codice, in quo saepe similiter erratum est. Huc accedit quod Simonides eundem Leocratem carmine epinicio celebraverat, v. Epinic. Fr. XXI.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθημας
Ἐρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγηθέα, τῆς ἐν ἀγοστῶ
σὴν εὐεργεσίαν τῷ προσιόντι λέγω.

Epigramma Hermae ab Leocrate in ulnis Academiae (ἐν ἀγοστῶ) posito non ab ipso, sed ab antistitibus ludorum gymnicorum inscriptum videtur. Nani quod non

Gratias neque Academiam latuisse dicitur Leocrates hac statua posita, beneficii illius memores Deas — quae victoriam dare putabantur, ut apud Pindarum — Academiamque fore gratiamque habituras ait poeta, victorias in certaminibus publicis ipsi portendens.

Versu 1. Pal. altero loco *Στοίβου*, altero *Στρόμβου*: verum restituit Schneiderus coll. Thuc. I, 105. *Πολέμου καταστάντος πρὸς Αἰγυπίας Ἀθηναίους, ναυμαχία γίνεται ἐπ' Αἰγύνη μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγυπτηῶν καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέρους παρῆσαν, καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι καὶ ναῦς ἑβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν καὶ ἐπολιόρκουν Λεωκράτους τοῦ Στρούβου στρατηγοῦντος*: quae acciderunt Olymp. LXXX, 3., v. Mueller. Aeginett. p. 178. Statuam Mercurio, ludorum praesidi, Leocrates dedicaverit quum excessit ex ephēbis. Postea inter decem imperatores in pugna Plataeensi erat cum Aristide et Myronida, Plutarch. Aristid. XX. Eundem inter Myronidas, Cimones, Tolmidas alios sanctitatis disciplinae patronos adversatum Pericli scribit Plut. Pericl. XVI. 3. *Ἀκαδημίαν* Pal. et vulgo; quod *Ἀκαδήμειαν* scribendum fuerat: verum habet Suidas v. *Ἀγοστῶ*· τῶ ἀγκῶνι· ἐν Ἐπιγράμματι· Οὐκ ἔλαθε Χάριτας (cod. Η οὐκ ἔλαθ' ἐς χάριτας: silet Bernhardy) Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθία, τὴν (codd. Α Ε Gaisfordii: silet Bernhardy) ἐν ἀγοστῶ Σὴν εὐεργεσίην (alii codd. εὐεργεσίαν: silet Bernhardy) τῶ προσιόντι λέγω. Cfr. Zonar. Lex. p. 17. De mensura v. *Ἀκαδημία* v. Hermann. Aristoph. Nubb. 1003. Nos πολυγαθία de nostro, εὐεργεσίαν cum aliquot codd. Suidae edidimus: Pal. priore loco εὐεργεσίην, altero εὐερ-

ην
γεσίαν.

CCVIII.

Anth. Pal. XIII, 20. Σιμωνίδου·

Πατρίδα κνδαίνων ἱερὰν πόλιν Ὀλπις Ἀθάνας
τέκνον μελαίνης γῆς χαρίεντας αὐλοῦς
τούςδε σὺν Ἑφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτη,
καλοῦ δαμασθεῖς ἡμέρῳ Βρύσσωνος.

υ υ υ - - υ υ υ - - υ

Olpis (ita scripsimus: Pal. *ωπις* teste Paulssenio, unde librarium haesitasse apparet; Ὀλπις ὁ γριπεύς est apud Theocr. III, 26; Ὠπις rex Iapygum apud Paus. X, 13, 5.) Veneri dedicabat dulces tibiās ex arundine compactas (unde lepide poeta τέκνον μελαίνης γῆς appellat, festivus per totum Epigramma), quas affabre (σὺν Ἑφαίστῳ) perfecerat, quo amorem pulchri Brysonis sibi conciliaret. Quoniam autem artificiose factae erant tibiae, Olpis patriam urbem celebrare dicitur Minervae sacram, in cujus tutela erat quidquid est artificum.

Versu 1. *ἱερὴν* et *Ἀθανᾶς* legebatur: utrumque correximus. 2. *χαρίεντας* trisyllabum: v. Prolegg p. XLIX.

CCIX.

Anthol. Pal. XIII, 14. Σιμωνίδου·

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται,
νίκαις ἰππόβοτον πατρίδ' ἐπενηλεῖσας·
Ὀλυμπία δις, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἴσθμοῖ, πεντεκαίδεκα Νεμέα·
τὰς δ' ἄλλας νίκαις οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

Subscriptum statuae Dandis Argivi in multis ludis stadio victori: κεῖται enim cave de sepulto intelligas. Olympia vicerat Olymp. LXXVII. teste Diod. Sic. XI, 53.

"*Ἦχθη παρ' Ἡλείοις Ὀλυμπιάς ἑβδομηκοστὴ καὶ ἑβδόμη, καθ' ἣν ἐνίκα στάδιον Δάνδης Ἀργεῖος.* Concinit Eusebius Chron. p. 40. Simonides igitur carmen ex Sicilia transmisit, v. Prolegg. p. XXIII.

Versu 1. Δάνδης Pal. 3. Ὀλύμπια Pal. Emendavit Schaeferus ad Greg. Cor. p. 369. 4. Ἰσθμοὶ Pal. teste Paulssenio. Idem πεντεκαίδεκ' ἐκ νεμαία: emendavit idem Schaeferus. Brunckius πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ dedit, Gaisfordius πεντέδεκ' ἐν Νεμέᾳ tentat.

CCX.

Paus. VI, 9, 3. (Append. Epigr. 85.) Παρὰ τοῦ Γέλωνος τὸ ἄρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγυπύτου Γλανκίου· τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπεποῦς ἐλεγεῖον δεξιότατον ἐποίησε·

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
νιὸς καὶ νικῶ πύξ δὴ Ὀλυμπιάδας.

Versu 1. Κόρκυρα posuit, quia loquitur indigena. Reliquis Graecis Κέρκυρα audit, v. Boeckh. Oecon. Att. II, p. 402. et Corp. Inscr. I, p. 722. 2. νίκη libri: ex Amasaei interpretatione correxit Sylburgius. Ceterum idem videtur esse Philon Corcyraeus, cujus statua teste Paus. VI, 14, 5. Olympiae erat inter eos, qui ἐν παισὶν εἰλήφεσαν δρόμου νίκας. Pugilis statuam Byzantii positam ambigit Christodorus Ecphras. 229 sqq. Philonisne sit an Philammonis an vero Milonis: unde Philonem in nobilissimis aevi sui pugilibus fuisse colligas.

CCXI.

Anthol. Plan. 3. Jacobs. Σιμωνίδου·

"Ἰσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Diophon Philonis filius quinquertio vicerat, cujus diversa genera certaminum pentametro egregia arte inclusa sunt a poeta, v. Praef. Epigr. p. 137. Non alius enim videtur ordo certaminum fuisse quam quo a Simonide enumerantur. Vide Intpp. Pind. ad Nem. VII.

CCXII.

Anth. Plan. 23. Jacobs. *Σιμωνίδου*.

*Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικᾷς;
Κασμύλος Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.*

Versu 1. Ursinus *εἶπον τίς*. Illud veteribus scriptoribus vindicat Buttmannus Excursu I. in Platonis Menon. p. 70 sqq., *εἰπὸν* a Stephano fere invectum conquestus. Nobis cum Boeckhio de Crisi Pind. §. 41. potior est Aelii Dionysii auctoritas apud Eustath. Hom. Od. B, p. 85, 19. Ibidem *νικῆς* legebatur: Urs. *νικᾷς*; v. Praefat. Epigr. p. 140. 2. Legebatur *Κάσμυλος*: correxit Iacobsius.

CCXIII.

Anthol. Pal. XIII, 19. *Σιμωνίδου*.

*Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε, πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἐξῆς ἀμφιφορεῖς ἐλαίου.*

5. *Ἰσθμῶ δ' ἐν ζαθέα τρίς ἐπισχερῶ οἶδεν ἐλόντα
ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἄθλα.*

*καὶ Νεμέα τρίς ἐνίκασεν καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνα, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέα καὶ ἐν Αἰγίνα κρατερᾷ τ' Ἐπιδάυρω,*

10. *καὶ Θήβα Μεγάρων τε δάμω.
ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ἠΰφρανεν μεγάλην Κόρινθον.*

In statuam a Nicolada Corinthio quinquertio in Panathenaeis, stadio simul et quinquertio Phliunte aliorumque multorum aliis in locis ludorum victore.

Versu 1. *έννικαί* Pal. 4. Pal. *έξήκοντα άμφιφορείς*: emendavit Salmasius: *στέφανοι* vocantur amphorae olei, quas constat in Panathenaeis accepisse victores ob singulas victorias singulas. 5. *ζαθέαι* Pal., vulgo *ζαθέφ*. Femello genere utitur Pindarus. Sequentia ita exhibet codex: *ούδ' έγένοντο άκίνων τομίδων ποταθμοί*. Facem emendaturis praetulit Iacobsius, qui haec ita corrigebat: *άλλ' έγένοντο άκτῆ Ποντομέδοντος άθλα*. Nostra loci conformatio codicis ductus anxie rimata est. Simillime supra Epigr. CLXXXV, 3. *Τάν δ' άρετάν οίδεν μέγα Πάλιον*. Pindarus Ol. VII, 83. "Ο τ' έν "Αργει χαλκός έγνω μιν τά τ' έν 'Αρκαδία" *Έργα και Θήβαις άγώνες τ' έννομοι Βοιώτιοι*. 7. *ένίκησεν* vulgo. 9. *Νεμέα* codex, in cuius locum *Τεγέα* probabiliter suffecit Brunckius. In fine *κρατερᾶ δ' Έπ*. Iacobsius tacite edidit. 11. Postliminio reduximus Palatini scripturam, quae pessimae Reiskii hariolationi cesserat huic: *έν δέ Φλιουντείω σταδίω*, quo versus pessumdatur: *Φλιοῦς* enim spondeum efficit, unde vel *Φλιάσιος* vel *Φλιούσιος* adjectivum descendit; illud monstrum est. Non melius Brunckius post *Φλιοῦντι* infarsit *καί*. Phliunte et stadio et quinquertio (*τά πέντε*) vicit, ut Xenophon itidem Corinthius Olympiae *πεντάθλω άμα σταδίου νικᾶ δρόμον*, Pind. Ol. XIII, 30. Ceterum de ludis Pellanensibus v. Boeckhium in Pind. Ol. VII, 86. IX, 97., de Arcadum ludis in Lycaeo monte celebratis ad Ol. VII, 83., de Tegeatarum v. Dissen. in Nem. X, 47., de Aeginetarum et Megarensium Boeckh. Ol. VII, 86., de Epidauriis ad Nem. III. fin.: quae urbs cur *κρατερᾶ* dicta sit a poeta

fortasse tum explanabitur, quum quales fuerint ludi demonstrare contigerit. Fuit tamen, quum *κραναῖ* scribendum conjiciebamus cll. Strab. VIII, p. 205. Tauchn. *Περικλείεται ὄρεσιν ὑψηλοῖς μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥστ' ἐρυμνὴ κατεσκευάζεται φυσικῶς πανταχόθεν.* Phliasiorum ludos aliunde non novimus.

CCXIV.

Anthol. Plan. 24. Iacobs. *Σιμωνίδου*

*Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἐπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.*

De Milonis Crotoniatae victoriis narrat Paus. VI, 14, 2. *Ἐγένοντο τῷ Μίλωνι ἕξ μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλης νικαι, μία ἐν παισίν ἕξ αὐτῶν. Πυθοῖ δὲ ἕν τε ἀνδράσιν ἕξ καὶ μία ἐνταῦθα ἐν παισίν. Ἀφίκετο δὲ καὶ ἑβδομον παλαίσων ἐς Ὀλυμπίαν· ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός τε καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τε ὄντα αὐτῷ καὶ ἡλικία νέον.* Sexies vicisse Olympia consentit Eusebius Chron. ad Ol. LXXII. Cfr. Prolegg. p. XXIX.

Versu 1. Vulgo ὃς ποτε Πίσῃ. Verum Pindarus et Simonides primam vocis Pisae corripiebant, v. Fr. Inc. XCVII. Aliam ut rationem poeta Ceus in Epigrammate sequi potuerit, alterum accedit et id gravissimum corruptelae indicium hoc, quod Milo, qui septies Olympia vicisset, non ποτὲ septies vicisse dici poterat. Id sic demum dici poterat, si eadem Olympiade septem rettulisset victorias. Quam ob causam ποτὶ Πίσῃ reddidimus poetae, ut rivus Pises Olympiae vicinus intelligatur. Similiter Xenophanes Eleg. ap. Athen. X, p. 414, A.

Πὰρ Πίσαιο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ.
Idem p. 414, C.

Ἐἴ τις ἀεθλεύων νικῶ Πίσαιο παρ' ὄχθας.

Pisēs autem vocabulum non licebat corripere.

CCXV.

Diogenes Laert. IV, 6, 21. Γεγόνασι καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητῆς ἀρχαίας κωμωδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαματοποιός, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτί·

Ἀρτέμιδος τόδ' ἀγαλμα, διηκόσια γὰρ ὁ μισθὸς
δραχμαῖαι Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος·
ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

Subscriptum statuae Dianae ab Arcesila Pario, quem poeta ipsius Minervae manibus formatum praedicat, factae, ducentis drachmis Pariis redemptae. De Arcesila statuario aliunde non constat: non diversus tamen videtur pictor apud Plin. H. N. XXXV, 11, 38. »Aliquanto vetustiores Aristide encaustae picturae exstiterē, ut Polygnoti et Nicanoris et *Arcesilai* Pariorum.« Aetas certe congruit.

Versu 1. γὰρ libri: δ' ἄρ' Menagius, quod absurdum est. Vulgata explicatum habet sanē difficilem hunc: *Jam consecrata haec Dianae statua, nam merces soluta.* Quod cui displicet, ἀγαλμα vocem cum vi positum ratus ita interpretabitur: *Dianae eximium hoc decus est, nam pretium est ducentae drachmae Pariae.* 2. Libri δραχμαῖαι τὰ Πάριαι. Articulus quum vix habere videretur quo defenderes, vulgarem vocis δραχμῆ formam ad similitum exemplum produximus, ut sunt γῆ γαῖα, σελήνη σεληναία, Ἀθήνη Ἀθηναία rell. Gravius vitium finem versiculi obsederat: libri enim τῶν ἐπίσημ' Ἀρατος exhibent: cui quum alii aliter mederi

perichitati essent, verum repperit Heynius in Commentat. Soc. Reg. Gotting. X, p. 105. Numi cum capro stante vel currente cum nota ΠΑΡΙ sunt apud Pelerin. Recueil. Tom. III, Tab. CVI. nr. 4. 5. 6. Quos ut recte Eckhel. D. N. II, p. 459. et Sestinius ad Parianos Mysiae pertinere arbitrati sint — videntur autem illam sententiam argumentis non satis munivisse —: illi matrem Parum Thasumve sectati videbuntur. 3. ἐπόησεν Ursinus. 4. Ἀρκεσίλαος idem. Vide Praefat. Epigr. p. 143.

CCXVI.

Σιμωνίδου·

Κρη̄ς Ἀλκων Δι[δυμει] Φοίβω στέφος Ἴσθμι' ἐλὼν πύξ.
Legitur inter Epigrammata miscellanea quattuor foliorum codici Palatino agglutinatorum: edidit Huschkius in Anall. Critt. p. 198. Suppleverunt Διδύμοις, maluimus Διδυμει. Supervacaneum est enim et non usitatum addi significationem loci, ubi donum suspensum sit. Didymei autem nomine Apollo non uno loco colébatur.

CCXVII.

Trypho περὶ τρόπων in Museo Philol. Britann. 1833, V. p. 434. et in Boissonadii Anecd. Gr. III, p. 274. Ἐμοι καὶ ἐν συλλαβαῖς ὑπερβατὰ πεποιήκασιν, ὡς καὶ Σιμωνίδης ἐν ἐπιγράμμασιν·

Ἐομῆν τόνδ' ἀνέθη Δημήτριος, ὄρθια δ' οὐχί,
ἐν προθύροις,
ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄρθια δέ.

Inscriptum Hermae a Demetrio, quem Atheniensem fuisse consecrarium est, in vestibulo posito.

Versu 1. ἀνέθηκε legebatur: non videbatur id aliter versui aptari posse ac fecimus, quanquam numerus sim-

gularis aoristi alterius fere non est in usu. In fine ὄρθια δ' οὐκ libri: versum complevit editor Anglus addito ἦν, quod nos fugit quo intellectu positum voluerit. Scribendum vel οὐχὶ vel οὐ οἶ, hoc sensu: Demetrius Hermam posuit — non erectis autem pudendis — in vestibulo; sive ὄρθια nude positum erat, sive in pentametro sequebatur μήδη. Illud tamen praestat sumere, quum poeta verecundiam Demetrii laudaturus verecundiam servare deberet ipse. Omissō autem nomine quivis intelligebat quid rei ageretur intelligiturque in nostra scriptura cur de hyperbato monuerit Trypho.

CCXVIII.

Pausan. X, 27. fin. Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς (h. e. a dextra parte leschae Delphicae) καὶ ἐλεγείον ἐστὶ Σιμωνίδου.

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
 υἱὸς περδομένην Ἰλίου ἀκρόπολιν.

Anth. Pal. IX, 700. Σιμωνίδου, qui codex versu 1. in γράψεν ἀρίγνωτος aberravit. Nomine poetae celato citant Plutarchus de Oracc. Defectu p. 436, A. et Scholl. Plat. Gorg. p. 338. Bekker. Τῇ ἐν Δελφοῖς θαυμαστῇ γραφῇ ἐπιγέγραπται· Γράψε κτλ. Particulam versus prioris citat Hesych. v. Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος, et Photius p. 80, 16. Pors. Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος. Πολύγνωτος ὁ ζωγράφος οὕτως ἐπεγέγραπτο. Reliqui praeter Plutarchum περδομένην.

CCXIX.

Anthol. Pal. IX, 758. Εἰς θύρας. Σιμωνίδου.
 Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν.
 τὴν δ' ἐξιόντων δεξιάν Διονύσιος.

Cimo pictor Cleonaeus, cujus opera artem pingendi non levi incremento ditatam scribit Aelian. V. H. VIII, 8. Κίμων ὁ Κλεωναῖος ἐξειργάσατό, φασί, τὴν τέχνην τὴν γραφικὴν ὑποφουμένην ἔτι καὶ ἀτεχνῶς ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπείρως ἐκτελουμένην καὶ τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν οὔσαν· διὰ ταῦτά τοι καὶ μισθοῦς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἔλαβεν ἀδροτέρους. Cfr. Plin. H. N. XXXV, 8, 34. Dionysius Colophonius cum Polygnoto componitur apud Aelian. V. H. IV, 3. Πολύγνωτος ὁ Θάσιος καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος γράφει ἦστην· καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος ἔγραψε τὰ μεγάλα καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄθλα· τὰ δὲ τοῦ Διονυσίου πλὴν τοῦ μεγέθους τὴν τοῦ Πολυγνώτου τέχνην ἐμιμεῖτο εἰς τὴν ἀκριβειαν, πάθος καὶ ἦθος καὶ σχήματος χρῆσιν, ἱματίων λεπτότητας καὶ τὰ λοιπά. Plutarch. Timol. XXXVI. Ἡ Ἀντιμάχου ποιήσις καὶ τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφωνίων ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον ἐμβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε. Cimonem juvenem, ut videtur, et a quibusdam reprehensum poeta exhilaravit Epigrammate

CCXX.

Anthol. Plan. 84. Ἔδηλον·

Οὐκ ἀδαῆς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μῶμος, ὃν οὐδ' ἦρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν,
si quidem vere haec Simonidi assignavit Brunckius. Quibus autem picturis hi versus subscripti fuerint latet.

CCXXI.

Anthol. Pal. IX, 757. Εἰς . . . (lemma mutilum).
Simonidi tribuit Planudes:

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἐνὶ μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

Iphion, de quo aliunde non constat, aut adolescens fuisse videtur aut famae iniquitate laborans quo tempore illam picturam pinxerat. Sed opera ejus longe antecel-
lebant opinionem, ut ait poeta, h. e. opinione longe
pulchriora erant. Simonidi alterum Epigramma in eun-
dem Iphionem adscribit Brunckius, quod in Anth. Pal.
XIII, 17. ἄδηλον est:

Ἰφίων τὸδ' ἔγραψεν ἔξ χειρὶ, τὸν ποκα ὕδωρ
θρέψε Πειράνας ἄπο.

Versu 1. τὸδ' inserendum monuit Iacobsius. In fine
si pro ὕδωρ reposueris νᾶμα, cujus vocis glossa illud
sit (Suidas νᾶμα ὕδωρ.), intolerabilis hiatus evanescet.

2. Πειρήνης legebatur. Ceterum ποκα declarare vi-
detur non esse Epigramma Simonidis, qui quidem et in
Doriis carminibus ποτὲ usurpaverit.

CCXXII.

Athen. V, p. 210, B. Σίλλακος τοῦ Πηγίνου μνη-
μονεύουσιν Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης, in Epigram-
mate, opinor. Sillax teste Polemone apud Athen. τὴν
πολιμάρχειον στοὰν apud Phliasios picturis suis exor-
naverat.

CCXXIII.

Aristoteles Rhet. I, 7, 32. Τὸ ἐπίγραμμα τῷ
Ὀλυμπιονίκῃ.

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσισσαν
ἰχθῦς ἐξ Ἀργους ἐς Τεγέαν ἔφερον,

Priorem versiculum omissa voce ἄσισσαν iterum profert
Aristoteles I, 9, 31., utroque loco suppresso poetae

nomine, quod Aristophanes Grammaticus apud Eustath. in Hom. Odyss. E, p. 1761, 24. apponit: Ὁ δὲ τὸν σάνναν τοῦτον παρασημανόμενος Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκτίθεται καινοφώνους λέξεις, οἷον ἀσίλλαν (l. ἄσιλλαν), σκευὸς τι ἰχθυηρὸν, οὗ χρῆσις παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν τῷ·

Πρόσδε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τροχεῖαν ἀσίλλαν
Ἰχθυὸς ἐξ Ἀργούς ἐς Τεγέην ἔφερε.

Versu 1. teste Victorio quidam codd. Πρόσθεν μὲν τροχεῖαν ἔχων ὤμοισιν ἀσίλλαν. Idem Victorius in aliquot codd. hunc versum additum repperisse se testatur:

Νῦν δὲ κράτος φέρομεν μέγα πᾶσιν Ὀλυμπιονίκαις.

Quem apertum est non admodum dextre confictum esse ad sententiam explendam ab sciolo quodam: ignorant codices Bekkeri. Sed aliquantulum adjuveris versiculum, si φέρομαι μετὰ reposueris. Ob adorationem conferas Simmiae Epigramma in Anth. Pal. VI, 113.

Πρόσθε μὲν ἀγραύλοιο δασύτριχος ἰξάλου αἰγὸς
δισδὸν ἐπὶ χλωροῖς ἐστεφόμην πετάλοις·
νῦν δέ με Νικομάχῳ κεραιοξόος ἤρμοσε τέκταν,
ἐντανύσας ἔλικος καρτερὰ νεῦρα βοός.

Ad vocem ἀσίλλα conferas Hesych. v. ἀσίλλοφορεῖ· ἰχθυοφορεῖ, ex praeclara emendatione Hemsterhusii, qui idem nomen impertiit Alciphroni Epp. I, 1. Vide ad Hesych. I, p. 589.

CCXXIV.

Athen. XV, p. 680, D. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνδὸν καλούμενον ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον

ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἔστιν οὕτω καλουμένου·

Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσιν αοιδῆς,
ἂν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορῶνῳ.

Ita haec edidit Dindorfius. Ἄοιδῆς, ἂν Schweighaeuserus; Casaubonus Epigrammatis appellatione deceptus disticha restituenda ratus, quae opinio exinde obtinuit, ita fuisse apud poetam censebat:

ἀοιδὴν
Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσι καλήν,
τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορῶνῳ.

Interpretationis causa haec addidit: »Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem, quam cicadae modorum nesciae coronarunt corona, h. e. Castores musicam didicisse ipso Apolline magistro multasque reportasse coronas ex certaminibus cum imperitis cantoribus.« At Tyndaridas arte musica excelluisse, immo vero certamina adisse musica, id vero plane novum est. Nec in verbis inest id quod sumpsit Casaubonus. Quis enim ἐσηγεῖσθαι novit docendi significatu positum? Singulari praeterea et eo valde contorto genere elocutionis usus esset poeta, si imperitos cantores a Tyndaridis victos dicturus, Tyndaridarum cantum ab imperitis illis cantoribus coronatum dixisset. Non multum dissentit tamen Iacobsius Emendatt. in Athen. p. 356., qui postquam pentameter restituit scripto pro v. αοιδῆς ἄδην, loco vocis ἂν conjicit ἀλλ': »Phoebus Tyndaridas artem suam satis et abunde docuit (ἐσαγεῖται?); at cicadae artis expertes et indoctae sibi ipsis victoriae coronam adjudicarunt.« In quam rationem eadem fere cadunt, quibus Casauboni explanatio loci in paucis obscuri subvertitur. Propius

ad verum accessit Weberus, qui in Poett. Grr. Eleg. p. 241. haec ita verterit:

Selbst hat

*Phoibos den schoenen Gesang Tyndaros Soeh-
nen gelehrt,*

*Aber es greift zum Kranze die Schaar unbe-
scheidner Cicaden.*

Ita enim corrigit hexametrum in Animadverss. p. 618. Quanquam verba Graeca parum accurate expressit. Fabulam autem Spartanis propriam fuisse ponit, Apollinem cantu erudiisse Tyndaridas, ut Chiro erudierit Achillem. Cicadas conjicit poetas esse, qui quod se Apollini aequiparare ausi sint, superbia sua Simonidem exacerbaverint; forsitan Pindarum tangi. In quibus illa valde probamus quae de aemulis Simonideis suspicatur, qui vix dubium esse potest quin perstringantur: reliqua non videntur scopum attingere. Nam quid ad Simonidem aequalesque poetas pertinebat, si ferebatur fabulis — concedemus enim parumper solitum esse ferri —, Tyndaridas antiquitus victos esse cantu?

Sed emendandus locus est antequam explicationem aggrediare. Nam versu priore *ἐσάγηται* verissime Stephanus et Ursinus, procul dubio ex libris vetustis: in fine *ἀοίδησαν* (*αοιδης ἄν*) Canterus, editio Lugdunensis, Stephanus. Altero versu *ἐπεστέψαντο* codex A et Casaubonus: *ἐπέμψαντο* Canterus; *ἐμέμψαντο* Steph. et Urs. Ursinus quidem in alia omnia abiit, quum locum Simonideum, quem apud Athenaeum corrupte scriptum dicit, ita exhibuit:

Φοῖβος ἐσάγηται τυνδαρίδησιν

* *ἀοίδησαν ἄμετροι τέτιγες*

ἐμέμψαντο τῷ Κορωνῷ.

Videtur igitur pro lyrici carminis particula habuisse. Tu vide an ita scripserit poeta:

Φοῖβος ἐσάγηται [ποτε] Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς,
τᾶν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.

Quae ita intelligenda sunt: *Apollo introduxit aliquando carmina in honorem Tyndaridarum, quorum carminum corona indocti cantores* (cfr. Ἀκάνθιον τέττιγα Fr. Inc. CI., τέττιγος ἄεθλον Epigr. CCXXXI.) *se coronarunt.* Videtur haec poeta in adversarios suos ἀποσχεδιάσαι, ut Epigr. CCXXX. I., — nam ab indole veri epigrammatis toto caelo distant —, a quibus carmine in Dioscurorum laudem cantato superatus ira efferbuerit. Erant autem Tyndaridae cum Apolline conjunctissimi, veluti Therapnis, ubi sanctissima religione colebatur Apollo, Helena soror sepulta in Phoebaeo ferebatur. Jam pone — id autem verba paene flagitant —, vel Spartaee vel alia in urbe Peloponnesi famam viguisse, ipsam olim Apollinem in honorem Tyndaridarum suorum cecinisse hymnum et ab eo inde tempore morem evaluisse, ut certo tempore Tyndaridae cantibus celebrarentur: in certamine autem musico festo die instituto Simonidem concessisse aliis poetis: et habebis quomodo explicari probabiliter locus tenebricosus possit. Apollinem autem, patronum poetarum, creditum esse illum cantum instituisse, id vero non magis mirandum est, quam quod alii dii deaque in nuptiis heroum cecinisse dicebantur. Immo fecerat Ἐπίχαρμοις ἐν Μούσαις, ipsam Minervam ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκόροις τὸν ἐνόπλιον, Athen. IV, p. 184, F. Simonidis autem versiculos hexametros fuisse et αοιδῆς vocis mensura certissime demonstrat et confirmat comparatio simillimorum Epigrammatum CCXXX. I.

Ceterum cum voce χορωνῶ (Hesychii glossam Xo-

ρός· κύκλος, στέφανος ita emendabis: Χορός· κύκλος. Χορωνός· στέφανος.) conferendum Latinorum chorona, quam scripturae deformitatem exagitant Cicero Orat. 48., Quinctil. Instt. Orr. I, 5, 20. et nobili epigrammate similia perstringit Catullus.

CCXXV.

Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 45, 2. Dind. Καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἦν ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν·

³Ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα*σφίσειν.

ἀντὶ γὰρ τοῦ ἡμεν ἦν.

Versiculus vocis δίχα mensura depravatus. ³Ἦν autem tum demum Grammatico pluralis numeri censerī poterat, si sequebatur post vocem φιάλαι nomen singulare, verbi causa crater, tripus, is ut loquens introductus fuerit; in hanc fere speciem: *Eram centum phialae, nunc confusis illis factus sum crater vel tripus.* Similis condicio eorum debet fuisse locorum, in quibus ἦν locum ejus quod est ἡμεν obtinere visum est. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 1293. *Εὐρέθη δὲ καὶ πρώτου προσώπου πληθυντικῶν, οἷον ἦν ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ ἡμεν;* quanquam id exemplum parum scite confinxisse videtur. Nam id quomodo ad illam rationem redigi possit non exputo neque plane assentior Hermanno in Eurip. Ion. 1161. »Quod ibi commemoratur ἦν ἡμεῖς, vereor ut aliter dici potuerit, quam ut ἦν in principio poneretur.«

CCXXVI.

Schol. Pind. Nem. VII, 1. *Τί δήποτε τὴν Ἑλλεθνιαὴν ἰδίως ἐπὶ τοῦ Σωγένοῦς παρέλαβεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ*

ἐπ' ἄλλων εὐφυῖα διενεγκόντων; Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀριστάρχου μαθητῆς βέλτιον οὕτω φησὶν· Ὅφ' ἔποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν προήκοντι εὐξαμένῳ τῇ θεῷ Σωγένη τεκνωθῆναι καὶ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἶον Εἰλειθυίας εἶναι χάριν. Διὰ τὴν ιδιότητα γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρρισε τὸν λόγον· ἐπιστοῦτο δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος (ὑπογράμματος Romana) Σιμωνίδου. Quod periit.

CCXXVII.

Athen. III, p. 125, C. (Jacobs. App. Epigr. nr. 87.) Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ Συμμίκτων φησὶν, ὡς ἐστιώμενος παρὰ τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς κραταιοῦ καύματος ὄρα καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὐ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα·

Τὴν δ' ἄ ποτ' Οὐλύμπιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
 ὄξυς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
 ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
 ζωὴ, Πιερίην γῆν ἐπισσαμένη,
 ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικε
 θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

Simonidem in convivio principum Thessalorum haec fuisse summi plena leporis, propter Olympi et Pieriae terrae mentionem statuimus Prolegg. p. X.

Versu 1. vulgatam tuemur post Schaeferum et Iacobsum: Casaubonus τῇ emendabat. Verborum haec est structura: ἐγγείτω τις ἐμοὶ καὶ τῆς μέρος, τὴν δ' ἄ ποτε Βορέης ἐκάλυψεν. Opportune Iacobsius admonet Homericum illius πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν.

2. Libri ὠκύς, quod huic sententiarum nexui non

aptum videtur. Secuti sumus correctionem Valckenaerü, qui comparat Callimachi Hymn. in Dian. 114.

*Αἴμω ἐπὶ Θρήϊκι· τόθεν Βορέαο κατὰίξ
ἔρχεται ἀχλαίνουσι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.*

In fine versus tertii *ἐκάμφθη* libri, quod Brunckius mutavit in *ἐκρύφθη*, praeclare Porsonus ad Eurip. Phoeniss. 986. *ἐθάφθη*, quod vox *ζωή* videtur postulare. Poeta lepidissime nivem vivam sepultam dicit, Pieria terra indutam, quod suave genus dicendi usitatum erat in morte hominum, veluti Pind. Nem. XI, 16. *Τελευτὰν πάντων γὰρ ἐπιεσδόμενος.* 5. *Ἔμοι καὶ τῆς χεέτω* codd. A C: *ἐμοὶ κατησχεέτω* B P: *ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω* Aldus, Casaub.: *ἐμοί γ' αὐτῆς* Steph. Ursinus. In fine versus *ἔοικες* codd. B P. Voluisse *ἐοικὸς* videntur.

CCXXVIII.

Athen. XIV, p. 656, C. *Περὶ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἰέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγωῦ, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἰέρωνος, ἀπεσχεδίασεν.*

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ' ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

Eustath. Odys. P, p. 1821, 36. *Εἰς λαγὸν μέγαν ἐφημένον ἔπαιξέ, φασί, Σιμωνίδης τό·*

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ' ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο·

οἷα μὴ φθάσαντα παρατεθῆναι αὐτῷ ἐν τῷ δειπνεῖν παρὰ Ἰέρωνι. Cfr. Prolegg. p. XXXVIII. *Jocose poeta traduxit Homericum illud Il. XIV, 33. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ' ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν.*

CCXXIX.

Anth. Pal. XIII, 30. *Σιμωνίδου·*

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἷον ᾄειδε.

Υἷον Ἀλκμήνης ᾄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

Lusum hunc Simonideum in exosum hominem Timocreonem Rhodium, de cujus similitudine cum poeta Ceo diximus Prolegg. p. XVIII., ita ille derisit Anth. Pal. XIII, 31. *Τιμοκρέοντος Ῥοδίου ὁμοίως·*

Κηῖα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.

Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηῖα φλυαρία.

Sed mirificus profecto lusus. Rem ita se habere suspicamur. Timocreon quum ab Scholiasta in Aristoph. Ranar. 1337. *ἔποποιός* dicitur, certatim viri docti *μελοποιός* emendandum censuerunt: praepropere. Quid enim? Simonidis cavillatio tum demum hominem pungebat, si, quod ipsa illa cavillatio facit ut credamus, Timocreon carmen epicum Herculis res complexum ita exorsus erat:

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἷον ᾄειδε.

In quo versu nescio quid reprehendendum intelligens poeta Ceus, eadem verba transposita efficere tetrametrum trochaicum docebat. Huic joco respondit Timocreon, hexametrum suum — in quo *Κηῖα* vox non sine audacia posita est loco molossi — in similem versum trochaicum transformari posse probaturus. Quae conjectura nostra si stabit, ad duas illas Heracleas poetarum Rhodiorum, Pisandri Camirensis et Pisini Lindii, cui Pisandrum Heracleam suam suffuratum criminatur Clem. Alex. Stromm. VI. p. 266. Sylburg., accedet tertia dicacissimi poetae Timocreontis Ialysii. Codex Pal. utroque loco *καλλισφύρου* praebet. Quod qui verum habebit, aliter poterit de lusu illo statuere.

CCXXX.

Athen. X, p. 456, C. *Γριφώδη ἐστὶ καὶ Σιμωνίδη*

ταῦτα πεποιημένα, ὡς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου·

Μιξονόμου τε πατήρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθύς
 πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
 δεξάμενοι βλεφάροισι, Διονύσοιο ἄνακτος
 βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

Φασὶ δ' οἱ μὲν ἐπὶ τινος τῶν ἀρχαίων ἀναθημάτων ἐν Χαλκίδι τοῦτ' ἐπιγεγράφθαι, πεποιῆσθαι δ' ἐν αὐτῷ τράγον καὶ δελφίνα, περὶ ὧν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον. Οἱ δὲ εἰς ἐπιτόνιον ψαλτήριον δελφίνα καὶ τράγον εἰργασμένον εἰρησθαι· καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα τὸν διδύραμβον. Οἱ δὲ φασιν ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπὸ τινος τῶν νεανίσκων παῖεσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἐορτῆς οὔσης εἰς χαλκίον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκέα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἄσκον καὶ τὸν καρκίνον εἰκῆ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ προειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἄσκον εἶναι, σχέτλιον δὲ ἰχθὺν τὸν καρκίνον, νυκτὸς δὲ παῖδα τὸν ὕπνον, βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν.

Qui Simonidis versus anathemati Chalcidensi inscriptos fuisse putarunt, vehementer lapsi sunt: anathemata Graecis res religiosissima: ab iis ludibria procul amovebantur. Vel illud et huic obstat interpretationi et alteri, quae de ἐπιτόνιῳ ψαλτήριῳ est, quod tum non ἠρείσαντο aoristo poterat poeta uti: debebat praesenti ἐρείδονται. Defendit tamen alteram rationem et unam adeo veram arbitratur Welckerus in Diar. Scholast. Darmstadt. 1830, II. p. 422., ubi denuo negat quod negaverat

in Appendice Trilog. Aesch. p. 241., poetis dithyrambicis praemium fuisse taurum; contra studet obtinere, in Dionysiis post actos choros dithyrambicos tauros ad convivium apparandum mactari solitos esse. Id ut factum sit, poetae dithyrambico obvenisse taurum declarat Simonidis Epigr. CCII. tam luculenter, ut ne minima quidem supersit dubitatio.

Contra tertiam explicationem unam esse certam, et comparatio sequentis Epigrammatis fidem facit et accurata in interpretatione prodita doctrina, non ea hausta de trivio, et sermo denique ipse. In qua quidem una omnis obscuritas luci concedit: in prioribus illis sunt quae omnem explanationem respuant, veluti quod in altera delphin vocatur *σχέτλιος ιχθύς*: id quod de cancre optime poterat dici. Ceterum cfr. Prolegg. p. V.

CCXXXI.

Athenaeus l. c. pergit ita: *Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν.*

*Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηιάδῃ δάσειν μέγα δειπνον Ἐπειῶ.*

Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρίβοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χορούς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῶ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρεύεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ Σιμωνίδην κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῶ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαϊς, (ὡς καὶ Στησίχορός φησιν [Fr. XXIV. Klein.]

ῥΩικτειρε γάρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα
 βασιλεῦσιν·)

ὑπαρχόντων οὖν τούτων ταχθῆναί φασι τῷ μὴ παραγε-
 νομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν παρέχειν
 τῷ ὄνῳ χοίρικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν κἂν τῷ ποιητῇ λέ-
 γεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος
 ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ἄδειν, Πανοπηϊάδην (υἱὸς Πα-
 νοπῆος Ἐπειός, Hom. Iliad. XXIII, 665.) δὲ τὸν ὄνον,
 μέγα δεῖπνον τὴν χοίρικα τῶν κριθῶν. Adde Eustath.
 Hom. II. p. 1323, 60. Ἡ ῥηθεῖσα ἱστορία τῆς τοῦ
 Ἐπειοῦ ὑδροφορήσεως ὑπεκίνησε τὸν Σιμωνίδην αἷ-
 νιγμα θεῖσθαι ἐπὶ ὄνῳ ὑδροφοροῦντι αὐτῷ τε καὶ τοῖς
 μαθηταῖς, ἐν ᾧ Πανοπηϊάδην ἐκεῖνος τὸν ῥηθέντα ὄνον
 εἶπεν, ἤγουν Πανοπέως υἱὸν Ἐπειόν. Ingenue Ioannes
 Siceliota in Hermogen. apud Walz. Rhett. Græc. VI, p.
 200. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου πρὸς τοὺς ἐταί-
 ρους, ὃ πόνοις καὶ ἐξετάσεσι πολλῶν ἐτῶν μόλις ἐνόησα,
 εἶπερ καὶ ἐνόησα·

Φημί τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
 τῷ Πανοπηϊάδῃ μετὰ δεῖπνον δάσειν ἐπ' ἡώ.

Περὶ γὰρ τούτου ταῦτα νοοῦμεν· τὸν μὴ θέλοντα φέρειν
 πόνον καὶ ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ τέττιγος, τουτέστι τοῦ ποιή-
 ματος, κτλ. Festivam alterius versiculi scripturam sequi-
 tur in interpretatione sua, quam non sustinemus appo-
 nere integram. Ceterum v. Prolegg. p. VI.

I N C E R T A.

I.

Anth. Pal. VII, 431. "Αδηλον· οἱ δὲ Σιμωνίδου· ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν τριακοσίων στρατιωτῶν τῶν μετὰ Ὀθρυάδου πεσόντων ἐν τῷ πρὸς Ἄργος πολέμῳ ἐπὶ τῇ Θυρεάτιδι, de quo v. Herod. I, 82.

Οἶδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
Ἴναχίδαῖς Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσάμενοι,
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἔχνια πρᾶτον
ἀρμόσαμεν, ταύτα καὶ λίπομεν βιοτάν.

"Αρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ πεπαλυμένον ὄπλον
καρύσσει· Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.

Αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου·
Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

Simonidem auctorem esse carminis nullo pacto credemus. Primum enim puerulus fuit Simonides eo tempore, quo nobilissima pugna pugnata est, Olymp. LVIII., v. Muelleri Dorr. I, p. 158.: neque credibile est, multo post illam tempore Epigramma inscriptum esse tumulo. Deinde sunt in formis dialecti Doricae quaedam ab Simonide aliena, v. Praefat. Epigrr. p. 140. Tum ne credibile quidem est, istam garrulitatem in lapide fuisse Lacedaemonio, quae ab Laconum moribus toto caelo abhorreat. Denique in doles universi Epigrammatis non solum non Simonidea est, sed omnino ne antiquioris quidem poetae.

Versu 3. ὅπαι Pal., ὄπα Stephanus. Tum Pal. ποδὸ ἔχνος ἃ̃ πρατόν, hac addita notula: Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. Recte Planudes. 5. κεκαλυμμένον libri: emendavimus. 7. αἱ δέ Pal. et quaedam exempla Planudeae: εἰ δὲ aliquot veteres editt. Plan.: αἱ δὲ Brunckius. Tum ἤς ἀπ' Pal.: ἤς ed. pr. Flor., reliquae ἤν. »Adrasto, Argivorum regi, fuga ex proelio ad Thebas, unde solus aufugerat, exprobrabatur.« Iacobsius.

II.

Anth. Pal. VII, 254. Σιμωνίδου εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους·

Χαίρετ' ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες,
 κοῦροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἱπποσύνη,
 οἳ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ἀλέσαθ' ἤβην
 πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

Epigramma egregie quadrans in equites Athenienses, qui initio belli Peloponnesiaci quum plerique Graeci in Athenienses coorti essent, patriam ab Peloponnesiorum injuriis defendebant. Quare ab Simonide profectum esse nequit, ut recte observavit Opsopoeus. Nec forma Epigrammatis Simonidea. Fortasse dicuntur ii Athenienses, qui quum Archidamus primo statim anno belli in Atticam irrupisset, occubuerunt in infelici pugna περὶ τοὺς Πείτους καλουμένους, Thuc. II, 19. Versu 4. Ἑλλήνων scribendum.

III.

Diogenes Laert. VIII, 65. p. 533. Casaub. "Ἀκρωνος ἱατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὴν κατασκευὴν πατρῶου μνήματος διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ

ισότητος διαλεχθεὶς καὶ τοι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· Τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγείον ἢ τοῦτο·

"Ἄκρον ἰητρον" Ἄκρων Ἄκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης;

Τινὲς δὲ τὸν δεῦτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

Ἄκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

Τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.

Suidas v. "Ἄκρων· Εἰς τοῦτον ἐποίησεν Ἐμπεδοκλῆς τωθαστικὸν ἐπίγραμμα· "Ἄκρον ἰατρον κτλ. ut apud Diogenem. Eustath. ad Hom. Odyss. p. 362, 17. mutilatum profert Epigramma, qui auctorem παλαιόν τινα universe appellat. Denique Plinius H. N. XXIX, 4. *Acronis Agrigentini Empedoclis auctoritate commendati* meminit. Nemo illud tumulo insculptum fuisse sibi persuadebit. Sive Empedoclis est sive Simonidis non admodum felicitis venae est ἀποσχεδίασμα. Uti illud, quod Simonidis nomine inscriptum exstat longe indignissimum tanto poeta in Anth. Palatina:

Σῶσος καὶ Σωσὼ σωτῆρι τόνδ' ἀνέθηκαν,
Σῶσος μὲν σωθεὶς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

IV.

Diogenes Laert. VIII, 65. p. 531. Cas. Ἐμπεδοκλῆς καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν ἐποίησε·

Παυσανίαν, ἰατρον ἐπώνυμον, Ἀγγίτου υἱὸν
τόνδ' Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθαψε Γέλα,
ὃς πολλοὺς μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισι
φῶτας ἀπέστρεψεν Φερσεφόνας ἀδύτων.

In Anth. Pal. VII, 508. inscribitur: Σιμωνίδου εἰς Παυσανίαν τὸν ἰατρον. In Planudea est ἄδηλον. Illud constat, Empedoclem Pausania familiarissime usum esse, ut Aristippo et Satyro auctoribus refert Diogenes l. c.

Ἦν ὁ Πausanias ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν οὕτως·

Πausania, σὺ δὲ κλυθι, δαΐφρονος Ἀγγίτου υἱε.

Hinc erit qui Epigramma Empedocli quavis ratione vindicet. Neque vero ineptum est statuere, Epigramma ab Simonide scriptum falsa ratiocinatione relatum ad Empedoclem esse ab iis, qui Pausaniae et Empedoclis familiaritatem recordarentur. Res igitur in incerto relinquenda.

Versu 1. Πausanίην ἱητροῦν vulgo: Πausanίαν Pal., ἱατροῦν Brunckius. Ἐπώνυμος propter nomen ipsius a νν. παύειν ἀνίαν ductum, ut placet poetae, vocatur. Ἀγγίτεω libri: Ἀγγίτου Brunckius. 2. Φῶτ' Ἀσκι. Diogenes, quod ex versu quarto eo translatum videtur. Ibidem ἔθραψε Γέλα Diog.; ἔθαψε πέλας Pal., ἔθαψε κόνις Plan. 3. πλείστους Pal. Plan. Tum κρονεραῖσι μ. ὑπὸ νούσοις Pal. Plan. Nostrum Diogenes. Cfr. Simonidis Eleg. Fr. LX, 10. Οὐδ' ὑγῆς ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. Denique 4. Φερσεφόνης Pal. Diog. Περσεφόνας Pl.

v.

Appendix Anth. Pal. 77. Σιμωνίδου·

Ἀῆμος Ἀθηναίων σέ, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῆδε
τιμησ' εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἔνεκα.

Servatum in primis Palatinarum membranarum foliis. Recentius tempus res ipsa, cui scriptum est, clamat. Nimirum post Harmodium et Aristogitonem primum Cononem statua honoratum esse ab Atheniensibus accepimus. Praeterea Simonidis tempore non ita abjecti ad adulationem hominum animi fuerunt, ut mortalem εὐσεβίης scilicet gratia statua decorarent. Romana tempora sapit.

VI.

Anth. Pal. VI, 212. Ἀνάθημα Σιμωνίδου.
 Εὐχέο τοῖς δάροισι, Κύτων, θεὸν ᾧδε χαρῆναι
 Ἀητοῖδην, ἀγορῆς καλλιχόρου πρότανιν,
 ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἷ ναίουσι Κόρινθον
 αἶνον ἔχεις χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.

Scite Reiskius non veteris, sed recentioris poetae iudicat: δεσπότου enim appellationem veteres Graeci cane pejus et angui reformidabant. Iacobsius verba δέσποτα τοῖς στεφάνοις fortasse ab aliena manu ad versum implendum addita putat. Verum vel reliquorum indoles de Simonide supparive aetate poeta cogitare vetat. Erat autem aetate Pausaniae in foro Corinthi Ἀπόλλων ἐπικλησιν Κλάριος χαλκοῦς, Paus. II, 2, 7. Cui Cyton victoria reportata dona dedicasse videtur.

Versu 1. τοι δάροισι codex Pal. Emendavit Salmasius.

VII.

Etym. M. p. 135, 30. Ἀργανθῶν Σιμωνίδης ποταμόν φησιν, οἶον.

Μυσιά πύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθῶνης.

Recte Sylburgius, ut videtur, Πίσσα ποιήεντα, ut est Hom. II. XX, 9., quem probat Ruhnkenius Ep. Crit. I, p. 53. Contra Toupius aperte fallitur, qui Emendatt. in Suid. p. 60. corrigebat: ποταμόν φησὶ Μυσίας, οἶον κτλ. Non dicit enim poeta Mysiae flumen. Utut est, Simonidem Ceum auctorem deprecamur. Quid, si *Simmiae* fuerit? Cfr. quae dicta sunt supra p. 88.

Ἦν ὁ Πausanias ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν οὕτως·

Πausania, σὺ δὲ κλυθι, δαίφρονος Ἀγγίτου υἱε.

Hinc erit qui Epigramma Empedocli quavis ratione vindicet. Neque vero ineptum est statuere, Epigramma ab Simonide scriptum falsa ratiocinatione relatum ad Empedoclem esse ab iis, qui Pausaniae et Empedoclis familiaritatem recordarentur. Res igitur in incerto relinquenda.

Versu 1. Πausanίην ἱητρον vulgo: Πausanίαν Pal., ἱατρον Brunckius. Ἐπώνυμος propter nomen ipsius a vv. παύειν ἀνίαν ductum, ut placet poetae, vocatur. Ἀγγίτεω libri: Ἀγγίτου Brunckius. 2. Φῶτ' Ἀσκλη. Diogenes, quod ex versu quarto eo translatum videtur. Ibidem ἔθραψε Γέλα Diog.; ἔθαψε πέλας Pal., ἔθαψε κόνις Plan. 3. πλείστους Pal. Plan. Tum κρουραῖσι μ. ὑπὸ νούσοις Pal. Plan. Nostrum Diogenes. Cfr. Simonidis Eleg. Fr. LX, 10. Οὐδ' ὑγίης ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. Denique 4. Φερσεφόνης Pal. Diog. Περσεφόνας Pl.

v.

Appendix Anth. Pal. 77. Σιμωνίδου·

Ἀῆμος Ἀθηναίων σέ, Νεοπόλεμ', εἰκόνι τῆδε
τίμησ' εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἔνεκα.

Servatum in primis Palatinarum membranarum foliis. Recentius tempus res ipsa, cui scriptum est, clamat. Nimirum post Harmodium et Aristogitonem primum Cononem statua honoratum esse ab Atheniensibus accepimus. Praeterea Simonidis tempore non ita abjecti ad adulationem hominum animi fuerunt, ut mortalem εὐσεβίης scilicet gratia statua decorarent. Romana tempora sapit.

VI.

Anth. Pal. VI, 212. Ἀνάθημα Σιμωνίδου·
 Εὐχέο τοῖς δάροισι, Κύτων, θεὸν ᾧδε χαρῆναι
 Αἰτωλῖδην, ἀγορῆς καλλιχόρου πρότανιν,
 ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἷ ναίουσι Κόρινθον
 αἶνον ἔχεις χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.

Scite Reiskius non veteris, sed recentioris poetae iudicat: δεσπότου enim appellationem veteres Graeci cane pejus et angui reformidabant. Iacobsius verba δέσποτα τοῖς στεφάνοις fortasse ab aliena manu ad versum implendum addita putat. Verum vel reliquorum indoles de Simonide supparive aetate poeta cogitare vetat. Erat autem aetate Pausaniae in foro Corinthi Ἀπόλλων ἐπικλησιν Κλάριος χαλκοῦς, Paus. II, 2, 7. Cui Cyton victoria reportata dona dedicasse videtur.

Versu 1. τοι δάροισι codex Pal. Emendavit Salmasius.

VII.

Etym. M. p. 135, 30. Ἀργανθῶν· Σιμωνίδης ποταμόν φησιν, οἶον·

Μυσιά πύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθῶνης.

Recte Sylburgius, ut videtur, Πίσσα ποιήεντα, ut est Hom. II. XX, 9., quem probat Ruhnkenius Ep. Crit. I, p. 53. Contra Toupius aperte fallitur, qui Emendatt. in Suid. p. 60. corrigebat: ποταμόν φησὶ Μυσίας, οἶον κτλ. Non dicit enim poeta Mysiae flumen. Utut est, Simonidem Ceum auctorem deprecamur. Quid, si *Simmiae* fuerit? Cfr. quae dicta sunt supra p. 88.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Ad p. V, l. 2. *Boeckhius C. J.* lege: *C. Inscr.*
In quam partem saepius peccatum video, ut p. XXII, 9.
Jophon leg. *Iophon*.

VII, l. 10. Verba: *Simonides Musicus* — *in-*
exploratum est, delenda. Exploratissimum est enim,
Simonidem illum dici Amorginum iambographum, v. qui
sero affertur libellus, Welcker. Simonidis Amorgini
Iambi qui supersunt p. 6.

VII, l. 26. Scribendum: *Pars carminum He-*
siodo olim adscriptorum Locrensem habebat ori-
ginem.

IX, l. 11. *CLXXXV*. Lege: *CLXXXVII*.

XIX, l. 30. *cyclico*. Lege: *cyclio*.

XX, l. 21. *pluris* debebam.

Ibid. l. 22. Verba: *si quidem fides Apophthe-*
gmata Pindari, non eo referuntur, ut Pindarum post
Simonidem adisse Syracusas in dubium vocetur — id
enim certissimum —, sed ut apophthegma illud, cujus
fides, ut in tali caussa, non plane certa videbatur.

XXV, l. 16. *Aristot. Rhet. IV, 1*. Scribe: *Ethic.*
Nicom. IV, 1, 27.

XXVI, l. 26. Thucyd. II, 44. *Οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ*
τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν, ὥσπερ τινὲς φασί, μᾶλλον
τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Ad Simonideum dictum al-
ludi sententia est Bloomfieldii.

XXVII, l. 23. Welckerus Sim. Amorg. p. 87. versiculum illum nulli veterum poetarum majore specie veri tribui posse censet, quam Simonidi Iambographo. Quod autem Aristophanes ad irridendum lyricum utatur, id vel forte factum esse vel propter poetae nomen, ut comparatione vetusti Simonidis recentior magis etiam premeretur, quam verborum θεοῦ θέλοντος permutatione.

Ibid. l. 18. Confer cum responso Simonidis Soph. Antig. 317., ubi custos ad Creontem: ἐν τοῖσιν ὡσὺν, ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

XXX, l. 11. *Pindarus, qui.* Lege: *Pindarum qui.*

XXXVI, l. 20. *digna illa.* Lege: *dignis illis.*

LII, l. 17. Non recte modos Creticos harmoniis inseruimus.

Ibid. 28. Simonides Musicus quum sublatus sit, erraverint necesse est Schol. Aristoph. et Suidas, qui Simonidem lyrae τὸν τρίτον φθόγγον addidisse perhibeant.

Ibid. 29. Fr. Epin. XIX. Re identidem pensitata intelleximus, fortasse aliter de loco Aristophanis et Simonidis carmine esse statuendum. Frigere enim videtur jocus ille, quem affingebamus poetae Ceo, spectatus in eo, quod Crium non male sibi pexisse adversarium diceret, quum dici Crium pexum expectares: ob quam rem Aristophanis censuram non effugerit. Immo ipse Aristophanes optimus videtur Simonidei lusus interpretes, quum Phidippides jubetur canere τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη. Simonides dicebat in carmine epinicio Atheniensi, opinor, scripto, qui Aeginetam dejecisset: *Non male Crius se mulcandum dedit* rell., quod nos dicimus: *Krios hat sich nicht schlecht kaemmen lassen.* Iam declaratum habemus, cur Strepsiades exegerit illud potissimum carmen: delectabatur enim honorabilis civis calamitate exosi

Aeginetae. Quanquam Synesii ἔπαινος ἐνόρχου κριωῦ tum aliorum spectare censendus erit. Ceterum cum significatione illa, qua v. πέξασθαι positum statuimus, conferas v. κείρασθαι (*sich scheeren lassen*), Euphor. Fr. XLIX, 2. Ποσειδάωνι δαμασδαμένη τέκεν Ἄρρη (*die sich hatte ueberwaeltigen lassen*), quod minus accurate Meinekius pro δαμασθεῖσα dictum sumit. Ita ibidem LXI, 2. Ἐλένη ἴφι βησαμένη. Pind. Nem. VI, 19. στεφανωσάμενοι (*die sich hatten kraenzen lassen*), ubi Dissenius citat Mehlhornium in Programm. Gymnas. Glogaviens. 1828.

37. Fr. XXVII. Forsitan Δίδωτι δαῦτέ vel δηῦτέ σ' Ἐρμᾶς ἐναγώνιος servari poterit, si poetam ponas cantu per tempus intermisso alloqui lyram: *Te rursus Mercurius mihi in manus dat*. Quo probato ea quae adduntur minus offensionis habebunt, si forte Mercurius ipse hymno praedicabatur. Formam δίδωτι, quam non suspectam habebat Matthiae Gr. Gr. I, p. 401., Pindaricum ἐφίητι vindicare videtur.

46, l. 17. *laudationis*. Lege: *laudationes*.

67, l. 1. Σιμωνίδης certa Valesii et Meursii Attic. Lectt. IV, 7. est emendatio: libri Σίμων. Cfr. Eustath. Hom. Odyss. K, p. 1653, 31. "Οτι ὑποκοριστικῶν τύποι διάφοροι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, παρ' οἷς κεῖται καὶ ἀρσενικῶν τύπος ὁ μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον, οἷον Ἐφαιστίων Ἐφαιστίωνος, ὁ Ἐφαιστος, ὁ δὲ κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, οἷον Βάκχων Βάκχωνος καὶ Σίμων Σίμωνος, ὁ Βακχυλίδης δηλαδὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης.

74. Fr. LI, 3. 4. Revoca scripturam librorum οὐδ' ἄφθιτον, οὐδ' ἀκίνδυνον me invito desertam.

76. Fr. LIII. Welckerus haec ita scripta (Fr. III):

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τεθνᾶναι χρόνος,
 ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παῦρα [καὶ] κακῶς ἔτεα,

Amorgino accensuit iambographo. Versiculi prioris scriptura ut ferri possit, quod Welckerus metrum de Leoprepida non sinere cogitare ait, fallitur. Et hunc dici ostendunt simillimae sententiae Frr. LIV. LV. LVI. Bernhardy in opinione sua perseverat in Encyclopaed. Philol. p. 159. Convenit nobis cum Welckero in eo, quod anapaestos ad Fr. LIII. allatos ab Tragico poeta scriptos statuit.

91. Fr. LXIX. Welckero est Amorgini Fr. V.

[καὶ] ῥεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον.

Licebit dissentire, opinor.

105. Fr. XCIV. Welckero est Fr. XI. Simonidis Amorgini scriptum ita ut est apud Aristotelem. Conjicit Welckerus, Plutarchum Them. V. (v. Prolegg. nostra p. XXVIII.) confudisse Amorginum cum Ceo, qui quidem summopere celebraverit Corinthios non uno carmine: Amorgini iambum proverbii loco usurpatum affectum esse Ceo poetae, qui ob acuminis et dictorum celebritatem maxime placuerit narratiuncularum amatoribus et inventoribus. Rem omnino inscite in Simonidem translata esse, εἰκόνας prodere temporum rationibus non accommodatas. — Contra haec paucis defungemur. Welckerus si non praetermisisset Scholiastam Pindari, aliter erat judicaturus. Aristotelis scripturam ut procul amandemus omnis ratio critica flagitat: μέμφεται interpretatio est verae scripturae μανίει. Praeterea quid Simonidi Amorgino cum Corinthiis? Contra quae ipsis intercesserit cum Ceo poeta necessitudo et alia ostendunt et Themistoclis illud dicerium: in quo ut Plutarchus quae de statu dicit in alienum locum transtulerit, id

Aeginetae. Quanquam Synesii ἔπαινος ἐνόστον
 tum aliorum spectare censendus erit.

significatione illa, qua v. πέξασθαι positi-
 conferas v. κείρασθαι (*sich scheeren*
 Fr. XLIX, 2. Ποσειδάωνι δαμασσομένην
sich hatte ueberwaeltigen lassen)

rate Meinekius pro δαμασθεῖσα δι-
 dem LXI, 2. Ἐλένη ἴφι βησσαμέ-
 στεφανωσάμενοι (*die sich hatte*
 Dissenius citat Mehlhornium ir-
 gaviens. 1828.

37. Fr. XXVII. For-
 σ' Ἐρμᾶς ἐναγώνιος ser-
 cantu per tempus inter
Mercurius mihi in
 adduntur minus offe-
 ipse hymno praedi-
 suspectam habebat

ricum ἐφίητι vi-
 46, l. 1.
 67, l.

Lectt. IV
 Hom. O
 ποι διέ-
 ἀρσει

Fr. CVI. Welckerus p. 87. verba a Stobaeo

στίς
 οἱ
 οὐδ' αὖθ' ἀθανάτος ἔκχε καὶ τὸν φρυγόμαχον.

poetam comicum prodere arbitratur: lemma eo esse in-
 certius, quod praecedat proxime Σιμωνίδου. Posse tamen
 errorem inde ortum esse, quod Simonidis dictum a Co-
 mico expressum fuerit. — Haec Welckerus.

Ibid. Fr. CVII. Wyttenbachius ad illa Iuliani

Amorgin Fr. I
 Welckerus p. 87.
 Fr. LIX, 2.
 Fr. LXI, 2.
 Fr. CVI.
 Fr. CVII.

6, B. τοῦ τῆς σιωπῆς ἀκίνδυνου γέ-

terea attulit in *Bibl. Crit.* III, 1, p. 40.:

16. p. 445, C. "Ἔστι δὲ καὶ τῶν ποιη-

όντων, ὡς ἀκίνδυνον γέρας εἶη

emens *Alex. Stromm.* II, p. 168,

οὔ σιγῇ λόγον διαφέρει· ἔστι

γέρας. Et *Bibl. Crit.* IV, p.

Mosis p. 646, C. *Βελτίων*

ἢ ἀκίνδυνος ἡσυχία.

ur *Athenodoro* tribue-

Nam teste *Plutarch.*

imperator *Atheno-*

is verbis: "Ἐτι σου

τόν ὄλον ἐνιαυτὸν,

κίνδυνον γέρας. Id

jecisse isti videntur. Ceterum

anum trimetrum:

καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας,

numero eidem apta [sunt in *Epigrammate*

Syllog. *Inserr.* IX, p. 501. nr. 51.,

descriptum de lapide in aedibus *Riccardinis Flo-*

rentiae servato:

Ὁ πανσίλνπος οἶκος οὗτός [ἔστιν] ἄστομος·

ἔστιν δὲ καὶ σιγᾶν ἀκίνδυνον γέρας.

In quibus ἔστιν segregandum videri recte monuit *Wel-*

ckerus in *Diar. Scholast. Darmstad.* 1830, II, nr. 80.

p. 706. Idem vulgatum ἀστόμως correxit et v. 2. ἔστι.

Fortasse tamen verba poetae in lapidem translata sunt

ut erant apud poetam, modo σιγᾶς rescribas.

114, l. 6. Ne *Welckero* quidem crediderim, *Ari-*

stotelis μακρὸν λόγον respicere ad μακροὺς λόγους in

versiculo *Amorgini*, v. *Welcker.* *Fr.* XV.

quod illi non semel accidit, ita quae de Cei conviciis in Corinthios coniectis dicuntur, ea in suspicionem vocare paene temerarium videtur. Forsitan Themistoclis dictum ita ferebatur: Simonidem male sanum esse, qui Corinthios vellicet, seipsum collaudet in carminibus suis.

109. Fr. CI. Welckero est Fr. XIII. Amorgini poetae. Censet Welckerus Simonidem suum significasse proverbio illo non mutam, quales Acanthias, sed crepe-ram, si apprehendatur, se cicadam fore, collatis Archilochi minis apud Lucian. Pseudolog. I. Interpretationem Stephani reliquorumque auctorum veterum (addit Welckerus Arsen. Violet. p. 36. 444. Apostol. II, 30. XVIII, 33. Provv. e Suid. I, 74.) a Rheginis cicadis in Acanthias Simonidis translata videri. — Recte vero veteres: Leoprepida adversarios suos *Ἀκανθίους τέττιξι* comparaverat, ut Epigr. CCXXIV. *ἄμετροι τέττιγες* dicuntur mali poetae: Pindaro adversarii *κόρακες*. Videtur autem poeta cogitasse de regione nescio qua (non constat enim Chalcidicae urbem dici, ut censet Welckerus cl. Aelian. H. A. III, 35. *Ἀφωνα δὲ ἐστὶ τὸ παράπαν, ἐν Κυρῆνῃ μὲν οἱ βάρραχοι, ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ὕς καὶ τεττίγων τι γένος.*), cujus cicadae mutae: Grammatici ab senticeto cognominatas esse commenti videntur. Nos in commentariis obscurius sententiam nostram indicavimus.

112. Fr. CVI. Welckerus p. 87. verba a Stobaeo apposita:

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

poetam comicum prodere arbitratur: lemma eo esse incertius, quod praecedat proxime *Σιμωνίδου*. Posse tamen errorem inde ortum esse, quod Simonidis dictum a Comico expressum fuerit. — Haec Welckerus.

Ibid. Fr. CVII. Wyttenbachius ad illa Iuliani

Oratt. I, p. 3, B. τοῦ τῆς σιωπῆς ἀκίνδυνου γέ-
 ρως, haec praeterea attulit in Bibl. Crit. III, 1, p. 40.:
 Libanii Decl. I, 16. p. 445, C. "Ἔστι δὲ καὶ τῶν ποιη-
 τῶν ἀκούειν ποτὲ λεγόντων, ὡς ἀκίνδυνον γέρας εἶη
 τὸ τῆς σιωπῆς. Clemens Alex. Stromm. II, p. 168,
 14. Syllb. "Ἔστι τῶ ὄντι οὐ σιγῇ λόγον διαφέρει· ἔστι
 καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας. Et Bibl. Crit. IV, p.
 80. addit Philonem Iud. Vita Mosis p. 646, C. Βελτίων
 τῶν μὴ καθ' ἡδονὴν λόγων ἢ ἀκίνδυνος ἡσυχία.
 Stobaeus autem et Maximus cur Athenodoro tribue-
 rint videor mihi posse ostendere. Nam teste Plutarch.
 Apophthegm. p. 207, C. Augustus imperator Atheno-
 dorum philosophum apud se retinuit his verbis: "Ἐτι σου
 παρόντος χρεῖαν ἔχω· καὶ κατέσχευ αὐτὸν ὅλον ἐνιαυτὸν,
 εἰπὼν, ὅτι ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας. Id
 oscitanter in horrea sua coniecisse isti videntur. Ceterum
 jam ante Wyttenbachianum trimetrum:

Ἄλλ' ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας,

haec verba numero eidem apta sunt in Epigrammate
 apud Osannum Syllog. Inscr. IX, p. 501. nr. 51.,
 quod descriptum de lapide in aedibus Riccardinis Flo-
 rentiae servato:

Ὁ πανσίλυπος οἶκος οὗτός [ἔστιν] ἄστομος·

ἔστιν δὲ καὶ σιγᾶν ἀκίνδυνον γέρας.

In quibus ἔστιν segregandum videri recte monuit Wel-
 ckerus in Diar. Scholast. Darmstad. 1830, II, nr. 80.
 p. 706. Idem vulgatum ἀστόμως correxit et v. 2. ἔστι.
 Fortasse tamen verba poetae in lapidem translata sunt
 ut erant apud poetam, modo σιγᾶς rescribas.

114, l. 6. Ne Welckero quidem crediderim, Ari-
 stotelis μακρὸν λόγον respicere ad μακροὺς λόγους in
 versiculo Amorgini, v. Welcker. Fr. XV.

114. Fr. CX. Welckerus in Fr. X. poetae iambici haec fere disserit: »Antiatticista in Bekkeri Anecdd. p. 105, 3. Κορδύλη, τὸ ἔπαρμα. Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ. Significatur proverbium, cujus hic verus esse videtur et genuinus sensus, et κορδύλη fuit nominis forma, qua usus est poeta, quum Attica sit κόρυδος et κορυδαλός, v. Phryn. p. 338. [At is κόρυδος unum probum esse auctor est, κορυδαλός, qui erat titulus comoediae Eubuli, rejicit secutus Aristophanem Grammaticum.] Plutarchus aliique in aviculae galero non decus, sed excrementum spectantes, Simonidis dictum pervertunt, nominis autem forma utuntur vulgari. — Imperfectum χρῆν [id apud unum Plutarchum in vita Timol. legitur;] ut sententiis accommodatum merito praefert Schaeferus. Ἐγγίνεσθαι non esse Simonidis, certum est; ἐγγενέσθαι si ab illo scriptum est, excidit aliud verbum. Fuisse videtur:

πάσησι κορδύλησι χρῆν
λόφον [καρήατ'] ἐγγενέσθαι.«

Hactenus vir doctus. — Nil vero de proverbio Antiatticista: recte ille κορούδην vocem, cui nihil cum v. κόρυδος vel κορυδαλός est negotii, explicans ἔπαρμα, siquidem ita appellantur omnia, quae attolluntur in altum. Hesych. κορδύλη· κορούνη, ῥόπαλον· ἢ τὸ ἐπάνω τῆς κασίδος· ἢ πανοῦργος; v. Intpp. h. l. Tantum igitur abest ut alaudam cassitam sonet, ut ipsum λόφον significare potuerit: eorum igitur quae Welckerus Simonidi impertiebat haec nasceretur sententia: omnibus λόφοις debet λόφος inesse! Praeterea qua ratione homo vanus et superbus isto proverbio notari potuerit non capio: surgit enim natura λόφος in capite cassitarum: quo dempto ne essent quidem cassitae. Significat ergo id

quod rei cuique necessarium est, ut recte senserunt veteres. *Χοῆν* autem plane explodendum: inepte enim esset locutus poeta, si dixisset: *Debebant cassitae habere cristam*: verum enim vero habent. De versibus Welckeri praestat tacere.

121. Fr. CXXV. C. E. C. Schneiderus ad Platonis l. l., qui totus locus ita est conformatus: *Ἄδικῳ σὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένῳ θεσπέσιος βίος λέγεται οὐκοῦν, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται. καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὄλωσ*: Schneiderus igitur verba *καὶ κύριον εὐδαιμονίας* fortasse et ipsa esse Simonidi tribuenda censet. Absit ut poetam Ceum adeo a *σωφροσύνη* sua recessisse criminemur. Simonides *speciei saepe veritatem cedere* dicebat: quod quo spectare videatur explanavimus Prolegg. p. XXXIV. Adimantus, quotidianae vitae consuetudinem respiciens, *speciem veritate potiore* ait *et felicitatis principium*. Ne sermo quidem Schneideri conjecturae favet: vocis enim *κύριον* ista potestas, qua *rem primariam* significat, ignota poetis antiquioribus. Denique si ista essent poetae Cei, non omisisent, opinor, Scholiastae Euripidis.

125. Fr. CXXXV. Adde Cramerī Anecd. Gr. I, p. 106, 1. *Δαυλός*: *παρὰ τὸ δάω δαλός, ἐπενθέσει τοῦ ν δαυλός· ἢ παρὰ τὸ δαέλος κατὰ συναλιφὴν δαυλός, ὡς αἱ νᾶες, αἱ ναῦς· ἢ παρὰ τὸ δαύω δαύσω*.

Μηρίων δεδαυμένων.

128. Fr. CXLIV. Recte *φυγὴν*, non *φυγεῖν*, impressum est. *Φύξιμος ὄδμη* habet et Nicander Theriacc. 54., quod recte interpretatur Erfurdus in Soph. Antig. 783.

128. 129. Fr. CXLVII. et CXLVII, A., quae

diximus Amorgino tribuenda videri, inter Incerta recepit Welckerus p. 87. Qui quod v. *κάρκαρα* (nobis Fr. Inc. LXXXIV.) in eundem censum redegit, dissentientes nos habet ob originem vocis, quae Rhinthoni quoque et Sophroni usurpata aperte Sicula est. Idem Welckerus quod p. 71. Fr. Thren. XLVII. Amorgino vindicandum conjectat, et res ipsa Ceo adjudicat et is qui affert Menander, Lyricorum poetarum auctoritatibus uti solitus. Laetabimur, si virum amicissimum contigerit ad nostram sententiam de locis controversis sine furo prolatam perducere. Uterque veritatem secuti sumus: uter assecutus sit videndum erit.

168. Epigr. CLXXVII. Brunckius: »Scribere poterat monachus *ποθει*. At vera lectio est *Πόλη*.« Dimisit thesaurum, carbones amplexatus est.

207. Epigr. CCXV. Orationis scabrities interpretationis artificii nondum abstersa videtur. Fortasse scripsit poeta:

*Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα διηκόσια πόρε μισθὸς
δραχμαὶ καὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος.*

Nam *δραχμαῖαι* poetae obtrudere sanequam audaculum videtur. Manum intendit poeta ad id genus *drachmarum*, quod capro signatum erat.

I.

INDEX SCRIPTORUM,

QUI VEL RES SIMONIDEAS VEL RELIQUIAS CARMINUM SER-
VARUNT.

<i>Aelianus</i>		<i>Anth. Palat.</i> VII, 254.	Nott. Critt.	182.
Hist. Animm. VI, 10.	Fr. 204.			257. 159.
Varr. Hist. IV, 15.	Proll. xx.			258. 163.
IV, 24.	v.			270. 168.
VIII, 2.	viii.			296. 162.
IX, 1.	xx.			300. 179.
IX, 41.	xix.			301. 155.
XII, 25.	xx.			302. 177.
<i>Ammianus</i> Marcell. XVI, 5.	204.			344. 169.
<i>Anthol. Palat.</i> II, 1.	xli.			347. 160.
VI, 2.	200.			348. 186.
50.	199.			431. Inc. 1.
52.	201.			442. 166.
144.	207.			443. 164.
197.	198.			496. 64.
212.	Inc. 4.			508. Inc. 6.
213.	202.			509. 174.
214.	196.			510. 175.
215.	190.			511. 173.
343.	188.			512. 165.
VII, 25.	171.			514. 176.
77.	183.			516. 184.
105.	178.			570. 180.
177.	181.			647. 63.
248.	150.			677. 152.
249.	151.	VIII, 513.		61.
250.	158.			515. 62.
251.	154.	IX, 184.		xli.
253.	153.			571. xli.
254.	Inc. 2.			700. 218.

<i>Anth. Palat.</i> IX, 757.	221.	<i>Rhet.</i> I, 7, 32.	223.
758.	219.	I, 9, 31.	170.223.
XIII, 14.	209.	I, 11.	12, 2.
19.	213.	II, 16.	xxii.
20.	208.	III, 2, 45.	17.
26.	172.	<i>Arsenius</i> Viol. p. 97.	191.
28.	205.	p. 456.	42.
30.	229.	<i>Athenaeus</i> I, p. 3, E.	17.
Huschk. Anall. Critt. p. 198.	216.	32, B.	67.68.
<i>Append. A. P.</i> '77.	Inc. 3.	II, 40, A.	102.
<i>Anth. Planud.</i> 2. Jacobs. Ap-		III, 99, B.	70.
pend. A. Pal.	206.	125, C.	227.
3.	211.	IV, 172, E.	25.
23.	212.	181, B.	45, 3.
24.	214.	V, 210, B.	222.
26.	148.	VII, 318, F.	132.
84.	220.	VIII, 352, C.	xxxviii.
232.	189.	IX, 374, D.	123.
<i>Apollonius</i> Lex. Hom. v. <i>Ξεινο-</i>		396, E.	26.50, 5.
<i>δόμος.</i>	59, 7.	X, 415, F.	186.
<i>Apostolius</i> Provv. II, 51.	18, 7.	456, C.	230.231.
XV, 68.	110.	474, A.	11.
XV, 97.	28.	604, B.	119.
<i>Appulejus</i> Apol. II, p. 399. Bossch.	72.	XI, 490, E.	27.
<i>Aristides</i> I, p. 134. Canter.	48.	498, D.	131.
584.	xii.	XII, 512, C.	117.
III, p. 237.	107.	XIII, 573, C.	194.
645.	xxxiii.	611, A.	xxxvii.
—	204.	XIV, 625, D.	lii.
646.	149.	638, E.	xxxlix.
—	161.	656, C.	228.
647.	150.	D.	xxi. xxv.
—	158.	XV, 680, D.	224.
—	188.	<i>Atilius</i> Fortun. p. 2673. Putsch.	l.
648.	75.77.	<i>Basilius</i> Magn. Ep. 379.	p. 62.
—	24.	<i>Bekker.</i> Anecd. p. 377, 27.	18, 7.
<i>Aristoph.</i> Avv. 917.	p. 54.	1402.	145.
Nub. 1355.	19.	1424.	139.
Pac. 681.	xxvii.	<i>Boeckh.</i> Corp. Inscr. I, 1051.	167.
Vesp. 1410.	ix.	<i>Boissonad.</i> Anecd. Grr. III,	
<i>Aristotel.</i> Ethic. Nic. I, 10, 11.	12, 2.	p. 250.	129.
IV, 1, 27.	xxv.	274.	217.
Hist. An. V, 9.	18, 7.	<i>Catullus</i> XX, 8.	p. 63.
Metaph. p. 245, 18. Sylb.	108.	<i>Cicero</i> Cat. M. VII, 23.	xxiii.
<i>Rhet.</i> I, 6.	94.	Divin. I, 27.	184.

Divin. II, 66.	184.	<i>Eudocia</i> Viol. p. 108.	35.
Finn. II, 32, 104.	xvii.	<i>Eusebius</i> Chron. Ol. LXV.	iv.
Nat. Deor. I, 22.	xxi. xxxv. xli.	<i>Eustathius</i> in Homer. p. 51.	40.
Orat. II, 86, 351.	xi.	p. 163, 26.	133.
87, 347.	204.	475, 41,	12, 2.
Reip. II, 10.	iii.	776, 32.	18, 7.
Tuscc. Dispp. I, 42, 101.	151.	817, 12.	131.
<i>Clemens Alex.</i> Stromm. IV,		870, 6.	131.
p. 211. Sylb.	32.	877, 55.	137.
375.	42.	944, 42.	89.
<i>Cramer.</i> Anecdd. Grr. I,		975, 3.	187.
p. 106, 1.	p. 235.	1034, 1.	138.
424, 15.	147, B.	1166, 49.	45, 3.
440, 2.	147, C.	1336, 6.	142.
<i>Cyrillus</i> adv. Iulian. I, p. 13.	xxxvi.	1541, 30.	132.
<i>Dio Chrysost.</i> XXXVII,		1648, 12.	137.
p. 459, 25.	157. 160.	1761, 24.	223, 1.
<i>Diodorus</i> Sic. XI, 11.	9.	1775, 23.	131.
14.	191.	1821, 36.	228.
33.	150. 151. 195.	1875, 40.	120.
Excc. Vatic. I, 7, 46.	188.	Opuscc. p. 58, 17.	xxx, 1.
<i>Diogenes Laert.</i> I, 4, 4.	12, 3.	<i>Freculphus</i> Chron. III. fin.	1.
6, 2.	10.	<i>Georgius Galesiota</i> ap Leon.	
II, 25, 46.	xviii.	Allat.	p. 62.
IV, 6, 21.	215.	<i>Gregorius Corinth.</i> p. 635.	xlvi.
VIII, 65.	Inc. 5. 6.	<i>Harpocration</i> v. Ταμύναι.	49.
<i>Dionysius Halic.</i> Comp.		<i>Hephaestion</i> p. 14.	li.
Verbb. XXIII.	xliv.	122, 16.	187.
XXVI.	50.	<i>Heraclides</i> Pontic. Polit. 25.	17.
<i>Etymolog. Gud.</i> p. 408, 40.	145.	<i>Herodianus</i> περὶ μον. λέξ.	
414, 35.	59, 7.	p. 12, 19.	83.
645, 43.	144.	45, 2.	225.
<i>Magn.</i> 38, 46.	127.	<i>Herodotus</i> V, 77.	188.
60, 36.	78.	102.	23.
83, 42.	134.	VII, 228.	150. 151. 152.
250, 18.	135.	<i>Hesychius</i> v. Κάραρα.	84.
367, 36.	136.	Νεωρήσιον ἵπποις.	88.
597, 12.	35.	Οἰκιάδης.	79.
610, 43.	59, 7.	<i>Hieronym.</i> Chron. Ol. LX.	viii.
692, 25.	146.	Epist. 34.	xxiii.
713, 17.	iii.	<i>Himerius</i> Eclogg. XIII, 32.	38.
764, 25.	148.	Orat. III, 1.	xliv.
813, 8.	120.	14.	38.
1813, 53.	147.	V, 2.	34.
<i>Eudocia</i> Viol. p. 35.	18, 7.	XVI, 7.	37.

Orat. XXIX, 2.	III.	<i>Plato</i> Hipparch. p. 223, C.	VIII.
<i>Horatius</i> Carmm. II, 1, 37.	p. 63.	Protag. p. 316, D.	XXXVII.
IV, 9, 5.	I.	339, A, sqq.	12.
<i>Ioannes</i>		340, E.	12.
Gramm. fol. 243, B. Aldus.	XLVI.	343, C.	XXXVII.
Siceliota VI, 200, Walz, Rhett.	231.	Reip. I, p. 331, E.	XXXVII, 114.
<i>Iulianus</i> Caess. p. 333, B.	12, 2.	335, E.	XXXVI.
Epp. XXIV.	40.	II, p. 367, C.	125.
<i>Libanius</i> Decll. T. IV.		VI, p. 489, B.	XXII.
p. 1101. Rsk.	xx. 184.	<i>Plinius</i> H. N. VII, 24.	204.
<i>Longinus</i> de Sublim. XV, 7.	90.	<i>Plutarchus</i>	
<i>Lucianus</i> Macrob. 26.	IV.	Vit. Agesil. init.	99.
Pro Imagg. 19.	20.	Arat. p. 1048, E.	112.
<i>Lutatius</i> in Stat. Theb. VIII, 739.	55.	Aristid. XIX.	199.
<i>Lycurgus</i> in Leocrat. 28.	149, 151.	Dion. I.	94.
<i>Marius</i> Victor. p. 2518, 4.	L.	Lycurg. II.	98.
12.	L.	Themistocl. I.	197.
2582.	L.	V.	XVII. XXVIII.
<i>Marmor</i> Par. Ep. 49.	IV. 82.	VIII.	192.
54.	203.	XV.	8.
57.	IV.	Thes. X.	126.
<i>Maximus</i> Confessor II, p. 572.	XXII.	XVII.	29.
598.	107.	Timol. XXXVII.	110.
<i>Maximus</i> Planudes V, p. 543.		Morall. p. 15, C.	X. XLIII.
Walz, Rhett.	203.	41, F.	76.
<i>Menander</i> Rhet. I, 2.	47.	49, C.	15.
<i>Montefalconii</i> Bibl. Coisl. p. 597.	III.	65, B.	105.
<i>Mythographus</i> Vatic. II, 35.	72.	79, C.	76.
III, 6, 27.	55.	91, B.	110.
<i>Orator</i> in Neaeram p. 1378. Rsk.	198.	105, A.	XIX.
<i>Orion Thebanus</i> p. 168, 9.	147.	107, B.	54.
187, 29.	145.	111, C.	56.
<i>Ovidius</i> Ibi 513.	XIII.	125, D.	107.
<i>Pausanias</i> III, 8, 1.	198.	185, C.	XVII.
VI, 9, 3.	210.	346, F.	XLIV.
IX, 2, 4.	199.	359, F.	126.
X, 27, fin.	218.	402, C.	73. 74.
<i>Phaedrus</i> Fabb. IV, 21.	38.	436, A.	218.
24.	XIII.	445, C.	16.
<i>Philemon</i> Lex. Techn. p. 234.	115.	470, D.	12, 19.
<i>Philostratus</i> Vit. Apollon. I, 14.	204.	485, C.	12, 19.
Sophist. II, 21.	204.	494, A.	76.
<i>Photius</i> v. Περιηγούμενοι.	28.	514, F.	107.
Σαρδόνιος γέλως.	71.	525, A.	XXV.
<i>Plato</i> Epp. II.	XIX. XXI.	555, F.	XXV.

Morall. p. 602, C.	7.	<i>Aristid.</i> p. 58. 59.	153. 159.
Sympos. III. prooem.	107.	190.	107.
VIII. p. 722, C.	18, 4.	201.	182.
IX, 14, 2.	12, 19.	<i>Aristoph.</i> Avv. 1410.	121.
15, 2. p. 56. Frr. 43-45.		Eqq. 404.	11.
Morall. p. 783, D.	104.	1318.	82.
784, B.	109.	Nubb. 1355.	19.
785, A.	203, 5.	Pac. 681.	xxv.
786, B.	xxvi.	Vespp. 1217.	xi.
798, C.	172.	—1410.	III. IX. 1. 2.
807, A.	xvii.	<i>Euripid.</i> Med. Argum. p. 3.	82.
809, B.	110.	v. 2.	36.
827, D.	59.	5.	35.
867, E.	192.	10. 20.	85.
869, C.	193.	Orest. 46.	87.
870, B.	157.	235. 780.	125.
C.	158.	Rhes. fab. inc. 5.	100.
D.	160.	<i>Hesiod.</i> Theog. 313.	80.
F.	190.	<i>Homer.</i> Il. II, 2.	133.
871, B.	194.	867.	93.
873, B.	199.	IV, 79.	143.
C.	198.	IX, 556.	96.
1061, B.	12, 19.	X, 252.	91.
Music. XVII.	p. 54.	XIII, 103.	140.
XX.	xxxix.	Victor. 517.	89.
Nobilit. XVIII.	xxvi.	XXII, 127.	128.
<i>Pollux</i> Onomast. V, 47.	185.	XXIV, 5.	142.
<i>Porphyrio</i> in Horat. Carmm.		Victor. T. VII,	
II, 1, 37.	p. 64.	p. 719. Heyn.	138.
<i>Porphyrius</i> Quaestt. Hom.		Odyss. VI, 164.	39.
p. XCIII.	128.	XVIII, 518.	120.
<i>Priscianus</i> de metris Comic.		<i>Lucian.</i> Laps. Sal. 6.	42.
p. 1328.	2. 3. 4.	<i>Pindar.</i> p. 10. Boeckh.	xx.
<i>Proclus</i> in Hesiod. p. 152. Heins.	114.	Olymp. I, 28.	97.
<i>Quintilianus</i>		II, 29.	xx.
Inst. Or. X, 1, 64.	XLII. p. 63.	88.	xxxI.
XI, 2, 11.	xi. 20. 21. 22.	IX, 74.	124.
<i>Scholl</i> Aesch. Choeph. 323.	130.	XIII, 31.	95.
<i>Apollon.</i> Rhod. I, 211.	5.	32.	194.
583.	6.	78.	94.
III, 26.	72.	Pyth. I, 155.	196.
IV, 177.	35.	IV, 253.	80.
814.	92.	Nem. II, 16.	27, 2.
1212.	86.	IV, 35.	xxxI. XLIV.
<i>Aristid.</i> p. 52. Frommel.	158. 159.	VII, 1.	226.

Isthm. II. Argum.	14.	<i>Strabo</i> Geogr. IX, p. 650, C.	p. 151.
II, 9.	IV. XXIV. XXXII.	656, C.	151.
<i>Platon.</i> Gorg.		X, 486.	π.
p. 338. Bekker.	218.	XV, 728.	41.
p. 451, E. Steph.	42.	1038.	57.
Reip. X, p. 192. Ruhnk.	98.	<i>Suidas</i> v. Ἀγοστῶ.	207, 3.
<i>Sophocl.</i> Aj. 375.	111.	Ἀκρων.	Inc. 5.
727.	30.	Ἀλκωνίδες ἡμέραι.	18, 7.
<i>Theocrit.</i> Id. XII, 27.	167.	Ἀμύνασθαι.	115.
XIII. Argum.	72.	Ἴσο.	201, 2.
XV, 139.	91.	Λεωνίδης.	150. 151.
XVI. Argum.	xxvi.	Μελίαι.	201, 1.
34.	48.	Μολπή.	171, 9.
36.	46.	Παλαίφατος.	LIH.
<i>Servius</i> Centim. p. 1820, 25.	L.	Πανσανίας.	198.
44.	L.	Πιττάκειον.	12, 1.
1822, 19.	L.	Σαρδόνιος γέλως.	71.
Virgil. Aen. I, 664.	72.	Σιμωνίδης.	passim.
VI, 576.	80.	Ταναή.	201, 1.
VII, 658.	80.	Τετρώσθαι.	201, 3.
<i>Sextus Empir.</i>		Τιμοκρέων.	xviii.
adv. Math. XI, p. 700.	116.	Τρύφων.	XLVI.
<i>Solin.</i> Polyh. I.	xv.	<i>Syncellus</i> Chron. Ol. LXV.	iv.
<i>Sozomenus</i> Hist. Eccl. IV, 12.	x.	<i>Synesius</i> Epp. 88.	xx.
<i>Stephanus Byz.</i> v. Ἀκαμάντιον.	205.	<i>Themistius</i> Orr. p. 259, C.	iii.
Ἀκανθος.	101.	289, D.	p. 16.
Ἰουλίς.	iii.	in Aristot. Phys. IV, p. 47, C.	103.
<i>Stobaeus</i> Eclogg. Phys. I, 6.	65.	<i>Theocritus</i> Id. XVI, 5.	xxv.
9.	66.	34.	x.
9, 15.	156.	<i>Theodoridas</i>	
II, 1, 10.	69.	Anth. Pal. XIII, 21.	p. 135.
<i>Sermm.</i> II, 42.	xxvii.	<i>Theodoretus</i> Sermm. II, p. 63.	42.
X, 39.	xxv. xxvi.	<i>Theon</i> Prog. p. 63.	118.
62.	xxvi.	<i>Theophilus</i> ad Autol. II, 9.	33.
XCI, 31.	xxii.	<i>Theophylactus</i> Epp. VIII.	p. 14.
XCVI, 41.	56.	<i>Thucydides</i> I, 132.	198.
XCVIII, 15.	51.	VI, 59.	170.
29.	60.	<i>Timotheus</i> περι ἐνεργ. δαιμ. p. 5.	113.
CV, 9.	46.	<i>Trypho</i> Mus. Phil. Brit. V, 434.	217.
62.	46.	<i>Tzetzes</i> Chill, I, 24.	xxiii. 183.
CXVIII, 5.	52.	310.	18, 1.
6.	106.	430.	35.
CXXI, 1.	53.	IV, 487.	202, 1.
3.	53.	VIII, 228.	xxiv. 46.
<i>Strabo</i> Geogr. IX, p. 441.	13.	X, 786.	xxiv.

Exeg. Hom. II. p. 117, 17.	40.	<i>Vita Aeschylip.</i> XIV. Dind.	XLII. 58.
Hesiod. Opp. 372.	122.	<i>Homeri</i> p. 283. Gale.	
Lycophr. 219.	27,2.	(p. 3. Wassenb.)	60,2.
<i>Valerius Max.</i> I, 7.	184.	<i>Pindari</i> p. 5. Boeckh.	xxx.
8.	xi.	9.	1.
VIII, 7.	203.	<i>Xenophontis Hiero.</i>	xxxvii.
<i>Varinus</i>		<i>Zenobius</i> Provv. V, 85.	71.
Eclogg. p. 332, 8. Dind.	31.	<i>Zonaras Lex.</i> v. ἀμύνασθαι.	115.
Lex. v. Κάρκαρα.	84.	p. 17.	207,3.
Νεαιρήσαν ἵππους.	88.	1415.	59,7.
Οικιάδης.	79.	1681.	146.

II.

INDEX VERBORUM SIMONIDEORUM.

A.	
Ἀγαθός 12, 7. ἀγαθόν 12, 1. ἀγαθοί 54, 4. ἀγαθῶν 9, 5. ἀγαθῶν πατέρων πόλιν 206, 4. τῶν ἀγαθῶν ψυχῇ χαριζόμενος 60, 14.	ἀγω. ἄγοντας ἀκροθίνια 168, 1. ἡγαγεν 176, 2.
ἄγαλμα 207, 1. 213, 1. 214, 1. 215, 1.	ἀγῶνι ἐν περικτιόνων 28, 3.
Ἀγαμέμνωνος βασιλεία 87.	ἀγωνίῳ ποδί 43, 2.
ἄγαν 12, 12.	ἀδαής 220, 1.
ἄγγελε ἕαρος χελιδοῦ 121.	Ἀδειμάντος 203, 1. Ἀδειμάντου τάφος 160, 1.
ἄγγελλειν 151, 1.	ἀδελφῶν 170, 3.
ἄγηράντῳ εὐλογίῃ 153, 4.	ἀδιάνταισι παρειάς 50, 3.
ἄγκυα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος 64, 4.	οὐκ ἀδίκως 148, 3.
ἄγλαόν 19. ἄ. ἄρμα Νίκας 202, 4.	ἀδόλως 42, 3.
ἄγλαὸν ἄκουτιν 172, 2. ἄγλαὸν νίκαν 205, 10.	ἀδονᾶς ἄτερ 117, 1.
Ἀγλαοφῶντος υἱός 218, 1.	ἄδυμον ὑπνον 133.
ἄγνόν χωρον 32, 3. ὑδωρ 73, 2. ἀγνᾶς Ἀρτέμιδος 167, 4. ἀγνᾶν θεᾶν 32, 3. ἀγνᾶν χειρῖβων 74, 1.	ἀδυόμου ἕαρος 121.
ἄγορᾷ λαοδόκῳ 167, 10.	ἄεθλον τέττιγος 231, 1. ἀέθλων Βακχίων 205, 5. ἀέθλοις 213, 3.
ἄγοστῶ Ἀκαδημίας 207, 3.	ἀείδω. ἄεισε λαοῦς 25. Μοῦσά μοι ἄειδε 219.
ἄγρῶσι Λυκάς 185, 2.	οὐκ ἀεικέως ἐπέξατο 19.
	ἀείρω. ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην 170, 4.
	ἀελίου φλογί 10, 4.
	ἀελλοπόδων ἵππων 17.
	ἀέναον κλέος 9, 9. ἀενάου Θεαίρου

- 176, 2. ἀενάοις ποταμοῖς 10, 2.
 ἀέξει 59, 5. ἀέξειν ἐλεύθερον ἄμαρ
 167, 1.
 ἀηδόνες εἰαριναί 120.
 ἀήτα ἐννοσιφυλλος 18, 4.
 ἀθάνατον μνήμα 179, 4.
 Ἀθάνας ἱερὸν πόλιν 208, 1. Ἀθη-
 ναίης νηῶ 200, 2. παλάμῃων
 215, 3.
 Ἀθηναῖοι 149, 1. Ἀθηναίων 189, 2.
 παῖδες 159, 1. 188, 2. 192, 2.
 Ἀθηναίους 203, 1. Ἀθηναίοισι
 187, 1.
 ἀθλα 213, 6.
 ἀθλεῖν 206.
 αὐ αὐ 61, 1.
 αἶα 155, 1.
 Αἶαντος νᾶσος Σαλαμῖς 157, 2.
 Αἰγίνα 208, 9.
 Ἀίδεω 154, 4. Ἀΐδη 171, 10.
 αἰδώς 176, 1.
 αἰεὶ. ἔμπεδον αἰεὶ 60, 1.
 αἰθέρι 59, 5. αἰθέρα 165, 2.
 αἵματι λουσάμενα τόξα 200, 4.
 αἰνήσειε 10, 1.
 αἰνύμεθα 12, 19.
 αἰρέω. ἔλε 44, 3. ἔλεν 193, 3. ἐλὼν
 στέφος 216. ἐλόντα ἀθλα 213, 5.
 ἐλόντες Πέρσας καὶ Μήδους 157,
 3. εἴλετο 9, 7.
 αἰρομαι. ἦρω ταύρους καὶ τρίποδας
 202, 1.
 αἶσαν ὕδατος 67, 1.
 Αἶσων 95.
 αἰσχρά 12, 16. αἰσχρόν 12, 23.
 αἰχμητῆς υἱός 176, 4. αἰχματαί 166, 3.
 αἰών 117, 3. αἰῶνος ἄμερσας 61, 3.
 αἰῶνος 12, 18. αἰῶν ἐν παύρῳ
 54, 2.
 Ἀκαδημίαν πολυγηθέα 207, 3.
 Ἀκαμαντίδος φυλῆς 205, 1.
 Ἀκάνθιος τέττιξ 101.
 ἀκήρατος χρυσός 105.
 ἀκίνδυνον βίον 51, 4. γέρας οἰγᾶς 107.
 ἀκμᾶς ἐπὶ ξυροῦ 158, 1.
 ἀκοαῖσι 18, 6.
 ἄκοντα 211, 2.
 ἄκοντιν 172, 2.
 ἀκροθίνια ἀπὸ Τυρρῶνῶν 168, 1.
 ἄκρον τέλος ἤβης 179, 2. ἐς ἄ. ἀν-
 δρείας ἵκη 32, 7.
 ἀκρόπολιν Ἑλλάνων 194, 4. Ἰλίου
 218, 2.
 ἀκτὰ Ποντομέδοντος 208, 6.
 ἀλάθειαν 125. ἀλαθέως 12, 1.
 οὐκ ἀλέγεις κύματος 50, 11.
 ἀλέκτωρ ἄμερόφωνε 123.
 ἀλεξάνδρου πολέμου 191, 1.
 ἀληθές 67, 1.
 ἀλιθίων ἄπειρα γένεθλα 12, 15.
 ἀλισκομένην 193, 4.
 ἀλίῳ πάγῳ 167, 3.
 Ἀλκμήνας τέκος σιδάρεον 20. Ἀλκμή-
 νης καλλισφύρου υἱόν 229.
 ἀλκυόνος ποικιλίας 18, 10.
 Ἄλκων Κρής 216.
 ἀλλά 60, 13. 15, 2. 67, 2. οὐ μόνον
 — ἀλλά 75. ἀλλὰ γάρ 180, 1.
 ἄλλος 178, 1. ἄλλην 63, 4. ἄλλας
 209, 5. ἄλλα 213, 7.
 ἀλλοδαπὴ κόνις 175, 1.
 ἄλλοντο 18, 3.
 ἄλμα 211, 2.
 ἀλόγον Κολχίδος 85, 2. ἄλοχον κου-
 ριδίην 61, 4.
 ἄλος 7, 18, 3. ἐς ἄλα στίζοισα πνοά
 128.
 ἄμαρ ἐλεύθερον 167, 1. ἄματα 18, 8.
 Ἀμαρουνάδας Φέρεκλος 29.
 ἀμαυρώσει χρόνος 9, 5.
 ἀμύχανος 12, 6.
 ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν 74, 3.
 ἀμειψάμενοι ποταμόν 152, 2.
 ἀμερόφων ἄλέκτωρ 123.
 ἄμερσας αἰῶνος 61, 3.
 ἄμετροι τέττιγες 224, 2. ἄμετρον κα-
 κόν 50, 18.
 ἀμιθρῶ 53, 1. ἀμιθρόν 134.
 ἀμπέλου δῶρον 124, 2.
 ἤμπλακες 175, 3.

- Ἀμυκλαίαν κίνα 43, 2.
 ἀμύνασθαι 115.
 ἀμύντορα οἶνον δυσφροσυνῶν 11, 1.
 ἀμφέπειν χῶρον ἄγρον 32, 3.
 ἀμφὶ Μολουριάδος 64, 4. πόνος ἀ.
 πόνῳ 54, 2. ἀ. Περσέϊ βάλλε χεῖρα
 50, 4. ὀμφαλῶ ἀ. πόλῃος 167, 9.
 ἀ. διδασκαλία 203, 5. ἀμφ' ὁμοι-
 ον 223, 1. ἀ. Βυζάντιον 161, 1.
 ἀμφεβάλοντο νέφος θανάτου 154, 2.
 ἀμφιρύτην Χιον 175, 4.
 ἀμφιταρασσομένας ἀλός 7.
 ἀμφέθετο στέφανον 160, 2.
 ἀμφιφορεῖς ἐλαίου 213, 4.
 ἀν. θεὸς ἀν μόνος ἔχει 12, 5. ἀντί-
 ναντ' ἀν χεῖρας ἀντῷ 20, 2. ὃν ἀν
 καθέλη 12, 6. ὅς ἀν μὴ κακὸς ἦ
 12, 11. εὐτ' ἀν ἴδωμαι 173, 1.
 ἀνά — ἄλλοντο 18, 2. ἀνά Λώτιον
 πεδῖον 44, 1.
 ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται 12, 23.
 ἀνάγει 154, 4.
 Ἀνακρείοντα τὸν ὑμνοπῶλον 171, 1.
 ἀνακτος Διονύσιου 230, 3. ἀνάκτων
 ἐκ θεῶν ἐγένονθ' υἱές 51, 2.
 ἀνεδήσατο νίκας 28, 2.
 ἀνασσε Θράνου 85, 3.
 ἀνέθηκας 207, 1. ἀνέθηκε 198, 2.
 208, 3. ἀνθήκεν 213, 1. ἀνέθηκας
 195, 1. ἀνθέμεναι 196, 2. 202, 2.
 ἀνέθη 217, 1. ἀνέθεν 188, 4. 190, 2.
 Ἀναυρον δινάεντα 25.
 ἀνδρείας 32, 6.
 ἀνεμός μιν δείματι ἤριπε 50, 1. ἀνέ-
 μου φθόγγων 50, 11. ἀνέμων ἀήτα
 18, 5.
 ἀνεμοτρεφέων πυλῶν 138.
 ἀνευ νόγου τετυγμένος 12, 2.
 ἀνήρ 12, 7. ἀνήρ ὑγιής 12, 12. Χῖος
 60, 2. ἀνδρὸς 170, 3. ἀ. ἀριστεύ-
 οντος 170, 1. ἀ. νόον 156, 2. ἀ.
 χερνήτεω τάφον 180, 1. ἀνδρὶ φίλῳ
 227, 6. 42, 1. ἀνδρα 12, 5. 1. 46,
 2. 109. ἀνδρες ἀρηϊθῶοι 161, 2.
 ἀνδρῶν 9, 5. 155, 4. εὐθυμάχων
 166, 1. πενήκοντα χορῶν 203, 4.
 χορῶν 202, 3. ἀχλαῖνον 227, 3.
 νέων 60, 6. ἀνδρας 205, 6.
 ἀνθος πολυήρατον ἤβης 60, 7.
 ἀνθεὶ πρίνου 29. ἀνθεσιν 76. εἰαφι-
 νοῖς 10, 3.
 ἀνθεμόεν πεδῖον 44, 1.
 ἀνθρωπος 46, 1. ἀνθρωπε 24. 180, 1.
 ἀνθρωπον 12, 19. ἀνθρώπων 61,
 2. 165, 1. νόον 69. ὀλίγον κάρτος
 54, 1. ἀνθρώποισι 60, 1. ἀνθρώ-
 πους 205, 11. κακ' εἰπῶν 186, 1.
 ἵππομάχους 167, 8.
 ἀνιᾶται 177, 1.
 ἀνίοχον παλαιμοσύνας 206, 2.
 ἀνωλόλυξαν Ὄραι 205, 2.
 ἀντείναντ' ἀν ἀντῷ χεῖρας 20.
 ἀντὶ ἐταιρείης 174, 2. ἀντ' εὐεργεσίας
 158, 6.
 ἀντία Μήδων 156, Β, 1.
 Ἀντιγένης 205, 6.
 Ἀντιοχὶς φυλή 203, 2.
 Ἀντιόχος Θεσσαλός 48.
 ἀντιθέντα μένος στάλας 10, 5.
 ἀντιτύχοιεν ὁμοίων 184, 1.
 ἀνώνημον 172, 1.
 ἄξιος 215, 4.
 αἰοιδῶν σοφῶν 205, 4.
 αἰοιδᾶ 18, 3. αἰοιδάς 224, 1.
 ἀπαγγελέω 12, 20.
 ἀπάλαμνος 12, 12.
 ἀπαλός 38, 1.
 ἀπαντὰ ἐστὶ θεῶν ἦσσω 10, 6.
 ἀπειρα γένεθλα ἀλιθίων 12, 15.
 ἀπειρέσιοι ὄρνιθες 18, 1.
 ἀπέκγονον Περιάνδρου 172, 3.
 ἀπέλαστον ἵππον 43, 1.
 ἀπήμαντον 33, 3.
 ἀπό. Ἀσίας ἀπὸ χώρης 192, 1. ἀπὸ
 Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης 227, 2.
 ὄπλα ἀπὸ Μήδων 190, 1. ἀκρο-
 θίνια ἀπὸ Τυρρῆνων 168, 1. πορ-
 φυρέου ἀπὸ στόματος 119.
 ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγατον
 68.

- 176, 2. ἀενάοις ποταμοῖς 10, 2.
 ἀέξει 59, 5. ἀέξειν ἐλεύθερον ἄμαρ
 167, 1.
 ἀηδόνες εἰαριναί 120.
 ἀήτα ἐννοσίφυλλος 18, 4.
 ἀθάνατον μνήμα 179, 4.
 Ἀθάνας ἱερῶν πόλιν 208, 1. Ἀθη-
 ναίης νηῶ 200, 2. παλάμησιν
 215, 3.
 Ἀθηναῖοι 149, 1. Ἀθηναίων 189, 2.
 παῖδες 159, 1. 188, 2. 192, 2.
 Ἀθηναίους 203, 1. Ἀθηναίοισι
 187, 1.
 ἄθλα 213, 6.
 ἀθλεῖν 206.
 αὐ αὐ 61, 1.
 αἶα 155, 1.
 Αἴαντος νᾶσος Σαλαμῖς 157, 2.
 Αἰγίνα 208, 9.
 Ἀίδεω 154, 4. Ἀΐδη 171, 10.
 αἰδώς 176, 1.
 αἰεῖ. ἔμπεδον αἰεῖ 60, 1.
 αἰθέρι 59, 5. αἰθέρα 165, 2.
 αἵματι λουσάμενα τόξα 200, 4.
 αἰνήσει 10, 1.
 αἰνύμεθα 12, 19.
 αἰρέω. ἔλε 44, 3. ἔλεν 193, 3. ἔλων
 στέφος 216. ἐλόντα ἄθλα 213, 5.
 ἐλόντες Πέρας καὶ Μήδους 157,
 3. εἴλετο 9, 7.
 αἰρομαι. ἦρμα ταύρους καὶ τρίποδας
 202, 1.
 αἶσαν ὕδατος 67, 1.
 Αἴσων 95.
 αἰσχρά 12, 16. αἰσχρόν 12, 23.
 αἰχμητῆς νόος 176, 4. αἰχματαί 166, 3.
 αἰών 117, 3. αἰῶνος ἄμερσας 61, 3.
 αἰῶνος 12, 18. αἰῶνι ἐν παύρῳ
 54, 2.
 Ἀκυδημίαν πολυγηθέα 207, 3.
 Ἀκυμαντίδος φυλῆς 205, 1.
 Ἀκύνθιος τέττιξ 101.
 ἀκήρατος χρυσός 105.
 ἀκίνδυνον βίον 51, 4. γέμας σιγῆς 107.
 ἀκμᾶς ἐπὶ ξυροῦ 158, 1.
 ἀκουῖσι 18, 6.
 ἄκοντα 211, 2.
 ἄκοντιν 172, 2.
 ἀκροθίνια ἀπὸ Τυρρῶνων 168, 1.
 ἄκρον τέλος ἤβης 179, 2. ἐς ἄ. ἀν-
 θρείας ἴκη 32, 7.
 ἀκρόπολιν Ἑλλάνων 194, 4. Ἴλιον
 218, 2.
 ἀκτὰ Ποντομέδοντος 208, 6.
 ἀλάθειαν 125. ἀλαθέως 12, 1.
 οὐκ ἀλέγεις κύματος 50, 11.
 ἀλέκτωρ ἀμερόφωνε 123.
 ἀλεξάνδρου πολέμου 191, 1.
 ἀληθές 67, 1.
 ἀλιθίων ἄπειρα γένεθλα 12, 15.
 ἀλισκομένην 193, 4.
 ἀλίῳ πάγῳ 167, 3.
 Ἀλκμήνας τέκος σιδάρεον 20. Ἀλκμή-
 νης καλλισφύρου νόον 229.
 ἀλκυόνος ποικίλας 18, 10.
 Ἄλκων Κρής 216.
 ἀλλά 60, 13. 15, 2. 67, 2. οὐ μόνον
 — ἀλλά 75. ἀλλὰ γάρ 180, 1.
 ἄλλος 178, 1. ἄλλην 63, 4. ἄλλος
 209, 5. ἄλλα 213, 7.
 ἀλλοδιπὴ κόμισ 175, 1.
 ἄλλοντο 18, 3.
 ἄλμα 211, 2.
 ἀλόχου Κολχίδος 85, 2. ἄλοχον κοι-
 ροδίην 61, 4.
 ἄλός 7, 18, 3. ἐς ἄλα στίξοισα ποῖ
 128.
 ἄμαρ ἐλεύθερον 167, 1. ἄματα 18, 8.
 Ἀμαρσνάδας Φέρεκλος 29.
 ἀμαυρώσει χρόνος 9, 5.
 ἀμάχανος 12, 6.
 ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν 74, 3.
 ἀμειψάμενοι ποταμόν 152, 2.
 ἀμερόφων ἀλέκτωρ 123.
 ἄμερσας αἰῶνος 61, 3.
 ἄμετροι τέττιγες 224, 2. ἄμετρον κα-
 κόν 50, 18.
 ἀμιθρῶ 53, 1. ἀμιθρόν 134.
 ἀμπέλου δῶρον 124, 2.
 ἤμπλακες 175, 3.

- Ἀμυκλαίαν κίνα 43, 2.
 ἀμύνασθαι 115.
 ἀμύντορα οἶνον δυσφροσυνῶν 11, 1.
 ἀμφέπειν χῶρον ἄγρον 32, 3.
 ἀμφὶ Μολουριάδος 64, 4. πόνος ἀ.
 πόνῳ 54, 2. ἀ. Περσέϊ βάλλε χεῖρα
 50, 4. ὀμφαλῶ ἀ. πόληος 167, 9.
 ἀ. διδασκαλία 203, 5. ἀμφ' ὄμοι-
 σιν 223, 1. ἀ. Βυζάντιον 161, 1.
 ἀμφεβάλοντο νέφος θανάτου 154, 2.
 ἀμφιγύνην Χίον 175, 4.
 ἀμφιταρασσομένους ἄλλος 7.
 ἀμφέθετο στέφανον 160, 2.
 ἀμφιφορεῖς ἐλαίου 213, 4.
 ἀν. θεὸς ἀν' ἄνθρωπος ἔχει 12, 5. ἀντεί-
 ναιτ' ἀν' χειρας αὐτῶ 20, 2. ὃν ἀν'
 καθέλη 12, 6. ὃς ἀν' μὴ κακός ἦ
 12, 11. εὐτ' ἀν' ἰδωμαι 173, 1.
 ἀνά — ἄλλοντο 18, 2. ἀνά Δώτιον
 πεδίον 44, 1.
 ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται 12, 23.
 ἀνάγει 154, 4.
 Ἀνακρείοντα τὸν ἕμνοπόλον 171, 1.
 ἀνακτος Διονύσιου 230, 3. ἀνάκτων
 ἐκ θεῶν ἐγένοντο ὕψος 51, 2.
 ἀνεδήσατο νίκας 28, 2.
 ἀνασσε Θράκου 85, 3.
 ἀνέθηκας 207, 1. ἀνέθηκε 198, 2.
 208, 3. ἀνέθηκεν 213, 1. ἀνέθηκην
 195, 1. ἀνέθεμεναι 196, 2. 202, 2.
 ἀνέθη 217, 1. ἀνέθεν 188, 4. 190, 2.
 Ἀναμρον δινάεντα 25.
 ἀνδρείας 32, 6.
 ἀνεμὸς μιν δείματι ἤριπε 50, 1. ἀνέ-
 μου φθόγγων 50, 11. ἀνέμων ἀήτα
 18, 5.
 ἀνεμοτρεφέων πυλῶν 138.
 ἀνευ νόμου τετυγμένος 12, 2.
 ἀνήρ 12, 7. ἀνὴρ ὑγιής 12, 12. Χῖος
 60, 2. ἀνδρὸς 170, 3. ἀ. ἀριστεύ-
 σαντος 170, 1. ἀ. νόον 156, 2. ἀ.
 χειρήτεω τάφον 180, 1. ἀνδρὶ φίλῳ
 227, 6. 42, 1. ἀνδρα 12, 5. 1. 46,
 2. 109. ἀνδρες ἀρηϊθῶσι 161, 2.
 ἀνδρῶν 9, 5. 155, 4. εὐθυμάχων
 166, 1. πεντήκοντα χορῶ 203, 4.
 χορόν 202, 3. ἀχλαίνων 227, 3.
 νέων 60, 6. ἀνδρας 205, 6.
 ἀνθος πολυήρατον ἤβης 60, 7.
 ἀνθεὶ πρίνου 29. ἀνθεσιν 76. εἰαρι-
 νοῖς 10, 3.
 ἀνθεμόεν πεδίον 44, 1.
 ἀνθρωπος 46, 1. ἀνθρωπε 24. 180, 1.
 ἀνθρωπον 12, 19. ἀνθρώπων 61,
 2. 165, 1. νόον 69. ὀλίγον κάρτος
 54, 1. ἀνθρώποισι 60, 1. ἀνθρώ-
 πους 205, 11. κάκ' εἰπῶν 186, 1.
 ἵππομάχους 167, 8.
 ἀνιάται 177, 1.
 ἀνίοχον παλαιμοσύνας 206, 2.
 ἀνωλόλυξαν ὼραι 205, 2.
 ἀντείναιτ' ἀν' αὐτῶ χειρας 20.
 ἀντὶ ἐταιρείης 174, 2. ἀντ' εὐεργεσίας
 158, 6.
 ἀντία Μήδων 156, B, 1.
 Ἀντιγένης 205, 6.
 Ἀντιόχης φυλή 203, 2.
 Ἀντιόχος Θεσσαλός 48.
 ἀντιθέντα μένος στάλας 10, 5.
 ἀντιτύχοιεν ὁμοίον 184, 1.
 ἀνώνυμον 172, 1.
 ἀξιός 215, 4.
 ἀοιδῶν σοφῶν 205, 4.
 ἀοιδῶ 18, 3. ἀοιδίας 224, 1.
 ἀπαγγελέω 12, 20.
 ἀπάλαμνος 12, 12.
 ἀπαλός 38, 1.
 ἀπαντὰ ἐστὶ θεῶν ἥσσω 10, 6.
 ἀπειρα γένεθλα ἀλιθίων 12, 15.
 ἀπειρέσιοι ὄρνιθες 18, 1.
 ἀπέκγονον Περιάνδρου 172, 3.
 ἀπέλαστον ἵππον 43, 1.
 ἀπήμαντον 33, 3.
 ἀπό. Ἀσίας ἀπὸ χώρας 192, 1. ἀπὸ
 Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης 227, 2.
 ὄπλα ἀπὸ Μήδων 190, 1. ἀκρο-
 θίνια ἀπὸ Τυρῶν 168, 1. πορ-
 φυρέου ἀπὸ στόματος 119.
 ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγατον
 68.

- 176, 2. ἀενάοις ποταμοῖς 10, 2.
 ἀέξει 59, 5. ἀέξειν ἐλευθερον ἄμαρ
 167, 1.
 ἀηδόνες εἰαριναί 120.
 ἀήτα ἐννοσίφυλλος 18, 4.
 ἀθάνατον μνήμα 179, 4.
 Ἀθάνας ἱερὰν πόλιν 208, 1. Ἀθη-
 ναίης νηῶ 200, 2. παλάμησιν
 215, 3.
 Ἀθηναῖοι 149, 1. Ἀθηναίων 189, 2.
 παῖδες 159, 1. 188, 2. 192, 2.
 Ἀθηναίους 203, 1. Ἀθηναίοισι
 187, 1.
 ἄθλα 213, 6.
 ἀθλεῖν 206.
 αὐ αὐ 61, 1.
 αἶα 155, 1.
 Αἴαντος νᾶσος Σαλαμῖς 157, 2.
 Αἰγίνα 208, 9.
 Ἀίδεω 154, 4. Ἀΐδη 171, 10.
 αἰδώς 176, 1.
 αἰεὶ. ἔμπροσθεν αἰεὶ 60, 1.
 αἰθέρι 59, 5. αἰθέρα 165, 2.
 αἵματι λουσάμενα τόξα 200, 4.
 αἰνήσειε 10, 1.
 αἰνύμεθα 12, 19.
 αἰρέω. ἔλε 44, 3. ἔλεν 193, 3. ἐλὼν
 στέφος 216. ἐλόντα ἄθλα 213, 5.
 ἐλόντες Πέρσας καὶ Μήδους 157,
 3. εἴλετο 9, 7.
 αἰρομαι. ἦραο ταύρους καὶ τρίποδας
 202, 1.
 αἶσαν ὕδατος 67, 1.
 Αἴσων 95.
 αἰσχρά 12, 16. αἰσχρόν 12, 23.
 αἰχμητῆς νιός 176, 4. αἰχμηταί 166, 3.
 αἰών 117, 3. αἰῶνος ἄμερσας 61, 3.
 αἰῶνος 12, 18. αἰῶνι ἐν παύρῳ
 54, 2.
 Ἀκαδημίαν πολυγηθεῖα 207, 3.
 Ἀκαμαντίδος φυλῆς 205, 1.
 Ἀκάνθιος τέττιξ 101.
 ἀκήρατος χρυσός 105.
 ἀκίνδυνον βίον 51, 4. γέμας σιγαῖς 107.
 ἀκμάς ἐπὶ ξυροῦ 158, 1.
 ἀκοῶσι 18, 6.
 ἀκοντα 211, 2.
 ἀκοντιν 172, 2.
 ἀκροθῖνα ἀπὸ Τυρῶνῶν 168, 1.
 ἀκρον τέλος ἤβης 179, 2. ἐς ἄ. ἀν-
 δρείας ἕκη 32, 7.
 ἀκρόπολιν Ἑλλάνων 194, 4. Ἰλίου
 218, 2.
 ἀκτὰ Ποντομέδοντος 208, 6.
 ἀλάθειαν 125. ἀλαθέως 12, 1.
 οὐκ ἀλέγεις κύματος 50, 11.
 ἀλέκτωρ ἀμερόφωνε 123.
 ἀλεξάνδρου πολέμου 191, 1.
 ἀληθές 67, 1.
 ἀλιθίων ἄπειρα γένεθλα 12, 15.
 ἀλισκομένην 193, 4.
 ἀλίῳ πάγῳ 167, 3.
 Ἀλκμήνας τέκος σιδάρον 20. Ἀλκμή-
 νης καλλισφύρου υἱόν 229.
 ἀλκυνός ποικίλας 18, 10.
 Ἄλκων Κρής 216.
 ἀλλά 60, 13. 15, 2. 67, 2. οὐ μόνον
 — ἀλλά 75. ἀλλὰ γάρ 180, 1.
 ἄλλος 178, 1. ἄλλην 63, 4. ἄλλυς
 209, 5. ἄλλα 213, 7.
 ἄλλοδαπή κόνις 175, 1.
 ἄλλοντο 18, 3.
 ἄλμα 211, 2.
 ἀλόχον Κολχίδος 85, 2. ἄλοχον κοι-
 ριδίην 61, 4.
 ἀλός 7, 18, 3. ἐς ἄλα στίζοισα ποῖα
 128.
 ἄμαρ ἐλευθερον 167, 1. ἄματα 18, 8.
 Ἀμαρσνάδας Φέρεκλος 29.
 ἀμαυρώσει χρόνος 9, 5.
 ἀμίχανος 12, 6.
 ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν 74, 3.
 ἀμειψάμενοι ποταμόν 152, 2.
 ἀμερόφων ἀλέκτωρ 123.
 ἄμερσας αἰῶνος 61, 3.
 ἄμετροι τέττιγες 224, 2. ἄμετρον κα-
 κόν 50, 18.
 ἀμιθρῶ 53, 1. ἀμιθρόν 134.
 ἀμπέλου δῶρον 124, 2.
 ἤμπλακες 175, 3.

- Ἀμυκλαίαν κύνα 43, 2.
 ἀμύνασθαι 115.
 ἀμύντορα οἶνον δυσφροσυνῶν 11, 1.
 ἀμφέπειν χῶρον ἄγρον 32, 3.
 ἀμφὶ Μολουριάδος 64, 4. πόνος ἀ.
 πόνῳ 54, 2. ἀ. Περσέϊ βάλλε χεῖρα
 50, 4. ὀμφαλῶ ἀ. πόλῃος 167, 9.
 ἀ. διδασκαλίᾳ 203, 5. ἀμφ' ὁμοι-
 σιν 223, 1. ἀ. Βυζάντιον 161, 1.
 ἀμφεβάλοντο νέφος θανάτου 154, 2.
 ἀμφιγύτην Χίον 175, 4.
 ἀμφιπαρασσομένας ἀλός 7.
 ἀμφέθετο στέφανον 160, 2.
 ἀμφιφορεῖς ἐλαίου 213, 4.
 ἀν. θεὸς ἀν' ἄνθρωπος 12, 5. ἀντί-
 ναντ' ἀν' χεῖρας αὐτῶ 20, 2. ὃν ἀν'
 καθέλη 12, 6. ὃς ἀν' μὴ κακὸς ἦ
 12, 11. εὐτ' ἀν' ἰδῶμαι 173, 1.
 ἀνά — ἄλλοντο 18, 2. ἀνά Δώτιον
 πεδῖον 44, 1.
 ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται 12, 23.
 ἀνάγει 154, 4.
 Ἀνακρείοντα τὸν ἕμνοπόλον 171, 1.
 ἀνακτος Διονύσοιο 230, 3. ἀνάκτων
 ἐκ θεῶν ἐγένονθ' υἱές 51, 2.
 ἀνεδήσατο νίκας 28, 2.
 ἄνασσε Θράνου 85, 3.
 ἀνέθηκας 207, 1. ἀνέθηκε 198, 2.
 208, 3. ἀνέθηκεν 213, 1. ἀνέθηκην
 195, 1. ἀνθέμεναι 196, 2. 202, 2.
 ἀνέθη 217, 1. ἀνέθεν 188, 4. 190, 2.
 Ἀναυρον δινάεντα 25.
 ἀνδρείας 32, 6.
 ἀνεμὸς μιν δειμάτι ἤριπε 50, 1. ἀνέ-
 μου φθόγγων 50, 11. ἀνέμων ἀήτα
 18, 5.
 ἀνεμοτρεφῶν πυλῶν 138.
 ἀνευ φόγου τετυγμένος 12, 2.
 ἀνήρ 12, 7. ἀνήρ ὑγιής 12, 12. Χῖος
 60, 2. ἀνδρὸς 170, 3. ἀ. ἀριστεύ-
 σαντος 170, 1. ἀ. νόον 156, 2. ἀ.
 χειρῆτεω τάφον 180, 1. ἀνδρὶ φίλῳ
 227, 6. 42, 1. ἀνδρα 12, 5. 1. 46,
 2. 109. ἀνδρες ἀρηϊθόοι 161, 2.
 ἀνδρῶν 9, 5. 155, 4. εὐθυμάχων
 166, 1. πενήκοντα χορῶ 203, 4.
 χορὸν 202, 3. ἀχλαίων 227, 3.
 νέων 60, 6. ἀνδρας 205, 6.
 ἀνθος πολυήρατον ἤβης 60, 7.
 ἀνθεὶ πρίνου 29. ἀνθεσιν 76. εἰαρι-
 νοῖς 10, 3.
 ἀνθεμόεν πεδῖον 44, 1.
 ἀνθρωπος 46, 1. ἀνθρωπε 24. 180, 1.
 ἀνθρωπον 12, 19. ἀνθρώπων 61,
 2. 165, 1. νόον 69. ὀλίγον κάρτος
 54, 1. ἀνθρώποισι 60, 1. ἀνθρώ-
 πους 205, 11. κάκ' εἰπῶν 186, 1.
 ἱπομάχους 167, 8.
 ἀνιάται 177, 1.
 ἀνίοχον παλαισμοσύνας 206, 2.
 ἀνωλόλυξαν Ὄραι 205, 2.
 ἀντείναντ' ἀν' αὐτῶ χεῖρας 20.
 ἀντὶ ἐταιρείης 174, 2. ἀντ' εὐεργεσίης
 158, 6.
 ἀντία Μήδων 156, Β, 1.
 Ἀντιγένης 205, 6.
 Ἀντιοχίς φυλή 203, 2.
 Ἀντιόχος Θεσσαλός 48.
 ἀντιθέητα μένος στάλας 10, 5.
 ἀντιτύχοιεν ὁμοίων 184, 1.
 ἀνώνημον 172, 1.
 ἄξιος 215, 4.
 αἰοιδῶν σοφῶν 205, 4.
 αἰοιδᾶ 18, 3. αἰοιδίας 224, 1.
 ἀπαγγελέω 12, 20.
 ἀπάλαμνος 12, 12.
 ἀπαλός 38, 1.
 ἀπαντά ἐστι θεῶν ἦσσω 10, 6.
 ἀπειρα γένεθλα ἀλιθίων 12, 15.
 ἀπειρέσιοι ὄρνιθες 18, 1.
 ἀπέκγονον Περιάνδρου 172, 3.
 ἀπέλαστον ἵππον 43, 1.
 ἀπήμαντον 33, 3.
 ἀπό. Ἀσίας ἀπὸ χώρας 192, 1. ἀπὸ
 Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης 227, 2.
 ὄπλα ἀπὸ Μήδων 190, 1. ἀκρο-
 θίνια ἀπὸ Τυζήνων 168, 1. πορ-
 φυρέου ἀπὸ στόματος 119.
 ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον
 68.

- ἀπαλέσαμεν νεότητα 148, 3. τῶν αὐ-
του τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶ-
ται 177, 1.
ἀπένειμε 153, 2.
Ἀπόλλων 96.
ἀπονον βίον 51, 3.
ἀποπνέοντα ψυχάν 26. ἀφ' ἡμερτῆν
ἔπνεεν ἡλικίην 62, 6.
ἀπόρως 75.
ἀποτρέποισα κῆρας 3.
ἀποφθιμένοι κρατός 166, 4. ἀποφθι-
μένοι 179, 3.
ἀπρακτον ἐλπίδα 12, 18.
ἀπρακτοὶ μεληδόνες 54, 1.
ἀπτω. ἦψαμεν 158, 4.
ἀπωσάμενοι στίχα Μῆδων 191, 3.
ἀράξει 184, B.
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν 18, 6.
ἀργαλέαν δουλοσύνην 158, 2.
ἀργαλέης ναυμαχίης 158, 4.
Ἀργεῖος Ἀρίστων 205, 7. Δάνδης
209, 1.
Ἄργος. ἰχθυῶς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν
ἔφερον 223, 2.
ἄρεκτον 111.
ἀρετή 154, 3. ἀρετῆς 59, 2. 153, 1.
ἀρετᾶς 9, 8. ἀρετῶν 33, 2. 165, 1.
185, 3. Ἀρετῶν 32, 2. ἀρετῆν 62,
8. ἀρεταὶ μεγάλαι 52, 2.
ἀρηθῆσοι ἄνδρες 161, 2.
Ἄρης. νίκης κρατεῖ ἔργω Ἄρης 199,
1. Ἄρει 72, 2.
ἀρίδαλος Ὅσσα 185, 3.
ἀριθμῆσαι 209, 5.
ἀρίσταρχον Δία 70.
Ἀριστείδης Ξενοφίλου ἐὺς υἱός 203, 3.
ἀριστεύσαντος 170, 1.
Ἀριστογείτων 187, 1/2.
Ἀριστοδίνου υἱός 215, 4.
Ἀρκάδα Πᾶνα 189, 1.
ἀρκέω. ἤρκεσαν δουλοσύνην 159, 2.
Ἀρκεσίλας 215, 4.
ἄριστος 59, 7. ἄριστον 42, 1. ἄριστοι
12, 9.
Ἀρίστων Ἀργεῖος 205, 7.
- ἄρμα ἀγλαόν 202, 4. ἄρμασιν ἐν Χα-
ρίτων φορηθεῖς 205, 10.
Ἄρμόδιος 187, 2.
ἀρμόζω. ἤρμόσατο μέλη 171, 4.
ἀρούραισι 15, 2.
Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος 167, 4.
παρθένω Ἀρτέμιδι 192, 4.
ἀρνόντεσσιν 74, 2.
ἀρχαγός Ἑλλάνων 198, 1.
Ἀρχεδίκην 170, 2.
Ἀρχεναύτεω 172, 1.
ἀρχω. ἤρχεν Ἀδείμαντος Ἀθηναῖος
203, 1. τρίτος ἤρξε μάχης 193, 1.
ἤρξατο τερπνοτάτων μελέων 77.
ἄσβεστον κλέος 154, 1.
Ἀσίας χώρας 192, 2.
ἄσιλλαν 223, 1.
ἀσκητὸς Ἀθηναίης παλάμησιν 215, 3.
ἄστοι 167, 9.
ἄστου Κορίνθιον 59, 3. Κορίνθου 157, 1.
ἀτασθαλίην 170, 4.
ἀτέλεστα νοεῖ 60, 8.
ἄτερ ἀδονᾶς 117, 1 et 3.
ἄτερπεῖ δώματι 50, 6.
Ἄτλας 27, 2.
ἀυάλεαν κόμαν 50, 8.
αὐθι 63, 3.
αὐλὸς καλλιβόας πολύχορδος 77. αὐ-
λοῖς ἐν καθαροῖς 205, 8. χαριεν-
τας αὐλοῦς 208, 2.
Ἄυριος δαίμων 47. αὐριον 46, 1.
αὐτάρ 227, 3.
αὐτὸς μῦθος 65. αὐτῷ 178, 1. αὐτοὶ
— παισὶ 165, 4. αὐτά — χαλκός
201, 3. αὐτῶν τε καὶ πατέρων 59,
6. αὐτοῦ 177, 1.
αὐτως 50, 5.
αὐχένη 44, 3.
Ἄφαρεύς 96.
ἄφθιτον 171, 1. βίον 51, 3.
Ἄφροδίτα 194, 3. σχέτλιε πατ' Ἀφρο-
δίτας 72, 1.
ἄφικτος θάνατος 54, 3. ἄφικτον Φερ-
σεφόνης θάλαμον 180, 3.
Ἄχέροντι 171, 5.

Ἀχιλλεύς 90, 92.
 ἀχλαίνων ἀνδρῶν 227, 3.
 ἀχλύοντι δεσμῶ 188, 3.
 * ἀχρυσόπεπλον 74, 2.
 ἀχώ 130.
 αὔτοις ῥόδων 205, 3.

B.

Βαδῆς ποταμός 41.
 βαθεῖαν κόμαν 50, 10.
 Βακχίων ἀέθλων 205, 5.
 βάλλε 50, 4. βαλέω 12, 18. βάλῃ 16.
 βαλῶν 25.
 βάρβαρα ἔθνη 196, 3. βαρβαρικῶν
 χειρῶν 193, 4.
 βάρβιτον τὸ κλεινόν 171, 10.
 βαρεῖα νοῦσε 61, 1. βαρεῖαν ναυτιλίην
 64, 5.
 βαρύνεται 171, 5.
 βάσανος ἔργου χρόνος 156, 1.
 βασιλεύς 9, 8. βασιλεῦ 155, 2.
 βαστάζειν πρόποσιν 227, 6.
 βία Πολυδεύκευς 20, 1.
 βιάται 125.
 βιαιότατα 66, 2.
 βίος θνατῶν 117, 2. βίου ὄναιτο 184,
 2. βίον 51, 4.
 βίотου ποτὶ τέρμα 60, 13. βίотου
 χρόνος 60, 12. βίотῳ 30.
 βλεφάροισι 230, 3.
 Βοιωτῶν πεδίῳ 167, 7. Βοιωτῶν ἔθνεα
 188, 1.
 ἐβόμβησεν θάλασσα 2.
 Βορέης ὄξυς 227, 2.
 βουλά 10, 7.
 βούλοντο 165, 3.
 βουφόνον θεράποντα 230, 4.
 βοῶσι 64, 6.
 βρέφος 50, 16.
 βρότεοι παλάμαι 10, 7.
 Βρόταχος Κρής 182, 1.
 βροτῶν 18, 6.
 Βρύσωνος 218, 4.
 Βυζάντιον 161, 1.

βωμός 9, 3. βωμὸν Διὸς Ἐλευθερίου
 199, 4.

Γ.

γαῶ 179, 1.
 γαλαθηνὸν τέκος 26, 2. γαλαθηνῶ
 στήθει 50, 5.
 γαλάνας λευκᾶς 184, B, 1.
 γᾶς 104. γᾶν 184, 2.
 γάρ 215, 1. 12, 7. 14. 15. 10, 6.
 saepius.
 γάρυον 18, 5.
 γαρῦσαι 45, 1.
 γε. εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν
 50, 14.
 γελᾶ 129.
 Γέλωνα 196, 1.
 γέλως γαλάνας 184, B, 2.
 γενεὰ Ἐλάρας 78. Κρής γενεάν 182,
 1. γενεὰς ἀνδρῶν 192, 1.
 γενεὴ φύλλων καὶ ἀνδρῶν 60, 3.
 γένεθλα ἀλιθίων ἄπειρα 12, 15.
 γένος Θάσιος 218, 1.
 Γεράνεια ἡερίη 64, 1.
 γέρας 12, 5. γ. ἀκίνδινον σιγᾶς 107.
 γέρας 167, 9.
 γέρον χαλκός 101, 3.
 γῆς μελαινης τέκνον 208, 2. Πιερίην
 γῆν ἐπιεσσαμένη 227, 4.
 γῆρας 51, 4. πολιῶ γῆραι κηθεμόνα
 63, 4.
 γηρασμένον 60, 9.
 γίγαρτον 68.
 γίγνομαι. γίνεται 46, 1. τὸ γεγεναμέ-
 νον οὐκ ἐθ' ἄρεκτον ἔσται 111. γέ-
 νεθ' 187, 1. ἐγένονθ' υἱες θεῶν ἐξ
 ἀνάκτων 51, 2. γενέσθαι 12, 7.
 17. 42, 2.
 γιγνώσκω. γνῶθι 206, 1.
 Γλαῦκος 174, 2. Γλαύκου υἱός 210, 1.
 Γλαύκοιο πόλιν 59, 3.
 γλεφάροις 32, 4.
 γλυκεροῦ νόστου 175, 3. γλυκερῆς αἰῶνος
 61, 3. γλυκερὰν ὄπα 205, 7.

- γλυκὴν ἡμερον παιδῶν 171, 4. γλυ-
 κεῖαν ψυχάν 26.
 Γόργυλλος 180, 4.
 Γοργώ 63, 1.
 ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν 214, 2.
 Γορτύνιος 182, 1.
 γνάθον Νεαίραν 88.
 γράψε 218, 1. ἔγραψε 219, 1. 220, 1.
 221, 1.
- Δ.
- δαιδάλεον τρίποδα 203, 2.
 Δαίδαλος 220, 2.
 δαιμονία Κύπριδι 194, 2. δαιμονίαν
 ὕβριν πόντου 184, Β, 3.
 δαῖψ ἐν πολέμῳ 201, 4.
 ἐν δαῖ φωτῶν 200, 3.
 δαίω. δαιομένης Τεγέας 165, 2. μη-
 ρίων δεδανμένων 135.
 δακέθυμος ἰδρώς 32, 5.
 δάκνω. ἔδακε φρένας 227, 3.
 δακρυόεντος πολέμου 200, 1. δα-
 κρυόεσσα 63, 2.
 δακρύω. ἔδακρυσαν 26.
 * Δαμαρετίου χρυσοῦ 196, 4.
 δαμασίμβροτος Σπάρτα 99.
 δαμασίφως ὕπνος 141.
 δαμάσαντες γενεάς ἀνδρῶν 192, 3.
 ἔθνεα Βοιωτῶν 188, 1. δαμασθεῖς
 ἡμέρω 208, 4. ἐδμήθημεν 148, 1.
 δάμψ Μεγάρων 213, 10.
 Δάνδης Ἀργεῖος 209, 1.
 Δαρεῖος 1.
 δασπλήτα χάρυβδι 52, 1.
 δαῦτε 27. 106.
 δείκνυμι. χρόνος ἀνδρὸς ἔδειξε νόον
 156, 2.
 δείματι ἤριπεν 50, 3.
 Δεινομένεως παιδας 196, 2.
 δεινόν 50, 14.
 δεῦπνον μέγα 231, 2.
 * τὰς δεκάτας δεκάταν 196, 3. δεκά-
 την 188, 4.
 Δελφοί 191, 2. ἐν Δελφοῖς 213, 2.
- δενδρεῶν ἄγλαόν 19.
 δεξιὸν ἀνίοχον 206, 2. δεξιὰν θύραν
 219, 1. τὴν ἐξιόντων δεξιὰν 219, 2.
 δέρης ἐφαπτομένη 63, 2.
 δεσμῶ ἐν ἀχλυόεντι 188, 3.
 δεῦρο 228.
 δεῦτε 120. 140.
 δεύτερον 42.
 δέχομαι. θανάτου μοῦραν ἰδεξάμεθα
 167, 2. δεξάμενοι 184, 4. βλεφά-
 ροισι 230, 3. οὔασι 60, 4. πολέμῳ
 155, 4. τύμβος ἔδεκτο 171, 2.
 δῆ. τίς δῆ 28, 1. ὕστατα δῆ 63, 1.
 πολλάκι δῆ 200, 3.
 δῆτων νῆας 193, 3.
 Δηΐφοβος 89.
 Δημήτριος 217, 1.
 Δημόκριτος 193, 1.
 δημοσίη 148, 2.
 δὲ Ἀφροδίτα 194, 3.
 διά. ὄν διά 160, 1.
 διδασκαλία 203, 5.
 διδάσκει 109. ἐδίδασκεν ἄνδρας 205,
 6. διδαξάμενος χορόν 202, 3.
 Δι [δυμεῖ] Φοῖβῳ 216.
 δίδωμι. δώσειν 231, 2.
 διζήμενος 12, 18. 132.
 διηκόσαιο δραχμαῖται 215, 1.
 διθυράμβοις ἐπὶ κισσοφόροις 205, 2.
 δικαιοσύνη 114.
 δίκαν ὀνασίπολιν 12, 12. τεκνόφι δι-
 καν 50, 21.
 δινάεντα Ἄναυρον 25.
 δίναις θαλασσαιαῖσι 10, 5.
 Διοδώρου ναῦται 190, 1.
 Διονυσιάδες Ὀραιοί 205, 3.
 Διονύσιος (Κολοφώνιος) 219, 2. Διο-
 νύσιον 68.
 Διοφῶν ὁ Φίλωνος 211, 1.
 Δίρφυος ὑπὸ πτυχί 148, 1.
 δίσκον 211, 2.
 Διφίλου 176, 4.
 δίχα 225.
 διώκων καμπύλον μέλος 43, 3
 Διωνύσοιο ἄνακτος 230, 3.

δμοιαί ἐριπόλιοι 127.
 δνόφω κυανέω 50, 7.
 δοκεῖν. τὸ δ. καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται
 125.
 δολομίχανος Ἀφροδίτα 72, 2.
 δολόμηδες πατ' Ἀφροδίτας 72, 1.
 δόμων Ἀήθης 171, 6.
 δόξας ἔργα πολὺ προφέρει 221, 2.
 δουλοσύνης ἠυσάμενοι 158, 3. 195, 2.
 ἤρκεσαν πατριδι δουλοσύνην 159, 2.
 δουρί 25.
 δραγματαί Πάριαι 215, 2.
 δύναμιν Μήδων 149, 2.
 δυνατόν 12, 17.
 δύο 213, 8. δύ' Ὀλυμπιάδας 210, 2.
 δῶ 209, 4.
 δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις 32, 2.
 Δύσηρις 48.
 δυσμενέων Μήδων 190, 2.
 δυσφροσυνῶν ἀμύντορα οἶνον 11, 2.
 δῶ. δῦεται 104.
 δώματος ἐξ Ἄιδεω 154, 4. δώματι
 ἀτερπεῖ 50, 6.
 Δωρίδα ναῦν 193, 4.
 Δωρίοις καθαρῶς ἐν ἀίλοισι 205, 7.
 δῶρον ἀμπέλου 124, 2.
 Δῶτιον πεδίον 44, 1.

E.

ἔαρος ἀδυνόδμου 121.
 ἑαυτοῦ 170, 1. αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα
 ἠυσάμενοι 158, 2.
 ἐγγενέσθαι 110.
 ἐγγύθεν Εὐρύπου 148, 2.
 ἐγκατέθεντο στέροισι 60, 6.
 ἐγγέω. ἐν τις ἐμοὶ χεῖτω 227, 5.
 ἐγὼ 12, 13 rell. ἐγὼ γελᾷ 129. ἐμοὶ
 180, 2 rell. μοι 77. rell. ἔμοιγε
 12, 10. ἐμέ, με saepius. ἡμῖν 148,
 1. ἄμμι 158, 5. ἄμμι 167, 9.
 ἄμμι 157, 2. rell.
 ἔθειραν 205, 4.
 ἐθέλει 67, 2. ἐθέλουσι 230, 4. ἐθέ-
 λοντα 231, 1.

ἔθνεα 188, 1. ἔθνη 196, 3.
 εἰ ἔστι 153, 1. εἰ ἔχει 116. εἰ κακῶς,
 int. πράσσει 12, 8. εἰ ἦν 50, 14.
 εἰαριναὶ ἀηδόνες 120.
 εἰαρινοὶ ἀνθεσι 10, 3.
 εἰδέναι. οἶδα 45, 2. οἶδεν 185, 3.
 εἰδῶς 12, 12. 152, 3. ἴσασιν 60, 11.
 εἶδος 27, 4.
 εἴκοσι 91.
 εἰμί 210, 1. 174, 1. ἔσοι 212, 1. ἔσθ'
 ἤβης 60, 2. ἔστι 32, 1. ἦ 12, 11.
 80, 10. ἐόν 228. 46, 1. ἔμμεναι
 12, 4. 5. ἔσσεται 46, 2. ἔσται
 111.
 εἵνεκα Μουσέων 171, 1.
 εἶπε 50, 4. ἔειπεν 60, 2. 63, 1. εἶπης
 46, 1. εἶπὸν 212, 1. εἶπὸν 186, 1.
 εἰρημένον 12, 4.
 εἰρύεται 73, 1.
 εἷς μία ἐν 168, 2. μίαν 52, 1. ἐν τῷ
 κάλλιστον 60, 2.
 εἰς 85, 1. 53, 1. ἐς 12, 18. 32, 6.
 44, 4. 170, 4. 171, 4. 83. 64, 2.
 223, 2. 128. 51, 5. 214, 2. 196, 6.
 184, B. 3. 175, 4.
 εἴς υἱός 203, 3.
 ἐκ 16. 74, 3. 150, 2. 50, 20. ἐξ 18,
 3. 25. 223, 2. 51, 2. 154, 4.
 196, 3.
 ἕκαστός τις 177, 1. ἐκάστω 60, 5.
 ἕνατι Μοισαῖν 205, 12.
 ἕκατόν 196, 3. 225.
 Ἑκατος 140.
 ἐκείνων 24.
 ἕκτην ναῦν 193, 3.
 ἐκφεύγω. ἐξέφυγεν 220, 2.
 ἐκὼν 12, 22.
 Ἑλάρας γενεά 78.
 ἐλαφρὸν ὄρχηγμα 45, 2.
 ἐλάφω κεράα 44, 2.
 ἐλελιζόμενος ποδί 43, 3.
 ἐλευθερίας στέφανον 160, 2. ἐλευθε-
 ρία τεθαλυῖαν 165, 3. ἐλευθερίην
 περιθεῖναι 153, 3. ἐλευθερίαν 166
 4. 196, 6.

- ἑλευθέρα Ἑλλάδι 199, 3. ἑλεύθερον
 ἄμαρ 167, 1.
 Ἐλευθερίου Διός 199, 4.
 ἑλικοβλεφάροιο Μαιάδος 27, 2.
 ἑλλαθι 91.
 Ἑλλάς 166, 4. πᾶσα 160, 2. Ἑλλάδος
 9, 7. 156, Β, 1. εὐρυχόρου 195, 1.
 Ἑλλάδι 153, 3. 170, 1. 199, 3.
 Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν 167, 1.
 Ἑλλάδα ἱερὰν 157, 4. πᾶσαν
 158, 1.
 Ἑλληγες 193, 2. 199, 1. Ἑλλάνων
 198, 1. Ἑλλήνων 149, 1. Ἑλλασιν
 196, 6.
 ἑλπῖς 60, 5. ἑλπίδα 12, 18. ἑλπίδ'
 ἔχει 60, 9.
 ἑμβεβαῖως 169, 2.
 ἑμμελέως 12, 3.
 ἑμῶν ἡμεμάτων 50, 15.
 ἑμπεδον αἰεὶ 60, 1.
 ἑμπορίαν 182, 2.
 ἑμπροσθεν Σαλαμῖνος 167, 5.
 ἑμφύεται ἑλπίς στήθεσιν 60, 6.
 ἐν saepissime. ἐν 171, 5. 10. ἐνὶ 11,
 1. 185, 1. ἐν 221, 1.
 ἐναγώνιος 27.
 ἐναντίας 20.
 ἐνδοθεν 32, 5.
 ἐνθα 73, 1. 167, 3.
 ἐνθάδε 171, 6. 172, 1. 179, 1. 182,
 1. 209, 1.
 ἐννοσίφυλλος ἀήτα 18, 4.
 ἐντάφιον 9, 4.
 ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα 202, 1.
 ἐξαρκεῖ 12, 10.
 ἐξελάσαντες 199, 3.
 ἐξελέγχει 124, 1.
 ἐξῆς 213, 4.
 ἐξίκετο 228. ἐξίκοντο 51, 5.
 ἐξιόντων 219, 2.
 ἐξολέσαντες 159, 1.
 ἐξοχον 27, 4.
 ἔοικε 227, 5. ἔοικεν 172, 1.
 ἐπαινήμι 12, 20.
 ἐπαινος 9, 3.
 ἐπί 154, 3. 178, 1. 192, 3. 221, 2.
 ἐπίπερ 77.
 Ἐπειῶ 231, 2.
 ἔπειτα 12, 20.
 ἐπέρχεται 75. ἐπερχομένους κῆρας 152, 3.
 ἐπευκλέσας 209, 2.
 ἐπί cum genit. 158, 1. 170, 1. dativ.
 32, 2. 63, 3. 148, 1. 176, 1. 205,
 2. 213, 3. 220, 1. accus. 167, 8.
 202, 1. 205, 11.
 ἐπέβης ἄρμα Νίκας 202, 4.
 Ἐπιδαύρω κρατερῶ 213, 9.
 ἐπιεσσαμένη Περίην γῆν 227, 4.
 ἐπινοεῖται θάνατος 54, 3.
 ἐπίσημα 215, 2.
 ἐπίσκοπε χειρὶβον 74, 1.
 ἐπεστέφαντο 224, 2.
 ἐπισχερώ 213, 5.
 ἐπέθηκεν 174, 2. 181. rell.
 ἐπιχθόνιοι 18, 9.
 ἔπομαι. ἔσπετο 203, 5.
 ἔπος 50, 20. 67, 1.
 ἐπτά 27, 4. ἐπτάνι 214, 2.
 ἐρατεινὸν ὕδωρ 74, 3.
 ἐρατῆς ἡβης 179, 2. ἐρατῆ νεότητι
 61, 2. ἐρατὴν νεότητα 148, 3.
 ἐργασιν ἐν πολέμῳ 188, 2.
 ἐργου 156, 1. ἐργῶ Ἄρης 199, 1.
 ἐργα 221, 2.
 ἐρδη 12, 22.
 ἐρεῖδω. ἠρείσαντο 230, 1.
 ἐρεῖπω. ἠριπέν μιν ἄνεμος 50, 3.
 ἐριθάλλον 29.
 ἐριπόλοιο δρωαί 127.
 ἐρίφου 230, 1.
 Ἐρμᾶς ἐναγώνιος 27, 1. Ἐρμῆ 207, 2.
 Ἐρμῆν 217, 1.
 ἐρχομαι. ἐλθὼν 30. 182, 2.
 Ἐρώτων πνεύοντα μέλη 171, 3.
 ἐσελθὼν 19.
 ἔσοπτος 32, 4.
 ἐσλόν 12, 4.
 ἔσχατον 104.
 ἐταιρείης 174, 2.
 ἔτεα 53, 2.

ἐτι 24. 185, 2.
 εὐ̄ 12, 7.
 Εὐαγόρου 212, 2.
 Εὐβοίας 167, 3.
 εὐδοξίαν 9, 6.
 εὐδόξου Νίκας 202, 4.
 εὐ̄δε — εὐδέτω — εὐδέτω 50, 7.
 εὐεργεσίαν 207, 4.
 Εὐήνος 96.
 εὐθυμάχων ἀνδρῶν 166, 1.
 εὐκλεῆς 9, 2. εὐκλέας 155, 1.
 εὐλογίη ἀγηράντων 153, 4.
 εὐμαρές 209, 5.
 εὐμηλον Τεγέαν 166, 2.
 εὐνασεν τὸ βάρβιτον 171, 10.
 Εὐξείνῳ πόντῳ 175, 2.
 εὐπρόσωπος γέλως 184, Β, 2.
 Εὐρύπου 148, 2.
 εὐρυεδοῦς χθονός 12, 19.
 εὐρύς 228. εὐρεταν κληδόνα 59, 6.
 εὐρέμεν θάνατον 44, 2. εὐρών 12, 20.
 εὐρυχόρου Σπάρτης 155, 2. Τεγέας
 165, 2. Ἑλλάδος 195, 1.
 εὐρώς 9, 4.
 εὐτ' ἂν ἴδωμι 173, 1. εὐτ' ἀνέθηκας
 207, 1.
 εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι 199, 2.
 εὐϋδρον ἄστρ Κορίνθου 157, 1.
 εὐφραίνω. ἠφρανεν 213, 12.
 εὐχομαι θαρσαλέον ἔπος 50, 20.
 εὐῶδες ὕδωρ 74, 3.
 ἐφαπτομένη δέξης 63, 2.
 ἐφθός χρυσός 105.
 ἐφοράω. ἐπιδών 180, 3.
 Ἐφύρα 86. Ἐφύρην πολυπίδακα 59, 1.
 Ἐχεκρατία 46.
 Ἐχεκρατίδας 48.
 ἔχω 50, 4. ἔχει 60, 9, 10. 65. 116.
 157, 2. ἔχη 60, 7. ἔχει 12, 5.
 ἔχειν 67, 2. ἔχων 60, 8. 105. 133.
 172, 4. 223, 1. ἔχοντος 62, 5.

Z.

ζαθέα ἐν Ἰσθμῷ 213, 5.
 Ζακύνθῳ 15, 1.

ζαλωτός 117, 3.
 Ζεὺς 18, 8. 65. Διός 19. Ἐλευθερίου
 199, 4. Ζανί 191, 2. Ζηρί 201, 2.
 Ζεῦ 50, 20. Ξένιε 183, 1.
 ζῶμεν 53, 1. ζῶν 24. ζῶντι 183, 2.
 ζωή 227, 4.

H.

ἦ̄ 185, 1. 187, 1. ἦ̄ γὰρ 67, 1.
 ἦ̄ 28, 2. 117, 2.
 ἦ̄βᾶν 42, 4.
 ἦ̄βης ἄνθος 60, 7. χρόνος 60, 12.
 179, 2.
 ἦ̄γεμόνας 152, 4.
 ἦ̄δέ 25.
 ἦ̄δη 201, 3.
 ἦ̄λιον 171, 6.
 ἦ̄ερίη Γεράνεια 64, 1.
 ἦ̄ῖα 140.
 ἦ̄ῖθρον 61, 4. ἦ̄ῖθροισι 171, 7.
 ἦ̄λικίην 62, 6.
 ἦ̄λύσιον πεδίον 92.
 ἦ̄μαι. ἦ̄σο 201, 2.
 ἦ̄μίθροι 51, 3.
 ἦ̄ν (ἦ̄σαν) 225.
 ἦ̄νικα 62, 6. 187, 1.
 ἦ̄ρως Δαίδαλος 220, 2.
 ἦ̄σσω 10, 6.
 ἦ̄φαιστῶ 208, 3. ἦ̄φαιστότευκτος Τά-
 λως 71.

Θ.

θάλαμον Φερσεφόνης 180, 4.
 θάλασσα 2. θαλάσσης οἶδμα 64, 3.
 θαλασσαίαισι δίναις 10, 5.
 θάλλω. τεθαλυτιαν 165, 3.
 θάμβος 143.
 θάνατος 54, 3. 106. θανάτου 175, 2.
 167, 2. 154, 2. θανάτῳ 176, 2.
 θάνατον 44, 1. 176, 2.
 θάπτω. ἐθάφθη 227, 3.
 θαρσαλέον ἔπος 50, 21.
 θάσιος γένος 218, 1.

- θεάν 32, 3. θεάων 205, 12.
 Θεαίρου 176, 1.
 Θεμιστοκλῆς 197.
 Θεόγνητον τὸν Ὀλυμπιονίκαν 206, 1.
 Θεόγνιδος 174, 1.
 Θεόδωρος 178, 1.
 θεός 12, 5. 33, 3. θεοί 69. 12, 9.
 12, 23. θεῶν 10, 6. 33, 1. 51, 2.
 117, 3.
 θεράποντα 230, 4.
 θεριζομένα 75.
 θερμὴν πρόποσιν 227, 6.
 Θερμοπίλαις 9, 1.
 Θήβα 213, 10.
 θηρῶν 169, 1. θῆρας 185, 2.
 θνήσκειν 153, 1. θάνον 161, 1. 166,
 2. 178, 1. θανάων 171, 10. θανόντι
 181. θανούσαν 172, 2. θανόντων
 9, 1. τεθνάναι 53, 1. τεθνηώς 183,
 2. θανεῖσθαι 60, 9.
 θνατῶ 42, 1. θνατῶν 32, 4. 117, 2.
 169, 1. θνητῶν 60, 4. 7. θνατοῖς
 33, 4. θνητοῖς 60, 13. 179, 4.
 Θράνου 85, 3.
 Θρασύβουλον 196, 1.
 θραύοντι 10, 7.
 Θρηϊκίῳ 176, 3.
 Θρήκη πόθον 171, 8.
 Θρήκης 227, 2.
 θύγατρεις 17. θυγατρῶν 27, 4.
 θυμὸν κοῦφον 60, 8.
 θύραν 219, 1.
- I.
- Ἴδας ὁ Ἀφαιρέως 96.
 Ἰδομενεὺς 89.
 ἴδριες ἀρετῆς 59, 2.
 ἰδρύσαντο 199, 4.
 ἰδρῶς 32, 5.
 ἰέναι 167, 8.
 ἰεῖσα φωνίαν 119. ἰέμενοι 167, 2.
 ἰερά 201, 2. ἰεράν 18, 10. 157, 4.
 208, 1.
 Ἰέρωνα 196, 1.
- ἱκανός 180, 2.
 ἱκνεῖται 52, 1. ἴκεις 175, 4. ἴκη 32,
 6. ἴκετο 85, 1. 165, 1.
 Ἴλιον 94. Ἰλίου 218, 2.
 ἱμάντας 16.
 ἱμερόεντα χορόν 202, 3.
 ἱμέρω 208, 4. ἱμερον 171, 4.
 ἱμερτήν 62, 6.
 ἴνα μή 166, 3.
 ἰοπλοκάμων 27, 4.
 ἰοστεφάνου 26. ἰοστεφάνων 205, 12.
 Ἰππαρχον 187, 2.
 Ἰππίου 170, 2.
 ἱππόβοτον 209, 2.
 ἱππομάχων 200, 4. ἱππομάχους 167, 8.
 Ἰππόνικος 205, 9.
 ἵππον 43, 1. ἵππων 17. ἵππους 188, 4.
 ἱπποτροφία 15, 1.
 Ἰσθμία 211, 1. 216. Ἰσθμῶ 213, 5.
 Ἰσθμοῦ 209, 4.
 ἴσχω 185, 2.
 ἴσον λάχον 54, 4.
 ἰσοφαρίζειν 204, 1.
 ἴστημι. ἔστασαν 194, 2. σταῖσαν 191,
 2. στήσατο 189, 4. ἔστακνυται 158, 1.
 ἴστιον 29.
 Ἰστρον 64, 1.
 ἴσχει 7.
 Ἰφίων Κορίνθιος 221, 1.
 ἰχθύς 230, 1. ἰχθύες 18, 2. ἰχθύς
 223, 2.
 ἰχθυόεσσαν 161, 1.
 Ἰωλκοῦ 25.
- K.
- καθαιρέω. καθέλη 12, 6. καθέληται
 166, 3.
 καθαροῖς 205, 8.
 καθύπερθε 154, 3. 184, B, 1.
 καίτοι 12, 4.
 κακός 12, 8. 11. 54, 4. κακόν 12, 5.
 50, 18. 64, 1. κακά 186, 1. κα-
 κῶς 12, 8. 53, 2.
 καλός 9, 2. καλοῦ καλόν 214, 1. κα-

- λου 208, 4. καλῆς σοφίας 116.
 καλῆ 18, 3. καλὸν φυτόν 42, 2.
 καλὸν πρόσωπον 50, 13. καλά 203,
 4. 12, 16. καλῶς 153, 1.
 καλέοισι 45, 3. καλέοισιν 18, 9. κα-
 λεῖται 167, 3. καλέονται 27, 4.
Καλλία 173, 2.
 καλλιβάας ἀνλός 77.
 καλλικόνων Μοισῶν 73, 2. καλλικό-
 μους 207, 2.
 κάλλιστον 60, 2. 206, 3. καλλίστων
 59, 4.
 καλλισφύρου 229.
 καμάτου 60, 10.
Καμβύσης 1.
 καμπύλον μέλος 43, 3.
 καπνός 165, 1.
 κάρα 44, 4. καρήατα 230, 2. κρατός
 166, 4.
 κάρακα 83.
 καρπὸν 12, 19.
 κάρτιστος 169, 1.
 κάρτος 54, 1.
 κασίγνητον 179, 1.
Κασμύλος 212, 2.
 κατὰ cum genit. 104. 189, 1. accus.
 18, 7. 182, 2. 200, 3.
 κατέβην 180, 3.
 κατεκώλυε 18, 5.
 καταπαύετε 77.
 καταφθιμένοιο 173, 1.
 κε. βιώτω κέ σε μάλλον ὄνασα 30.
 τοὺς κε θεοὶ φιλέωσιν 12, 9. καὶ
 κεν ἐμῶν ἡμεμάτων ὑπέχεσθε οὐκ
 50, 15. τίς κεν ἀνήσειε 10, 1.
 κεῖμαι 182, 1. 186, 2. κεῖσαι 24.
 κεῖται 60, 11. 200, 2. 219, 1.
 κείμεθα 151, 2. 153, 4. 158, 2.
 κεῖσθαι 172, 2. κείμενος 50, 13.
 κείνου 54, 4. 160, 1. κείνων 151, 2.
 κείνους 205, 6.
Κεῖοιο 183, 1.
 κέλομαι 50, 16.
 κενεάν 12, 18. κενεοὶ 64, 6.
 κενεόφρων 124, 3.

- κεράει ἐλάφω 44, 1.
 κεύθει 156, B, 2. 175, 1. κέκευθε 155,
 1. 170, 2. 179, 1.
 κεφαλῆς 18, 2.
 κηδεμόνα 63, 4.
 κῆρας 3. 152, 3.
 κιδναμέναν 18, 5.
Κιθαιρώνας 185, 3.
Κίμων 219, 1. 220, 1.
 κινήσεια 50, 2.
 κίονι 201, 1.
 κίρτος 147, B.
 κισσοφόροις 205, 2.
 ἔκιχεν 175, 2. ἔκιχε 106.
 κλεινοῖο 152, 1.
 κλεινόν 171, 9. κλεινόν 176, 3.
Κλεισθενες 175, 2.
Κλεόβουλον 10, 1.
Κλεόδημον 176, 1.
 κλέος ἄσβεστον 154, 1.
 κλέπτουσιν 69.
 κλήθεσσι 184, B, 3.
 κληδόνα 59, 6.
 κλόνον 200, 3.
 κλυτόν 205, 11. κλυτὰ ἄγγελε ἕως
 121.
 κνώσσεις 50, 6.
 κοινόν 199, 3.
Κολχίδος 85, 2.
 κόμαν 50, 10.
 κόνις 170, 2. 175, 1.
Κορίνθιος 213, 1. **Κορινθίοισι** 94.
 Κορίνθιον ἄστν 59, 3.
Κόρινθος 158, 5. **Κορίνθου** 157, 1.
 172, 4. **Κόρινθον** 85, 1. 213, 12.
Κόρυρα 210, 1.
 κορυδαλλίσιν 110.
 κόσμον 9, 9.
 κουριδίην ἄλοχον 61, 4.
 κοῦφον θυμόν 60, 8.
 κραδαινομένα 201, 4.
 κρατεῖ 199, 1.
 κρατερεῖ 213, 9.
Κρής 182, 1. 216.
Κρήτη 71.

Κρήταν τρόπον 45, 3.
 Κριός 19.
 Κροίσου 180, 1.
 κρυερὸς νέκυς 64, 7.
 κτεῖναν 152, 2. κτεῖνε 187, 1.
 ἐκτέρρισε 168, 2.
 κυανέα χελιδοῦ 121. κυανέας 18, 3.
 κυάνεον 154, 2. κυανέω 50, 7.
 κυανοπρωῦραν 146.
 κυδαίνων 208, 1. κυδαίνουσα 154, 4.
 κύδος 203, 5.
 κύκλον 59, 4. 205, 9.
 κύματος 50, 11. κυμάτων 38, 1.
 κύνα 43, 1.
 Κύπριδι 194, 2.
 ἐκυρσε 171, 6. κύρσαντα 176, 3.
 κωτίλα χελιδῶν 122.
 κωφόν 4.

Λ.

λαγχάνω. λάχον 54, 4.
 λαθάνεμον ὄραν 18, 9.
 λαῖνω 169, 2.
 Λακεδαιμονία 87. Λακεδαιμονίους 151, 1.
 λαμβάνω. λάβεν 33, 2. 213, 3.
 λάμπων 59, 7.
 λανθάνω. ἔλαθες 207, 2.
 λαοδόκω ἀγορῆ 167, 10.
 λαοῖς 25. 172, 4.
 λάρνακι 50, 1.
 Λατοῦ 190, 2.
 λέγω 207, 4.
 λέιπω. λείπων 171, 5. λέλοιπε 171,
 8. λελοιπώς 9, 8. λιπεῖν 165, 4.
 λέπας κακόν 64, 1.
 λεπτόν οὐας 50, 15.
 λέσχης 67, 2.
 λευκᾶς γαλάνας 184, Β, 1. λεύκ' ὄστέα
 185, 1.
 λένουσαι 180, 1.
 Λεχίου 85, 3.
 λέχη 180, 3.
 Λεώκρατες 207, 1.
 Λεωνίδα 9, 7. Λεωνίδα 155, 1.

Λεωπρεπέος 203, 6. 204, 2.
 λήγει 171, 9.
 Λήθης 171, 6.
 λήθω. λήση 62, 7.
 λήματι 199, 2.
 λίθον 10, 7.
 λίμνα 50, 2.
 Λίνδου ναῆταν 10, 1.
 λιπαρίων 205, 4.
 λιτρῶν 196, 3.
 λόγος 32, 1. 113. μακρός 108.
 Λοκρῶν 156, Β, 2.
 λούω. λουσάμενα 200, 4.
 λόφον 110.
 λόχῳ 176, 3.
 Λυκαίῳ 213, 8.
 Λυκίαι 185, 2.
 Λυκόρμας 96.
 Λυκοῦργος 98.
 λῶσι μοίρη 63, 3.

Μ.

Μαγνησίαν 85, 1.
 Μαιάδος παῖς 27.
 μακρὸς λόγος 108. μακρόν 201, 1.
 Τάναιν 64, 2.
 μάλιστα 83.
 μάλλον 24. 30.
 μᾶλλον 137.
 μαρθάνω. μαθῶν 60, 13. μηδόντι
 203, 4.
 μανίει 94.
 μάντιος 152, 3.
 ἐμήσατο 194, 3.
 Μαραθῶνι 149, 1.
 Μάρπησσα 96.
 μάρτυν 59, 4. μάρτυρα 191, 1. 205, 5.
 μαρτυρεῖ 9, 7.
 μᾶτερ 91.
 ματεύων 44, 2.
 μάχης 193, 1.
 μάχονται 12, 23. ἐμάχοντο 150, 1.
 μεγαίρεις 61, 1.
 μέγα 185, 3. 187, 1. 231, 2. μέγαν 9,

8. *μεγάλαν* 213, 12. *μεγάλοι* 52, 2. *Μεγαρεῦσιν* 167, 1. *Μεγάρων* 213, 10. *Μεγακλῆος* 173, 1. *Μεγάριστος* 179, 3. *Μεγιστέα* 171, 7. *Μεγιστία* 152, 1. *μέγιστον* 153, 1. *μείζων* 156, 1. *μελαίνης* 208, 2. *μέλος* 43, 3. *μέλη* 171, 3. *μελέων* 77. *μέλι ξανθόν* 76. *μελία* 201, 1. *μελιαδέα* 18, 5. *μελίγηρην* 205, 9. *μέλισσα* 76. *μελιτερπέος* 171, 9. *μελίφρονος* 175, 3. *μεληδόνες* 54, 2. *Μέμωνων* 41. *μένει* 60, 1. *μένειν* 61, 2. *μένουσα* 201, 2. *μένους* 63, 3. *μένος στάλας* 10, 5. *μέγος* 153, 1. 227, 5. *μέσσοι* 59, 1. *μετά cum genit.* 42, 4. 189, 2. 155, 1. *dativ.* 171, 7. *μεταιβολία* 50, 19. *μετάστασις* 46, 4. *μή* 12, 11, 16. 166, 3. *μή βάλῃ* 16. *τὸ μή γενέσθαι δυνατόν* 12, 17. *μή καταπαύετε* 77. *ᾧ μή μόλη* 32, 5. *μή οὐ* 12, 5. *μηδέ* 12, 12. *μηδέν* 12, 23. *Μηδείων* 155, 4. *Μῆδοι* 152, 1. *Μήδων* 149, 2. 156, B, 1. 189, 1. 190, 1. 191, 3. 192, 3. 198, 1. *Μήδοις* 193, 2. 194, 4. *Μήδους* 157, 3. *μηδομένα* 76. *μήνα* 18, 7. *μήποτε* 46, 1. *μηρίων* 135. *μητέρα* 63, 1. *μητρόπολις* 156, B, 2. *μίγνυμι. μιγνύμεν* 45, 2. *μίμικται* 12, 16. *μικρός* 180, 2. *Μιλτιάδης* 189, 2. *Μίλωνος* 214, 1. *μίμειο* 43, 3. *μιν (αὐτόν)* 12, 13. 45, 3. 60, 4. *(αὐτήν)* 18, 9. 32, 3. 50, 1. *Μίνως* 71. *μιξονόμον* 230, 1. *μισθός* 215, 1. *μίτριαισι* 205, 3. *μῆμα* 191, 1. 198, 2. *μνάματα* 190, 2. *μῆσσις* 9, 3. *μνασόμεθα* 166, 1. *μνήσομαι* 172, 1. *μνήμα* 152, 1. 158, 6. 179, 3. *μνήματα* 158, 4. *μνήμην* 204, 1. *μοῖρα* 175, 2. *μοῖραν* 12, 18. 167, 2. *μοίρη* 63, 3. *Μοῖσα* 75. *Μοισῶν* 73, 2. 205, 12. *μόλη* 32, 6. *Μολοσσὸν ὄργανον* 45, 3. *Μολουριάδος* 64, 4. *μολπῆς* 171, 9. *μόλυβδον* 105. *μόνος* 12, 5. *μόνον* 67, 1. *μοῦνος* 65, 171, 5. *μορφᾶς* 206, 3. *Μοῦσα* 229. *Μουσέων* 171, 1. *μῦθος* 124, 2. *μνίας* 46, 3. *Μυκάλας* 167, 5. *μυριάσιν* 150, 1. *μύρτων* 28, 2. *μυχῶν* 74, 3. *μωμάσομαι* 12, 13. *μῶμος* 220, 2. 221, 2. *μωροῦ φωτός* 10, 7.
- IV.
- ναέταν* 10, 1. *ναῖαις* 184, B, 3. *ναίειν* 32, 2. 64, 3. *ναῖ'* 85, 1. *ἐναίομεν* 157, 1.

ναιετίοντες 59, 1.
 νάκος 35.
 νᾶσος 157, 2.
 Νάστης 93.
 ναυμαχίας 190, 2. ναυμαχίης 158, 4.
 ναυμαχίᾱ 192, 3.
 ναῦς 168, 2. νῆας 157, 3. 193, 3.
 ναῦται 190, 1.
 ναυτιλίην 64, 5.
 Νεαίριαν γνάθον 88.
 νέκυσ 64, 5.
 Νεμέει 213, 7. 219, 4.
 νέμοντες 59, 3. νέμεται 12, 3.
 νέος 124, 1. νέων 60, 6. νέους 25.
 νεότητι 61, 2. νεότητα 148, 3.
 νεφέλην 148, 4.
 νέφος 154, 2.
 νηῶ 200, 2.
 νήπιοι 60, 11.
 νήστης 145.
 νίκαν 205, 11.
 νικῶ 210, 2. νικᾶς 212, 1. ἐνίκα 203,
 1. 211, 1. 213, 1. νίκασε 25. ἐνί-
 κασεν 213, 7. νικήσας 214, 2. νι-
 κίσαντας 196, 5.
 νίκη 147, C. νίκης 199, 1. νίκαις 191,
 1. 219, 5. ἀνεδήσαστο 28, 2. νίκαις
 219, 2.
 Νίκαις 202, 4.
 Νικόδικον 177, 2.
 Νικολιάδας 213, 2.
 Νισαίων 167, 10.
 νιφομένης 64, 4.
 νοεῖ 60, 8.
 νόος 60, 11. νόφ 10, 1. 12, 2. νόον
 69. 156, 2. νοῦν 170, 4.
 νόστου 175, 3.
 νοῦσε 61, 1.
 νυκτιλαμπεῖ 50, 7.
 νύμφεα 180, 3.
 νῦν 64, 5. 157, 2. 169, 1. νῦν γε 28, 1.
 νυκτός 230, 2.

Ξ.

Ξανθῆς 180, 4. Ξανθόν 76.

Ξανθίππην 172, 3.
 ξέν' 151, 1. ξένε 157, 1.
 Ξεινοδόκων 59, 7.
 Ξεινοφίλου 203, 3.
 Ξένιε Ζεῦ 184, 2.
 ξυροῦ 158, 1.

Ο.

ὀγδωκονταίτετι 203, 6. 204, 2.
 ὄδε 124, 3. 166, 1. ἦδε 177, 2. ἄδε
 10, 7. τόδε 152, 1. 158, 6. 167,
 9. 181. 198, 2. 207, 1. 213, 1.
 67, 1. rell. τῶδε 169, 2. 188, 2.
 τᾶδε 150, 1. 151, 1. τῆδε 64, 6.
 152, 2. τῷδε 185, 1. 192, 2. τόνδε
 195, 1. 199, 1. 202, 2. 205, 5.
 217, 1. οἶδε 154, 1. αἶδε 194, 1.
 τάδε 200, 1. 220, 1. τῶνδε 165,
 1. τούσδε 156, B, 1. 168, 1. 208,
 3. τὰσδε 188, 4. τάδε 63, 1.
 ὀδμά 144.
 ὀδόντας 66, 1.
 οἶδμα 64, 3.
 οἶκαδε 175, 3.
 οἶκέταν 9, 6.
 Οἰκιάδης 79.
 οἰκτείρω 173, 2.
 οἶκτος 9, 3.
 οἶμον 44, 4.
 οἶνον 11, 2.
 οἶνος 67, 2. 124, 1.
 οἰονόμοι 185, 3.
 οἶος 44, 1. οἶηπερ 60, 3. οἶον 50, 4.
 οἶα 173, 2.
 ὀιστός 139.
 ὀλβιον 46, 2.
 ὀλίγος 60, 12. ὀλίγον 54, 1.
 ὀλλνμι. ὄλεσε 198, 1. ὄλετο 192, 3.
 Ὀλπις 208, 1.
 Ὀλυμπία 219, 3.
 Ὀλυμπιάδας 210, 2.
 Ὀλυμπιονίκαν 206, 1.
 ὄλων 156, B, 2.
 Ὀμηρος 25.

- ὁμιλεῖ 76.
 ὁμοίων 184, 1.
 ὁμφαλῶ 167, 9.
 ὀνασίπολιν 12, 12.
 ὄνασα 30. ὄναιντο 184, 2.
 ὄνομα 176, 4. 205, 11. 210, 1.
 ὄξύς 227, 2. ὀδόντις 66, 1.
 ὄπα 45, 1. 205, 7.
 ὄπαδεῖ 15, 2.
 ὄπλα 93, 190, 2.
 Ὀπίεις 156, B, 2.
 ὀπόταν 18, 7.
 ὀρᾶν 64, 2. ἴδωμαι 173, 1. ἴδοιτο
 27. ἴδειν 61, 4. 179, 2. 206, 3.
 ἴδῶν 46, 2.
 ὄργανον 45, 3.
 ὄρθια 217, 1.
 ὄρθοί 18, 2.
 ὄρμηχες 18, 2.
 ὄρνυμι. ὄρτο 18, 5. ὀρνύμενος 227, 2.
 ὄρει 167, 5.
 Ὀρτυγία 96.
 ὄρνυμαγδός 7.
 ὄρχημα 45, 2.
 ὄς 152, 3. 156, 2. rell. ὄς ἄν ᾗ 12,
 11. ᾗ 61, 3. ᾗ τε 60, 6. τῆς 207,
 3. οὐ 160, 1. ᾗ 32, 5. ὄν 12, 6.
 τόν 72. rell. τήν 227, 1. οὐ 155,
 1. αἶ 205, 11. τῶν 166, 1. 188, 4.
 τᾶν 224, 2. οἷς 60, 11. rell. τοτ-
 σίτ 12, 16.
 ὄσοι 12, 19. 161, 1. ὄσον 46, 2.
 ὄσπερ 213, 1.
 Ὄσσα 185, 3.
 ὄστέα 158, 5. 185, 1.
 ὄστις 12, 22. 54, 4. ἄτις 18, 5. ὄ τι
 46, 1. ὄτι 50, 20. οὔτινες
 167, 7.
 ὄταν 60, 10.
 ὄτε 50, 1. 193, 1. 203, 1.
 ὄτι 66, 1. ὄτ' οὐ 67, 1. v. Meinek.
 ad Moschi Id. II, 152. ὄτι 151,
 1. 171, 5. 7.
 οὐ 171, 9. rell. οὐκ 180, 3. rell. οὐ
 — οὐ 33, 2. οὐ γάρ — οὐδέ 68.
- οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ 67. ἀλλὰ
 75. οὐχ 165, 1. rell. οὐχί 217, 1.
 οὔας 50, 15. οὔασι 60, 4.
 οὔατοίεις 131.
 οὐδέ 12, 3. 23. 18, 4. 51, 1. 154, 3.
 171, 10. 175, 4. 207, 3. οὐδέ —
 οὐδέ 20. οὐδέ γὰρ οὐδ' 228.
 οὐδέν 33, 3. 60, 1. οὐδενός 156, 1.
 οὐκέτι 111.
 Οὐλύμποιο 227, 1.
 οὐποτε 12, 17. 62, 7.
 οὐράναι 27, 4.
 οὐρείας 27, 2.
 οὔτε — οὔτε 9, 4. 60, 9. 62, 8.
 οὔτις 33, 1. οὔτινα 204, 1.
 οὔτος 133. 160, 1. 171, 1. 183, 1.
 ταύτη 60, 11. τοὔτο 12, 5. 81.
 153, 2. 182, 2. ταὔτα 60, 13.
 190, 1. 194, 4.
 οὔτω 25. 201, 2. οὔτως 46, 4.
 ὀφειλόμεθα 178, 2.
 ὄφρα 60, 7.
- II.
- πάγω 167, 3.
 παῖς 27, 2. παιδός 62, 7. παιδί 203,
 6. 204, 2. παῖδα 206, 2. 230, 2.
 παῖ 72, 1. 207, 1. παῖδες 159, 1.
 188, 2. 192, 2. παιδων 91. 170,
 4. 171, 4. παισί 165, 4. 179, 4.
 παῖδας 166, 2.
 παιδοτρόφον 18, 10.
 παλαισμοσύνας 206, 2.
 παλάμησιν 215, 3.
 πάλην 211, 2.
 Πάλιον 185, 3.
 Παλλάδι 188, 4.
 Πάλτος 41.
 παμμήτις 33, 3.
 Πᾶνα 189, 1.
 Παναθηναίοις 213, 3.
 πανάμωμον 12, 19.
 πανδαμάτωρ 9, 5.
 Πανομφαίω 201, 2.

- Πανοπηιάδη* 231, 2.
παντοδαπών 192, 1.
πάρ cum accus. 193, 1. dativ. 61, 2.
παρά cum dativ. 63, 3. genit. 12, 4.
παρακνίξας 184, B, 2.
παρασχεῖν 196, 3. *παρέσχε* 183, 2.
παρειαις 50, 3.
πάρεστιν 60, 5. *τὸ παρὸν* 75.
παρθένος 119.
Πάριαι 215, 2.
παριόντος 50, 10.
πᾶς 12, 7. *παντί* 220, 1. *πάντα* 12, 16. 44, 4. 52, 1. 75. 158, 3. *πᾶσαν* 158, 1. *πάντες* 178, 2. *πάντων* 32, 4. 65. 153, 2. *πάσαισιν* 110. *πάντας* 12, 20. 25.
πάσχω. *ἔπαθες* 173, 2.
πατήρ 179, 3. 181. 230, 1. *πατρός* 62, 5. 170, 3. 176, 3. *πατρί* 63, 3. *πάτερ* 50, 20. *πατέρων* 59, 6. 206, 4.
πάτρης 171, 2.
πατρίς 158, 5. 210, 1. *πατρίδος* 212, 1. *πατρίδι* 154, 1. 159, 2. *πατριδα* 208, 1. 219, 2.
παῦρα 54, 2. *παῦροι* 60, 4. *παῦρα* 53, 2.
Πανσανίας 198, 2.
παῖω. *πεπανμένα* 200, 1.
πεδίον 44, 1. *πεδίῳ* 167, 7.
πειθόμενοι 151, 2. 199, 2.
πέκω. *ἐπέξατο* 19.
πέλαγος 168, 2. *πελάγει* 192, 2. 193, 2.
πέλας 64, 3.
Πελειάδες 27, 4.
Πελλάγα 213, 8.
Πελοποννήσου 150, 2.
πέλω. *ἐπέλοντο* 51, 1.
πενταφύλακος νύξ 100.
πέντε 193, 3. 213, 3, 11.
πεντεκαίδεκα 219, 4.
πεντήκοντα 196, 3. 202, 1. 203, 4.
πεντηκοντακάρανος 80.
- πεπλήγεται* 136.
περ 228. 60, 3.
περθόμεναν 218, 2.
περί cum dativ. 158, 3. accus. 38, 2.
Περιάνδρου 172, 3.
περὶ χειῖρας ἔχοντος 62, 5.
περὶ πλευράς ἐκάλυψεν 227, 1.
περικτιόνων 28, 3.
περιθεῖναι 153, 3. *περὶ πατρίδι θέντες* 154, 1.
Περσεί 50, 4.
Περσῶν 159, 1. 200, 4. *Πέρσαις* 158, 3. *Πέρσας* 157, 3. 199, 3.
πέρσι 124, 2.
πετάλοισι 28, 2.
πέταται 44, 1.
πέτραις 32, 2.
πήματα 158, 3.
Πιερίην 227, 4.
πίνακα 202, 2.
πῖνε, *πῖν'* 11, 1. *πιών* 186, 1.
πινύσκη 18, 7.
πίπτω. *ἔπεσεν* 214, 2. *πεσεῖν* 165, 4.
Πίσα 97.
Πίση 214, 1.
πίσυνος 10, 1.
πιτνεῖ 4.
Πιττάκειον 12, 3.
πλαζόμενον 175, 3.
πλείστων 155, 3.
πλευράς 227, 1.
πλησίον 230, 2.
πλουτεῖν 42, 3.
πλοῦτος 52, 2.
πνεῦμα 205, 8.
πνέων 50, 2. *πνείοντα* 171, 3.
πνοά 128.
ποδοκείην 211, 2.
ποθεινός 117, 2.
ποθεῖ 177, 2. *ποθέων* 62, 8.
πόθον 171, 8.
ποιά 117, 2.
ποιέω. *ἐποίησεν* 215, 3.
ποιμίλας 18, 10.
πολεμεῖν 126.

- πολέμου 138, 4. 168, 2. 191, 1. πο-
 λέμοιο 200, 1. πολέμῳ 59, 2. 155,
 4. 201, 4.
 πολιητῶν 194, 1.
 πολιῶ γήραϊ 63, 4.
 πόλις 109. 177, 2. πόληος 166, 3.
 167, 9. πόλιν 59, 3. 165, 3. 206,
 4. 208, 1. πόλιας 195, 2.
 πολλάκι 200, 3. 205, 1.
 πολλός 53, 1.
 πολυβότρυος 25.
 πολυγηθεία 207, 3.
 Πολύγνωτος 218, 1.
 Πολυδεύκειος 20.
 πολυήρατον 60, 7.
 Πολύζαλον 196, 1.
 πολυκώτιλοι 120.
 πολύλλιστ' 74, 2.
 πολυπίδακα 59, 1.
 πολύ 221, 2. πολλῶ 126. πολλάν 196,
 5. πολλά 60, 8. 186, 1.
 πολυχρονίου 174, 2.
 πολύχορδος 77.
 πόνος ἀμφὶ πόνῳ 54, 2. πόνον 50, 4.
 πόνων 59, 4.
 Ποντομέδοντος 213, 6.
 πόντος 50, 17. πόντου 184, B, 3.
 πόντῳ 64, 5. 175, 1.
 ἔπορον 167, 10.
 πορφυρέα χλανίδι 50, 13. πορφυρέου
 119. πορφυρέας ἀλός 7. πορφύρεα
 38, 2.
 ποταμόν 152, 2. ποταμοῖς 10, 2.
 ποτέ 51, 1. 62, 5. 150, 1. 152, 1.
 156, B, 1. 157, 1. 172, 3. 199, 1.
 213, 2. 227, 1.
 ποτί cum dativ. 214, 1. accus. 60,
 13. 63, 1. 201, 1.
 πότης 9, 2.
 ποδί 43, 3. ποδῶν 45, 2. ποσί 11, 2.
 πράξις 12, 7.
 πρὶν ἀνθέμεναι 202, 2. πρὶν ἰδεῖν 61,
 4. 179, 2.
 πρίνου 29.
 πρὸ γόνων 9, 3. πρὸ πόληος 166, 3.
- πρόβατον 137.
 προδόμεν 194, 4.
 προθύροις 217, 2.
 προλιπεῖν 152, 4.
 προμάχοισι 165, 4.
 προμαχοῦντες 149, 1.
 πρόποσιν 227, 6.
 πρόσθε 223, 1.
 προσιόντι 207, 4.
 προσιδών 206, 1.
 πρότερος 30. πρότερον 51, 1.
 προσφέρει 221, 2.
 προχοῆσι 176, 1.
 πρόσωπον 50. 13.
 Πρύτανις 97.
 πτολίπορθον 191, 3.
 πτυχι 148, 1.
 Πύθια 212, 2.
 Πυθοῖ 211, 1. Πυθῶνι 219, 3.
 Πυθῶνακτα 179, 1.
 πύρ 83.
 πυκνά 201, 4.
 πυλῶν 138.
 πύξ 210, 2. 212, 2. 216.
 πυροφόροις 15, 2.
 πάλυπον 132.
 πατῶντο 18, 1.
- P.
- ῥά 227, 1.
 ῥεῖα 69. 157, 3.
 ῥημάτων 50, 15. ῥήμασι 151, 2.
 ῥόδιος 186, 2. 212, 2.
 ῥόδων 28, 2. 205, 3.
 ῥυόμεθα 157, 4. ῥυόμενοι 161, 2.
 166, 2. ῥυσάμενοι 158, 2. 191, 4.
 195, 2. ῥύσατο 193, 4.
- Σ.
- σάκος 9, 6.
 Σαλαμῖς 157, 2. 158, 5. Σαλαμῖνος
 167, 5. Σαλαμῖνα 193, 1.
 σᾶμα 181.

- σαοφροσύνην 62, 8.
 Σαρδώ 71.
 σάφα εἰδώς 152, 3.
 σωτήρ 183, 1.
 ἔσβησαν 188, 3.
 σελάνας 10, 4.
 σεμνίην 116.
 σῆμα 148, 1. 173, 1. 174, 1. σήματα 192, 4.
 σήμινε 172, 4.
 σθένος ἵππων 155, 3.
 σιγᾶς 107.
 σιδάρεον 20, 3. σιδηρέω 188, 3.
 Σίλλαξ 222.
 Σιμωνίδεω 183, 1. Σιμωνίδη 203, 5. 204, 1. Σιμωνίδη 202, 1.
 Σιωπέος 174, 1.
 Σκειρωτικόν οἶδμα 64, 3.
 Σκίαθος 6.
 ἐσκίασαν 205, 4.
 σκοπιαί 185, 3.
 Σκυθέων 64, 2.
 σκύφος 131.
 Σμερδίεω 171, 8.
 σός. σήν 207, 4. σῶ γήραϊ 63, 4.
 σοφίας 116.
 σοφοῦ 12, 4. σοφῶν 205, 4. σοφώτατος 103.
 Σπάρτα 99. Σπάρτης 152, 4. 155, 2. Σπάρτας 9, 8.
 Σπερχειόν 152, 2.
 σπεύδει 75. σπεύδοντες 153, 3.
 Σπίνθηρι 181.
 σταδιοδρόμος 219, 1.
 σταδίω 213, 11.
 στάλας 10, 5.
 Στασίχορος 25.
 στέγνοις 60, 5.
 στέφανον 160, 2. στεφάνοισι 28, 2. στεφάνους 213, 3.
 ἐστεφάνωσε 206, 4.
 στέφος 216.
 στήθεϊ 50, 6. στήθεσιν 60, 6.
 στίζοισα 128.
 στίχῳ 191, 3.
 στόματος 16. 119.
 στονόεντα 176, 2. 200, 3.
 ἱστόρεσαν 149, 2.
 στρατός 192, 3. στρατόν 159, 1. 198, 1.
 στρέφουσαν 44, 3.
 Στροίβου 207, 1.
 Στρούθωνος 205, 10.
 στυγεράς 195, 2.
 σύ 60, 13. 91. σέο 50, 20. σεῖο 155, 1. σεῦ 185, 1. τοί 50, 14. σέ 173, 2. 175, 1. ὕμιν 12, 20.
 σύγγνωθι 50, 21.
 σύμβalon 193, 2.
 σύμμαχον 196, 6.
 σύμπαντα 66, 2.
 συμφορά 12, 6. συμφοραῖς 11, 1.
 σύν 191, 3. 208, 3. 18, 3.
 οὖν — μινύμεν 45, 2.
 συνάορος 85, 2.
 συνορμάδες 36.
 σφάς 184, Β, 2. σφ' 154, 3.
 σφέτερον 44, 4.
 σφιν 59, 5. σφίσι 166, 3. 205, 5. 225.
 σχετίλιος 230, 1. σχετίλιε παῖ 72, 1.
 σχίζει 38, 2.
 σῶμα 175, 1.
 σωτήρες 195, 1.
- Τ.
- τάλαν 173, 2.
 ταλάντων 196, 3.
 Τάλως 71.
 Ταμύναι 49.
 ταναὰ μελία 201, 1.
 Ταναῖν μακρόν 64, 2.
 τανυπτερύγον μνίας 46, 3.
 ταρσιά 147, Α.
 ταῦρος 137. ταύρους 202, 1.
 τάφος 9, 3. 160, 1. 168, 2. τάφῳ 169, 2. τάφον 180, 1. τάφοι κενεοί 64, 6.
 τεάν 50, 8.
 Τεγίας 165, 1. Τεγέα 213, 9. Τεγίαν 166, 2. 223, 2.

- τεῖνω. ταθείς 50, 7.
 τέκνον 208, 2. τεκνόφι 50, 21.
 τέκος 20. 26. ὦ τέκος 50, 5.
 τελέους 208, 3. τελέσαντες βίον 51, 5.
 τέλος 179, 2.
 τέμενος 19. 167, 4. 191, 4.
 τέμμα βιότου 60, 13. Κορίνθου ἔχων
 172, 4.
 τερπνοτάτων μελέων 77.
 τεσσαρακαίδεκα 18, 8.
 τέταρτον 42, 4.
 τέτορες 150, 2.
 τετράγωνον 12, 2.
 τετράκις 213, 7.
 τέττιξ Ἀκάνθιος 101. τέττιγος ἄεθλον
 231, 1. τέττιγες ἄμετροι 224, 2.
 τεύχω. τετυγμένον 12, 2.
 Τέω 171, 2.
 Τηθύς 86.
 τῆλε 64, 2.
 τίθημι. ἔθηκε 176, 4. 179, 3. ἔθηκαν
 205, 6. θῆκαν 205, 12. ἔθεσαν 192,
 4. θέντο 59, 4. θέντες 184, 2.
 τιθηγεῖσθαι 230, 4. ἐτιθηγεῖτο 205, 7.
 τίκτω. ἔτικτε 27, 2. τέκεν 72, 2. τέ-
 κοις 63, 3.
 Τιμαρχος 62, 5. Τιμαρχον 61, 3.
 τιμήντος χρυσοῦ 59, 5.
 Τιμηγορίδη 62, 7.
 Τιμοκρέων 186, 2.
 τίς 10, 1. 28, 1. τις 32, 1. 50, 19.
 60, 7. 116. 178, 1. 227, 5. τις
 γάρ 117, 1. τις ἕκαστος 177, 1.
 τίς, τίνος, τί 212, 1. τί δὴ 61, 1.
 τι 67, 2.
 ἔτλη 152, 4. ἔτλαν 167, 7. τλήθι
 60, 14.
 τοι 12, 16. 133. 201, 1.
 τοὶ μὲν — τοὶ δέ — τοὶ δὲ καὶ 167,
 3 sqq.
 τοιήθε 60, 3.
 τοιοῦτον 9, 4.
 τόξα 200, 1. τόξων 155, 3.
 τοξοφόρον 167, 4. τοξοφόροισιν 194, 3.
 τοσάσδε 28, 1.
 τοσάκι 202, 3.
 τότε 18, 5. 152, 3.
 Τυνδαρίδαισιν 224, 1.
 τοῦνεκεν 12, 17.
 τοῦπιπλεῖστον 12, 9.
 τραγόπουν 189, 1.
 τράγος 215, 2.
 τραχεῖαν 223, 1. τρηχεῖαν 138, 4.
 τρία 219, 3.
 τριακοσίαις 150, 1.
 τριγλώχιν ὀιστός 139.
 τρίποδα 196, 2. 203, 2. 205, 5. τρί-
 ποδας 202, 2.
 τρίς 213, 5, 6.
 τρίτος 193, 1. τρίτον 42, 3.
 τρομέειν 185, 2.
 τρόπον Κρήταν 45, 3.
 τρύω. τέρυσαι 201, 3.
 τύγε 83.
 τύμβος 166, 1. 171, 2. 180, 2. τύμβω
 185, 1.
 τυραννίς 117, 2.
 τυράννων 170, 3.
 Τυρῶνην 168, 1.
 τύχη 153, 2. τύχα 9, 2.

Υ.

- ὕβριν 184, Β, 3. 188, 3.
 ὑγαίνειν 42, 1.
 ὑγίειαν 116.
 ὑγιῆς ἀνήρ 12, 12. 60, 10.
 ὑγρῶ ἀνθεῖ 29.
 ὕδωρ ἀγνόν 73, 2. ἐρατεινόν 74, 3.
 ὕδατος 67, 1.
 υἱός 176, 4. 203, 3. 205, 10. 210, 2.
 215, 4. 218, 2. υἱόν 229. υἱές
 51, 2.
 ὕμνοπόλον 171, 2.
 ὑπένερθεν 73, 2.
 ὑπέρ cum genit. 18, 2. 38, 1. 156,
 Β, 1. 194, 1. accus. 25.
 Ὑπερβόρειοι χιλιετείς 57.
 ὑπερθε 50, 8.
 ὕπνος 142. ὕπνον 133.

ὑπό cum genit. 24. 167, 3. 193, 3.
 dativ. 148, 1. 156, 2. accus. 184, 2.
 ὑποβόφια 200, 2.
 ὕστατα 63, 1.
 ὑψιπύργου 172, 4.

Φ.

φαγών 186, 1.
 φαίνω. φανείη 50, 19.
 φάρμακα 65.
 Φέρεκλος 29.
 Φερσεφόνης 180, 4.
 φέρειν 231, 1. φερώμεθα 140.
 φαιμί 196, 1. φημί 204, 1. 231, 1.
 φῆ 62, 5. φάτ' 12, 4.
 φθιμένος 185, 1. φθιμένους 156, B, 1.
 φθόγγων 50, 12.
 φιάλαι 225.
 φιλέω 12, 21. φιλώσιν 12, 9.
 φιλόμομος 12, 13.
 φιλᾶν 27, 4. φίλω 227, 6. φίλη 154,
 1. φίλον 62, 7. φίλαν 50, 4. φί-
 λην 63, 1. φίλοι 140. 177, 2. φί-
 λων 42, 4.
 Φίλων 210, 1. Φίλωνος 211, 1.
 Φλιοῦντι 213, 11.
 φλογὶ ἀελίου 10, 4.
 Φοῖβος 224, 1. Φοῖβω 168, 1. 191, 3.
 198, 2. 216.
 φοίνικας 16.
 φοινίκιον 29.
 Φοινίσσας νῆας 157, 3.
 φορηθεῖς 205, 10.
 φόως 137, 1.
 φρές 83.
 φρεσί 158, 3. φρένας 227, 3.
 φροντίδα 60, 10.
 φρουρῶ 169, 2.
 φρυγόμεχον 106.
 φύκεσσι 4.
 φυλή 203, 2. φυλῆς 205, 1.
 φύλλον γενεή 60, 3.
 φύξιμος ὁδμά 144.
 φύρω. πεφυρμένον 29.

φωνᾶν ἱεῖσα 119.
 φωτός 10, 7. 12, 4. φωτῶν 200, 3.

X.

χαιρεί 178, 1. χαιρήσει 178, 2. χαι-
 ρετε 17.
 χαλεπὸν 12, 1, 4.
 χαλκεογόμφω δώματι 50, 7.
 Χαλκιδέων 188, 1.
 Χαλκίς 96.
 χαλκός 201, 3.
 χαλκοστέφανον τέμενος 191, 4.
 χαρίεντα 171, 1. χαρίεντας 208, 2.
 χαριζόμενος 60, 14. 179, 4. χαριζό-
 μενοι 191, 2.
 χάρις 116. χάριν 183, 2.
 Χαρίτων 171, 3. 205, 10. Χάριτας
 207, 2.
 χάρυβδιν 52, 1.
 χαιμέριον 18, 7.
 χεῖρα 196, 6. χέρα 50, 4. χειρῶν 16,
 193, 3. 221, 2. χερσίν 12, 2. 63,
 2. χεῖρας 20. 62, 5. 167, 8.
 χείρονα 206, 3.
 χελιδοῦ 121.
 χθονός 12, 19.
 χέων 205, 8. χεόμενος 38, 1. κέχνη
 148, 2.
 χερνήτεω 180, 2.
 χερνίβων 74, 1. χερνίβεσσαν 73, 1.
 χέρσονδε 4.
 χιλιάδες 150, 2.
 Χίτος ἀνήρ 60, 2.
 Χίον ἀμφιρύτην 175, 4.
 χιλιετεῖς Ὑπερβόρειοι 57.
 χλανίδι πορφυρέα 50, 13.
 χλωραύχενες ἀηδόνες 120.
 ἐχορήγει 203, 3. ἐχορήγησεν 205, 9.
 χορῶ 203, 4. χορόν 202, 3. χοροί
 205, 1.
 χορωνῶ 224, 2.
 χερή 110.
 χερῆμα 60, 1.

χρόνος 9, 5. 53, 1. 60, 12. 66, 1. ψόγου 12, 2.
 103. χρόνου 156, 1. χρόνω 126. ψυχῆς 199, 2. ψυχῆ 60, 14. ψυχάν 26.
 χρόνον 46, 2. ψυχαῖσι 61, 2. 158, 2.
 χρώμενοι 153, 4.
 χρυσίας σελάνας 10, 4. χρύσεια ὄπλα
 93. Ω.
 χρυσός 59, 6. 105. χρυσοῦ 59, 4. ὦ τέκος 50, 4. Τιμηνορίδη 62, 7. 151,
 196, 3. 1. 157, 1.
 χρυσοφόρων Μήδων 149, 2. Ὡκεανός 86.
 χώρας 192, 1. χώραν 161, 2. ἀκλυπόδων ἵππων 155, 3.
 χῶρον ἀγνόν 32, 2. ὠκεῖα 46, 3.
 ὠμοισιν 223, 1.
 ὠραν 18, 9.
 ὠραι 205, 1.
 ὡς 18, 7. 60, 12. ὡς δὴ 129.
 ὠφελεις ὄραν 64, 1.

ψ.

154.
 179, 4.
 5. 12.
 50, 4.
 2, 5. 15.
 38, 1.
 75, 4.
 50, 13.
 202, 1.

ψηρός 147.
 ψήχει 66, 2.

154.
 179, 4.
 5. 12.

50, 4.
 2, 5. 15.

38, 1.

ρηθισι

75, 4.
 50, 13.
 202, 1.

